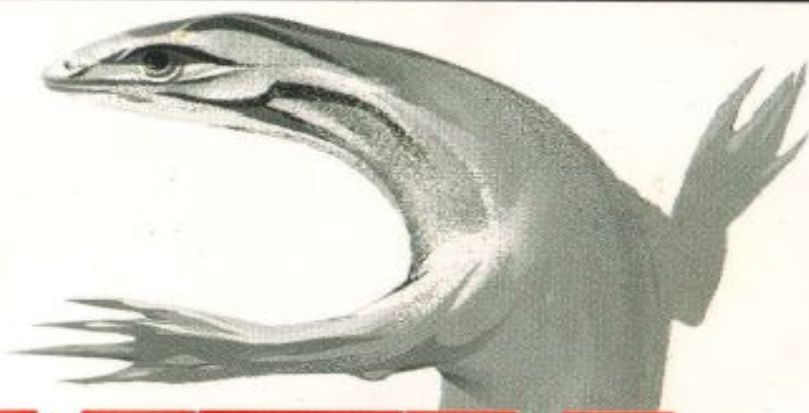

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ОТ АВТОРА НА БОРСОВИ ИГРИ И БОРСОВ ПОСРЕДНИК

МАЙКЪЛ РИДШАТ

СИТИ

Брилянтен трилър за корупция и предателство!

Дейли Телеграф

МАЙКЪЛ РИДПАТ СИТИ

Превод: Тодор Стоянов

chitanka.info

Ник Елиот е начинаещ борсов посредник в една желязна брокерска фирма от Сити, „Декер Уорд“. Те доминират разбунения пазар на латиноамерикански облигации. Шеф е Рикардо Рос, най-добрият търговец на ценни книжа, който регионът някога е познавал. И както скоро забелязва Ник, човек или е с него, или си е създал враг до смърт. Но докато се учи на хватките на занаята, странни неща започват да се случват на служителите на „Декер“. Един супертърговец на ценни книжа е изритан от работата си без никакво обяснение. Друг загива при инсцениран грабеж. С нарастването на напрежението Ник не може да прикрие чувствата си към привлекателната си колежка, Изабел. Точно тогава и тя бива отвлечена. И докато Ник обсъжда мъдростта на решението си да вземе нещата в свои ръце, всемогъщият е готов да направи своя ход.

На Хулия и Лора

ПРИЗНАТЕЛНОСТИ

Благодаря на множеството бразилци в Лондон и Бразилия, които отделиха от времето си, за да ми разкажат за страната си и за себе си. Особено бих искал да благодаря на Хайме Бернардес от „Едиториал Нордика“, на Мария Силвия Маркес, на Луис Сесар Фернандеш, председател на „Банко Пактуал“; на Хорхе Мамао, обществен администратор на фавелата Росиня; на Хекел Рапосо, консултант по ценните книжа; на Педро Пауло де Кампос, управителен директор на „Опенхаймер“ в Сао Пауло; и на Алан и Стефани Уокър.

Искам също така да изкажа благодарността си на Ейдън Ферен и колегите му от лондонския офис на „Саломон Брадърс“ за времето, което ми отделиха, и за търпението им, и на Фил Кавендиш за цялата му помощ.

1.

Човекът, който седеше срещу мен и ме наблюдаваше през облаците тютюнев пушек, контролираше финансовото бъдеще на цял един континент. И още по-важно, контролираше и моето.

— Благодаря ви, че дойдохте да се видите с нас, Ник — каза той. — Джейми ми е разказвал много за вас. Много, и все хубави неща. — Гласът му беше дълбок, начинът му на изразяване внимателен, акцентът му — на възпитаник на частен английски колеж, с лека следа от Южна Америка.

— Той ми разказа доста неща и за вас.

В действителност през последната седмица Джейми ме бе осведомил достатъчно подробно за Рикардо Рос. Баща му бил англо-аржентинец, майка му — венецуелка, учил в частно училище в Англия. Бил в „Декер Уорд“ от десет години, като за това време успял да я преобрази от третостепенна лондонска фирма от борсови агенти във водещата сила на пазарите за латиноамерикански облигации. Елитната група на Рикардо за развиващи се пазари сега представляваше обект на завистта на търговците и агентите по продажбите в Лондон и Ню Йорк и Джейми вярваше, че Рикардо скоро ще се превърне в една от най-влиятелните фигури в световните финанси.

И ето ме тук пред него, на интервю за постъпване на работа.

Изглеждаше добре. Риза на райета с монограм, фини златни копчета за ръкавели, тъмна гъста коса и безупречна прическа. Френската му вратовръзка бе разхлабена на един пръст под разкопчаното най-горно копче на ризата, а ръкавите му бяха навити достатъчно, за да се вижда скъпият му швейцарски часовник.

— Едно кафе? — попита той.

Намирахме се в тясна стая за срещи в един обграден отвсякъде със стъкло ъгъл на борсовия салон. Той се пресегна към телефона върху малката кръгла масичка между нас и натисна един бутон.

— Алберто? Две кафета, моля.

След по-малко от минута един мъничък старец с черен костюм и вратовръзка ни донесе две още по-мънички чашки кафе.

— Това, което ми липсва най-много в Лондон, е кафето — каза Рикардо. — Подобрява се, но още има доста да наваксва. Опитайте това. Колумбийско е. Мога да ви гарантирам, че няма да намерите по-добро в цял Лондон. — Той се отпусна в стола си и елегантно праметна крак върз крак. По устните на тясното му красиво лице се плъзна едва забележима усмивка. Забелязах, че на всеки няколко минути пръстите на лявата му ръка си играят с венчалния му пръстен.

Кафето беше добре смляно и богато, със съвсем различен вкус от този на нес-еспресото, с който бях свикнал.

Рикардо отпи от чашката си, няколко секунди се наслаждава на вкуса и внимателно я остави в чинийката.

— Колко от хората ни сте видели до този момент?

— Вие сте седмият.

Рикардо се усмихна.

— Дълго утро. И така, вече знаете всичко за „Декер Уорд“?

— Чувал съм много неща. Но това е вашата фирма. Вие ми разкажете за нея.

— Е, аз само ръководя групата за развиващи се пазари в нея — каза той и кимна към борсовия салон. — Останалата част от фирмата е в Сити, където се намира от сто и петдесет години. Оставям я на лорд Къртън, председателя. Обичаме да пазим дистанция помежду си.

Определено го правеха. Намирахме се на четиридесет етажа над Канари Уорф и на три мили източно от лондонското Сити.

— Но групата ви прави деветдесет процента от печалбите на „Декер Уорд“.

— Деветдесет и пет — усмихна се Рикардо.

— Как го постигате?

— Ние сме най-добрите в онова, което правим — отвърна той. — Стигаме надалеч. Доминираме на пазара на латиноамериканския дълг. Управляваме много повече емисии облигации за латиноамериканските длъжници, отколкото трите ни основни конкурента, взети заедно. Търгуваме много по-агресивно, отколкото всеки друг на Уолстрийт. Познаваме всички. Ако искате да вземете пари на заем, трябва да разговаряте с нас. Ние сме направили този пазар. Той е наш и на него има големи печалби.

— Мога да си представя. Но как сте се добрали до това положение?

— Винаги сме една стъпка пред останалите на пазара. Забелязваме възможностите преди всеки друг. Когато преди десет години ме взе на работа, Андрю Къртън просто искаше да изгради една печеливша малка странична дейност. Сигурен съм, че не е и сънувал колко ще се разраснем. През осемдесетте, когато останалата част от света бе отписала Латинска Америка, ние убеждавахме хората да инвестират отново. Най-вече латиноамериканците, които бяха инвестирали пари в офшорни фирми. Сключихме съюз с „Шалме“, една частна швейцарска банка. Те имаха множество клиенти, готови да вложат отново пари в района.

Той направи кратка пауза и дръпна от цигарата си. Очите му ме пронизаха — проверяваше дали следвам мисълта му. Следвах я.

— И тогава големите търговски банки, които бяха раздали кредити в размер на милиарди долари на региона през седемдесетте, започнаха да разпродават заемите си с голяма отстъпка. Ние им помогнахме, като застанахме по средата. В началото на деветдесетте много от тези заеми бяха преобразувани в облигации, брейдиоблигации. Ние ги търгувахме, подавахме ги от търговските банки на новите инвеститори. И през последните няколко години хората вече желаят да инвестират свежи пари в Латинска Америка. Така че ние организираме емисии от облигации за всеки, от бразилските стъклопроизводители до република Аржентина.

— Но нямате ли конкуренция?

Рикардо се изхили.

— Разбира се, че имаме. Всички са замесени в тази игра. Но ние бяхме първите в нея, ние разполагаме с всички контакти, ние имаме най-добрите специалисти. Ако другите фирми желаят да водят емисия от облигации за някой латиноамерикански длъжник, те знаят, че трябва да ни поканят като фирма, с която да управляват съвместно емисията. Такива са правилата.

— А ако ги нарушат?

— Тогава емисията пропада. Нищо не може да се получи без нашата подкрепа.

— Чудна позиция — казах.

— Но винаги трябва да сме нащрек. Точно затова искам да съм сигурен, че винаги разполагаме с най-добрите хора на пазара. Без тях ние сме нищо.

Хвърлих поглед през прозореца към борсовия салон, гъмжащ от бюра и оборудване и изпълнен с мъжки и женски гласове; служителите набираха телефони, гледаха в екраните, сновяха нагоре-надолу. Приглушеният ромон на всички тези действия се просмукваше през стъклените стени. Какво ли правеха тези хора, с кого разговаряха и за какво? Върху десетките компютърни екрани пробягваха хиляди числа. Какво означаваха всички те?

Отвъд тази мистериозна активност се простираше ясно синьо небе и под него — лондонските докове.

Рикардо проследи погледа ми.

— Те са млади. Умни. Работят с пълна сила. Всички са с различно образование и стаж, от аржентинската аристокрация до възпитаниците на Ромфорд. Не сме много, но сме елитът. Няма място за приходящи. Всеки от нас прави огромен принос.

Кимнах. Рикардо замълча в очакване на следващия ми въпрос. Страшно ми се прииска да го запitam: „В такъв случай какъв дявол дирия тук?“. Вместо това благоразумно се насочих към нещо доста по-интелигентно.

— А какво ще кажете за развиващите се извън Латинска Америка?

— Добър въпрос. В Азия няма какво толкова да правим. Там гъмжи от банки, а пазарът на дългове е доста скучен. Виж, Източна Европа е доста по-интересна, макар че вече и там нещата се стабилизират. Знаете ли, че Словения вече е с индекс едно А? Това е почти толкова добре, колкото и Италия.

Поклатих глава.

— Но ето Русия. Това е голямата награда. В много отношения тя е подобна на южноамериканските държави, а потенциалът на печалба е точно толкова голям. Ако не и по-голям.

— Затова ли съм ви нужен тук?

— Точно това беше идеята. Имам нужда от човек, който да говори руски, да разбира от икономика и да е умен. Човек, когото бих могъл да обуча на начина, по който работим тук. Човек, който да е

гладен и да е лоялен към групата. Скоро имахме проблеми с екипа ни за Източна Европа. Не знам дали Джейми ви е разказвал?

— Разбрах, че са ви напуснали. Отишли са в „Блумфийлд Уайс“.

— Точно така — каза Рикардо. Гласът му беше спокоен, но венчалната халка се въртеше на пръста му, без да спре дори и за секунда. — Допуснах грешка с тях. Гледах на тях като на наемници и те ме напуснаха заради нов господар, който им плати повече. А аз им вярвах. Оставих ги сами да си изграждат бизнеса. В бъдеще вече ще работя само със собствени кадри. С хора, на чиято лоялност мога да разчитам. — Той кимна към салона. — Като тези. Ние сме един екип, работим заедно, правим парите си заедно. Много пари. Виждате ли онзи мъж, с ориенталската физиономия?

Проследих погледа му и видях за кого става дума — един нисък мъж с квадратно телосложение говореше по телефона си и се смееше.

— Да. Срещал съм го. Казва се Педро, нали?

— Точно така. Педро Хатори. Той е от японско-бразилски произход. Моят главен търговец. Миналата година общата сума на възнаграждението му беше осемцифрена.

Замислих се за момент, докато броях нулите наум. Осемцифрена! Господи! Повече от десет милиона английски лири. Или долари, или каквото и да е. Повече пари от всякаква заплата, която би могъл да получава човек — поне според въображението ми.

Удивлението ми сигурно се бе изписало върху лицето ми, защото Рикардо се засмя.

— Колко правите годишно?

— Четиринадесет хиляди седемстотин и петдесет лири — казах. — Плюс лондонските надбавки.

— Е, ако ви вземем на работа при нас, ще ви плащаме тридесет хиляди лири годишно, без надбавки. Ако ни донесете приход, ще вземате и процент. Колко голям, ще зависи единствено от вас. Как ви звучи това?

— Ами... Чудесно.

— Добре. Сега ми разкажете нещо за себе си. Защо искате да започнете работа при нас?

Включих магнетофонната лента.

— Финансовите пазари винаги са ме привличали и...

— Задръжете, Ник — вдигна ръка той. — Последните шест години сте изучавали руски. Ако наистина намирате финансовото дело толкова интересно, щяхте да работите в някоя банка, не е ли така? И този разговор нямаше да се състои.

Сините му очи се спряха върху моите в търпеливо очакване на истината. Спомних си какво ми беше казал Джейми: „Каквото и да правиш, не се опитвай да хвърляш прах в очите на Рикардо. Всичко, което той иска да знае, е кой си ти и какво искаш. И тогава вече ще вземе решение“.

Е, Джейми ми беше издействал това интервю, така че щях да се вслушам в съвета му.

— Когато напуснах Оксфорд, последното нещо на света, с което исках да се занимавам, беше банковото дело — казах. — С официалните му костюми, мобифоните, тъпите заплати, алчността...

— И какво ви накара да промените мнението си? — повдигна вежди Рикардо.

— Трябват ми пари.

— Защо?

— На всички им трябва пари.

— На някои им трябва повече, отколкото на други.

Замълчах. Колко можех да споделя с този човек? И съветът на Джейми отново изплува в паметта ми.

— На мен ми трябва повече, отколкото на другите — казах. — Имам голяма ипотека, която не мога да изплатя, а временната ми работа свършва.

— И кога по-точно?

— В петък.

— Аха. Разбирам. Не можете ли да вземете нов заем срещу залог?

— Няма да е лесно. Броят на свободните места за учители по руски непрекъснато намалява, а ние ставаме все повече. По-голямата част от колегите ми са по-квалифицирани от мен. Нямам много възможности за маневриране.

— Значи сте гладен — кимна Рикардо. — Това ми харесва. Но колко гладен сте?

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, ако ви се открие възможност да имате хубава работа и добра заплата, така че да можете да си обслужвате ипотеката, бихте ли били щастлив?

— Не — отвърнах. — Ако ще се занимавам с такава работа, искам да заработвам много пари.

Рикардо повдигна вежди.

— И какво ще правите с тях, когато ги получите?

— Ще си изплатя дълга. Ще си чета книги.

Веждите му отново се стрелнаха нагоре.

— Но не правите ли това в момента?

— Не — въздъхнах. — Това, което правя в момента, е да бъвам изследователски статии, да преподавам, да се подготвям за преподавателска дейност и администрация. Много администрация. А всичко това не ми носи достатъчно доход да си плащам наема за квартирата. В капан съм. А този вариант ми предлага изход.

Рикардо слушаше с огромно внимание, съсредоточено — караше ме да се чувствам най-важната личност на света. Бях поласкан; не можех да го скрия.

— Разбирам — каза той. — Но какво ви кара да мислите, че ще бъдете наистина добър в тази работа? Имам предвид, че сте се справили отлично на академично равнище. Пръв по политическа философия и икономика в Оксфорд. После кандидатска степен по икономика на развиващите се страни. Изключително висока препоръка от шефа на катедрата ви в школата за руски изследвания. Но как можем да сме сигурни, че сте способен да приложите всички тези знания в реалния свят?

— Сигурен съм, че съм способен — казах. Замислих се за момент в опит да облека в думи нещо, което тревожеше и самия мен. Знаех обаче, че ако искам да получа тази работа, Рикардо трябва да ме разбере. — Обичам руската литература. Обичам да я чета, обичам да я преподавам. Но моите съвипусници напускат университета и виждам как правят цели състояния в Сити. Те не са по-интелигентни от мен. Не притежават никакви вродени дарби, които аз нямам. Предполагам, че просто искам да докажа на себе си, че мога да го направя. Работя упорито и уча бързо. Ще проумея начина на работа.

— Работохолик ли сте? — запита той.

— Умирам за работа. — Усмихнах се.

Рикардо върна усмивката ми.

— Е, Джейми твърди, че сте най-интелигентният човек на света. А аз вярвам на преценките му. — Наблюдаваше реакцията ми.

Не последва такава. Инстинктът ми крещеше да опровергая мнението му, но имах достатъчно ум да си държа устата затворена. „Браво на Джейми“ — помислих си. Той си падаше доста по преувеличенията, но за пръв път това не ме подразни.

— Има още едно нещо, за което съм любопитен — продължи Рикардо. — Какво ще кажете за морала за онези, които започват работа в Сити? Мисля си, че когато сте изучавали икономиката на развиващите се страни, едва ли са ви учили, че международният капитализъм е бил спасителят на Третия свят?

— Вярно е — казах. — В действителност по онова време едва ли някой би описал икономическите ми представи като социалистически. Но след това живях две години в Русия и видях разпадането на съветската система. Видях какъв хаос може да създаде държавното планиране в икономиката.

— Значи вярвате в свободния пазар?

— Не, боя се, че вече не вярвам в никаква икономическа система. — Поклатих глава. — На света има прекалено много страдания. Прочел съм прекалено много руски романи, за да повярвам, че можем да променим кардинално нещата. Страданието си е било там открай време и ще си го има, докато свят светува.

— Е, тук вече мисля, че грешите — каза Рикардо и се приведе напред, без да откъсва погледа си от моя. — Вземете например Южна Америка. Осемдесетте години бяха десетилетие на бедност и безнадеждност. Целият континент направи гигантска крачка назад. И защо? Защото изпитваше огромна нужда от международен капитал. Вярно, това беше резултат от глупостта на банкерите, раздали прекалено много пари през седемдесетте, и от корумпираността на политиците, които бяха вземали тези заеми. Признавам го. Но сега перспективата е много по-добра. Благодарение на нас, както и на всички останали, чуждестранният капитал отново се влива в региона. Но този път вече се изразходва за неща, които ще осигурят реална възвръщаемост. Фабрики, пътища, образование. Той ще промени коренно живота на милиони хора. И аз съм горд, че съм част от всичко това.

— Надявам се това да е вярно — изрекох, без да успея да прогоня съмнението от гласа си.

— Виждам, че не сте убеден. — Той отново се облегна и се усмихна. — И все пак малко реализъм в работата ни не е излишен. — Той спря, без дори за миг да отделя очите си от моите. Бяха тъмносини и контрастираха рязко с гъстата му черна коса и загорялата кожа. Демонстрираха власт и проникваща интелигентност, но бяха някак си мили, не заплашителни. „Ела тук — казваха те, — при мен ти си в безопасност.“ И макар и да познавах Рикардо Рос едва от четвърт час, вече се чувствах привлечен към него. Виждах защо Джейми го цени толкова високо.

Седях и го оставях да ме преценява. Чаках да вземе решението си.

Не му беше нужно много време.

— Добре — каза той накрая. — Изчакайте ме, ако обичате. Искam да си кажа няколко думи с момчетата.

И излезе. Наблюдавах през стъклото как свиква хората си. Единият беше Педро Хатори, после познах високия аржентински аристократ, американката, която оглавяваше отдела по проучванията, търговеца на ценни книжа, един мексикански агент по продажбите, един французин, чиято работа бях забравил, и накрая видях русата коса и широките плещи на Джейми в гръб. Е, до този момент определено беше свършил добра работа в моя полза.

Следващите три минути сякаш продължиха цяла вечност, но накрая групата се разпръсна и Рикардо се върна, протегна ми ръка и се усмихна широко.

— Добре дошли на борда.

Поколебах се за момент. Не трябваше ли да размисля? Дали наистина исках да променя живота си точно в този момент, и то като продам работната си сила на Сити?

Тридесет хиляди годишно, като можеше да има и още много? Или нищо?

Спомних си писмото, което бях получил предната седмица от господин К. Р. Норис, служител в спестовната каса. Не успеях ли да погася просрочените вноски по ипотеката си в рамките на тридесет дни, щяха да ми отнемат апартамента.

Решението беше просто.

— Благодаря ви.

— До седем сутринта в понеделник — каза Рикардо.

— Ще бъда точно навреме — казах и се запътих към вратата.

— О, само още едно нещо.

Обърнах се. Рикардо изглежда костюма ми. Полски. Сто процента полиестер. Опитвах се да не го слагам, освен ако няхах абсолютно никакъв друг изход.

— Колко костюма имате?

— Ами... един.

Рикардо измъкна чекова книжка и тънка химикалка и написа чек. Откъсна го, сгъна го и ми го подаде.

— Купете си дрехи. Ще ми върнете парите, когато можете.

Пъхнах чека в джоба си. Рикардо ме изпрати до асансьорите. На излизане Джейми ми се ухили до уши.

Докато асансьорът ме смъкваше през четиридесетте етажа, разгънах чека и го разгледах. Беше голям, със сложен рисунък в зелено, изписан по личната сметка на Рикардо в банка, за която до този момент не бях чувал. Да се изплатят на Николас Елиот пет хиляди лири.

— Моите поздравления, Ник!

Кейт ме погледна с големите си светлокафяви очи и отпи от шампанското. Двамата с Джейми бяха дошли вкъщи, за да отпразнуваме назначението ми.

— Не поздравявай мен, а съпруга си. Не можеш да си представиш какви лъжи е надрънкарал на Рикардо!

— Просто правех онова, което е най-естествено — ухили се Джейми с широката си белозъба усмивка. — Виж, ако говорим сериозно, знаех какво правя. Рикардо търсеше някого точно като теб. А аз знам, че ти няма да го подведеш. — Той се изсмя. — И по-добре не го прави, защото тогава няма да си единственият, който ще си търси работа.

— Благодаря ти много, Джейми.

— Знаеш ли колко ще е хубаво да работим заедно. Ще бъде също като на онези семинари, нали си ги спомняш?

— Надявам се, че знаеш повече за финансовите пазари, отколкото тогава знаеше за Платон.

— Ами то си е пак едно и също. Сенки върху стената на пещерата. Скоро ще го разбереш.

Двамата с Джейми станахме добри приятели още от момента, в който се оказа, че сме състуденти през първия ни семестър в Оксфорд. Различавахме се много един от друг. Джейми подхождаше към университета много по-енергично от мен, гмуркаше се поред в какви ли не забавления: ръгби, пиене, увеселения от всякакъв род и сорт. Единственото, в което бе постоянен, беше преследването на жените. Биваше го много в това с искрящите му сини очи и широката усмивка, с която възнаграждаваше всяко момиче, обърнало му внимание. Следвах го на дистанция в по-голямата част от дейностите му. С жените нямах неговия късмет, какъвто съм непохватен, незабележим и дори свит. Но двамата се забавлявахме добре. И след университета приятелството ни се задълбочи и укрепна.

— Направо не ми се вярва, че ще ставаш banker! — възкликна Кейт. — Особено след всички тези главоболия, които създаде банковото дело на Джейми.

— Знам. Шокиращо, нали?

— И кога ще си купуваш БМВ? Ще ти трябва и мобифон. И тиранти.

— Спокойно, Кейт, всичко по реда си — намеси се Джейми. — Имаш ли някакво бельо на фини райета, Ник?

— Да не би Рикардо да носи бельо на фини райета? — попита Кейт.

— Откъде мога да знам, по дяволите?

— О, просто питах! Вие в „Декер“ сте толкова близки...

Изпихме си шампанското. Бях в добро настроение, с приповдигнат дух. Изпитвах все по-голяма увереност, че съм взел правилното решение.

— И така, какво мислиш за Маркетмейкъра? — попита Джейми.

— Маркетмейкъра ли? Кой е той? Рикардо ли?

— Да. Това му е прякорът. Идва от времето, когато е бил единственият човек на света, който правел пазари от дълговете на Латинска Америка. Сега всички търгуват тая стока, но той се ползва с репутацията на разработил пазара такъв, какъвто е днес.

— Наистина ме впечатли. Но не съм чак изненадан. Това, което ме изуми, беше колко е достъпен. Не че искам да кажа, че е просто един обикновен човек, защото той определено не е такъв, но се държа с мен като с равен.

— Това не е толкова странно — каза Кейт.

— Не знам. Обикновено човек си мисли, че такива хора се отнасят към другите като към отпадъци. Той е свикнал да си има работа с президенти на страни, а не с безработни преподаватели.

— Това е част от тайната му — каза Джейми. — Да те накара да се почувстваш много специален, който и да си. Без значение дали си финансовият министър на Мексико, или момчето, дето разнася кафето.

— Е, сега поне вече можеш да бъдеш спокоен за жилището си — каза Кейт и огледа малката всекидневна.

Беше уютна, прозорците гледаха към една малка градина. Но беше малка. И апартаментът ми беше малък. Книгите ми едва се събираха в него, да не говорим за човешките същества. Просто не можех да се начудя как бяхме съумявали двамата с Джоана да прекарваме толкова дълго в толкова тясно пространство. Разбира се, мястото беше добро, само на няколко минути път пеша от Примроуз Хил в северен Лондон. Вече шеста година пазарът още не се бе изкачил до нивото, което бе заемал, когато бяхме купили жилището. Понякога дори се съмнявах, че изобщо ще възстанови нивата си от онова време.

— Да, спокоен съм — казах. — Много се привързах към него. Щях да си умра на мъка, ако ми се наложеше да го изгубя заради строително-спестовното дружество. Мисля да напиша писмо на господин Норис и да го уведомя за щастливия обрат на съдбата.

— Джоана може и да нямаше финансов мозък, но имаше добър вкус — подметна Джейми.

— Тя беше ужасна! — възкликна Кейт. — И не беше достатъчно добра за теб, Ник. А и като си спомня как те заряза с този апартамент!

Усмихнах й се. Темата „Джоана“ всеки път успяваше да й качи адреналина. А и по всяка вероятност се бяха възползвали от мен. Нашата връзка беше устояла на двегодишния ми престой в Русия и след като се върнах, решихме да купим къщата заедно. Това обещавахе да бъде добра инвестиция. Джоана, с двете си години стаж в една търговска банка, беше финансовият мозък зад покупката, така

че тя намери жилището. Когато след три години се разделихме и тя замина за Ню Йорк с един американски инвестиционен банкер, ми остави своята половина и всичките мебели в замяна на посрещането на задълженията по ипотеката. Тогава това ми се бе струвало добра сделка, особено след като тя бе осигурила първоначалния капитал, но пък моята заплата не се оказа достатъчно добра, за да изплащам вноските.

Поне до този момент.

— Тук направо ще станем на шушулки — потрепери Кейт. — Не можеш ли да включиш отоплението?

— Е, не — избъбрих. — Не е чак толкова студено. Бабицката над мен топли като в пещ и част от топлината се просмуква и при мен.

— Направо си е жегата — отбеляза сухо Джейми.

Кейт за момент млъкна смутено. Моменти като този често се случваха с по-заможните ми приятели. За тях плащането на сметките беше повече досадна неприятност, отколкото финансов проблем, който никога не намира пълното си решение, а само бива отлаган за неопределено време. После просия.

— О, хайде! Вече можеш да си го позволиш. Можеш да живееш в тропически рай, стига само да искаш.

— Права си — съгласих се.

Действителният проблем беше, че бойлерът се бе развалил още през февруари. Можех да точа гореща вода, но отоплението бе отказало. Ремонтът щеше да ми струва осемстотин лири. Зимата се бе оказала студена, а и пролетта не й отстъпваше много. Но Кейт имаше право — вече можех да си купя нов бойлер. И да оправя теча в кухнята. И може би дори да си купя нови обувки.

Беше ми дошло до гуша от почти мизерния живот, който водех. Не е страшно да си беден студент. Не е страшно и да си беден дипломант. Но аз вече наближавах тридесетте, а все още не можех да си позволя дори и един нормален отпуск, да си купя кола или дори да поправа шибания бойлер. По дяволите, един от моите ученици, който едва бе изкласил втората година, бе успял да си намери работа като консултант за осемнадесет хиляди лири годишно — с цели пет хиляди повече от мен. А беше само на двадесет и две!

Джейми следеше хода мислите ми.

— Животът ще се промени, да знаеш — каза той.

— Нали това беше основната идея.

— В „Декер“ работата е много. Не бих казал, че Рикардо иска да блъскаш двацет и четири часа в денонощие. Той само иска да му посветиш онази част от него, през която си буден.

— Ха! — изсумтя Кейт.

Изгледах я достатъчно дълго, за да разбере, че съм схванал думите ѝ. Аз поне бях ерген. Нямаше да липсвам на никого.

— Бива ме да блъскам, познаваш ме.

— Почакай обаче да те видя как изглеждаш в седем сутринта.

Изсмях се.

— Ако знаеш колко отдавна си мечтая да видя как изглежда светът толкова рано! Сега вече със сигурност ще го разбере.

— Ще трябва да се откажеш и от ръгбито — каза Джейми.

— Сериозно? Все ще успея да измисля нещо. Може и да изтърва няколко тренировки, но отборът ми има нужда от мен. — Бях номер осем в отбора по ръгби на школата по руски изследвания. Щяха да я загазят без мен.

— Няма да стане — заяви Джейми. — Навремето успях да поигравам по мъничко, когато работех в „Гърни Крохайм“, но откакто постъпих в „Декер“, се отказах от всичко. Командировките направо те съсипват. Налага се да тръгваш още от уикенда, без да знаеш кога ще се върнеш. Никой отбор не търпи подобно нещо.

Погледнах Кейт. Не само отборите по ръгби страдаха от това.

— Жалко — отвърнах. — Ще ми липсва.

— Аз се справям — каза Джейми. — Въпреки всичко успявам да поддържам форма, но не е същото. Просто трябва да избивам агресивността си по друг начин.

Навремето Джейми играеше превъзходно, беше по-добър от мен. Беше полузащитник. Нисък и набит, с широки рамене и силни крака, той успяваше да изблъска от пътя си два пъти по-едри мъже. Беше и безстрашен борец. Никога няма да забравя мига, когато го видях да преобръща осмицата от „Ал Блукс“. Бе участвал в няколко срещи на отбора на университета и ако не беше разкъсван от изкушенията на университетския живот, със сигурност щеше да влезе в професионалния ръгби спорт. Сега, както казваше, цялата тази агресия беше впрегната в служба на „Декер Уорд“.

Джейми допи чашата си и вдигна бутилката.

— Празна. Да отскоча да купя още една? На табелата на магазина за спиртни напитки зад ъгъла пишеше, че работи до осем и половина. Имаме още половин час.

— Аз черпя — казах.

— Не, този път съм аз. Ей сега ще се върна. — Той навлече палтото си и изскочи.

Двамата с Кейт помълчахме. После тя ми се усмихна. С годините ставаше все по-привлекателна. Открай време си беше хубава — не толкова красива, колкото симпатична, с къса кестенява коса, ведрa усмивка и големи очи. Но с развитието си от момиче в жена и после в майка се бе променила. Беше изпълнена с мекота и нежност, а откакто се бе родил и синът ѝ, у нея се бе появила вътрешна яснота, която беше особено привлекателна.

Бях я харесал още когато се запознах с нея на едно задръстено стълбище на някаква забава на Каули Роуд. Няколко пъти след това се засякохме случайно и аз я запознах с Джейми по време на последния ни семестър в Оксфорд. Той не си губи времето, но този път, необичайно за него, връзката им не се разпадна след броени седмици. Три години по-късно се ожениха и след още една Кейт роди син — аз му бях кръстник. Тя остави работата си в една голяма адвокатска фирма в Сити, за да се грижи за него.

— Как е Оливър?

— О, добре е. Все ме пита кога ще дойдеш, за да си поиграете пак на капитан Авенджър.

Засмях се.

— Надявах се вече Капитана да е излязъл от мода.

— Още не е.

Тя отпи от шампанското си и попита загрижено:

— Сигурен ли си, че постъпваш правилно, Ник?

Наистина беше загрижена. Това ме разтревожи. Кейт имаше много здрав разум — и освен това ме познаваше добре.

— Да — отвърнах с повече увереност, отколкото изпитвах. — В края на краищата Джейми я кара много добре в „Декер“, нали?

— Да — отвърна тя съвсем спокойно. — Кара я много добре.

2.

Въздухът беше чист и студен. Карах по улиците на Айлингтън. Беше много по-добре да въртя педалите в шест и трийсет сутринта, отколкото по обяд, макар и да бях изненадан от големия брой автомобили толкова рано по улиците.

Слънцето висеше ниско над хоризонта — бледа размита сфера в утринната мъгла. Младите дръвчета, смело вкоренили се в напуканите настилки, предизвикателно размахваха крехките си клонки срещу навъсените, надвиснали над тях сгради. Жълти нарциси добавяха пръски цвят към късчетата зеленина, успели да пробият тук-там сред урбанистичния пейзаж. Понякога, при някое рядко затишие на уличното движение, дори се разнасяше пронизителното чуруликане на някоя птица, възвестяваща правото си на собственост върху някой разръфан храст или дърво.

Опитвах се да не карам много бързо, въпреки изкушението на празните стотина метра пред мен. Велосипедът ми, въпреки очукания си вид, ми осигуряваше съвсем прилична скорост. Бях го купил при една разпродажба в полицията преди две години, поради рядката му комбинация от външен вид и скоростни характеристики: щеше да е последният велосипед, за който би се полакомил някой крадец. Тази сутрин обаче не исках да се напругам, за да избегна обилното потене.

Носех един от трите нови костюма, с които се бях обзавел благодарение на парите на Рикардо. Открих, че ми е адски трудно да свикна с мисълта да дам повече от триста лири за парче, като дори и тази сума ми се стори астрономическа. Двата нови чифта обувки пък струваха по шестдесет лири, но въпреки това по-голямата част от заема си стоеше непокътната, макар сега да изглеждах много по-добре от всеки друг път в живота си. Дори се бях подстригал.

Подкарах през Сити, а оттам по Комършъл Роуд. От дясната ми страна се издигаше високата бяла сграда на Канари Уорф — извисяваше се над текстилните отдушници и гъмжилото от домове на Лаймхауз, солиден бял квартал, простиращ се в мъглата. Скоро щях да

съм там горе и да гледам от високо на останалата част от Лондон. Чудех се дали щях да зърна сградата на школата за руски изследвания.

Потръпнах леко, припомняйки си последната си среща с Ръсел Чърч, шефа на факултета ми. Той направо побесня, когато му казах за плановете си да прекратя преподавателската си дейност. Но докато не приключех с доктората си, което означаваше най-малко още половин година, той не можеше да ми обещае никаква постоянна работа, а дори и тогава пак би било трудно. Притесняваше ме мисълта, че съм го подвел, но няхах избор. Нещата трябваше да се променят.

Когато завъртях педалите по Уестфери Роуд и оставих зад гърба си остатъците от Ийст Енд, се почувствах по-добре. И от двете ми страни имаше вода: пълноводната Темза от едната, Уест Индия Док от другата. Пред мен блестеше лъскавият комплекс Канари Уорф с гигантската си кула, защитена от гъста стена по-малки, но също така внушителни служебни сгради. Изведнъж всичко стана изрядно — от нископодстриганите ливади и цветни лехи на Уестфери Съркъс до прясно боядисаните сини жерави, които стояха като оръдия, бранещи подстъпите към кулата. Отляво на гарата, кацнала на петдесет стъпки над водата, спря влак.

Минах покрай охраната и влязох в подземния паркинг, част от който беше наета от „Декер Уорд“. Попитах служителя къде да поставя велосипеда си и той ми посочи няколко мотоциклета: един „Харли Дейвидсън“ и три БМВ-та. Паркингът представляваше нещо страховито. Компанията го използваше съвместно с една голяма инвестиционна банка и той вече беше наполовина пълен с колите на инвестиционните банкери. Почти всички бяха германски — мерцедеси, поршета и БМВ. Събрани накуп, те създаваха представата за отчайваща липса на въображение, смекчавана донейде от един черен „Корвет“ и едно яркочервено „Ферари Тестароса“. Оставих велосипеда си незаключен — едва ли някой щеше да спре погледа си върху него при това изобилие от скъпоценни камъни.

Изкачих се до площадчето в подножието на кулата. То също беше безупречно — редици току-що извадени от разсадника дръвчета, игриво фонтанче в центъра, изящни ниски стени, пейки от скъпо дърво. Кулата се издигаше високо в небето, покривът ѝ все още бе забулен от мъглата и парите, струящи от тръбите близо до върха ѝ. Дори и в този час имаше доста хора: измъкваха се от входа на

железопътната гара, от подземните паркинги и от процесията таксита, забързани към четвъртитите масивни сгради в ъглите на площадчето, или, като мен, към централния комплекс на самата Канари Уорф.

Нервно прекосих ултрамодерния атриум с магазините от осемдесетте години — „Блейзър“, „Сити Органайзер“, „Бърлиз“ — и минах в кафявото мраморно фоайе на Уан Канада Скуеър. Влязох в един празен асансьор и се стрелнах нагоре през четиридесетте етажа, докато стигнах офисите на „Декер“.

Приседнах на един мек черен кожен диван в приемната и изчаках Джейми под предупредителния поглед на добре отгледана дежурна блондинка. Той дойде след минута, забърза към мен с протегната ръка и ухилен до уши.

— Успя! Направо не вярвах. През цялото време ли въртя педалите?

— Разбира се.

Той ме огледа от горе до долу.

— Хубав костюм. Надявам се, че ще се отървеш от стария. Да ти кажа, внимавай, когато го изхвърляш. Нали знаеш, токсични отпадъци и така нататък.

— Задържах си го. По сантиментални причини. А и освен това той сигурно е единственият костюм с автентичен произход от развиващите се пазари. Поне тук.

Джейми се засмя. Дрехите му не бяха крещящи, но аз знаех, че харчи големи суми за тях на Джърмин стрийт и в околностите ѝ. Не можех да преценя това само по вида им, но Джейми ме беше уверил, че хората, с които се сблъсква ежедневно, ги оценяват. Според него това беше необходим разход.

— Е, ако толкова не можеш без велосипеда си, по-късно ще ти покажа фитнес залата. Там ще можеш да вземеш душ.

— Не, няма нужда.

— Ник, имай ми доверие. Ти си един новоизлюпен banker. Вземи си душ. А сега да влизаме да ти покажа бюрото.

Минахме през няколко двойни врати. След мъглявото осветление на приемната борсовият салон връхлетя върху сетивата ми с водопад от шумове, светлина и движение.

— Засега бюрото ти ще е от външната страна — каза Джейми, докато очите ми се опитваха да въведат някакъв ред в суетенето пред

мен.

— От външната страна ли?

— Да. Съжалявам, ще ти обясня. Виждаш ли онези бюра там? — Той посочи двайсетина борсови бюра по средата на залата — бяха подредени в квадрат. Видях Рикардо до едно от тях — говореше по телефона. Почти всички бяха заети. — Това е вътрешната страна. Тук седят агентите по продажбите и търговците. Това е добро разположение. Всички можем да общуваме един с друг през пространството в центъра. Тези бюра тук — той посочи три редици бюра, обърнати към всяка страна на квадрата — са външната страна. Тук седят хора, на които не им се налага да бъдат в епицентъра на събитията, хората от капиталовите пазари, проучванията, администрацията, ти.

В главата ми вече цареше хаос.

— Не се тревожи. Още тази седмица можеш да седиш до мен. Скоро ще навлезеш в нещата.

В този момент прозвуча двукратно пляскане с ръце. Беше Рикардо.

— Окей, компанерос, да се съберем. Вече е седем и петнадесет.

Рикардо се облегна на стола си и огледа квадрата от бюра. Всички го гледаха в очакване, външно спокойни, но усещах напрежението, с което се подготвяха за действията през седмицата. Както ми беше обяснил Рикардо, бяха от всякакъв размер и калибър, макар че повечето имаха добре охранен латински вид. Мнозина пушеха. Познах повечето от хората, които ме бяха интервюирали, включително Педро, който седеше, може би само символично, от дясната страна на Рикардо. Той и неколцина други в залата бяха по жилетки. Всички други — освен мен — бяха по ризи. Опитах се да смъкна самото си по възможно най-незабележимия начин.

— Добро утро на всички — започна Рикардо и се изправи. Ризата му на сини райета беше безупречно изгладена. Виждах избродираните върху предницата му инициали RMR. — Вярвам, че всички сте прекарвали отлично уикенда. Бих искал да започнем с поздрав към един нов член на екипа ни. Ник Елиот.

Всички се извърнаха към мен. За щастие бях успял да се измъкна от самото си.

— Здравейте — усмихнах се нервно аз.

В отговор се разнесе мърморене от рода на: „Добре дошъл“. Тонът беше приятелски. Бях им благодарен за това.

— Ник говори руски и разбира от икономика и аз съм уверен, че ще бъде ценен член на групата ни — продължи Рикардо. — До този момент не е работил във финансова фирма, така че не е имал възможността да придобие никакви лоши навици. Искам всички вие да му покажете как работи „Декер“. А сега, как се развиват нещата? Педро?

Педро Хатори заговори неща, от които не разбрах нищичко: брейди, еврооблигации, „цедилки“, аржентински диско. Опитах се да вдяна нещо, но бързо се отказах. После един американец на име Харви заговори за политиката на федералния резерв на САЩ по отношение на лихвените проценти. Това беше донякъде позната територия, но отново изгубих нишката, когато той продължи с петгодишните специални облигации. Следващата беше Шарлот Бакстър — шефът на отдела по проучвания — висока американка с кестенява коса. Бях се впечатлил от нея при първата ни среща. Тя говореше за сходството в позициите на венецуелското правителство и Международния валутен фонд по въпроса за поредния срив и последствията, които би имало това. Макар и да не знаех кой знае колко по темата, разбрах, че това е добър материал. Джейми внимателно си водеше записки.

Рикардо мина по всички членове на групата. Разменяха клюки, информация, впечатления, прогнози. Всеки беше пределно ясен и сбит. И добре информиран. Нямах впечатление да се стремят да блеснат пред Рикардо или да трупат точки, защото явно той не приемаше подобно поведение. Но все пак всички внимателно наблюдаваха реакцията му и окуражителните му думи биваха направо попивани.

Накрая той стигна и до последната част от групата.

— Изабел? Как върви сделката с фавелата?

Изабел беше стройна тъмнокоса жена на около тридесет години. Беше приседнала на бюрото и отпиваше от чашата си с кафе.

— Господи, не знам. Моят човек в отдела по строителството наистина иска да я свърши. Аз мисля, че и шефът му иска същото. Но как са нещата с шефа на шефа му? — Гласът ѝ беше нисък и дрезгав, тя говореше забавено и провлачено. Английският ѝ беше добър, с лек носов акцент, който по-късно щях да науча, че е бразилски.

— Можеш ли да го уредиш?

— Аз съм кариока. Рио е родният ми град. Разбира се, че мога да го уредя. — Ъгълчетата на устата ѝ се свиха. — Не знам само дали ще го уредя през това столетие, там е цялата работа.

Рикардо се усмихна.

— Сигурен съм, че можеш, Изабел. Но ще се радвам да отскоча с теб дотам, ако имаш нужда от мен. Мога да говоря с Освалдо Бочи. Свържи се с него да пусне няколко благоприятни статии. Може и нещо на тема как това е най-добрата възможност Рио най-сетне да почне да прави нещо за фавелите. Той ми е длъжник заради сделката, която му осигурихме миналата година.

— Местната преса вече е положително настроена — каза Изабел и отметна кичур тъмна коса от очите си. — Бих искала да не прибъгваме до Освалдо, освен ако не е крайно необходимо. Летя за там в сряда вечер. Надявам се да уредя нещата. Ако не се получи, може би трябва да говориш с него.

— Е, тогава късмет — каза Рикардо. — Предполагам, че можем да приложим този модел и към останалите градове?

— О, да. Би трябвало да можем да го използваме навсякъде. Определено в Бразилия. Щом приключим сделката с Рио, ще разговарям със Сао Пауло и Салвадор. Но този модел би трябвало да проработи навсякъде в Латинска Америка. Ще имаме нужда от подкрепата на Международния валутен фонд за всяка сделка, но те определено смятат, че това е добро приложение за фондовете им.

— А ще проработи ли в Ромфорд? — обади се Мигел, високият аржентински благородник.

— Слушай, остави Ромфорд на мира! — бурно запротестира един едър млад здравеняк с крещяща вратовръзка и много къса коса. Спомних си, че се казваше Дейв.

— Може би си прав. Това е бита карта.

— Благодаря ти за подсказването, Мигел — каза Рикардо. — В действителност ти ще помогнеш да открием представителния си офис в Есекс. Но ако говорим сериозно, това е най-важната сделка. Щом я приключим, искам всички да търсят още. Сега си ти, Карлос.

Размишленията на Карлос върху възможната сделка със Съединените мексикански щати не можа да ме заинтригува. Очите ми останаха приковани в Изабел. Не беше точно от особено привлекателните. Носът ѝ беше малко по-дълъг от необходимото,

устата ѝ — малко по-широчка. Дрехите ѝ не изглеждаха супер: синя късичка пола, кремава блуза, черни обувки; и бухнала около лицето буйна коса. Но тя излъчваше нещо страшно женствено. Може би идваше от гласа ѝ или от начина, по който се държеше. Или пък причината се коренеше в очите ѝ — големи, тъмнокафяви, влажни, наполовина скрити под дълги ресници. Точно в този момент те ме стрелнаха и ме заловиха на местопрестъплението. Ъгълчетата на устата ѝ се свиха отново и аз набързо преместих погледа си върху Карлос.

— Разбра ли всичко, за което стана дума? — попита ме Джейми, когато сбирката приключи.

— Нещичко хванах. Но имам много въпроси. Имам страшно много да уча.

— Като например как да гледаш Изабел и да не ти увисва ченето — ухили се Джейми.

— Толкова ли беше очевидно?

— Не се тревожи, всички сме минали по твоя път. След време привикваш.

— Има нещо в нея. Но не мога да определя точно какво е.

— Тя е адски сексуална, това е. Но не бих ѝ го показвал прекалено отблизо. Хапе.

— Наистина ли? Изглежда ми доста дружелюбна.

— Е, не пипай. Дори и не гледай. Повярвай ми.

Повдигнах рамене и седнах на бюрото му. Никога до този момент не бях виждал отблизо напълно оборудвано борсово бюро, а тези на „Декер“ бяха последна дума на техниката. Джейми ми обясни предназначението на всеки модул. Имаше пет монитора, които осигуряваха новини, цени и анализи в диапазон от различни цветове. Джейми, изглежда, имаше неприятна слабост към розовото. В допълнение към цялата тази машинария имаше телефонна централа с тридесет линии, вентилатор, испанско-английски речник, два тома от Bankers' Almanac и една малка сребърна топка за ръгби — спомен от едно аржентинско турне. Всичко това беше облепено с лепенки и отрупано с купища хартия.

— И така, сега ще те въведа в основите — каза Джейми, след като ми показва как да извиквам коментара за ръгби срещи по информационната система „Блумбърг“. — Всички момчета от тази

половина на квадрата — той посочи — са хора по продажбите. Нашата задача е да говорим с клиентите, да им даваме информация, да откриваме какво искат да правят и после да купуваме и да им продаваме облигации. Онези там пък — той посочи другата половина от квадрата с борсовите бюра — са търговците. Те правят пазари от стотици различни облигации, така че когато някой от клиентите ни иска да купи или продаде нещо, ние питаме някой от търговците за цена. Той ни дава предлаганата и търсената цена. Ние отразяваме това при клиента, който или ще продава на предлаганата цена, или ще купува на търсената цена. На теория разликата между предлаганата и търсената цена трябва да ни осигури печалбата.

Кимнах. Дотук всичко беше ясно.

— Другият начин да правим пари е чрез емитирането на нови емисии. Виждаш ли онези хора там? — Той ми посочи няколко бюра извън квадрата. Забелязах, че Изабел е на едно от тях и чете купчина документи. Джейми проследи погледа ми и се изкашля. — Разбира се, че ги виждаш. Те са известни като „Капиталовите пазари“. Тяхната работа е да разговарят с потенциални клиенти за вземане на заеми и да пускат съвместно емисия облигации, която да събере пари за тях при най-ниската лихва. Която, между другото, обикновено е много висока. Инвеститорите няма да поемат риска някоя от тези страни отново да не успее да се издължи навреме, без да поискат порядъчна възвръщаемост.

Джейми прекара следващите два часа в обяснения как функционира „Декер“. Слушах внимателно, като складах всяко късче получена информация в ума си, преценявах как се съгласува с това, което вече бях чувал, и се опитвах да предугадя какво още има да ми се изяснява.

Слушах телефонните му разговори през един втори телефон, включен към бюрото му, докато той разговаряше с клиентите си. Те се оказаха най-разнообразни: малка френска банка, британска търговска банка, холандска застрахователна компания, американски хедж фонд.

Говори също така за Венецуела и преговорите ѝ с Международния валутен фонд. Обмени слухове за една бъдеща мексиканска сделка. Говори за футбол и за предаванията по телевизията от предната вечер. Купи и продаде облигации на стойност милиони долари, като винаги продаваше на цена малко по-висока от

тази, на която купуваше. Много от тези сделки бяха регистрирани с инициалите ДТ, следвани от номер. Джейми ми обясни, че това били номерирани сметки в компанията филиал на „Декер Тръст“ на Каймановите острови.

Обядът беше някакво специално козе сирене, сандвич със салата и кока-кола, разнесени от момче в работен комбинезон с голям поднос. Нямаше нужда човек да си напуска бюрото. И без това нямаше време за това.

Разговорите се движеха с часовите пояси, като хващаха Бразилия в ранния предобед, останалата част от континента и Ню Йорк в следобедните часове, Калифорния вечерта. В действителност темпото се усилваше с напредването на деня: много от останалите играчи на пазара оперираха от Ню Йорк или Маями. Нашият ден се удължаваше така, че да обхваща техните. Повечето разговори бяха на испански, така че не ги разбирах. Трябваше да уча испански.

Към шест часа отидох да видя Шарлот и екипа от отдела по проучвания, и се върнах на бюрото си с купища доклади. Политическите и икономическите анализи бяха превъзходни. Особено бях впечатлен от бързите и мръсни забележки, отбелязани със „Само за вътрешно ползване“. Използваха се огромен обем източници на информация: местни банкери, правителствени служители, търговци на ценни книжа в Ню Йорк. Четях с все по-голям и по-голям интерес.

Бюрото на Изабел беше съседно на моето. Тя изглеждаше непрестанно заета — четеше купищата документи, тракаше бележки на компютъра си или обсъждаше документи по телефона на нещо, дето трябва да беше португалски. Опитвах се да не я гледам, но не можех да сдържам погледа си. Лицето ѝ беше частично закрито от кичури тъмна коса. От време на време спираше за малко, захапваше долната си устна и се втренчваше в пространството пред себе си. Беше много приятна за гледане. Дори и когато не я гледах, усещах аромата на парфюма ѝ във въздуха или чувах гласа ѝ, докато говореше по телефона. Иди се концентрирай!

В един момент погледите ни се срещнаха.

— Много сте ентусиазиран — изрече тя усмихната.

— Имам много да уча.

— След като започнете, става лесно. Откъде идвате? Преди да дойдете при нас?

— До миналата седмица преподавах руски.

— Наистина ли? — повдигна тя вежди. — И какво ви накара да дойдете в „Декер“?

— Трябваше ми работа. А Джейми беше достатъчно добър, за да ме представи. Защо ме взеха, не съм много сигурен.

— Добър приятел ли сте с Джейми?

— Да. Много добри приятели сме. Познаваме се от десет години.

И тук разговорът ни приключи. Тя се обърна към телефона си и го вдигна. Не бях сигурен дали не бях изтърсил нещо, дето не е за казване.

В този момент звънна и моят телефон.

Две последователни прозвънявания. Външна линия. Странно. Не си спомнях да съм давал някому служебния си номер.

Вдигнах слушалката.

— „Декер“ — казах в опит да имитирам сбитата интонация, която се разнасяше около мен цял ден.

— Мога ли да говоря с Мартин Белдекос? — запита ме женски глас.

Не бях чувал за такъв. Огледах се. Почти всички вече се бяха разотишли, с изключение на Рикардо, Педро и Изабел. Тя беше съсредоточена в собствения си телефонен разговор, а Рикардо и Педро бяха прекалено далеч, за да ги питам.

— Е, няма го в момента — отвърнах. — Мога ли да му предам съобщение утре?

— Да, обажда се помощник на Доналд Уинтърс, от канадската Обединена банка в Насау. Искам да изпратя факс на господин Белдекос. Можете ли да ми дадете неговия номер на факса?

— Задръжте секунда — казах. На няколко крачки от мен имаше факс апарат. Отскочих до него, проверих номера и го дадох на жената. Тя ми благодари и затвори.

Изрових вътрешния телефонен указател и потърсих Белдекос Мартин. 6417. Това беше вътрешният ми номер! Не беше чудно, че обаждането бе дошло при мен. Той явно беше предишният обитател на бюрото ми.

Факс апаратът зад мен оживя.

Отидох до него и взех листа с факса, след което пак се върнах на бюрото си. Беше адресиран до Мартин Белдекос в „Декер Уорд“ върху

бланка за факс на филиала в Насау на Обединена канадска банка. Съобщението беше кратко и просто.

В отговор на Вашето запитване Ви съобщаваме, че не можем да идентифицираме акционера бенефициар собственик на „Интернешънъл Трейдинг енд Транспорт“ (Панама). Ние прехвърлихме средства от тяхната сметка при нас по сметката на „Декер Тръст“ във филиала на „Шалме и Сие“ на Каймановите острови съгласно инструкциите на г-н Тони Хемпел, адвокат в Маями, който се явява секретар на компанията „Интернешънъл Трейдинг енд Транспорт“.

Факсът беше подписан от Доналд Уинтърс, вицепрезидент.

— Изабел?

Тя тъкмо затваряше телефона си.

— Да?

— Току-що получих този факс за Мартин Белдекос. Къде седи той?

Тя не ми отговори веднага. Напрягна се и си пое дълбоко дъх.

— Седеше точно на мястото ти — отвърна тя монотонно.

— Напуснал, така ли? — Виждах, че с напускането на Мартин Белдекос нещо не е било наред. — Уволнен ли беше?

Тя поклати глава.

— Не. Не беше уволнен. Беше убит.

Дъхът ми секна.

— Как?

— В Каракас. Крадци се вмъкнали в хотелската му стая, докато спял. Трябва да се е събудил и да ги е изненадал, защото са го наръгали с ножове.

— Господи! Кога е било това?

— Преди двайсет дни.

— О. — Потреперих. Ужасно е да съзнаваш, че последният обитател на бюрото и стола ти е бил убит.

Исках да я питам още, но тя явно изпитваше неохота да отговаря, а аз не исках да рискувам с някоя неподходяща реплика.

— Ами, такова... какво да правя с това?

— Аз ще го взема — каза тя.

Подадох ѝ листа. Тя го погледна, застина за миг, навъси се, надраска нещо отгоре му и го постави в изходящата тава на едно близко бюро. После прелисти документите пред себе си, натъпка някои от тях в куфарчето си, облече си якето и каза:

— Лека нощ.

— Лека нощ. До утре.

Останах сам, седнал на бюрото на един мъртвец.

3.

На следващото утро в седем бях в салона. Останах доволен от ездата на велосипеда. След като щях да прекарвам по цял ден затворен вътре, щеше да ми е необходим свеж въздух. Заварих Рикардо на работното му място. Ако не беше сменил ризата си, можех да се закълна, че е прекарал нощта на бюрото си.

Усмихнах се на Изабел при влизането ѝ. Тя ми върна усмивката и ме поздрави.

Хвърлих сакото върху бюрото си, грабнах чаша кафе и отидох при Джейми. Той разговаряше с Дейв, едрият търговец от Ромфорд.

— Добро утро — каза Дейв. — Значи не сме успели да ви прогоним първия ден?

— Още съм тук.

— Кога си тръгна снощи? — запита Джейми.

— Към единадесет.

— Добро начало. Чакай да предположа, Рикардо беше още тук, когато си тръгна, нали?

Кимнах. Последва пауза, докато отпивахме утринната си доза кофеин.

— Чух за Мартин Белдекос — казах. — Изабел ми каза снощи.

— Лоша вест, много лоша вест — каза Дейв.

— Изабел твърди, че е бил убит.

— Точно така — потвърди Джейми. — Чух, че полицията в Каракас е заловила хората, които са го направили.

— Аз пък чух и друго — каза Дейв, понижавайки гласа си.

Двамата с Джейми го загледахме в очакване.

— Че не е било просто провален взлом в хотелска стая. Мигел беше там миналата седмица. Говори се, че било поръчково убийство. Една от наркобандите.

— Поръчково убийство? — изрече удивено Джейми. — На Мартин Белдекос? Мартин Белдекос, обикновен служител с очила и

оредяваща коса? Хайде бе, да не би да се е опитвал да отмъкне франшизата за кламери на Южна Америка?

— Чух го от Мигел! — запротестира бурно Дейв. — Знаеш добре, че той познава хората на място...

Бяхме прекъснати от рязкото пляскане с ръце.

— Седем и петнадесет е, компанерос! — обади се Рикардо. Залата мълчаливо се събра около него.

Тазсутрешното съвещание беше малко по-конкретно от това предния ден. Пазарът беше подплашен от новините от Венецуела: цените падаха с пет пункта. Хората обаче, които притежаваха конфиденциална информация, поддържаха гледището, че провалът на преговорите с Международния валутен фонд е само позиране от страна на престарелия им президент. Тази информация решихме да запазим за себе си, докато се възползваме от падналите цени, за да закупим спокойно известно количество венецуелски облигации за собствените ни пакети. После вече щяхме да съобщим новината и на света.

Съвещанието приключи и двамата с Джейми се върнахме до бюрото му.

Думите на Дейв бяха заседнали здраво в паметта ми.

— Мислиш ли, че този Белдекос е бил убит от наемен убиец? — попитах.

— Разбира се, че не — изсумтя Джейми. — Дейв просто има богато въображение. И въпреки зализаната си назад коса и италианските си костюми, Мигел е просто една стара клюкарка. Бедният Мартин е бил убит от хотелски крадци. — Той потрепери. — Това може да се случи на всеки от нас, там е страшното. Да приключваме с тая тема.

Искаше ми се да го разпитам по-подробно за Мартин Белдекос, но подобно на Изабел и той не изпитваше охота да разговаря на тази тема. А и не исках да изглеждам прекалено натрапчив: в края на краищата дори не бях познавал този човек. Така че се отказах.

Работният ден започна.

Вслушвах се около себе си. Тази сутрин активността беше особено висока. Активност, изразена в шум. Не задължително съответстваща на нивото му, а по-скоро на разнообразието му. Долавях мърморенето на дузина различни разговори, някои на английски, други

на испански, резките крясъци на хора, които казваха на колегите си да вдигнат телефона, редовното прашене, с което биваха оповестявани цените от високоговорителите върху бюрата на брокерите, и, разбира се, разговорите с клиенти в темпо стакато по телефона. Но не само човешките същества вдигаха шум, машините също го правеха. Всевъзможни писукания, мелодии и от време на време стържещи звуци се разнасяха от различните компютри и монитори. А в основата на всички шумове беше ниското, почти недоловимо мърморене на самата сграда. Беше нужна концентрация и практика, та всички тези звуци да се отделят едни от други и човек да превключва при прескачането от един разговор на друг.

Само дето това не бяха обикновени разговори. Това бяха информационни трансакции. Възможно най-кратките, без да се получават двусмислици.

— Хей, Педро! Как вървят аржентинските номинали и диско?

— Петдесет и шест процента и половин пункт за номиналите и шейсет и седем и три осми пункта за диско.

— Той казва, че може да намери диско с четвърт пункт по-ниска цена.

— По дяволите. Добре, ще му ги дам четвърт пункт по-ниско.

— Готово!

И така облигациите хвърчаха из малкия квадрат от бюро, а оттам към различни ъгълчета на света: Токио, Цюрих, Бахрейн, Единбург, Ню Йорк, Бермудските острови, Буенос Айрес. Дори направихме търговия с инвестиционната банка десет етажа под нас. Стотици милиони долари изтичаха и се вливаха по сметките на „Декер Уорд“ през този ден. Но когато накрая теглехме чертата, ставаше ясно, че разликата между постъпилите по сметките ни и напусналите ги суми е само неколкостотин хиляди долара.

Започвах вече да разбирам какво става. Умението да се инвестира в тези пазари се базираше на оценката и сравняването на риска. Беше ли Бразилия по-рискова страна от Мексико? Ако е така, колко по-рискова? Ако Мексико даваше 10,25 процента доходоносност, трябваше ли Бразилия да дава 11,25 процента? Или 11,50 процента? Или още повече? Как щеше да се промени в бъдеще тази взаимовръзка?

Но нещата бяха още по-сложни от простото сравняване на страна със страна. Всеки, който вземаше заеми, имаше цял диапазон от продадени емисии на облигации: брейдиоблигации, подкрепяни от стари разсрочени банкови дългове; еврооблигации; облигации, емитирани от държавни правителства, от държавни банки, от частни банки. Всички те се търгуваха в определена взаимовръзка в зависимост от смесицата рационален анализ и оплакванията на различни инвеститори по целия свят, всички със своите собствени гледни точки и предразсъдъци.

Беше необходимо време, за да вникна във всичко това, но бях сигурен, че ще се справя, и бях възбуден от перспективата. А „Декер“ беше най-подходящото място за това — нали представляваше една добре смазана машина за събиране на информация. Рикардо беше прав: „Декер“ познаваше всички на пазара. Каквото и да се случеше, „Декер“ бяха първите, които или го знаеха, или се бяха досетили. Не беше чудно, че компанията правеше толкова много пари. Нямах търпение да се превърна в активен участник в този процес.

Вниманието ми беше привлечено от един едър мъж в светлосив двуреден костюм, застанал до бюрото на Рикардо. Обсъждаха някакви числа. Не бях го виждал преди.

— Кой е този? — попитах Джейми.

— Не можеш ли да се сетиш?

Огледах го по-внимателно. Беше приблизително на същата възраст като Рикардо, може би година или две по-млад. Но беше едър и як, с месесто лице.

— Да не е брат му?

— Да. Едуардо Рос.

— И той ли работи в „Декер“?

— Определено.

— С какво се занимава?

— Никой не знае с точност. Освен Рикардо. Специални поръчки, неща, които Рикардо не би доверил на никой друг. Той например отговоря за „Декер Тръст“ на Каймановите острови.

— Какво е точно „Декер Тръст“? — попитах.

— Дъщерната ни компания на Каймановите острови. Там прехвърляме стока, която не искаме властите да виждат тук.

— Това ми звучи доста незаконно.

— Изобщо не е — изсмя се Джейми. — Имаме много клиенти, които са доста срамежливи и плахи. Те не са престъпници или от тоя сорт. Рикардо е страшно внимателен и бяга като дявол от тамян от всеки, който му дъхне на организирана престъпност или корупция. Но те могат да са замесени в легитимна офшорна търговия, избягване плащане на данъци, дейности с чужда валута и така нататък. Те очакват от нас да пазим дейността им в пълна тайна, а „Декер Тръст“ ни позволява да го правим.

— Разбирам — изрекох със съмнение. — А тази операция собственост на „Декер Уорд“ ли е?

— Не — отвърна Джейми. — Или поне не на сто процента. „Шалме“, швейцарската банка, притежава голям къс, мисля, че „Декер Уорд“ също притежава някакъв дял, а останалото е собственост на тръстовете на служителите.

— Тръстове на служителите?

— Рикардо не ти ли каза за тях?

Поклатих глава. Джейми направи пауза и понижи глас.

— Така се правят истински пари тук. Рикардо позволява на някои от служителите да инвестират част от премиите си в тези тръстове. Те се управляват от територията на Каймановите острови, или поне там са регистрирани. В действителност управленческите решения се вземат от Рикардо. Техните обороти са страхотни. Имам предвид, че сто процента годишно не е необичайно за тях.

— Брей! И как го прави това?

— С това, което знае ли? Не е трудно. Използва всеки позволен от закона трик. Кредитно изкупуване, опции, гаранции, наречи го както искаш.

— Законно ли е?

— Разбира се, че е законно. Но е по-добре, когато се прави офшорно. Дискретно. Не бихме искали регулаторите да си пъхат носа в работите ни, дори и да няма никакви дупки.

— И колко големи са тези фондове?

— Това, приятелю мой, е най-голямата тайна от всичко. — Джейми понижи гласа си до шепот. — Но според мен са повече от половин милиард долара.

Трябваша ми няколко секунди, за да го асимилирам.

— И всичко това е собственост на хора от този салон?

— По-голямата част — усмихна се той. — Явно нашите хора в Маями и на Каймановите острови притежават част от тях. Но бих предположил, че най-малко половината е собственост на Рикардо.

Внезапно проумях, че съм заобиколен от една от най-богатите групи мъже и жени на света.

Господи! Успееш ли да се задържа тук, част от това богатство щеше да е и мое.

— Едуардо ли го управлява? — попитах.

— Рикардо има нужда от някого, на когото да се довери, за да върши тая дейност. А той има доверие на брат си много повече, отколкото на когото й да било от нас. О, да, той също така отговаря за проверката на новите служители.

— Какво искаш да кажеш с „проверката на новите служители“?

— О, нищо особено: търсене на наркотици, лоши дългове, комарджийски навици, хомосексуалност, социалистически наклонности, душевна нестабилност, криминални прояви.

— Шегуваш се!

— Не. Това е истина.

Бях смаян.

— И значи той ме е проверил, така ли?

— Сигурно. Или поне е наел някоя частна детективска фирма да го направи.

— Но защо ти не ме предупреди за това?

Джейми се навъси за миг, после ме дари с поредната си широка усмивка.

— Защото знаех, че ако ти кажа, няма да кандидатстваш за работата. А и освен това, сега ти го казах.

— Гадина такава! — възкликнах аз.

Джейми се изсмя, но на мен не ми беше весело. Почувствах се така, сякаш уединението ми е нарушено, сякаш някой ми бе отнел част от живота или най-малкото ми го бе откъснал за временно ползване. Някой, когото не познавах.

— О, хайде, Ник — каза Джейми, разбрал, че е изтълкувал реакцията ми погрешно. — Всички сме минали през това. А ти вероятно си най-чистият човек в цялата зала.

— Като изключим ипотеката.

— За която имаше достатъчно здрав разум да разкажеш на Рикардо при интервюто си. За какво толкова се тревожиш? Той няма да каже никому и думица.

Все още не бях щастлив.

— Виж го, идва насам — изсъска Джейми.

Едуардо спря до бюрото на Джейми. Останалите хора от продажбите го приветстваха с усмивки и поздрави. Дори и аз можех да преценя, че приятелските им усмивки са пълен фалш.

Той ми протегна ръка и се усмихна с пълните си устни.

— Ник Елиот? Аз съм Едуардо Рос. Радвам се да ви видя в екипа. — Гласът му беше плътен колкото на Рикардо, но акцентът му представляваше смесица от северно- и южноамерикански, с по-голям процент от второто.

Станах и неловко стиснах ръката му.

— Благодаря.

— Джейми, имаш ли нещо против, ако ти го откъсна за минута?

— Ни най-малко — отвърна с усмивка Джейми.

Едуардо му я върна още по-широка.

— Добре. Елате в офиса ми.

Последвах го, като хвърлих панически поглед към Джейми. Офисът на Едуардо се намираше в един ъгъл на борсовия салон. Прозорците бяха матови отвън, което и беше причината да не съм го видял до този момент. От вътрешната страна се откриваше ясна гледка към салона. Съвсем ясно видях как Джейми вдига телефона да омайва клиентите си да закупят поредните облигации.

Помещението беше голямо и луксозно. Имаше два кремави кожени дивана, стените бяха с жълтеникава дървена ламперия. На едната висеше снимка на червеното ферари, което бях зърнал в подземния гараж, увенчано от неговия загорял и мускулист собственик в компанията на две гарванокоси красавици. Едуардо седна зад голямото си бюро, което изглеждаше недокоснато от обичайния работен безпорядък. Над рамото му зърнах секваща дъха гледка на западната част на лондонското Сити. Изведнъж се сетих, че още не съм проверил дали оттук се вижда школата по руски изследвания. Предполагам, защото бях прекалено погълнат от работата.

Едуардо проследи погледа ми и се ухили.

— Не е лоша гледката, нали? Знаете ли, при хубаво време може да се види и замъкът Уиндзор.

— Страхотно — съгласих се.

— Седнете. — Той отвори една кутия за пури и я протегна към мен. Поклатих глава, след което той си избра една голяма, внимателно я пъхна между пълните си, чувствени устни и я повъртя няколко секунди преди да я запали. Ефектът граничеше с неприличиято. Той ме наблюдаваше развеселено.

На вратата се почука и влезе едно младо и много красиво момиче. Мястото ѝ сякаш беше повече в училищната стая, отколкото в офиса на Едуардо.

— Докладът за позициите, господин Рос — каза тя, стрелна се към бюрото му и остави документа в един ъгъл.

— А, благодаря, Пени — отвърна той и взе доклада. — Вие, англичаните, правите такива възхитителни девственици, не мислиш ли, Ник? Истински срам е, че се развалят с напредването на годините.

Неволно погледнах момичето, което пламна като божур и се стрелна към вратата.

Едуардо се изкикоти.

— Извинете. Просто много се разхубавява, когато се изчервява. — Той захвърли доклада в тавата на бюрото си.

Не му отговорих. Не виждах какво мога да му кажа.

— Рикардо ми разказа доста за вас, Ник — продължи той с приятелски тон. — Радва се много, че започвате работа при нас. Вие вече правите добро впечатление. Ние обичаме да обучаваме наши собствени кадри, а той смята, че вие сте идеалният суров материал.

— Благодаря. Похвалата е особено необходима, когато човек току-що е започнал нова работа.

— Ние сме много чувствителни към нуждите на новите ни служители — продължи той. — Бихме искали да започнат да се чувстват като у дома си във фирмата колкото е възможно по-рано. И не обичаме да имат странични проблеми, които да ги разсейват. Доколкото разбрах от Рикардо, имате доста неприятна ипотека за изплащане. Е, бихме искали да ви облекчим това бреме.

Пулсът ми заби ускорено. Това беше финансов проблем, от чието разрешаване отдавна бях заинтересуван.

— Решихме, че бихме могли да поемем ипотеката от вашето строително-спестовно дружество и да понижим лихвения процент на, да кажем, три? Разбира се, докато се появи възможността да я изплатите. Кое то няма да е повече от две години, ако се справяте така добре, както очакваме от вас. — Той ми се усмихна и издиха облак дим, който се устреми към мен. Подобно на Рикардо, той също притежаваше харизма, но от друг вид. Едрото му лице, тежките надвиснали вежди, гъстата черна коса, сресана прилежно назад, му придаваха мощна мъжка красота. Не беше от типа мъже, които се срещаха в школата по руски изследвания.

За момент изпитах прилив на облекчение. Плащанията по ипотеката бяха воденичният камък на шията ми. А сега проблемът обещавахе да изчезне, просто ей така.

Но това беше само за момент. Макар и да свиквах вече с начина на работа в „Декер“, някакъв инстинкт ме предупреждаваше да бъда внимателен. При Рикардо бях дошъл доброволно с желанието да работя. Едуардо обаче — усещах това — искаше да ме купи.

— Не, благодаря — отвърнах, без да обмисля подробно отговора си. — Предложението ви е много любезно, но вече ще мога да си обслужвам полицата доста по-лесно отпреди.

Лицето на Едуардо за миг потъмня и той отново избълва пушек от пурата си. После ми се усмихна.

— Няма никакви скрити условия — каза той. — Повечето от фирмите в Сити дават на служителите си субсидии, за да обслужват полиците си. Вземете я. Няма вреда.

В думите му имаше логика. Но на мен просто не ми се понрави усещането. Освен това бях горд и вироглав.

— Сигурен съм, че имате право. Но ще се справя и сам. И както вече споменахте, надявам се да мога да я изплатя през следващите няколко години.

— Както искате — повдигна рамене Едуардо. — Но ако има нещо, което можем да направим за вас, за да ви помогнем, не се колебайте. Окей?

Още една топла усмивка.

— И още едно нещо, Ник.

— Да?

— Изабел Перейра ми изпрати факса, който сте получили за Мартин Белдекос. — Той понижи глас. — Знаете какво се е случило, нали?

Кимнах.

— Ужасно нещо. — Той направи гримаса. — Ужасно. Но ако в бъдеще пак получите съобщения за Мартин, давайте ги направо на мен, нали разбирате? И ви моля да не споменавате за тях на никого от фирмата. Мартин работеше по мое поръчение по една много деликатна тема. Нали разбирате?

Това беше молба, подплатена с топлота и учтивост. Но някъде, малко по-надълбоко, се спотайваше неизречена и неопределена заплаха.

— Разбирам — казах и излязох.

Джейми ме чакаше.

— Какво стана?

Разказах му за предложението на Едуардо да поемат ипотеката ми и за отговора, който бях дал.

— Защо му отказа? — повдигна вежди той.

— Не знам. Просто не ми хареса усещането. А и след като съм казал не, не искам Едуардо да ме кара да променям решението си. Мислиш ли, че съм луд?

Джейми се поколеба.

— Може би не. Едуардо е прав, няма да има скрити условия. Но след като работиш тук, ти си зависим от тях, по един или друг начин.

— Какво искаш да кажеш?

— О, премиите и тръстовете на служителите са най-очевидните примери. Но ако загазиш, Рикардо ще ти помогне с пари или връзки, или с каквото се налага. Ти вече му дължиш пет хиляди лири преди още да си започнал работа при нас, не си забравил, нали?

— Прав си. Но някак си има разлика, когато идва от Рикардо, а не от Едуардо.

— Възможно е. Те се различават много един от друг. Но са братя. Дължиш ли на единия, дължиш и на другия.

— Близки ли са?

— Ти как мислиш? Повечето латиноамериканци са много привързани към семействата си. Но при тях има и нещо друго. — Джейми отново понижи глас. Изпитвах усещането, че обожаваш

заговорническите клюки. — За Едуардо се носят доста страховити слухове.

— Така ли?

— Да. Явно навремето е убил някого. Блъснал човек от балкона. Тогава бил студент в Каракас. Нещо се сдърпали заради някакво момиче. Рикардо потулил работата и Едуардо отървал кожата.

Потръпнах.

— Мога да си представя как убива някого.

— Знам какво искаш да кажеш. А и той води доста бурен живот. Момичета, наркотици. От тоя род. Знаеш ли, носеха се даже слухове, че чукал Изабел.

— Едуардо? — Хвърлих поглед към бюрото на Изабел. Виждах само горната част на главата ѝ и слушалката на телефона, долепена до ухото ѝ. — Мислех си, че има повече вкус.

Джейми повдигна рамене.

— Предполагам, че Едуардо е привлекателен за определен тип жени. Предупредих те за нея.

— Да, предупреди ме. — Изпитах разочарование. Не бих повярвал това за Изабел, но все пак не я познавах, бях разменил само няколко думи с нея и едва ли имах основания да съм изненадан. Поредната фантазия излетя през комина. Е, какво да се прави...

— Но Едуардо си има и своите качества — продължи Джейми. — Интелигентен е. Схватлив. И довежда нещата докрай.

— Какви неща?

— Ами неща. Умее да кара влиятелни лица да променят мненията си по различни въпроси. Притежава способността да оказва влияние върху хората.

— Какво, да нямаш предвид подкупи?

— Не съм сигурен, че нещата са толкова прости — каза Джейми. — Рикардо се пази от подкупи като дявол от тамян. В нашия бизнес или си неподкупен, или подкупваш всеки. Днес е по-добре да имаш репутацията на неподкупен. Просто рискът е по-малък. Но Едуардо си има своите методи, а Рикардо по всяка вероятност не изпитва особено желание да ги познава в подробности.

Реших да си имам колкото е възможно по-малко работа с Едуардо.

Тази вечер отново останах до късно. Бях се задълбочил в четене: доклади от проучвания и стари копия на финансови списания, пазарът на облигации, просто клюки и слухове. До мен се издигаше купчина материали за изпита пред Асоциацията, регулираща търговията с ценни книжа, който трябваше да взема, преди да мога да продавам облигации.

Залата постепенно се изпразваше. Джейми ми пожела лека нощ към осем и половина. Изабел си тръгна към девет, оставяйки във въздуха около бюрото ми шлейф от парфюм, от който пулсът ми скочи. Към десет и половина Рикардо беше единственият останал в залата, освен мен. Той затвори телефона си и се запъти към бюрото ми. Вдигнах глава от проучването и нервно му се усмихнах.

Той изглеждаше свеж и бодър както сутринта, макар че по някое време през деня горното му копче беше разкопчано и ръкавите на ризата му бяха запретнати. Запали цигара и ме попита:

— Кафе?

Един господ само знаеше колко кафета бях изпил през този ден. Но пък кафето тук беше отлично. Кимнах.

Той се отдалечи, поставяйки ме в рядко неудобно положение. Шефът да ми носи кафе! Не трябваше ли аз да му донеса? След няколко секунди се върна с две чашки.

— Е, какво мислиш? Забавление, нали?

— Не знаех, че тази материя може да е толкова интересна в интелектуално отношение.

— Мислеше си, че цялата работа да е кряскаш до преграждане по телефоните? — изкикоти се той.

— Всъщност да.

Той хвърли поглед върху материала, който четях. Беше панорамна статия за Мексико.

— Какво мислиш за това?

— Добре написано. Убедително. За мен има смисъл.

— Знам. Шарлот притежава рядката дарба да взема факти, да ги разбърква и да излиза с мнение, което печели пари. Мога да те уверя, че ценя много високо подобни мнения.

Той опъна от цигарата си.

— Да вземем например Мексико. Шарлот се тревожи за тази страна. Тя вижда поредната девалвация на валутата им да се задава

след месец или два и смята, че тази специално ще изплаши инвеститорите почти толкова, колкото и последната. И аз споделям мнението ѝ.

— Значи вие продавате Мексико и купувате Аржентина?

— Бързо схващаш — усмихна се Рикардо. — Това би било най-правилната търговия. Аржентина също е добър избор. Облигациите са прекалено евтини. Но работата не е толкова проста.

— Защо?

— Защото Мексико иска да вземе заем от един милиард долара. А това е сделка, която трябва да спечелим.

— Разбирам. Но не желаете да продадете на инвеститорите мексикански облигации на стойност един милиард долара, когато те са изплашени от девалвация.

— Абсолютно правилно.

Помислих върху ситуацията.

— Тогава не можете ли да накарате някой друг да извърши сделката?

— При нормални обстоятелства бих разгледал този вариант. Разбира се, ние сме длъжни да участваме. Това е наш пазар, ние винаги участваме. Такива са правилата, но може би бихме могли да споделим трансакцията с две други финансови къщи и да намалим нашия риск. Проблемът е там, че „Блумфийлд Уайс“ предлагат цена за цялата сделка. А аз не мога просто така да ги оставя да спечелят.

— Това са хората, откраднали екипа ви по Източна Европа, нали?

— Точно така. Те се целят в нас. Искат позицията ни на номер едно. До неотдавна не даваха и пет пари за развиващите се пазари, но през последните няколко месеца промениха представите си.

— Вие можете да ги изхвърлите, нали?

— Не е толкова просто. Те са борсовата компания номер едно на Уолстрийт, когато стане дума за конвенционалните пазари. И на всичкото отгоре разполагат с десет пъти по-голям от нашия капитал. Ще го използват, за да си пробият път.

— И какво ще правите?

— Наистина не знам. — Той замислено дръпна от цигарата си. Оставих го да размишлява, поласкан от жеста, че споделя с мен проблем от такава важност още на втория ми работен ден.

— Значи ти харесва Аржентина — проговори накрая той.

— Да.

— Защо?

Поех си дълбоко дъх, преди да му отговоря.

— Политиката им на фиксиране на курса на песото към долара наистина изглежда, че дава плодове. И облигациите са паднали с няколко пункта само защото ги продава голям американски финансов мениджър. Те са с добра стойност.

— Аха. И коя облигация точно ти харесва?

— Диското^[1]. — Това бяха клас брейдиоблигации, разменени за стар банков дълг, когато Аржентина бе преговаряла повторно вземането на заеми преди няколко години. — Прав ли съм?

— Знаеш ли, че баща ми беше аржентинец? — усмихна се той.

— Джейми ми каза.

— Е, аз си имам старо правило. Търговец да не търгува облигациите на собствената си страна. Не може да бъде обективен. Обикновено не нарушавам правилото си, но този път...

Той вдигна телефона.

— На кого звъните?

Той погледна часовника си.

— Министерството на търговията на Щатите има офис в Сан Франциско, който още би трябвало да работи с пазарите... Момент. Брад? — Пауза. — Рикардо Рос се обажда. Къде си в Аржентина? Диско. За двадесет милиона. Разбира се, ще изчакам.

Той ми се ухили.

— Паникьоса се. Но аз го познавам. Помоля ли да направи пазар за даден обем, ще го направи. Трябва да доказва себе си. Особено пред мен. — После каза в слушалката: — Шейсет и седем процента до плюс половин пункт? Това е широк пазар, нали, Брад?... Добре, знам, че е късно. — Той затвори и се обърна към мен. — Няма да забравиш да ми напомниш кога да продаваме, нали?

Кимнах. Сърцето ми изведнъж заби бързо.

— Време е вече да се прибиращ, не мислиш ли? Започваме пак само след осем часа. Ти не спиш ли?

— Не много. А вие?

— Не много. — Рикардо се ухили.

Бяхме сродни души. Хора, които също като теб да не се нуждаят от осем часа сън, не се срещат често. Бях свикнал да си лягам в

малките часове, потънал в четене или проучвания. Пет часа сън ми стигаха. Особено когато бях вгълъбен в нещо.

— Яхвай колелото — каза той.

И аз го яхнах. Въртях бързо педалите към дома си, разкъсван между страха, че първата ми позиция от облигации може да отиде по дяволите, и възбудата, че всичко ще мине като по ноти.

[\[1\]](#) От discount bonds — облигации, продавани с намаление. — Б.пр. ↑

4.

Утрото в сряда беше мъгливо. Не виждах Тауър, докато карах велосипеда си през Ийст Енд. Стари складови помещения стърчаха и от двете страни на Нароу стрийт. Модерният и хаотичен Лондон бе скрит в мъглата и почти вярвах, че съм се пренесъл във викторианска Англия, докато един микробус не премина на червено и не ме накара да скоча на тротоара.

Но борсовият салон беше обграден от синьо небе. Бяхме точно над мъглата — кълбеста бяла повърхност, простираща се до хоризонта навред около нас. Върхът на кулата Нат Уест се издигаше над облаците на няколко мили към морето досущ като скала. Ние самите бяхме остров далеч от Англия, по-близо до Ню Йорк и Буенос Айрес, отколкото до Примроуз Хил и Шордит. Огледах колегите си. Бяхме малка банда колонисти, имигранти от всички краища на света, дошли да търсим съкровище в тази странна нова земя.

Е, всичко беше чудесно, но на каква цена се търгуваха аржентинските диско?

Включих монитора на Джейми. Шейсет и седем и четвърт пункта предлагана цена. Неуспех. Останалата част от пазара беше скочила с един пункт, оставяйки облигациите ми зад себе си. О, господи! Бях избрал не тази емисия, която трябваше.

Джейми го нямаше — тази сутрин трябваше да прави презентация пред една голяма застрахователна компания, която замисляше да инвестира в облигации от зараждащите се пазари. Важна среща. Както беше казал Джейми, тези момчета играеха на едро. Така че прекарах утрото на бюрото си.

Само че не го чувствах като свое. Чувствах го повече като на Мартин Белдекос. Щеше да е пресилено, ако кажа, че чувствах духът му да витае наоколо. Но когато седях на стола му, усещах присъствието му, макар никога да не го бях познавал. Дори няхах представа как е изглеждал. Бюрото е много интимна територия. В един борсов салон това е единственото уединено кътче, миниатюрен остров

на сигурността. Чувствах се така, сякаш бях узурпатор на нечия чужда територия. Неприятно усещане.

Точно в този момент факс апаратът зад мен се разшава. Повечето от факсовете бяха за Изабел, но тя беше задълбочена в един от поредните маратонски разговори. Така че станах и взех двата листа.

Факсът беше за Мартин Белдекос. От Обединената канадска банка. Любопитството ми взе връх. Занесох факса на бюрото си — на бюрото на Мартин — и зачетох.

Уважаеми господин Белдекос,

В отговор на скорошното Ви запитване относно бенефициалната собственост на „Интернешънъл Трейдинг енд Транспорт“ (Панама), счетох, че може да се интересувате от откритията на едно неотдавнашно разследване в този бранш.

Може би си спомняте, че единственото име в нашите регистри, свързани с „Интернешънъл Трейдинг енд Транспорт“ (Панама), беше на г-н Тони Хемпел, адвокат от Маями. Нашите разследвания за един от нашите клиенти показаха, че г-н Хемпел е тясно свързан с Франсиско Арагао, бразилски финансист, разследван от Американската агенция по контрола върху наркотиците за дейности, свързани с наркотици и пране на пари.

Макар и да полагаме всички усилия да съдействаме на международните агенции в техните разследвания за пране на пари и трафик на наркотици, ние също така дължим поверителност на нашите партньори, така че все още не сме подали запитването Ви на Агенцията по контрола върху наркотиците. Все пак, ако разполагате с информация, която бихте искали да спделите с тях, моля, обадете ми се, и аз ще Ви дам името и номера на моя контакт.

Искрено Ваш
Доналд Уинтърс,
Вицепрезидент

Втрених се във факса.

Пране на пари. Това означаваше, доколкото ми беше известно, въртенето на незаконно придобити пари през финансовата система. Сега си спомних от първия факс, че тази компания, как беше — „Интернешънъл“, Панама, бе прехвърлила някакви фондове по сметка на „Декер Тръст“. А адвокатът, който бе наредил да бъде извършен трансферът, беше свързан служебно със заподозряна фирма за пране на пари. Кое то означаваше, че една от сметките на „Декер Тръст“ може би съдържа изпрани пари.

Значи върху това е работил Мартин Белдекос, преди да бъде убит! Не беше чудно, че Едуардо искаше лично да получава съобщенията за Мартин и да не ги вижда никой друг.

Вдигнах факса и отидох до офиса му в ъгъла на залата. Почуках на вратата и се опитах да я отворя. Беше заключена.

— Днес отсъства — обади се една жена на средна възраст, властваща над подредени в полукръг бюра точно пред офиса му. — Ще дойде утре. С какво мога да ви помогна?

Замислих се дали да не ѝ дам факса. Едуардо ми беше казал да не показвам съобщенията до Мартин на никого. Но тя беше негова секретарка. От друга страна, това определено беше важно съобщение. Спомних си завоалираната заплаха в гласа му и реших, че ще е най-добре да изчакам да дойде и тогава да му го предам.

— Няма нищо — казах и се запътих към бюрото си.

— Едно на нула! — Дейв затръшна телефона на бюрото си и се изправи триумфално с ръце във въздуха и изпъчен корем.

Околните му хвърлиха по един бегъл поглед. Поредната малка победа на пазара. Още един спечелен долар.

Внезапно изстинах. Може би Дейв бе имал право. Може би Мартин е бил убит от поръчков убиец. Ако е знаел за прането на пари в „Декер“, някой може да е заповядал да му запушат устата.

Не. Сигурно си фантазирах. Върнах се на бюрото си, стиснал здраво факса. Просто трябваше да го дам на Едуардо и толкова. Той да се оправя.

Но Едуардо? Може би той вече знаеше всичко за това. Ако някой переше пари през „Декер Уорд“, не би ме изненадало, ако Едуардо е в течение на цялата работа.

Какво да правя, по дяволите?

Огледах се за Джейми, но той беше на онази среща.

После видях Рикардо — идваше към бюрото ми.

— Още ли искаш да задържиш онази аржентинска позиция? Протакат малко на пазара, нали?

Пуснах факса на бюрото си и се върнах на пазарите.

— Причините, поради които закупихме облигациите, все още са в сила — казах. — Така че: да.

— Добре, тогава всичко е наред. Ще видим как ще се развият нещата. С какво се занимаваш в момента?

Факсът до Мартин Белдекос беше върху бюрото ми, с лицето нагоре, частично закрит от левия ми лакът. Сега беше моментът да кажа всичко на Рикардо. Просто да му го дам — и край.

Но нещо сякаш задържа ръката ми. Мисля, че беше, защото не можех да предвидя последствията, макар и да бях сигурен, че ще са важни. Трябваше ми време да обмисля нещата.

И затиснал факса с лакът, просто казах:

— Чета.

— Аха. Не мислиш ли, че вече е време да се захванеш с истинска работа?

— Да. С най-голямо удоволствие.

— Добре. Изабел тази вечер пътува за Рио, за да оправи онази сделка с фавелите. Ще се нуждае от известна помощ. Можеш ли да й дадеш едно рамо?

— Разбира се. — Перспективата да работя рамо до рамо с Изабел внезапно разтупка сърцето ми. А и освен това беше и великолепен шанс: първата ми командировка, и то за такава крупна сделка. Такава, от която Рикардо беше лично заинтересован. Макар и да бях длъжен да призная пред себе си, че той се интересуваше лично от всяка сделка.

Погледнах към Изабел. Тя се бе привела на бюрото си и говореше по телефона, но бе видяла Рикардо при мен и ми хвърли бърз окуражаващ поглед.

— Добре. Бих искал да видя как ще работиш на пазарите, които познаваме добре, преди да те насоча към Русия — каза Рикардо. — Виж какво можеш да направиш.

— Рикардо! — прекъсна го нечий глас. — Василий Иванович от руското финансово министерство на дванайсета линия.

— А, руснаците идват — засмя се той и се върна на бюрото си да приеме обаждането.

Изабел затвори, обърна се към мен и каза:

— Дръпни един стол насам. Ще ти обясня какво ще правим.

— Само секунда — отвърнах. Взех факса и го погледнах още веднъж. После отворих долното чекмедже на бюрото си, още празно, и го пуснах вътре. Щях да се оправям с него по-късно, когато имах време да го обмисля.

Издърпах стола от бюрото си и седнах до нея. Парфюмът ѝ направо ме замая. Иди се концентрирай!

— Казах ти, че започнеш ли да се занимаваш с тия неща, всичко ще тръгне по-леко, отколкото само да четеш за тях, нали така? — Тя се усмихна. — Е, може да се окаже, че греша. Тази сделка съвсем не е подходяща като начало.

— Ще направя всичко, което е по силите ми.

— Добре. Нека ти разкажа историята. Първо, знаеш ли какво е фавела?

— Това е нещо като отпадъци, нали?

— Точно така. В Бразилия през последните четиридесет години има голяма миграция от провинцията към градовете. Хората пристигат в градовете, без да имат къде да живеят. Така че намират някакво празно пространство и си построяват някакъв навес. Правят ги от дъски, тръби, гофрирана ламарина, неща от тоя род. С прииждането на повече хора постройките стават все по-обширни и тези райони се разрастват в големи общности, някои с хиляди обитатели. Това са фавелите.

— Звучи ми много зловещо.

— Така е — кимна Изабел. — Там няма никакви санитарни възли, помията тече по улиците. Няма водопровод. Няма събиране на отпадъците. Пламне ли пожар, противопожарната охрана не може да се добере до мястото, за да го угаси. Почти няма клиники и училища. Гъмжи от наркотици и гангстерски войни. Те са ужасни. На никой човек не бива да се позволява да живее при такива условия.

— Но защо властите не направят нещо за тях?

— Опитвали са се. Всеки път, когато прогонват живеещите там, те просто си построяват друга фавела на някое друго място. Понякога градът строи евтини жилища за някои хора, но много скоро те биват

заменяни с още хиляди фавели. А знаеш добре колко малко пари може да отдели Бразилия напоследък за такива нужди.

— Добре, къде е решението тогава?

— Градската управа на Рио де Жанейро мисли, че са го намерили. Нарича се проект „Фавела Байро“. Байро означава квартал. Идеята е, вместо да се опитват да местят хората или да събарят фавелите, да се опитат да ги променят. Да ги превърнат в квартали. Да построят пътища, здравни центрове, училища, паркове, да прекарат водопровод и канализация, електричество. И най-важното — да дадат на обитателите им документи за имотите.

— Какво? Право на собственост ли?

— Не съвсем. Но един дългосрочен лизинг, което е горе-долу същото. Това трябва да промени коренно нещата. Щом хората проумеят, че няма да ги изритат от домовете им, те ще ги подобрят. И което е не по-малко важно, ще имат инициативата да не допускат повече новодошли да строят фавели върху земята им. Това е вече голямата разлика. Така фавелите ще се превърнат в истински квартали.

Вече бях чувал някъде този аргумент.

— Нещо от рода на онова, което предлагаше Маргарет Тачър тук: продажбата на общински къщи.

— Точно така — усмихна се Изабел.

Замислих се.

— Ще проработи ли наистина?

— Трябва да проработи — каза тя. — Поне си струва да се опита. Трябва да направим нещо.

— И как ще се финансира всичко това?

Изабел се приведе напред, изпълнена с желание да обяснява.

— Точно в този пункт се включваме и ние. Макар че Световният фонд за развитие е готов да помогне, организацията по финансирането на тези проекти може да се окаже костелив орех. Обикновено тези неща минават през градската управа. Там вече се смесват с фондове от други проекти и трябва да се спазят всички видове бюрократични ограничения, свързани с бюджета. Преди време имаше обвинения по някои контракти, че цените са били раздути в замяна на отстъпки. Този проект може частично да се самофинансира от данъци, събрани от фавелите, но градската управа няма право да облага с данъци доходите

от каквито и да било източници на приходи. Така че цялата идея пропадна.

— Звучи ми кошмарно.

— То си е кошмар. Докато не ни хрумна идеята за тръст.

— Тръст ли?

— Да. Тръст, който да финансира проекта. Ще се нарича тръст „Фавела Байро“ на Рио де Жанейро. Ще се финансира със сто милиона долара от градската управа и двеста милиона долара от десетгодишна емисия облигации, гарантирана от Световния фонд за развитие.

— И ще е уреден от „Декер Уорд“.

— Точно така.

— И този тръст ще отговаря за финансирането на проекта?

— Точно така. Ще има доверени лица от градската управа, от фавелите и от Световния фонд за развитие.

— Умно измислено. — Замислих се за момент. — Как ще се връщат парите?

— Тръстът ще получава арендни вноски по дългосрочни аренды. Тъй като те представляват арендни вноски, а не данъци, могат да се приложат към емисията от облигации. Разбира се, ако това не е достатъчно, градската управа или Световният фонд за развитие ще допълни разликата.

— Разбирам. Но няма ли властите на Рио да недоволстват, че губят контрола върху фондовете?

— Точно там е проблемът — каза Изабел. — Но сегашният кмет на Рио наистина иска да направи нещо за тия места. Той и новият финансов министър са изключително строги по отношение на връчването на контракти на политически съюзници. Това ще им помогне да изчистят цялата каша.

— И всеки печели?

— Това е идеята, Бразилия се нуждае от чуждестранен капитал. Това е начин да се уверят, че той отива там, където има най-голяма нужда от него.

Бях силно впечатлен.

— Това твоя идея ли беше?

— Да. Или поне структурата на тръста. Много отдавна имах желание да направя нещо такова, но никой не искаше да ме чуе. После

Рикардо ме подкрепи и май накрая работата ще стане. Успеем ли да я прокараме през бразилската бюрокрация, искам да кажа.

— Какво представлява тя?

— Ще видиш.

Напуснах салона около шест, доста рано по стандартите на „Декер“. Трябваше да се прибера и да си приготвя багажа, преди да потегля за летището „Хийтроу“. Бях възбуден пред перспективата от пътуването, но и нервен. Нещата се развиваха бързо. Само от три дни на работа, и вече заминавах в командировка! Бях уверен в способността си да схващам нещата бързо при нормални условия, но се страхувах, че в Рио дълбочината на мисълта може да ми изневери. Надявах се Изабел да прояви търпение.

На излизане зърнах Джейми на бюрото му. Той ми махна с ръка.

— Как мина при застрахователната компания? — попитах го.

— Великолепно! Ще отделят сто милиона лири за развиващите се пазари. И това е само началото. Ако им хареса, ще се бръкнат още. Повярвай ми, ще имам грижата да не останат разочаровани.

После забеляза, че съм облякъл самото си и куфарчето ми е издуто от документи.

— Накъде си се запътил?

— В Бразилия. Рикардо ме помоли да помогна на Изабел по сделката за фавелите.

— Това обещава да е интересно. Изабел е много добра. Можеш да научиш много от нея. Баща ѝ е някаква голяма клечка, banker, така че всички ѝ стоят мирно. Но не забравяй: не пипай!

Усмихна се.

— О, Джейми. Знаеш ли, тъкмо се сетих. Получих факс на името на Мартин Белдекос. Искях да го обсъдя с теб. Не съм много сигурен какво да правя с него...

В този момент телефонът на Джейми замига и той го вдигна.

— Робърт, здравей. Следобедът стана хубаво събиране, не мислиш ли? — И докато слушаше отговора, ми прошепна: — По-късно.

Личеше, че разговорът няма да свърши скоро, а не исках да пристъпвам от крак на крак и да рискувам да изтърва самолета, така че му махнах и излязох.

5.

Умберто Новаиш Алвеш, финансовият секретар на градската управа на Рио де Жанейро, скочи, протегна ръце към нас и възкликна:

— Изабел! Тудо бем? — Целуна я по двете бузи и продължи да дърдори на португалски.

Изабел се изтръгна от ръцете му и се обърна към мен.

— Умберто, това е моят колега Ник Елиот. Не говори португалски, но английският не е проблем за теб и...

— Абсолютно никакъв проблем! — увери я Умберто и разтърси ръката ми. Заобленото му лице разцъфна в усмивка. — Сядайте, сядайте. Кафе?

Докато Умберто даваше поръчката, огледах офиса му. Беше голям и добре обзаведен, без съмнение подходящ на статуса му. Стените бяха напичани с дипломи и фотографии на сияйни проекти с нови здания. Върху голямото бюро нямаше никакви листове. Миришеше на нов мокет. Долу, откъм улицата, на всеки няколко секунди гърмеше вибропистолет. Бяхме на десетия етаж. Тъмните флангове на кметството се издигаха на стотина метра от нас — кулоподобна сграда, извисяваща се над финансовото министерство. А зад нея бяха морето, планините и наблъсканите една в друга сгради на Рио де Жанейро.

От летището бяхме пристигнали направо тук, в овехтелият административен център на града през хаотичните олющени северни предградия на Рио. Таксито ни бе вкарало в нещо, напomniaщо заградена с бодлива тел строителна площадка, обграждаща финансовото министерство, и бяхме преминали през четири кордона охрана, дежурни и секретарки, преди да стигнем до светая светих, сиреч офиса на Умберто.

Една жена влезе с поднос и три чашки кафе. Умберто добави няколко лъжички захар в своята, Изабел си капна няколко капки от малко синьо шишенце. Аз предпочитам кафето чисто и отпих направо. Беше силно и горчиво.

— Как е скъпият ти баща, Изабел? — попита Умберто.

Наближаваше петдесетте и ми изглеждаше повече англичанин, отколкото бразилец. Блед и донякъде пухкав, с оредяваща тъмна коса, с модерен сив костюм и вратовръзка на райе. Би се вписал съвсем естествено в Уайтхол.

— Добре е — отвърна тя. — Както винаги, работи много.

— И с отлични резултати. „Банко Оризонте“ тези дни е в отлично състояние, доколкото чувам. Има много здрава репутация. Кога беше основана? Преди осем години ли?

— Октомври ще направи десет.

— Е, той постигна много за десет години. Ще му предадеш поздравите ми, нали?

— Непременно. — Усмивката на Изабел беше малко напрегната. Вече имах впечатлението, че повечето от деловите ѝ разговори в Бразилия започват с баща ѝ.

Умберто отпи от кафето си и запали цигара.

— Е, Изабел, скъпа, имаме добри новини. Много добри. Всичко най-после се урежда. Тръстът „Фавела Байро“ вчера беше учреден официално и аз съм му председател. — Той положи ръка върху гърдите си и присмехулно се поклони. — Кметът напълно подкрепя идеята десет министерства да работят за нас. — Той започна да ги изброява с късите си пръсти. — На финансите, на здравеопазването, на градоустройството, образователното, на жилищното строителство, противопожарното, на водите, на околната среда, на социалното развитие плюс канцеларията на генералния прокурор. И всички работят заедно. А това, както сама разбираш, е вече голямо постижение.

— Страхотно! — Лицето на Изабел просия. Това явно надхвърляше очакванията ѝ.

— Имаш ли документите, които ти изпратих?

— Тук са — каза тя, потупвайки куфарчето си. — Имам обаче няколко забележки. Нищо особено, но трябва да направим някои промени, просто за да сме сигурни, че механизмът работи правилно. И утре, разбира се, ще проведем срещите с агенциите по рейтинга. Те няма да представляват проблем. Ще имат най-много по един-два въпроса.

Агенциите по рейтинга отговаряха за оценката и публикуването на кредитния рейтинг за всяка нова сделка на пазара. При тази сложност на конструкцията на Изабел това бе изисквало доста работа от тяхна страна, но те не бяха недоволни.

— Добре. Чакай да извикам Рафаел. Един момент. — Той вдигна телефона и заговори бързо на португалски. — Ще дойде след пет минути. — После положи ръце върху бюрото си, усмихна се и каза: — Щом съгласуваме документите и задоволим агенциите, няма да има никакви пречки от наша страна да продължим и по-нататък.

— И тогава вече можем да приключим окончателно сделката в края на следващата седмица, както го планирахме?

— Що се отнася до нас, да.

Изабел улови в гласа му някаква особена нотка.

— Умберто?

— Има само един малък проблем. Не е нещо особено, но...

— Да?

— Световният фонд за развитие трябва да уточни някои подробности с Вашингтон. Казват, че ще се върнат при нас в началото на следващата седмица.

— Какви подробности?

Умберто повдигна рамене.

— Ще им се обадя — каза Изабел.

— Добре. Изабел, ние ще направим тази сделка, обещавам ти.

— Ще я направим, разбира се — усмихна се тя.

На вратата се почука. Беше Рафаел, адвокатът. Преместихме се в залата за съвещания, където разгледахме документите, които Изабел беше донесла със себе си. Бях ги чел няколко пъти, за да вникна във всички подробности, и успях да дам няколко полезни предложения. Беше хубаво да допринесе с нещо за промяната.

В таксито обратно за хотела попитах Изабел как е минала според нея срещата.

— Доволна съм. Струва ми се, че сме вече към самия край. Умберто винаги е бил ентусиазиран относно тази сделка. Казваше, че няма да имаме никакви проблеми с оторизацията, но трябва да ти кажа, че не му вярвах. Сега обаче, изглежда, май се е справил и с това препятствие.

— А какво беше това за Световния фонд за развитие?

Изабел се навъси.

— Не знам. Ще разбера, когато се върнем в хотела. О, между другото, благодаря ти за помощта. Схванал си доста неща. — Тя ме дари със срамежлива усмивка, достойна да умре човек за нея.

— Благодаря — изрекох с дрезгав глас.

Шофьорът се гмурна в трафика на Рио, като минаваше на червено, избягваше на косъм дупките по пътя и проклинаше и ругаеше всички задръствания по пътя. От време на време минавахме през тунели и тогава движението се ускоряваше. Изскочихме пред едно широко езеро. Около него бяха накацали жилищни сгради, а зад тях от всички страни се издигаха високи зелени планини. На върха на една стърчеше статуята на Христос, с ръце, протегнати сякаш да прегърне целия град под себе си. Подминахме езерото, като с голям труд се провирахме през тълпа от любители на джогинг и пешеходци. Две двойки скул пореха вълните на езерото; греблата им се издигаха и загребваха водата в съвършен синхрон. Гледах секващите дъха планини и просто не можех да повярвам, че се намираме в сърцето на града.

Следващите няколко дни в Рио щяха да бъдат трудни. Не ставаше дума само за бизнеса. Бях останал доволен от първата среща и участието си в нея. По-скоро ставаше дума за Изабел. Присъствието ѝ ме притесняваше. Достатъчно беше само да седи до мен и да прелиства някое списание, за да ми секне дъхът. Стигаше ми само да зърна начина, по който захапваше долната си устна, начина, по който косата ѝ галеше врата ѝ, ключиците ѝ, които изпъкваха в горната част на роклята ѝ...

Мислех си, че съм добър в игнорирането на хубавите жени, когато е необходимо. Бях научил на това множество изпълнени с желание двадесетгодишни момичета, влюбващи се в голямата литература, които лесно се впечатляваха от своя преподавател. В академичните среди не се гледа с много добро око на близките взаимоотношения между студентка и преподавател и аз успешно бях успявал да заобикалям подводните ями.

Бях се опитал да завържа разговор с нея в самолета. Не беше се държала грубо, но и не беше приказлива. Беше демонстрирала нещо като срамежлива дистанцираност, която слагаше край на почти всеки започнат разговор, но и я правеше още по-привлекателна. Щеше да е

много по-лесно, ако просто ме беше отрязала с някоя приказка от рода на: „Затваряй си устата и ме остави на мира“. Накрая се бях отказал и вместо това се зачетох в разни документи за теглене на заеми, докато накрая предградията на северен Рио де Жанейро не се показаха през илюминаторите на самолета с първите лъчи на утрото.

След няколко минути таксито спря пред двореца Кобакабана, сгушен посред безцветни хотели и жилищни блокове, гледащи към знаменития бряг със същото име. Беше четвъртото бяло здание, чиито елегантни черти те връщат към тридесетте години на нашия век, когато дворецът е бил хотел за богати знаменитости. Бях чел, че в него са танцували Фред Астер и Джинджър Роджърс, а Ноел Кауард и Ева Перон са залагали. Таксито спря и в същия момент мъж с безупречно изгладена бяла униформа отвори вратата, а друг взе чантите и куфарите ни. Минахме през рецепцията и тръгнахме през един двор покрай плувен басейн, който хвърляше студени синкави отблясъци върху белите хотелски стени. Самотен плувец се вряза в леко накъдрената му повърхност. Две двойки, едната банкери, а другата туристи на средна възраст, пиеха кафе в сянката на едно голямо дърво. Разбира се, гледката ме остави занемял. Бях пътувал и преди — до Индия, Тайланд, Мароко, но никъде не бях отсядал в нищо по-скъпо от двадесет лири на вечер. Тук сигурно бе много по-скъпо. Изабел, разбира се, познаваше хотела добре и крачеше бързо, без да се оглежда.

Качих се в стаята си, взех една студена бира от минибарчето и излязох на балкона. Под мен се намираше басейнът, а отвъд него, извън спокойните очертания на хотела, покрай постоянния трафик по Авенида Атлантика, се простираше величественият плаж Кобакабана. По него се точеха пешеходци и от време на време изпълняваха ритуални прикляквания и протягания на крайниците. Самият плаж беше осеян с кафяви и черни тела. Това беше плаж, където хората правеха какво ли не: играеха волейбол или футбол, продаваха сладолед или шапки, бърбореха или просто седяха и гледаха какво правят останалите. А след тях вече идваше и морето, което ту нежно въздишаше край брега, ту изведнъж се надигаше в бели разпенени вълни, които се сгромолясваха с грохот върху бледия пясък.

Свалих си сакото и вратовръзката, отпих от студената бира, притворих очи и подложих лице под меката топлина на късното

следобедно слънце. Ревът на трафика и вълните ме унесе. Бавно започнах да се отпускам.

Бъркотията на последните няколко дни бавно започна да се утаява в мозъка ми. Първата ми седмица в „Декер“ и опитите ми да осмисля всичката нова информация; сложностите на сделката с фавелите; факсът до Мартин Белдекос...

Още не знаех какво да правя с него. Прииска ми се да бях имал възможността да го обсъдя с Джейми, преди да тръгна. Изглеждаше ми напълно вероятно в „Декер Тръст“ да се перат пари. Нямах представа дали Рикардо и Едуардо знаят това. Но нямах представа и какво общо може да имам аз с това. Инстинктите ми нашепваха да го игнорирам, поне докато установя взаимоотношенията си в „Декер“. Да, нещата спокойно можеха да изчакат, докато се върна.

На вратата се почука. Беше Изабел.

— Влизай — казах. — Искаш ли бира?

Тя поклати глава. Излязох пак на балкона и тя ме последва.

— Страхотно е — казах.

— Рио е красив град — каза прозаично тя. — А щом работиш за „Декер“, винаги отсядаш в най-хубавите хотелски стаи.

Беше облякла проста черна лятна рокля. Облегна се с гръб към перилата на балкона. Гърлото ми изведнъж пресъхна. Отпих още една глътка от бирата.

— Опитах се да се свържа с Джак Лангтън, моята връзка в Световния фонд за развитие, но нямах късмет — каза тя. — Оставих му съобщение да ми се обади утре в Министерството на финансите.

— Добре.

— Тази вечер ще вечерям с едни стари приятели. Ще се справиш ли без мен?

— Няма проблеми.

— Ако излизаш, не вземай много пари, и ако някой ти ги поиска, просто му ги дай.

— Да, мамо.

Тя се усмихна и се изчерви.

— Съжалявам, но този град може да бъде опасен за чужденци.

— Няма нищо, не се тревожи. Ще внимавам.

Тя понечи да тръгне, но се поколеба.

— В събота ще обядвам с баща ми. Искаш ли да дойдеш? Той обожава руските романи. Мисля, че с радост ще се запознае с теб.

Опитах се да прикрия изненадата си.

— Благодаря ти много.

Седнах и загледах как вечерта бавно се спуска над брега. После пъхнах в джоба си няколко банкноти и се присъединих към стъргалото на Авенида Атлантика.

Срещите с агенциите по рейтинга в петък минаха добре. Единствената лека тревога беше, че не ни се обадиха от Световния фонд за развитие. Така че през обедната почивка Изабел им позвъни и разбра, че Джак Лангтън няма да го има целия ден и ще се появи в понеделник.

В събота сутринта се обадох на Педро Хатори в салона, като разчитах, че има шанс да го открия. Оказа се, че съм бил прав. Моите аржентински диско бяха паднали с един пункт поради някакъв безпочвен слух за всеобща стачка през следващата седмица. Педро ме посъветва да не се тревожа, защото нямало за какво. Аз обаче се тревожех.

Прекарах предобедна изследване на Рио. Той направо задръсти сетивата ми. Изключителен град, най-красивият, който бях виждал. Някаква абсурдна смесица от море, плаж, гора и планина, всичките четири толкова близо едно до друго, че направо изглежда невъзможно градът да се побере между тях. Където и да отиде човек, пред него винаги има плаж, а зад него — планина. Самите сгради не бяха нещо особено, всичко старо в Рио беше износено и овехтяло, но дори и най-съвременните модерни сгради бледнееха пред обграждащата ги красота на природата.

Върнах се в хотела в един, за да се срещна с Изабел. Скорихме в едно такси до Ипанема, където живееше баща ѝ. Плажът Ипанема беше почти същият като Копакабана. Същият бял пясък и същите сочно зелени планини — но жилищните сгради изглеждаха по-нови и по-добре поддържани, а летовниците бяха по-различни, по-отпуснати. На всеки стотина метра имаше телефонни кабинки, приличащи на гигантски мотоциклетни шлемове в жълто и оранжево. В повечето от тях момичета по шорти и бикини бърбеха и се смееха. Предната вечер,

докато се разхождах по Копакабана, момичетата бяха изглеждали като курви; тези тук напомняха на ученички от средната класа, уговарящи дневните си развлечения на плажа. Ипанема: слънце, море, пясък и пари.

Но в другия край на плажа, зад един правоъгълен хотел, видях скупчени коптори, малки кутийки, впили се в ръба на планината. Като че ли всеки миг щяха да се катурнат в морето. Бяха наблъскани една в друга, нямаше нито една права геометрична линия, нито една сграда не беше довършена. Значи това беше фавела.

— Удивително е да се видят тези две неща толкова плътно едно до друго — казах. — Богати и бедни. Та това е почти неприлично.

— Неприлично е — отговори Изабел.

Свърнахме в една странична улица и спряхме пред желязна врата с видеокамера и електронна брава. Над нас се издигаше жилищна сграда с пясъчножълт цвят. Вратата измърка и се отвори, и таксито продължи до входа с черни стъкла.

Влязохме в студено фоайе. Един униформен пазач поздрави Изабел. Едно момче, също в униформа, ни въведе в асансьор с дървена ламперия, който ни изкачи до петнадесетия етаж. Вратите се отвориха направо в един коридор.

— Изабел! — извика дълбок мъжки глас. Висок мъж на средна възраст с леко приведени рамене ни чакаше.

— Татко! — възкликна тя и го прегърна.

Бащата на Изабел се втренчи в мен през очилата си.

— Аз съм Луиш. Добре дошли. — Той разтърси ръката ми и се усмихна.

Беше много висок. Дори и с приведени рамене се извисяваше над мен, а аз съм почти метър и деветдесет. Косата му беше още черна, но вече бе започнала да оредява. Имаше добродушно лице, набръчкано от слънце и смях.

— Влизайте, влизайте.

Въведе ни в една просторна всекидневна. Мебелите бяха ниски, изработени или от тъмно дърво, или от камъш. Картини в ярки цветове покриваха стените. Слънцето струеше през големите прозорци, които извеждаха на един балкон. Отвъд всичко това се простираше искрящото синьо море.

Внезапно откъм коридора се чу дрънчене, последвано от тежко трополене.

— Изабел! — извика дрезгав глас и една едра чернокожа жена в тъмна униформа и престилка се втурна в стаята, сграбчи Изабел и бурно я зацелува. Последваха смехове и бързи коментари, след което жената забеляза и мен и прошепна нещо на Изабел. Тя поруменя цялата, завъртя се и игриво я тупна по рамото.

— Мария е бавачката ми — обясни Изабел. — Още си мисли, че може да ми нарежда какво да правя.

Протегнах ръка и казах:

— Тудо бем? — И с това изчерпих петдесетте процента от португалския си речник.

Усмивката на Мария стана още по-широка и тя ме възнагради с безкрайна тирада на португалски. Задоволих се да коментирам с „обригадо“, сиреч „благодаря“, което вече я докара до бурна истерия.

Луиш гледаше развеселен.

— Да ви донеса ли нещо за пиене? Опитайте ли вече кайпириня?

— Още не.

— Е, значи трябва да опитате. — Той заговори бързо на друга прислужница, която пърхаше около вратата, и тя мигновено изчезна.

Луиш ни изведе на балкона. Макар че масата и столовете бяха на сянка, безмилостният блясък на обедното слънце се отразяваше в околните бели сгради и се връзваше болезнено в очите ми. Виждахме залива Ипанема — удивително синьо, изпъстрено със сочни зелени острови. Ярκοцветни растения цъфтяха на терасата, а една бугенвилия с разкошен пурпурен цвят обрамчваше цялата гледка. Нежният ромон на отдалеченото движение, морето и хората прииждаше до слуха, носен от вълните на бриза. Точно под нас имаше и два тенискорта и плувен басейн, потънали в зеленина — явно някакъв частен клуб.

Прислужницата дойде с напитките. Кайпиринята се оказа ром с лимонов сок. Сладостта на рома, киселината на лимоновия сок, студът на леда и ефектът от алкохола създаваха превъзходен коктейл от усещания.

Луиш, който ме следеше с поглед, се усмихна.

— Харесва ли ви?

— Много е пивко.

— Внимавай — предупреди ме Изабел. — С кайпиринята винаги трябва да се внимава.

Луиш се разсмя.

— Сигурно е много трудно човек да привикне към Лондон след всичко това — казах на Изабел.

— Прав си — усмихна се тя. — Бразилецът трябва да е въоръжен с голям кураж, за да изкара лондонската зима.

— Изабел ми каза, че работите с нея в „Декер Уорд“ — каза Луиш.

— Точно така. Имам почти цяла седмица опит в банковото дело. Но и вие самият сте банкер, нали?

— Да. Произхождам от род на земевладелци в щата Сао Пауло. От поколение на поколение те са демонстрирали завидна упоритост в смаляването на богатството. Предполагам, че имам правото да кажа, че успях да прекъсна този обичай. — Той хвърли поглед към Изабел. — И наистина, изглежда, банковото дело вече се предава по наследство.

Изабел поруменя.

— Татко, на мен ми доставя удоволствие, разбираш ли? Имам си хубава работа и си я върша добре.

— Сигурен съм в това — кимна баща ѝ. В гласа му прозвуча едва доловима снизходителна нотка. Изабел я долови и сви устни. — Изабел ми каза, че сте преподавали руски език.

— Точно така. В Лондон.

— Бих искал да мога да чета на руски. Толкова руски романи съм прочел, всичко от най-великите им писатели, но си мисля колко чудесно би било да ги чета в оригинал.

— Така е — казах. — Руската проза е забележително нещо. Граничи направо с поезията. Звуците, резонансът, нюансите, които постигат автори като Толстой и Достоевски, са изключителни. Прекрасни.

— А кой е любимият ви автор?

— О, Пушкин, без съмнение, тъкмо поради тази причина. Той прави чудеса с езика, ненадминати до и след него. И умее да разказва хубави истории.

— Често си мисля, че Бразилия си прилича малко с Русия — каза Луиш.

— Наистина ли?

— Да. И двете страни са огромни. И двата народа сякаш живеят само за настоящето. И двата народа са привикнали с нищетата, корупцията, огромния потенциал, който винаги дреме само на косъм извън досега ни. Знаете ли, твърдят, че Бразилия е страната на бъдещето и че винаги ще си бъде такава. — Той се засмя. — Но ние не се предаваме. Прием си пиенето, веселим се, танцуваме, радваме се на себе си, макар че утре може би вече няма да ни има.

Замислих се над думите му. Колко точно описание на странната смесица от изключителен хумор и меланхолия, която ме бе привлякла към руската литература.

— Може би сте прав. Страхувам се, че не знам много за Бразилия. Но подозирам, че климатът е по-хубав от нашия.

Луиш пак се засмя.

— Вярно е. Това ни улеснява да се наслаждаваме на живота.

— Бразилия е очарователна страна. Бих искал да науча повече за нея.

— Чели ли сте разказа на Толстой „Господарят и слугата“?

Усмихнах се.

— Преподавах го само преди половин месец.

— Това би могло да се случи съвсем естествено и в Бразилия.

— За какво става дума, татко? — попита Изабел.

— Вие ѝ разкажете — каза Луиш.

— Един благородник и слугата му внезапно са връхлетени от снежна буря. Благородникът препуска с единствения им кон и оставя слугата да се спасява пеш. След някое време благородникът пада от коня и докато се промъква с мъка през снега, размишлява за безполезността на живота си, и по всяка вероятност на смъртта си, прекаран в самота и егоизъм. Така че се връща, намира слугата си проснат на снега, полузамръзнал, и ляга върху него да го стопли. На сутринта, когато бурята е отминала, ги намират. Слугата оцелява, но благородникът умира.

Големите тъмни очи на Изабел не се отделяха от мен; тя попиваше всяка моя дума.

— Красиво.

— Това отразява вярата на Толстой в задълженията на благородството — казах.

— Вярно, в която ние тук, в Бразилия, трябва да се вслушаме добре — каза Луиш.

— За нещастие и повечето от съвременниците на Толстой не са й обърнали внимание. Четиридесет години след разказа му там избухва революция.

— Тук няма да има повече революции. Само анархия, насилие и бедност.

— Каза ли ви Изабел какво правим тук? — попитах го.

Изабел изведнъж се смути.

— Дъщеря ми не обича да разговаря с мен за работата си — каза той. — Моята банка и нейната често се оказват конкуренти, така че може би така е най-добре.

Не бях сигурен дали няма да издам търговска тайна, така че хвърлих един поглед на Изабел. Тя само повдигна рамене. И аз му разказах всичко за сделката с фавелите. Той слушаше внимателно, като от време на време хвърляше по някой поглед на Изабел, която бе свела очи.

Когато свърших, последва мълчание.

— Кога казахте ще пуснете на пазара емисията облигации? — попита накрая той.

— След три седмици, надявам се — отговори Изабел.

— Добре, кажи на хората си да ми се обаждат. Ще уредя банката ни да закупи известно количество.

— Но, татко, ти никога не търгуваш с „Декер“.

— Знам. Но този път е различно. Смятам, че е от особена важност „Банко Оризонте“ да подкрепя инициативи като тази.

Устата на Изабел провисна.

— Недей да изглеждаш толкова изненадана, скъпа.

— Не го правиш само за да ме развеселиш, нали?

— Не, разбира се, че не. Това е добра идея и заслужава подкрепа. Радвам се да видя, че се справяш толкова добре. А, ето го и обяда.

Една прислужница ни донесе пържоли и салата. Месото беше много по-крехко от британския си събрат. Салатата включваше безброй зеленчуци, които не бях виждал до този момент. Изглеждаше чудесна.

— Изабел, мислех си нещо — каза по едно време Луиш. — Не би ли искала да дойдеш и да работиш в банката?

Изабел изглежда неспокойно първо мен, после баща си.

— И какво точно ще правя?

— О, не знам. Но съм сигурен, че все бихме могли да ти намерим нещо. Вече имаш доста натрупан опит. Можеш да бъдеш полезна в маса неща.

— Татко...

— Това ще бъде добре за теб. Би могла да се върнеш в Рио. Да се устроиш...

— Татко! — Изабел ми хвърли един бърз поглед и после изглежда злобно баща си. Заговори бързо и разгневено на португалски. Луиш се опита да протестира, но тя го пресече грубо. Накрая и двамата замълчаха.

Режех пържолата си бавно и съсредоточено.

— Трябва да ви се извиня... — заговори Луиш.

— Не се притеснявайте — казах. — Няма смисъл човек да създава семейство, ако понякога не се разгаря оживено обсъждане на проблемите. — Реших да сменя темата. — Тъкмо се чудех дали мога да зърна отблизо някоя фавела?

Казах го само за да премахна напрежението. А и бях заинтригуван от тези общности — бях слушал толкова много за тях, а още не ги бях виждал.

— Би могла да го заведеш при Корделия — каза Луис.

Изабел още се цупеше, но вече почваше да ѝ минава.

— Да, бихме могли. Искаш ли?

— Добре. — Изкашлях се. — Коя е тази Корделия?

— О, Корделия е сестра ми. Тя помага в изграждането на приюти за улични хлапета в една от фавелите. Днес следобед трябва да работи там. Можем да отидем, след като се нахраним.

— Добре — повторих аз.

— Между другото, Корделия има някои добри новини — каза Луиш на Изабел.

Тя се замисли за момент, после погледна баща си и тъгълчетата на устата ѝ се извиха.

— Да не е бременна?

Луис повдигна рамене, но не можа да скрие усмивката си.

— Трябва да я питаш!

Изабел се ухили.

— Това са чудесни новини! Сигурно е безкрайно щастлива! Ти също. Мога да си те представя като дядо, знаеш ли?

Луис направо сияеше. Това очевидно беше роля, за която мечтаеше.

— Е, тогава непременно трябва да се видим с нея следобед — каза ми Изабел.

— Не искам да ви преча. Може би е по-добре да отидеш сама.

— Не. Искам да се запознаеш с нея — каза Изабел.

Това ме изненада доста. Защо искаше толкова много да се запозная със сестра й?

— Искам да кажа, че няма да е зле да видиш как изглежда един приют.

— Чудесно тогава. Ще отидем.

6.

Докато се тътрех по прашния път под обедното слънце се потях като прасе. Пъхтах здравата, като с всяко вдишване поемах отвратителната воня на човешки отпадъци, ароматизирана от време на време от вкисната храна или алкохол. В Англия биха ме описали като висок, мургав и кльощав. Тук, докато пъплех нагоре по хълма от мръсотия и слуз, се усещах бял, дебел и богат.

Бяхме оставили колата на Луиш в подножието на хълма — повечето фавели се намираха по хълмовете, на земя, прекалено стръмна, за да се използва за строеж на истински домове. От двете страни на пътя бяха скупчени всевъзможни къщурки, изградени от какви ли не материали. Все пак преобладаваха ламарините и шперплатът. Малки отвори в стените служеха за прозорци, а от време на време отвътре се разнасяха тайнствени звуци. Прането висеше от прозорците, като добавяше всевъзможни багри към шарените стени. Навсякъде гъмжеше от деца, повечето момчета, само по шорти. Няколко деца си играеха с обръч; други ритаха топка — доста труден спорт при този стръмен склон. Двегодишно детенце се препъна пред нас и се разрева; косата му беше сламеноруса. Чернокожа жена се затътри след него и го вдигна.

Подминахме ред сергии, където продаваха зеленчуци и плодове. Зад една от тях мъж със силен тен предлагаше фланелка с къс ръкав, която прокламираше на английски: „Който умре с най-много играчки, печели“. Откъде се бе взело пък това, по дяволите?

Няколко по-големи деца ни проследиха със студени и горди погледи, докато минавахме покрай тях. Подаваха си найлонова торба и всяко вдишваше дълбоко и тържествено от нея.

— Сигурна ли си, че тук не е опасно? — попитах.

— Не — отвърна Изабел, която пъхтеше няколко крачки пред мен.

— Значи е опасно?

— Да.

— О!

Не беше валяло от два дни, но от време на време земята под краката ни изведнъж ставаше разкаляна — някаква открита канализация течеше покрай пътя. Опитах се да не мисля какво настъпвам.

Стигнахме до една малка площадка, върху която се крепеше бяла импровизирана църквичка и една по-голяма правоъгълна постройка, окичена с яркоцветни пана. Обърнах се и останах без дъх. Под мен се разстилаше една от най-забележителните гледки, които бях виждал. Белите сгради на града се провираха като змии между обраслите в зеленина хълмове чак до морето, което блестеше в далечината. Потърсих статуята на Христос, която се виждаше почти от всяко кътче на Рио, но тя беше забулена от облак, покрил планината зад нас.

— Човек би си помислил, че някой би дал мило и драго за такова място — казах.

— Вярвай ми, за да живее тук, човек трябва да плаща. И то с нещо повече от пари.

Наближихме входа на сградата, като стъпвахме внимателно по тесните алеи на малката, но добре поддържана градина. Ярките цветя — червени, сини, жълти и бели — бяха приятна промяна след червеникавокафявата мръсотия на пътя.

Вратата се отвори и една жена се втурна през нея и прегърна Изабел. Приличаха си, макар Корделия да беше по-тежка, по-възрастна и по-груба. Лицето ѝ беше нарязано от бръчки — следи от състрадание и сила.

Стиснахме си ръцете.

— Корделия, това е мой колега, Ник Елиот — представи ме Изабел на английски. — Доведох го да му покажа с какво се занимаваш. Нямах нищо против, нали?

— Ни най-малко — отвърна Корделия с топла усмивка. — С колкото повече хора се среща, толкова по-добре.

Изабел хвърли поглед към корема на сестра си и я попита нещо на португалски. Усмивката на Корделия стана още по-широка и Изабел възкликна щастливо и се хвърли на врата на сестра си. Побърбориха оживено няколко минути, после се обърнаха към мен. Лицата им бяха огрени от щастливи усмивки.

— Извинявай, Ник — каза Изабел.

— Няма нищо. И аз се радвам с вас — казах и също се усмихнах. Беше направо невъзможно човек да остане незаразен от възбудата им. — Моите поздравления — кимнах на Корделия.

— Благодаря — каза тя. — Значи Изабел ви е разказала с какво се занимаваме тук? — Английският ѝ беше бавен и прецизен, а акцентът — още по-очебиен от този на сестра ѝ.

— Не съвсем. Доколкото разбрах, управлявате приют за безпризорни деца, нали?

— Точно така. Това е място, където те могат да идват, за да се хранят нормално, да разговарят с някого, да чувстват, че тук е място за тях.

— Цяла нощ ли прекарват тук?

— Имаме място само за неколцина. Тези деца се боят за живота си.

— От кого се страхуват?

— Най-вече от полицията. Или от ескадроните на смъртта. Групи, които обещават на собствениците на магазини, че няма да допускат децата на улицата. Пребиват ги или ги убиват. — Гласът на Корделия беше безизразен.

— Защо? Какво са направили?

— Какво ли не. Най-вече кражби. Макар и да не е задължително заради това. Едно деветгодишно хлапе, Патрисио, идваше тук. Миналия месец го убиха, удушиха го. Тялото му беше открито на плажа с бележка: „Убих те, защото не ходиш на училище и нямаш бъдеще“.

Целият се сгърчих. Огледах отблизо лицето на Корделия. Едва повярвах на това, което току-що бях чул — всъщност не исках да повярвам. Огледах я внимателно за признаци на преувеличение. Но лицето ѝ беше лишено от изражение. Тя просто съобщаваше факт.

— Но как се измъкват престъпниците? Полицията нищо ли не прави?

— Полицията извършва повечето убийства. И с униформа, и без.

— Ами обикновените хора? Как се отнасят към това?

— Игнорират го. Все едно, че го няма. Или дори хвалят полицията за разчистването на улиците.

— Направо не мога да повярвам!

Тя повдигна рамене.

— Искате ли да видите някои от децата?

Введе ни в сградата. Вътре беше тъмно, студено и чисто, съвсем различно от хаотичния прахоляк и жегата на фавелата. Тръгнахме по дълъг коридор, който гъмжеше от деца от всякакви раси и ръстове. Картини в ярки цветове покриваха стените. Влязохме в нещо като класна стая, където трийсетина деца играеха, разговаряха или просто седяха и гледаха.

— Тези деца нямат ли родители? — попитах.

— Повечето от тях не познават бащите си. Имат по десетина братя и сестри, които живеят накуп в колибите долу. Заварените им бащи ги пребиват и насилват. Майките на повечето са алкохолички. За тези деца животът на улицата е по-добър. През деня слизат в града да работят, да крадат или да просят, през нощта също остават там, ако има къде да спят, ако ли не — се връщат тук.

Влязохме в друга стая, където няколко момчета разговаряха с един учител. Не бях сигурен дали това беше урок, или просто разговор. Едно момче, на около дванадесет, ми подвикна:

— Господине! Дай един долар!

Хвърлих бърз поглед към Корделия, която поклати леко глава, и отвърнах:

— Съжалявам, нямам.

— Как се казваш?

Момчето се усмихваше широко, но очите му бяха груби. Задържах се върху мен няколко секунди, после отново се застрелкаха из стаята, сякаш в очакване на появата на внезапна опасност. По външната страна на левия му крак се виждаха засъхнали рани. Брадичката му беше вирната агресивно.

— Ник — отвърнах. — А ти?

— Евклид. Имаш ли пистолет?

— Не.

— Аз имам — каза то и избухна в смях.

Останалите се присъединиха към него.

Излязохме от стаята.

— Вярно ли е това? — обърнах се към Корделия.

— Тук не се позволява внасянето на пистолети или ножове. Евклид се крие тук — твърди, че полицията ще го убие. Казва, че бил

откраднал една кокошка, но не му вярваме. Сузана, нашата възпитателка, мисли, че може да е застрелял някого за пари.

— Дванайсетгодишен наемен убиец?

— Точно така.

— И какво ще правите?

— Ще го крием. Тези деца трябва да знаят, че ние ще им осигурим подслон, каквото и да са направили, в противен случай няма да ни се доверяват. Но така или иначе един ден полицията ще го спипа. Аз бих искала да си представям, че всички тези деца са ангелчета, но те не са. Това, което се опитваме да направим, е да разкъсаме веригата от бруталност. — Корделия въздъхна, като за пръв път прояви емоция. — Знаете ли какъв иска да стане Евклид, когато порасне?

Поклатих глава.

— Полицай.

Докато стигнем колата, вече бях вир-вода, сгорещен и уморен до смърт. Също така бях страшно обезсърчен. Повдигаше ми се.

— Знаеш ли, твоята сделка за фавелите няма да промени нещата — казах. — Няколко нови пътища и разкрасени фасади не ще помогнат на тия деца.

— Знам — въздъхна Изабел. — Но това е само началото. Нали все трябва да почнем отнякъде. — Тя се обърна и погледна към хълма през затъмнените стъкла на колата. — Дълбоко в душата на тази страна лежи стаена болест. Това е някаква бруталност. Също като вирус е. Той се предава от поколение на поколение, от дете на пласъор на наркотици, от него на полицаи и накрая от него на детето. Корделия се мъчи със симптомите. Аз бих искала да си мисля, че нещо подобно на проекта „Фавела Байро“ ще се залови с причините. Но след като видя дете като Евклид, просто вдигам ръце. Понякога се чудя защо просто и аз не си затворя очите за проблема като всички останали. Но ние сме длъжни да опитаме. На всяка цена трябва да опитаме.

— Евклид е малко странно име за момче, не мислиш ли?

— Бразилците проявяват голямо въображение при кръщаването на децата си — отвърна тя, — особено във фавелите. Корделия например се грижи за едно петгодишно изпостеляло детенце на име Марк Аврелий.

Усмихнах се, но само за кратко. Как можеше да съществува такова нещо в една все пак цивилизована страна като Бразилия? Как толкова много приказно богати хора можеха да съжителстват с такава мизерия? Човек не можеше да обвинява всички бразилци за това — и наистина, много от тях, като Корделия и Изабел, изпълняваха гражданския си и морален дълг. И въпреки това бях ядосан, ядосвах се и на себе си, защото приемах онова, който бях видял преди малко. Но какво можех да направя? Какво би могъл да направи който и да било на мое място? Жадувах за простите отговори от моето далеч по-наивно минало.

Излязохме от района на фавелата и навлязохме в едно зелено предградие от бели домове, криещи се зад високи стени и електронно управляеми врати.

— Възхищавам се на сестра ти — казах.

— И аз ѝ се възхищавам. И я обичам. Но си мисля, че е глупава. Глупава е!

Погледнах я. Бузите ѝ пламтяха.

— Знам, че върши добро, много добрини. Но ще свърши зле. Ще я убият. Господи, как се надявам да приключи с тая работа, след като се роди детето.

— Мислиш, че някое от момчетата ще я убие ли?

— Не, не се боя от тях. Тя е лесна мишена за отвличане. Това е много популярен спорт тук в Рио. А и нали чу за полицията и ескадроните на смъртта. Как мислиш, че се чувстват, след като жертвите започнат да им се изплъзват? Корделия е получавала заплахи. Опитаха се да изгорят приюта ѝ.

— Но тя няма да се откаже — казах. Бях видял решимостта в очите ѝ.

— Да — каза Изабел. — Тя казва, че нямало да посмеят да ѝ направят нищо. Поради влиянието и богатството на баща ми и изключителната подкрепа, която има от медиите, за ескадроните на смъртта това не би било никак от полза. Би надигнало цялото общество срещу тях.

— Мислиш ли, че тя има право?

В ъгълчето на окото ѝ заблестя сълза.

— Моля се да се окаже права. Но някой ден някой полицай, който не е на смяна, ще реши, че е крайно време да сложи край на тази

история.

— Баща ти не може ли да я спре?

— Никой не може да я спре. Нито той, нито съпругът ѝ. Не ме разбирай криво. Ако не ми беше сестра, щях да си помисля, че върши нещо велико. Но тя ми е сестра... — Изабел изтри очите си.

— Мисля, че бих се гордял страшно с нея, ако ми беше сестра — казах внимателно.

Изабел ме изглежда за момент, и ме дари със слаба усмивка.

— А-а, Изабел?

— Да?

— Ще вечеряш ли с мен довечера?

7.

Изабел ме посрещна във фоайето на хотела, облечена в същата семпла рокля, която бе носила за вечерята със старите си приятели преди два дни. Отиваше ѝ идеално — допълваше плавната грациозност на тялото ѝ и походката ѝ.

— Да пийнем на брега — казах.

— Чудесно. Води.

Отвън Авенида Атлантика се бяха подредили курвите в микроскопични бюстиета и плътно обтегнати шорти, облепени върху паркираните коли, с надеждата да уловят някой клиент. Спряхме пред едно от многото павилиончета, подредени покрай плажа, и поръчахме две бири.

Седнахме и загледахме света покрай нас. Разменихме няколко думи, но разговорът не вървеше.

Малко момченце на около четири години се появи отнякъде и застана до нас; предлагаше ни дъвка. Имаше деликатно лице и големи доверчиви кафяви очи.

— Не — казах и се опитах да го отпратя, но то не обърна внимание на подканянето ми.

Изабел му каза няколко резки думи на португалски и детето се отдалечи безмълвно от масата ни и приближи съседната. Барманът плесна с ръце и го прогони.

Останахме мълчаливи. Момчето беше на годините на Оливър. Чудех се дали и то няма да се превърне в поредния Евклид — дванадесетгодишен наемен убиец с детски мечти.

В този момент една жена с подпухнало лице и изрусена коса, която пиеше кайпириня на съседната маса, се изправи, залитна, просна се на пясъка и повърна.

— Да тръгваме — каза Изабел. — Ипанема е за предпочитане пред Копакабана.

Избрахме си един рибен ресторант точно над плажа на Ипанема. Беше претъпкан и оживен, с меню, което не можех да разчета, но за

сметка това разделът с вината ми беше ясен.

— Баща ти ми хареса — казах. — Прекрасен човек е.

— Да. Но понякога направо ме подлудява.

— Винаги ли си желала да бъдеш banker като него? — попитах я, докато ѝ наливах вино.

Тя ми хвърли бърз поглед. Големите ѝ влажни очи ме оглеждаха и претегляха до каква степен може да ми се довери. Издържах погледа ѝ, макар че ми беше трудно да поддържам безизразна физиономия.

После ме дари с поредната си бърза усмивка.

— Не. Когато бях в университета, ненавиждах банковото дело. Мислех си, че това ще е последното нещо, с което бих се занимавала. Повдигаше ми се от всичко, което виждах около себе си. Мизерията, съжителстваща с разточителното богатство. Така че ми се прииска да направя нещо, за да променя ситуацията. Да атакувам коренните причини, а не само да лекувам симптомите като Корделия. — Изглеждаше отпусната, поне вече говореше доста по-свободно. — Знаеш как е, когато си на двадесет години. Мислиш си, че ако светът научи всичко, което знаеш, ще се превърне в много по-добро място за живот. И че работата ти е само да обясниш на всички колко са тъпи.

— Разбирам какво имаш предвид — казах. — Аз бях убеден, че ако правителството управлява икономиката за доброто на всички хора, а не само на богатите, всички биха живели далеч по-добре. После отидох за две години в Съветския съюз и ми беше много трудно след това да остана социалист. Накрая се отказах от всякакви политически доктрини и вместо това зачетох книги.

— Бях очарована като те слушах да говориш на баща ми за това — каза тя. — Искам да кажа, че и аз обичам да чета книги, но ти си влюбен в тях. Точно като татко.

— Да, много обичам литературата. Особено руската. Тя сякаш разговаря директно с душата. Икономиката е абсолютен бълвоч. В нея става дума само да разбираш парите и никой дори не получава верните отговори. Но когато чета поема от Пушкин, усещам, че съм проникнал в някаква дълбока истина за човечеството. И мога да препрочитам поемата безброй пъти, като всеки път откривам в нея нещо ново.

Винаги бях обичал четенето. Когато бях дете, имах достатъчно приятели извън къщи, но нямах такъв между четирите стени. Така че четях. Това се превърна в нещо повече от прекарване на времето, дори

от потапянето в измислени светове. Книгите се превърнаха в моята сигурност, моето семейство, моя дом.

Сервитьорка запърха край рамото на Изабел и тя поръча.

— Тогава какво, за бога, правиш сега тук?

Усмигнах се.

— Имам нужда от пари. И искам да видя дали мога да ги изкарам. Не ме разбирай криво, не искам да прекарам остатъка от живота си в Сити. Само няколко години, които ще са ми достатъчно да изкарам много пари. И тогава се връщам пак към книгите и лекциите.

— А ще можеш ли да го направиш?

— Мисля, че да. Ти какво мислиш?

Изабел ме изучава за момент.

— Може би. Но не съм сигурна дали ти самият ще го поискаш.

— Какво имаш предвид?

— Ами, ти си интелигентен, схващаш нещата невероятно бързо и се разбираш добре с хората. Но за да успееш в този бизнес, трябва да имаш инстинкта на убиец. А не съм сигурна дали го притежаваш.

Поради някаква причина критиката ѝ ме разтърси дълбоко. Това беше точно онова, от което се боях и което исках да опровергая.

— Повярвай ми, когато искам да направя нещо, аз го правя — заявих. Исах да прозвучи като смело заявление, а излезе нещо като скимтене.

Тъглчетата на устните ѝ се извиха, очите ѝ ме стрелнаха присмехулно.

— Ти си прекалено добър за тази игра.

— Махнете рибата, дайте ми сурово месо — казах и изръмжах като звяр.

Изабел поклати глава.

— Не ме убеди.

— Е, добре, а ти какво ще кажеш за себе си? Да не хрускаш държавни служители за закуска?

— Понякога изненадвам и самата себе си. Освен тях.

— И как така се захвана с този бизнес? Искам да кажа, че „Декер“ не са точно Световния фонд за развитие, не е ли така?

— Прав си. След като напуснах университета тук в Рио, учих в Щатите икономика на развиващите се страни. И стигнах до същите

заклучения като теб. Всъщност между нас няма кой знае каква разлика.

— Но защо избра банковото дело? Искам да кажа, не е ли било това пълно продаване?

— Свързано е с баща ми.

— Той е упражнил натиск върху теб да продължиш семейния бизнес ли?

— Не. Съвсем не. Вярно, ако бях син, нещата щяха да са коренно различни. Татко много е искал да има син, сигурна съм, но майка ми се поминала, преди да успее да го дари с такъв.

Бях се питал как са нещата около майка й, но не бях посмял да я запитам.

— Мъчно ми е за майка ти — казах.

— Била съм само на две години — повдигна рамене тя. — Щеше да е прекрасно да я познавах, но... — Очите й няколко секунди блуждаеха из пространството. — Извинявай. Така или иначе, бях момиче, а момичетата от съсловието на баща ми се омъжват, преди да навършат двацет и пет години за мъже от добри семейства. Искаш образование — добре, искаш да работиш — също, една-две години може, кариера — сори... После в Щатите видях жени, които правеха кариери във всички области. Ставаха адвокати, банкери, лекари. Но не и аз. Аз не трябваше да се занимавам с нищо такова. И един ден открих, че мъжът, за когото трябваше да се омъжа, Марчело, си има цуни-гуни с една от приятелките ми, докато съм в Ню Йорк.

— Олеле!

— Да. Олеле. Така че реших да правя кариера в банковото дело, в бизнеса на баща ми. Започнах работа в „Банко Еволушао“ в Сао Пауло. Но за една жена е много трудно да бъде банкер в Бразилия, особено с баща като моя. Така че преди три години постъпих на работа в „Декер“. Оттогава съм им спечелила петнадесет облигационни мандата в Бразилия.

— Не е лошо.

— Сигурно звуча ужасно — каза Изабел. — Аз всъщност не съм радикална феминистка. Просто съм горда. И вироглава.

— И обичаш да ядосваш баща си?

За момент си помислих, че съм надхвърлил мярката.

— Обичам го — заяви тя с отбранителен глас.

— Знам. Видях го, когато бяхте заедно. А той те обожава. Може би затова при общуването ви прехвърчат искри.

— Точно затова е — усмихна се тя. — Бедният ми татко. Той просто няма контрол върху нас. Сигурно му се иска да бъдем безделнички като дъщерите на всичките му приятели. Можеш ли да си представиш, че ще ми предложи работа в банката? „Сигурен съм, че можем да ти намерим нещичко“ — нали така каза. Искам да кажа, че „Оризонт“ е една от най-успешните инвестиционни банки в Бразилия. Но „Декер“ доминират в цяла Латинска Америка, за бога! А аз отговарям за по-голямата част от бизнеса им с Бразилия. И той си мисли, че може да намери някакво кътче за щерката на шефа!

В действителност завиждах страшно на Изабел за баща ѝ. Дълбоката му привързаност към нея се забелязваше с просто око. Той беше и банкер, но за разлика от моя баща, не изключваше автоматично всичко останало от кръга на интересите си. Вярно е, че любовта му към руската литература страшно ме привличаше, но бях сигурен, че Луиш може да говори свободно по обширен кръг от теми, който би оставил баща ми с неразбиращ поглед и без интерес. Човек не избира родителите си. Но Изабел явно приемаше баща си за нещо съвсем в реда на нещата.

— Ти си много добра в банковия бизнес — казах. — Страшно ме впечатли с тази сделка за фавелите.

— Благодаря. — Тя се изчерви.

— Хубаво е човек да види, че международният капитал наистина осигурява решение на бедността.

— Още не сме сигурни дали това решение ще проработи, но е така. Това е сделката, донесла ми най-голямо задоволство до този момент в кариерата ми. Но то е по-скоро изключение, отколкото правило. Човек трябва просто само да изчака очите на конкуренцията да се отместят, за да извоюва сделка, с която да осигури финансиране на местна банка, за да избегне плащането на данъците. И не е необходимо да изчаква прекалено дълго.

— Ще видим.

По нейно предложение поръчах риба, за която не бях чувал и чието име нито тя, нито сервитьорът успяха да преведат.

— Ти се запозна с баща ми — каза тя. — Какво ще ми разкажеш за твоите родители?

— Не ги виждам често — казах. — Баща ми също беше във финансовата сфера.

— Аха — каза тя. — Значи ти също знаеш какво е.

— Страхувам се, че баща ми е съвсем различно нещо от твоя — казах. — Или поне на мен ми се струва така.

— Какво искаш да кажеш?

— Той работеше в една стара британска фондова борса. Доста подобна на „Декер Уорд“, поне така си я представям. Обядваше с приятелите си, даваше на клиентите си добри бакшиши и когато фирмата му беше закупена от американците през 1986, се пенсионира и се засели в едно селце в Норфолк. Нали го знаеш, на източното крайбрежие.

— Била съм там. Студено е. — Изабел потръпна.

— Така е — усмихнах се. — Та баща ми прекарва целия си ден в градината или чете вестника. Мисля, че отначало се опита да инвестира парите си от пенсията в пазарите, но загуби по-голямата част от тях и спря. Никога не ми е било лесно да разговарям с него и предполагам, че вече съм се отказал.

— Какво мисли за решението ти да започнеш работа в „Декер Уорд“?

— Не знам. Не съм му казвал.

— Не си му казал!

— Не. Ужасно, нали? Винаги е искал да работя в Сити и всеки път съм отказвал. Просто не мога да се изправам пред него и да му призная, че накрая съм се поддал. Ще му го кажа идната седмица. Или пък другата след нея. — Отпих глътка вино. — Страшно ми се иска и аз да се разбирам така с баща си, както ти с твоя. Но при нас приказката върви много трудно. Баща ми изобщо не разбира живота ми и макар да съм сигурен, че майка ми би могла, стига да иска, тя предпочита да не го обсъжда. Така че накрая се отказах.

За момент замълчахме. Следях как Изабел ловко отделя месото на рибата си от костите; пак бе прехапала съсредоточено долната си устна. Кожата ѝ блестеше на светлината на свещта.

— Ник, съжалявам, че бях малко студена към теб в началото — проговори тя. — Не беше много почитено от моя страна. А и това няма нищо общо с теб. Нищо. Работата просто е там, че съм имала

проблеми с мъже от „Декер“ по-рано и не бих искала това да се повтаря.

— Разбирам. — Спомних си какво ми беше казал Джейми за нея и Едуардо. Как беше възможно жена като нея изобщо да има нещо общо с него?

— Твоят приятел Джейми например.

— Джейми?

— Да. Той не спира да ме кани на вечеря. Два пъти се опита да ми пуска ръка.

— О, това е нищо — изсмях се. — Просто е флиртувал. Бракът му е много щастлив. Няма какво да се страхуваш от него.

— Аз съм бразилка. Знам всичко за флиртуването. Винаги мога да позная дали даден мъж само се забавлява, или наистина си е наумил нещо. Можеш да ми повярваш, но приятелят ти Джейми си е поставил това за цел.

Изгледах я остро. Явно грешеше.

— Не. Той открай време обича да се закача. Просто иска да си докаже, че все още го бива, това е.

— Ник, според мен той иска много повече.

Поклатих глава.

— Сигурен съм, че грешиш.

— Добре. Той е твой приятел. Ти го познаваш най-добре. Просто се радвам, че не съм му съпруга.

Въпреки протестите ми Изабел бе успяла да посади няколко семена на съмнение. Всъщност защо Джейми ме бе предупредил да внимавам с нея? Дали се бе пуснал и тя го бе отхвърлила? Тогава нещата ставаха ясни. Но Джейми беше добър приятел, също и Кейт, и аз просто не допусках мисълта, че там може да има нещо като изневяра. Ако това означаваше да си заровя главата в пясъка, така да бъде.

Изабел видя съмнението и раздразнението ми и сложи ръка върху моята.

— Съжалявам, не трябваше да ти го казвам. Просто след Марчело вече съм станала... — Тя спря за момент. — След Марчело неверните мъже вече трудно могат да ме впечатлят или привлекат. Възможно е малко прибързано да съм осъдила Джейми. Моля те да ми простиш.

Това поне не беше трудно.

— Прощавам ти.

От тук нататък разговорът ни вече се понесе гладко.

По някое време след полунощ се изсипахме от ресторанта и се запътихме към морето. Пресякохме шосето, пробихме си път през тълната покрай него и се насочихме към водата.

Вървяхме покрай самата вода, която хвърляше милиарди искрици — отражения от мощното осветление по шосето. Събухме си обувката и тръгнахме по ивицата мокър пясък. По-силните вълни заливаха глезените ни. От едната страна беше тъмното море, а от другата — животът и светлините на Ипанема. Красотата на нощта ни поглъщаше отвед. Искях да говоря неспир с Изабел за този бряг.

Наближавахме фавелата, която бях видял да се врязва в морето предния ден — неясни очертания и тук-там светлини. В този край на плажа беше по-спокойно и по-тъмно.

Внезапно ни заобиколиха няколко фигури, дребни, слаби и гъвкави. Не разбрах откъде се появиха. Бяха четирима, поне така ми се стори. Инстинктивно се опитах да застана пред Изабел, за да я предпазя, но едно тънко и дълго острие на нож спря на сантиметър от гърдите ми.

Погледнах Изабел. Тя бе застанала неподвижно.

— Не мърдай! — произнесе тя с изумително спокойствие. — Дай им каквото искат.

Момчето — беше на около четиринадесет години — размаха ножа си пред мен и каза нещо на португалски.

— Добре, добре — казах. Бавно протегнах ръка към джоба на панталоните си и извадих няколко банкноти. Доста солидна пачка. За щастие бях оставил портфейла и паспорта си в хотела, както ми беше препоръчала Изабел.

Момчето дръпна рязко парите от ръката ми. Изабел, която носеше евтина чанта, бавно им я подаде.

Започнах да се отпускам. Бяха получили какво искат, сега вече щяха да ни пуснат.

Юношата с ножа натъпка парите в джоба си, без да сваля поглед от мен. Не мърдаше от мястото си. Беше два пъти по-млад от мен, много по-дребен, но имаше нож и явно знаеше как да го използва.

Потърсих погледа му, но той отбягна очите ми. И изведнъж слабите му рамене се напрегнаха. Вече знаех какво ще направи. Започнах да се извъртам, но бях закъснял. Ножът блесна в полумрака и нещо сякаш нажежено раздра рамото ми. Изабел изпищя. Ръцете ми политнаха към дръжката на ножа. Момчето се опита да го издърпа, но аз увиснах целия върху ръцете му, решен да не позволя острието да напусне тялото ми. Гръдният ми кош изгаряше в пламъците на пожар. Всяко вдишване и издишване беше съпроводено с небивала болка, но аз не се пусках. Краката ми омекнаха и аз бавно се свлякох в пясъка, повличайки момчето и ножа със себе си. То се опита да го издърпа още няколко пъти, после се отказа и ме остави върху пясъка.

— Ник! Ник! — Гласът на Изабел бавно се стопяваше в здрача.

8.

Имах си собствена стая в болницата, чиста и подредена. Изабел се бе погрижила за това. Беше осигурила квалифициран лекар, който се произнесе, че раната от ножа, макар и дълбока, не е опасна. Ударът беше пропуснал сърцето, но бе закачил белия ми дроб. Беше се получил някакъв вътрешен кръвоизлив, но не голям, защото не бях позволил на ножа да излезе от раната. Самият бял дроб не беше опасно засегнат и щеше да се оправи бързо. Лекарят ме беше зашил внимателно, така че белегът щеше да е минимален. Лекарите в Рио явно бяха майстори на иглата и конеца. Бях дошъл на себе си с тръба в гърлото — скоро я извадиха, но въпреки това дишането ми все още беше болезнено. Лекарят искаше да ме задържи още два дни в болницата, за да се увери, че няма да развия инфекция, и за да ми даде време да се съвзема от шока на нападението.

Имах нужда от тази почивка. Усещах постоянна тъпа болка в гърдите, но не в нея беше проблемът. Чувствах се изнемощял, а мозъка си — размътен. Тялото ми искаше да си почива.

Изабел почти не излизаше от стаята. Един цивилен полицаи дойде да се срещне с мен. Изабел превеждаше. Тя очевидно му беше дала всичката информация, с която разполагаше, и няхах какво да добавя. Тя ми каза, че полицията било особено жестока спрямо местните престъпници, които нападали чужденци: това било зле за туристическия бизнес. Някой щеше да го отнесе за нападението. Никога нямаше да се разбере дали ще са момчетата, извършили нападението, или някои други. Полицията в Рио действаше на принципа „когото хванем“.

Баща й също дойде да ме види. Каза, че се чувствал виновен, че това ми се случило в Рио, неговия град. Беше успокояващо да знам, че Изабел и Луиш се грижат за мен. Мисълта да си имам работа с полицията на Рио и медицинското обслужване сам, ранен, и без да знам грам португалски, ме хвърляше в ужас.

Рикардо ми се обади в неделя вечерта да ми пожелае бързо оздравяване. Каза, че съм имал късмет Изабел да се грижи за мен. Съгласих се с него.

Пуснаха ме от болницата в понеделник по обед, при условие че прекарам следобеда в хотела. Започвах вече да чувствам подобрение. Изабел предложи да остана в хотела във вторник и да отлетя за дома същата вечер, но аз я помолих да я придружа в Министерството на финансите. Сделката беше почти приключена и след като бях прелетял толкова километри заради нея, исках да я видя вече окончателно готова. Или поне така й казах. Много по-важна за мен беше насладата, която изпитвах от компанията ѝ, и исках да удължа това усещане колкото е възможно повече.

Трябваше да се срещнем с Умберто Алвеш в девет и половина във вторник сутринта. Подранихме с десет минути. Към единадесет още го нямаше и Изабел започна да се безпокои.

— Половин час закъснение е нещо съвсем в реда на нещата. Но час и половина? Не знам. Нещо не е наред.

Така и излезе.

По едно време Умберто ни повика в офиса си. Покани ни да седнем и закрачи из стаята. Разфуча се над лекомислието ми, което си беше в реда на нещата, но го удължи далеч над необходимото.

— Умберто, ще ни кажеш ли какво не е наред? — попита накрая отчаяно Изабел.

Той прокара ръка през остатъците от косата си и нервно я изглежда.

— Решихме да определим „Блумфийлд Уайс“ като водеща компания на сделката за фавелите. Помолихме ги да ви поканят да участвате в сделката като спомагателна компания и те се съгласиха.

— Какво си направил? — изпищя Изабел и скочи.

Умберто мина зад бюрото си и заби поглед в блестящата му повърхност.

— Помолихме „Блумфийлд Уайс“ да водят управлението на сделката.

Изабел му закрещя на португалски. Той се опита да отговори, но без особен успех. Накрая въздъхна, хвърли поглед към мен и каза на английски:

— Добре. Заслужавате обяснение.

Изабел сякаш бе готова всеки момент да скочи и да се впие в гърлото му. Умберто се чудеше къде да си намери място.

— Е? — попита през зъби Изабел.

— Добре, знам, че тази сделка беше твоя идея от самото начало. И ние ти дадохме мандата. Ще ви овъзмездим за всички разходи.

— Пет пари не давам за разходите, искам си сделката! — изкрещя Изабел.

— Знам. Ако беше до мен, щях да продължа с теб.

— Не ми дрънкай небивалици. Всичко е до теб.

Умберто се сви.

— Не съвсем.

— Че кой има проблеми с нас? Кметът? Губернаторът? Познаваме се добре с тях. Толкова много неща сме направили за тях през последните няколко години.

— Не, не са те.

— Кой тогава?

— Световният фонд за развитие.

— Джак Лангтън? — Изабел направи пауза. Това очевидно имаше смисъл за нея. — Какъв му е проблемът? — попита тя вече спокойно.

Умберто също се отпусна малко.

— Не знам. Каза, че ако Световният фонд за развитие трябва да гарантира сделката, „Декер Уорд“ не могат да бъдат водещи.

— Защо да не можем? Каза ли нещо?

Умберто повдигна рамене.

— Каза, че било въпрос на политика. Имало нещо общо с глобалната финансова стратегия на Световния фонд за развитие. Казва, че се тревожели за монопола, който „Декер Уорд“ има при воденето на облигационните емисии в Латинска Америка. Че щяло да е добре да има избор между няколко източници на фондове, а най-добрият начин да го постигнат било да настояват за друга водеща компания.

— Но защо „Блумфийлд Уайс“?

— Очевидно те са най-голямата водеща компания в глобалните сделки на Световния фонд за развитие. А и освен това никой друг не е искал да ви отнеме сделката. Което подчертава донякъде гледната точка на Джак Лангтън, не мислиш ли?

— Не, Умберто, не мисля! Никой друг не е отнел сделката, защото това би било крайно неетично при положение, че сме свършили цялата работа. „Блумфийлд Уайс“ са единствените достатъчно гадни, за да се опитат.

— Виж, Изабел, борих се за вас. Направих всичко, което ми беше по силите. Но Джак не ме чу. А ти знаеш, че не е възможно да осъществим тази сделка без гаранцията от Световния фонд за развитие.

— Умберто, разочарована съм от теб — каза тя с треперещ глас.

— Има и още едно нещо, което Джак спомена, но не го разбрах каза Умберто.

Изабел зачака.

— Очевидно Световният фонд за развитие притежава информация, че „Декер Уорд“ има връзка с някои наркотрафиканти, които контролират фавелите. Това не им позволява да ви използват, така ми каза.

Изабел само се завъртя и излетя като фурия от стаята.

Последвах я, макар и не с такова темпо. Тъкмо се канех да кимна и да му се усмихна, когато проумях, че това би било съвсем неподходящо, така че побързах да настигна Изабел.

Таксито ни си пробиваше път към хотела ни.

— Лоша работа — казах.

Изабел захлупи лице в шепите си.

— Много лоша. Направо не мога да повярвам!

— Но те ни помолиха да бъдем спомагателна компания.

Изабел поклати глава.

— Това е оскърбление. Никога няма да вземем участие в сделка, която „Блумфийлд Уайс“ са ни отнели. Рикардо ще побеснее. Щом „Блумфийлд Уайс“ покаже на пазара, че може да краде сделки изпод носа ни, всички ще почнат да го правят.

— Не можем ли да разговаряме със Световния фонд за развитие?

— Няма смисъл. „Блумфийлд Уайс“ има по-голямо влияние върху тях от нас. — Тя се втренчи мрачно през прозореца.

— Ако те попитам нещо, обещаващ ли да не ме убиваш?

— Не — отвърна тя, — не мога да ти обеща подобно нещо. — Но ме загледа с любопитство.

— Не са ли прави? — продължих аз. — Искам да кажа, не е ли по-добре за Световния фонд за развитие да има избор между инвестиционни банки да водят сделките им в Латинска Америка?

— Не се тревожи, няма да те убия — каза тя със слаба усмивка. — Да, те са абсолютно прави. И всъщност съм изненадана, че това не е се е случвало досега. Не можем да доминираме вечно на този пазар. Но въпреки това днес е черен ден за нас. Поне да беше всеки друг, само не и „Блумфийлд Уайс“!

— Има и още нещо, което не разбирам — продължих. — Какво беше онова накрая за работата, която си имали „Декер Уорд“ с наркотрафикантите в Рио?

— Пълна идиотщина — изсумтя тя. — Знам всичко за бизнеса на „Декер“ в Бразилия и повярвай ми, ние не смеем и да припарим до наркочилъри.

Замислих се за факса до Мартин Белдекос и за Франсишко Арагао, който според Обединената канадска банка беше перач на пари от Бразилия. Реших обаче в този момент да не ѝ противореча.

Придружих я до стаята ѝ, откъдето тя позвъни на Рикардо. Никога до този момент не я бях виждал толкова напрегната. Тя обясни какво се е случило и отговори накратко на няколко въпроса. Последваха няколко едносрични „да“ и „не“ и тя затвори.

— Предполагам, че не е останал доволен — казах.

Тя ме погледна.

— Никога досега не съм го чувала толкова ядосан.

— Какво ще прави?

Тя се навъси.

— Тази вечер лети с първия самолет. Утре сутринта ще е в Рио. Казва, че ще оправи всичко.

— О!

— Не е точно вот на доверие, нали? — измърмори Изабел. — Но не мога да го обвинявам.

— Как може да оправи това?

— Нямам представа. Ще почакаме и ще видим.

Двамата с Изабел го чакахме във фойето. Тя бе проверила дали самолетът му е кацнал навреме. Чакахме в тишина. Изабел явно нервничеше. Не се чувствах чак толкова зле — в края на краищата бях толкова неопитен, че едва ли бих могъл да бъда обвинен в нещо. Но изпитвах съчувствие към Изабел и непрекъснато ѝ отправях окуражителни усмивки, за които тя ми беше много благодарна.

Изпитвах странно чувство, седнал в този прекрасен хотел, на пет хиляди мили от Лондон, в очакване да ни навикват. Във фойето беше хладно и именно това правеше нещата странни. Отвън беше горещо, задушно и влажно. Вън беше също така и място, където хора бяха нападани с ножове. А тук, вътре, хората с пари седяха в безопасност, с костюми и на хладно.

Спря кола и Рикардо слезе от нея — висок и строен. Изобщо нямаше и признак, че е прекарал нощта в самолет. Връзката му беше безупречно завързана върху снежнобяла изгладена риза, а костюмът му изглеждаше като току-що взет от шивача. Един портиер взе двата му куфара, малка ръчна чанта и голямо куфарче.

Двамата с Изабел стояхме като на тръни.

Рикардо ни видя и се усмихна.

— Как си, Ник?

— Добре. Малко наръган. Малко потресен.

— Има си хас. Чувам, че си извадил голям късмет.

— Да, така беше. Макар че извадих голям кутсуз да ме наръгат още при първата ми командировка.

— Първо Мартин в Каракас, сега теб тук — поклати глава той. — Тия дни пътуванията наистина стават опасни. — Той погледна към рецепцията. — Само ме почакайте минутка, докато се регистрирам.

Той попълва няколко минути формулярите и после се върна при нас.

— Какво ще кажете да пийнем по чашка кафе?

Закуската беше почти приключила, но ни настаниха на една маса със сервирано кафе. Рикардо си свали сакото, облегна се на стола и въздъхна. Притвори очи и се протегна. После се приведе напред и погледна Изабел право в очите.

— Добре. Първо, искам да знаеш, че съм силно впечатлен от работата по сделката „Фавела Байро“. Това е точно съзидателната работа, която правим в „Декер“.

— Благодаря — прошепна Изабел, изненадана и с облекчение.

— Изгубихме сделката заради онези задници от Световния фонд за развитие. Не знам дали е имало нещо, което би могла да направиш, за да го предотвратиш. Така или иначе, прекалено късно е да се тревожим за това. На мен обаче никак не ми се нрави начинът, по който „Блумфийлд Уайс“ ни откраднаха сделката. Лично аз няма да им позволя да се измъкнат ненаказани.

Двамата с Изабел кимнахме в синхрон. Каквото кажеш, шефе.

Той погледна часовника си.

— И така, сега е десет часът. Уредил съм среща с Освалдо Бочи в десет и четиридесет и пет. Тъкмо ще имаме време да си допием кафето.

Кантората на Освалдо Бочи се намираше на най-горния етаж на едно цилиндрично здание от стъкло с думите *TV GOGO* над входа. От него се откриваше една от страхотните гледки на Рио, към които вече започвах да привиквам; тази беше на залива Гуанабара, който надзърташе иззад останалите престижни сгради. Креслата бяха от светлосинкава кожа, а стените бяха украсени с произведения на абстрактното изкуство, изобилстващи от тропически цветове. Имаше и индиански статуетки, повечето от тях с огромни гърди или силно подчертани гениталии, всички изложени демонстративно и със съответните пояснения.

Самият Бочи беше петдесетгодишен мъж с могъщо телосложение, гарвановочерна коса и квадратна челюст. Носеше разкопчана копринена риза, плътно прилепнала по якия му торс. Златото блестеше от всички възможни места по тялото му: ръцете, врата и лявото му ухо. Ароматът на одеколона му за след бръснене се смесваше с мириса на екзотичните цветя в една висока ваза до бюрото му.

Рикардо ми беше разказал за Бочи в таксито. Очевидно той беше един от множеството бразилски медийни предприемачи, които отправяха предизвикателство към империята „Глобо“ на Роберто Мариньо за властта върху сърцата и умовете на хората. До този момент той разполагаше с вестници в Рио и Минас Жераис и бе съградил

телевизионна станция буквално от нищото в района на Рио. Беше постигнал всичко това с пари, осигурени от „Декер“.

Беше доволен от срещата с Рикардо, учтив с мен и се ухили похотливо на Изабел. Тя го игнорира.

След едно бързо обсъждане шансовете на „Фламенго“ да спечели купата на страната по футбол, Рикардо си дойде на думата.

— Нуждаем се от помощта ти, Освалдо.

Очите на Бочи светнаха и той се усмихна. Не беше щедра усмивка — той надуваше сделка.

— Всичко, каквото мога да направя за вас, приятелю.

— Сигурно си чувал за проекта „Фавела Байро“?

— Да.

— И какво мислиш за него?

— Бих казал, че е досаден. Мисля, че сме против него, но забравих защо. Профукване парите на данькоплатците, увеличаване на дълговото бреме, неща от тоя сорт.

— Аз разполагам с известна интересна информация за сделката.

— Наистина?

— Да. Финансовият министър е обсъждал с местните наркобанди контрола върху фавелите. По-голямата част от парите ще заседнат в джобовете им, макар че, разбира се, Умберто Алвеш също ще прибере известна част. Скандал, не мислиш ли?

Бочи разтри квадратната си челюст.

— Може би. Не знам. Къде са доказателствата?

— О, знаеш много добре. Анонимни източници от банковите среди.

— Значи си знаел за това?

— Ние го открихме — каза Рикардо. — И се оттеглихме от сделката. Оставихме я на друга финансова къща, готова да си затвори очите.

— И коя по-точно?

— „Блумфийлд Уайс“, американската инвестиционна банка. — Рикардо направи пауза, без да откъсва поглед от събеседника си. — И така, какво мислиш?

— Разбира се, че е скандал. Но не чак толкова голям. Плюс това няма твърди доказателства. Просто не знам.

— Добре, разбирам — каза Рикардо, извади цигара и предложи пакета на Бочи, който си взе. Двата запалиха. — Е, как върви бизнесът?

— Страхотно. — Бочи издуха пушека към тавана. — *TV GOGO* върви много добре. Моделът наистина действа — популярна комерсиална телевизия за хората. Зрителите го разбират. Също и рекламодателите. За дванайсет месеца изпреварихме далеч числата, които ти дадохме в прогнозите си.

— Знам, виждал съм ги — усмихна се Рикардо. — Винаги е радостно да се срещаш с хора, които надхвърлят очакванията ти. Това не се случва всеки ден, мога да те уверя. — Той дръпна замислено от цигарата. — Каж ми, дали този модел ще проработи, да кажем, и в Сао Пауло?

Бочи се втренчи в него. Рикардо издържа погледа му, без да мигне.

— Сигурен съм, че ще проработи. Разбира се, ще ни трябват и средства.

— Колко?

— Петдесет милиона долара.

— Сигурен съм, че бихме могли да ги съберем за вас. Ще ви трябва известно време, разбира се, за да съставите подробни планове. Звъннете на Изабел, когато сте готови, и ще измислим нещо.

— Трябва да съм сигурен, че ще можем да съберем необходимите средства. Не е ли необходимо да говорите с инвеститорите и така нататък?

Рикардо небрежно махна с ръка.

— О, разбира се, че все някога ще се наложи да направим и това. Но аз съм сигурен, че мога да ви осигуря парите, Освалдо. А думата ми е по-добра от всякакъв лист хартия. Знаеш го.

— Добре — ухили се широко Бочи.

— А сега — продължи Рикардо, — реши ли вече каква ще ти е уводната страница за тая работа с фавелите?

И така, всичко беше уредено. Сделката с фавелата беше унищожена. „Блумфийлд Уайс“ си научиха урока: не можеш да крадеш

от „Декер“ и да се отървеш безнаказано. Мисията ни бе приключила и вече можехме да се прибираме у дома. Всички.

Целият кипях. Не можех да повярвам какво бе направил Рикардо. Виждах, че и Изабел е бясна. Но тя нямаше право на дума: ако бе успяла да попречи на „Блумфийлд Уайс“ да победи, тогава сделката за фавелите щеше да оцелее. Рикардо със сигурност усещаше какво става в главите на двама ни, но не личеше да го е грижа.

Излязохме от кантората на Бочи, прибрахме си багажа от хотела и се запътихме към летището в болезнено мълчание. Разбира се, бяхме в първа класа. Рикардо ни настани. Обезсърчен видях, че мястото ми е до неговото. Изабел седеше от другата страна на прохода.

Вечерята в самолета мина в мълчание. Рикардо се зарови в купчина документи. Носеше със себе си едно от онези огромни дипломатически куфарчета, които адвокатите често използват — куфарче със стандартни размери нямаше да му осигури достатъчно суровина за обработка през двата дни командировка. Загледах се през илюминатора в черното небе. Внезапно установих, че Рикардо не бе прекарал дори една вечер в Бразилия. Беше му потрябвал само час да довърши онова, което Изабел и Умберто бяха градили цяла година.

След като стюардесата отнесе остатъците от вечерята ми, отпуснах облегалката и се престорих, че спя. Не беше лесно — гърдите ме боляха, а и неспирното шумолене на документите и настойчивото стържене на молив до мен не ме оставяха на мира.

Банковото дело изведнъж се бе превърнало на битка в джунглата. Една идея, способна да подобри живота на десетки хиляди хора, беше унищожена поради ревността на страната, която не искаше да позволи на другата да извлече облагите от сделката. Направо кипях и раздразнението ми нарастваше. По едно време вече не можех да издържам. Отворих очи и разтворих куфарчето си за книга. Беше „Островитяни“ от Евгений Замятин, руски писател, прекарал две тъжни години в Нюкасъл, строейки кораби точно преди избухването на Първата световна война. Бях унесен от музиката на прозата му; по мое мнение Замятин беше най-близо до майсторството на Пушкин с езика от двадесетото столетие, макар и да му липсваше абсолютната Пушкинова прецизност. „Островитяни“ беше сатира на лицемерието и моралната пустота на капиталистическа индустриална Европа. Той

обаче познаваше само част от нея. Трябвало е да си намери работа в банка.

После си спомних, че Замятин бе свършил живота си в отчайваща бедност в Париж.

— Как се движи аржентинската ти търговия?

— Какво? — Вдигнах глава от книгата си и примигнах срещу Рикардо.

— Казах, как върви аржентинската ти сделка?

Пет пари не давах за аржентинската ми сделка. Всъщност давах. Искрено се надявах „Декер“ да изгуби купища пари. Но имах достатъчно здрав разум, за да не кажа. Знаех отлично, че безгрижното ми отношение към позиция на търговия щеше да е равносилно на напускане, а аз още не бях решил дали искам да го направя.

— Не е помръднала цяла седмица.

— Още ли вярваш в нея?

Какъв нелеп въпрос. Можех да вярвам в Господ, Маркс или дори Тачър. Но как можех да вярвам в облигации?

Поех си дълбоко дъх.

— Онова, което ми беше известно в онзи момент, беше, че аржентинските диско изглеждат добри облигации за покупка. Но тъй като имах само два дни опит, въз основа на който да взема решението си, трябва да кажа, че изобщо не бях уверен в правотата си. Единственото нещо, което ми вдъхна увереност, беше, че вие самият купихте позицията. Вярвам на преценката ви. Ако още не сте я продали, още вярвам в нея. Продадохте ли я?

— Харесва ми фактът, че осъзнаваш собствените си ограничения — усмихна се Рикардо. — Но това беше един добър избор. А ти си прав, аз не бих заложил на позицията, ако не бях съгласен с теб. Всъщност не съм продал, а закупих още. Още много.

— Това е добре. Надявам се, че нещата се развиват добре — избъбрих и се върнах на книгата си.

Но усещах погледа на Рикардо върху себе си.

— Беше доста жестока седмица за теб, нали? Първо те нападат с нож, после пък губим сделката с фавелите.

— Така е — измърморих.

— Трябва да е много страшно, когато те нападат така.

Вдигнах глава и го погледнах. Очите му бяха искрени. Толкова искрени, сякаш самият той някога беше наръгван с нож.

— Беше страшно — казах. — В един момент се разхождахме по брега и в следващия вече от гърдите ми стърчеше дръжката на нож.

— Бразилия е жестока страна — кимна Рикардо. — Има прекрасна природа и архитектура, но под тази повърхност се крие бруталност. Голям срам. Това е една от причините, поради които сделката с фавелите беше добра идея.

Не исках да се връщаме на темата, но не можах да се сдържа.

— Тогава защо я унищожихте?

— Нямах избор. Не можех да позволя на „Блумфийлд Уайс“ да извоюва този мандат. Това би означавало края на „Декер Уорд“.

— О, хайде. Пак щяхме да държим най-големия дял от пазара. А и нещо щеше да бъде направено за тези фавели. А сега всички тези хора просто ще бъдат оставени да се заравят в собствените си отпадъци.

— Не аз съм отговорен за социалните условия на Бразилия или която и да е друга страна — заяви спокойно Рикардо. — През последните сто години Бразилия е разполагала със същия достъп до капитал, природни ресурси и работна сила като Щатите и Канада. Причината тя да е бедна страна си е изцяло проблем на самите бразилци и на начина, по който използват или не използват ресурсите си, а не мой.

Слушах, без да мога да скрия отношението си към цинизма в думите му.

— Моята отговорност е успехът на „Декер Уорд“ — продължи той. — Направил съм я една от най-печелившите инвестиционни банки в света, но в момента, в който се отпусна, в момента, в който позволя на някой друг да ми отнеме инициативата, всичко ще рухне. О, естествено, ние всички разбираме, че това е един приятелски пазар и че всички останали момчета са просто щастливи да ни оставят да си движим нещата. Но те биха дали много, за да ни видят да се препънем. А двама по-щастливи биха били, ако можеха да си отръфат къс месо от тялото ни. Най-големият ми страх е да не се изпълним със самодоволство.

Сините му очи се впиха в моите като бургии.

— Има моменти, когато не можеш да си позволиш да пипаш с ръкавици. „Блумфийлд Уайс“ не могат просто така да ни крадат сделки изпод носа. Те играха абсолютно грубо. Трябваше да им покажа, както и на всеки друг, че съм способен на още по-груби ходове от тях.

— А какво ще кажете за децата в онези фавели?

— Ако идеята „Фавела Байро“ е толкова добра, колкото си мислим, по всяка вероятност все някога ще бъде финансирана. А не забравяй, че „Декер“ беше компанията, върнала международния капитал в Латинска Америка, когато всички останали банки в света ѝ бяха обърнали гръб. Ние организирахме осигуряването на повече от двадесет милиарда долара за региона. Знаеш много добре колко много се нуждаят тези страни от свободни капитали. И сега те ги използват както трябва, инвестират в създаването и разкриването на нови работни места и подобряват инфраструктурата.

Той видя съмнението в очите ми ѝ продължи:

— Добре, няма да се правя, че това беше основната причина, поради която превърнах „Декер“ в това, което е сега. Но това е един важен резултат от работата и аз се гордея с него.

— А какво ще кажете за всички пари, които правите?

— О, хайде, Ник! Нали ми каза, че тъкмо парите са причината, поради която искаш да постъпиш на работа при нас.

— Да, но...

— Но какво?

— Аз исках пари, за да направя нещо с тях. Да си купя свободата, за да правя с живота си каквото искам.

— И?

— И... — Поколебах се, търсейки точните думи. — Просто си мисля, че в компании като „Декер“ парите сякаш са самоцел.

Рикардо разтърка брадичката си.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Но това не е съвсем така, както изглежда. Непрекъснато повтарям, че обичам хората, които са гладни, хората, които имат нужда да правят пари заради самите себе си. След това те започват да ги правят и заради самата фирма, в резултат на което фирмата се разраства. И това е добре. Но не мисля, че това е точно алчност.

— Добре, какво е тогава?

— Парите са като спортния резултат. Предполагам, че просто искам да имам най-високия резултат, когато състезанието приключи.

— И кога ще стане това?

— Добър въпрос — засмя се той. — Не съм сигурен. Предполагам, че за мен това е игра без край.

Известно време помълчахме, като всеки размишляваше над думите на другия. И двамата бяхме изненадани от факта колко личен бе станал разговорът ни. Спомних си фланелката с късите ръкави, която бях видял във фавелата: „Който умре с най-много играчки, печели“. Играта на Рикардо се играеше по целия свят, от богати и бедни.

Той махна с ръка на една стюардеса и поиска коняк. Аз си поръчах уиски. Отпуснахме се в широките седалки и отпихме.

— Баща ми игра същата игра и загуби — каза Рикардо.

— Джейми ми каза, че бил бизнесмен във Венецуела.

— Беше. Почина преди петнадесет години.

— Съжалявам.

— Беше търговец на ценни книжа, само че в нефтената индустрия. Преместил се в Каракас от Аржентина през петдесетте и си изградил доста голям портфейл от интереси. Тогава обаче се надцени. Беше хиляда деветстотин и осемдесета, точно след втория голям срыв в цените на нефта. Той си мислеше, че цената ще скочи до четиридесет долара за барел. Вместо това се срина до шест. Открай време обичаше да си пийва, но тогава вече запи сериозно. Почина след четири години. Остави ни почти без нищо, така че трябваше да се справяме сами. С което особено се гордея.

— На много ли ви научи?

— Честно казано, не. Ние всъщност не го виждахме много, той винаги беше някъде и сключваше сделки, а аз бях на училище в Англия. Но си мисля, че съм наследил нюха му към сделката. Надявам се само да знам кога да спра.

— Значи вие мислите, че се конкурирате с него?

Рикардо обмисля няколко секунди думите ми.

— В известен смисъл, да. Много бих искал да можеше да види какво съм постигнал. Той никога не ме е насърчавал или потупвал по рамото, докато беше жив. Може би би го направил сега.

— А майка ви?

— О, не мисля, че майка ми знае какво правя или се интересува. Поне докато разполагам с достатъчно пари, за да поддържам банковата ѝ сметка.

— А Едуардо? И той ли е като баща ви?

— Едуардо наследи други черти от баща ни — усмихна се Рикардо.

Страшно ми се прииска да го запitam какви точно са тези черти, но нещо в гласа му ми подсказа, че вече и без това съм си позволил твърде много. Той беше очарователен мъж и се чувствах поласкан, че ми е позволил да науча още за него. Но дали не ме манипулираше с тази своя откровеност? Ако беше така, тогава тя беше особено ефективна.

Рикардо остави чашата си и се обърна към мен.

— Виж, знам, че ти е особено трудно да приемеш нещата, които видя днес. Знам, че подлагаш на съмнение цялата основа на онова, което правим. А аз уважавам такова поведение. Честно. Предпочитам да имам хора, които първо подлагат принципите на съмнение, отколкото такива, които изпълняват сляпо всичко, което им се казва. Така че размишлявай. Но не се заблуждавай, че можеш да работиш във финансовата сфера, да вземаш награди и да избягваш трудните решения.

Сините му очи задържаха погледа ми. Бяха искрени. Знаех, че вярва в това, което казва. Очите му бяха подканящи, убеждаващи, почти хипнотични. „Тръгни след мен“ — казваха ми те.

— Искам да работиш за „Декер“. Ще бъдеш в епицентъра на най-вълнуващия пазар в световните финанси днес и ще се забавляваш страхотно. Мисля, че можеш да направиш много за нас. Но трябва да бъдеш убеден в това, което вършиш. Ако не вярваш в това, което правим, тогава се върни при руските си книги. Решението е твое.

Преглътнах. Когато първоначално бях приел да работя в „Декер“, бях размишлявал над тази дилема. Тогава бях решил, че ако искам да успея във финансовото дело, трябва да приема етичката система, която го съпровожда. А тя не беше неморална, тя просто беше аморална. Както беше казал Рикардо, причината Бразилия да се намира в такъв хаос, беше, че самите бразилци бяха направили така. Същото можеше да се каже и за Русия, другата огромна и кипяща в хаос

страна. Бащата на Изабел харесваше разказа на Толстой „Господарят и слугата“ и неговата почтеност беше достойна за уважение.

Но господарят се бе оказал крайно глупав да настоява да пътуват във виелицата, вместо да изчакат в странноприемницата бурята да отминe. А в реалния свят господарите просто не даваха живота си за слугите си.

После си спомних за Корделия и за напрегнатото момче с широката усмивка и упоритите очи и обърнах гръб на Рикардо.

9.

Когато късно сутринта в петък пристигнах в офиса, ме посрещнаха много радушно. Дейв, Мигел, Педро, Шарлот, хора, които едва познавах, всички дойдоха да ме питат как съм. Макар и да бях минали само две седмици от началото на работата ми в „Декер“ и да бях прекарал само три дни в самия салон, те се отнасяха към мен като към свой. Признавам, че усещането беше приятно.

Самолетът бе кацнал по обяд предния ден и Изабел и Рикардо бяха отишли направо в салона, а аз се бях прибрал у дома. На следваща сутрин се срещнах с моята лична лекарка. Тя беше впечатлена от работата на бразилските лекари, смени ми превръзките и ми каза да си взема седмица отпуск. Нямаше дори и теоретическа възможност за това, но все пак последвах част от съветите ѝ и взех метрото, а после наземната железница до Канари Уорф. Не можех да я понасям и се заклех в понеделник да тръгна пак с велосипеда, колкото и да ме болят гърдите.

Разочарован констатирах, че съседното бюро е празно. Изабел пак бе заминала някъде.

Джейми обаче беше в салона. Беше толкова хубаво да го видя!

— Каква командировка! Добре ли си? Къде те наръгаха? Мога ли да погледна?

— Не можеш! — отвърнах. — Тази сутрин ме превързаха и трябва да съм луд, за да си махна превръзката само заради теб.

— Добре. — Джейми имитира недоволство. — Какво стана?

Той, разбира се, нямаше сдържаността на другите, като ми зададе този въпрос, и аз му разказах всичко.

— Господи! — Той разтърси глава. — Един сантим наляво или надясно — и край.

— Страхувам се, че беше така.

— И как се чувстваш сега?

— Ще се оправя — уверих го. — Поне раната от ножа ще зарасне. Но ти чу ли какво направи Рикардо?

— За сделката с фавелата ли? Той я унищожи, нали?

— Да. Направо не ми го побира умът. След всичко онова, което е направила Изабел по нея. Видях една — фавела имам предвид. Някой трябва да направи нещо за тях.

— Знам — каза Джейми. — Сигурно го е изживяла много тежко. Тази игра понякога страшно загрубява.

— Има и още нещо. — Отворих чекмеджето, където бях оставил факса за Мартин Белдекос. Нямаше го.

— Странно — казах.

— Кое?

— Оставих тук един факс тъкмо преди да потегля за Бразилия. Сигурен съм, че го направих.

Джейми се надигна да се връща на бюрото си.

— Не, почакай, важно е.

Джейми ме наблюдаваше, докато ровех по бюрото. Факса го нямаше. Помислих си, че може да съм го пхнал някъде другаде или да съм го отнесъл у дома или в Бразилия.

Не. Определено го бях оставил в долното чекмедже. А сега го нямаше.

— Какъв беше тоя факс? — попита Джейми.

Спрях да търся и се изправих на стола си.

— Факс от Обединена канадска банка на Бахамските острови до Мартин Белдекос. В него се казваше, че мъжът, който се крие зад една от сметките, разследвани от банката, е бил свързан със заподозрян в пране на пари.

— Настина ли? Каза ли точно коя сметка?

— Нещо за „Интернешънъл Трейдинг енд Транспорт“ (Панама). Или че поне те били компания, която била превела пари в анонимна сметка на „Декер Тръст“ на Каймановите острови.

— Има логика — каза Джейми. — Това би било много трудно за проследяване. — Лицето му придоби замислен вид.

— Какво точно представлява прането на пари? — попитах го.

— Това е изпиране на мръсни пари — отвърна той. — Парите могат да идват от наркотици или контрабанда, или организирана престъпност, но най-вече идват от наркотици. За полицията по-често е по-лесно да проследи парите, отколкото самите наркотици, така че престъпниците са станали извънредно изобретателни в прикриването

на източника на парите и после ги инвестират анонимно. Обикновено използват шел компании с офшорни юрисдикции.

— Като Каймановите острови?

— Като Каймановите острови. Или Панама, или Гибралтар, понякога дори островите на Канала или Швейцария. Има десетки варианти. Някои от следите на парите стават страшно усложнени.

— Разбирам — казах. — И Мартин Белдекос е открил една от тези парични следи.

— Вероятно.

— И какво мислиш?

— За кое?

— Какво да направя с факса? Който е изчезнал, между другото. Едуардо ми каза, ако получа още някакви съобщения за Мартин Белдекос, да му ги давам лично. Само дето не съм много сигурен дали трябва да му дам този.

— Защо да не му го дадеш?

Липсата на загриженост у Джейми ме отпусна до известна степен. Може би си въобразявах призраци.

— Ами в случай че той вече знае за това — произнесох несигурно.

— Хммм. — Джейми се замисли. — Разбирам какво имаш предвид. И все пак той поне ще има някаква представа, ако му го кажеш, дори и да си го загубил.

— Не съм го изгубвал!

— Тогава къде е?

— Джейми, кълна се, че не съм го изгубвал. Някой го е измъкнал от чекмеджето, докато съм бил в Бразилия.

Това му запуши устата и той се замисли. Накрая каза:

— Ако бях на твое място, щях да изхвърля всичко от главата си.

— Защо?

— Боя се, че можеш да се окажеш прав. Не би ме изненадало, ако Едуардо си има някакъв бизнес за пране на пари настрани. Това е доста разпространена практика в нашия свят. А последното нещо, което той би искал от теб, е да хукнеш да тръбиш за това. Няма да е много доволен.

— Ами ако няма нищо общо с тази работа?

— Тогава няма да навреди никому, ако я зарежеш. — Джейми зърна съмнението в очите ми. — Всеки ден през банковата система се изпират милиони долари. Във всяка банка по целия свят. Единственият проблем възниква, когато някоя банка някъде се издъни. Не че някой тогава ще пострада или нещо от този род. Това дори не е измама. Никой няма да изгуби пари. Просто го зарежи. Само ще възникнат сума ти неприятности, ако го разкажеш на някого.

— Но аз не искам да прикривам нищо — изрекох със съмнение.

— Какво прикриваш?

— Факса.

— Какъв факс? Ти нямаш никакъв факс. А дори и да е имало такъв, той не е бил адресиран до теб. Виж, Ник, забрави цялата работа. Аз отивам да работя. — Той се изправи.

— Джейми?

Той спря.

Поколебах се, преди да оформя в думи мисълта, която изкристализираше в главата ми.

— Мартин Белдекос е подозирал, че в „Декер“ се перат пари. Бил е убит в Каракас. След това аз започнах да го подозирам и за малко не ме убиха в Рио.

В момента, в който думите се изплъзнаха от устата ми, се почувствах последен глупак. Параноик. Съжалителното изражение на Джейми ме накара да се почувствам още по-зле. После чертите му се изгладиха.

— Ник, след всичко, което ти се случи, е съвсем естествено да си изнервен. Сигурен съм, че ще те разберат, ако откажеш да пътуваш известно време до Южна Америка. А и кой знае? Може и някъде в някое ъгълче на „Декер“ да се крият мръсни пари. Но не прави от мухата слон. Успокой се и сядай да работиш. Всичко ще се оправи.

И отиде на бюрото си, а аз останах несигурен, смутен и малко глупав.

10.

Къщата на Рикардо представляваше правоъгълно викторианско имение, построено от жълтеникав камък. Намираше се върху малък хълм с купчина къщи и църква в подножието му. Чудех се какво ли мислят местните жители за новите хора в голямата къща. Джейми ни прекара по един дълъг път, който рязко свърна през една просторна ливада. Градините по-скоро бяха създадени с мисълта за лесната грижа за тях, отколкото заради самата красота. Имаше храсти и дървета, но малко цветя. Най-модерни германски коли се бореха за пространство върху чакълената ивица пред къщата. Джейми вмъкна британския си „Ягуар“ сред тях, до единствената друга не германска кола — ферарито на Едуардо.

Рикардо правеше събиране за всички от офиса. Това явно бяха редовни веселби, а тази специално била планирана още преди седмици. Джейми ми каза, че това било партийна заповед, но аз все пак приех поканата с удоволствие. Двамата с Кейт се бяха съгласили да ме вземат от една близка станция на метрото.

Вътре къщата беше обзаведена по традиционния начин, но стените на коридора и салона бяха окичени с големи ярки платна със сцени от Бразилия. Повечето от плоските повърхности служеха за опори на причудливи екзотични скулптури, които сякаш съчетаваха американо-индианския и модерните абстрактни стилове. И много успешно. Те изпълваха и обагряха онова, което без тях би било само просторни, студени английски стаи.

Това беше първият топъл уикенд на годината и повечето от гостите излязоха в задната градина да се срещнат с пролетното слънце. Гърбът на къщата беше много по-малко аскетичен в сравнение с фасадата — с тераса и дървета, и лалета навсякъде. Една скара работеше на пълни обороти. Сервитьори в бели сака разнасяха коктейли с шампанско, които охотно се разграбваха.

— Ненавиждам такива стълпотворения — прошепна ми Кейт. — Последните две ги пропуснах под предлог, че Оливър е болен, но

Джейми особено настояваше да дойда на това.

— Защо не ти харесват? Хората изглеждат толкова любезни и приятелски настроени.

— О, така е. Но те работят заедно, а аз се чувствам като натрапница.

— Нали има и други съпруги?

— О, да. Съпруги трофеи и любовници трофеи. Съпругите са онези с бръчките около очите.

Повдигнах вежди.

— Този следобед си доста цинична.

— Само се огледай.

Последвах съвета ѝ. Наоколо действително пърхаха множество красиви жени. Скъпо облечени, внимателно поддържани — съвършеното допълнение към богатите си съпрузи.

— Разбирам какво имаш предвид — казах.

Отпихме от шампанското си.

— С кого ходи в Бразилия? — попита Кейт, оглеждайки тълпата.

— С една жена. Изабел Перейра.

Усетих как лицето ми пламна. Разбира се, че Кейт го улови. Руменината ми се усили.

— О, така ли? — каза тя и лешниковите ѝ очи дяволито засияха. — И коя е тя, можеш ли да ми я покажеш?

Огледах се и видях Изабел — стоеше сред група гости и гложгаше пилешко крилце.

— Ето я там.

Кейт се надигна на пръсти да я огледа по-добре.

— Много е красива. Ще ни запознаеш ли?

— Ммм... — Как да се измъкна от тази ситуация? Изгледах Кейт. Нямах да мога да се отърва. — Ние не сме, нали разбираш...

— Все още не, разбирам — каза Кейт. — Хайде. Нека си побъбрим.

Пробихме си път през тълпата до Изабел. Беше облякла тъмнозелен копринен костюм, който изглеждаше семпъл, но достатъчно скъп. Говореше с Педро на португалски.

Лицето ѝ просветна, когато ме видя, или поне аз така си помислих. А може и така да ми се беше сторило. Запознах ги с Кейт.

След известно време се появи и Рикардо. Съпровождаше го ослепителна красавица с тъмна коса, облечена в къса черна рокля, която подчертаваше фигурата ѝ. И то каква фигура! Лицето ѝ беше покрито с дълбок загар, с черни очи и снежнобели зъби. Злато блестеше от ушите ѝ, шията и пръстите ѝ.

Рикардо се приведе и целуна Кейт по двете бузи.

— Много се радвам да ви видя. Щастлив съм, че ни почетохте днес. Оливър добре ли е?

В гласа му звучеше искрена вежливост плюс една едва забележима нотка, че Оливър винаги е бил добре.

— О, да, добре е — отвърна весело Кейт.

— Ник, предполагам, че не се познаваш със съпругата ми — каза Рикардо. — Лусиана, това е Ник Елиот.

— Здравейте — каза тя с нисък, почти дрезгав глас и ми подаде ръка. — Приятел на Джейми ли сте?

— Да, приятели сме.

— Вие сигурно познавате Ник от доста отдавна, нали? — обърна се Рикардо към Кейт.

— От почти десет години. Всъщност познавам го по-отрано от Джейми.

— О, наистина ли? Запознали сте се в „Магдален“? — Рикардо бе успял да запомни дори и името на колежа ми.

— Не, на Каули Роуд.

Рикардо се засмя.

— Спомням си го много добре. „Бретс Бъргърс“ още ли бяха там по онова време?

— Естествено — усмихна се тя.

— Е, ние тук едва ли можем да се конкурираме с тях. Но си вземете бъргър или каквото ви душа поиска. — Той махна с ръка към скарата, обслужвана от двама мъже в бели сака. — Там някъде има много хубаво червено вино — или можете да останете на шампанско, ако предпочитате.

И той се отдалечи.

— Откъде може да знае за „Бретс Бъргърс“, по дяволите? — прошепнах на Кейт. — Нали не е учил в Оксфорд?

— Не е — отвърна тя. — Но той знае всичко. Ще привикнеш.

После се обърна към Изабел, а Лусиана — към мен.

— Чух, че сте имали много неприятно преживяване при първото си посещение в моята страна — каза тя. Беше застанала съвсем близо до мен. Макар и да беше добре гримирана, виждах бръчките около устата и очите ѝ. Упорити очи. Но от такава близост беше невъзможно човек да пропусне гърдите ѝ.

Опитах се да съставя някакъв приемлив отговор.

— Да, така беше. Но Рио е прекрасен град. Най-красивият, който съм виждал. Вие оттам ли сте?

— Не, от Сао Пауло съм. Но баща ми имаше делови интереси в Рио и имаме къща там. Брат ми прекарва по-голямата част от времето си там.

— С какво се занимава?

— О, не съм сигурна. Франсишко нарича себе си финансист, но аз всъщност не знам какво означава това. Имам още двама братя — единият ръководи семейния бизнес в Сао Пауло, а другият е кандидат за правителството на щата.

Значи Лусиана имала брат на име Франсишко, който бил нещо като финансист. Интересно.

— Не ви ли липсва Бразилия? — попитах.

— Разбира се, че ми липсва. Но често пътуваме дотам. Знаете как е. Запознах се с Рикардо, когато бяхме млади, в Америка. Влюбихме се. Оженихме се. — Тя се усмихна. — Не е толкова лошо. А си имам и собствен бизнес.

— Какъв по-точно?

— Вътрешно обзавеждане. Имам клиенти в Лондон, Париж, Ню Йорк. Обикновено са от Латинска Америка. Искат да украсяват къщите си с неща, които им напомнят за дома. Обичам да създавам сложен и модерен интериор с латиноамериканска тема. Нещо, което да отразява личността на латиноамериканеца в северна Европа. Видяхте ли салона?

— Да. Хареса ми. Не бихте ли могли да направите нещо и с моя апартамент?

— Бих искала, но ме е страх, че не можете да си го позволите. — Тя ми се усмихна закачливо над ръба на чашата си с шампанско.

Не можах да скрия плъзналата по страните ми руменина.

— Ясно — казах. — Значи ще си остана вътрешно необзаведен.

Тя се разсмя.

— Разкажете ми какво видяхте в Рио.

И аз ѝ разказах. Разказах ѝ всичко — за фавелата, за приюта на Корделия, за хлапетата, които ме бяха нападнали. Тя ме слушаше. Беше заинтригувана. Определено не беше глупава. Бях поласкан, че такава красива, умна — и не мога да си изкривя душата — разкошна жена лови всяка моя дума.

— О, Лусиана, тудо бем? — прекъсна ни някой.

Беше Изабел, която се появи пред нас и целуна Лусиана по двете бузи.

— Тудо бем — отвърна тя. — Познаваш Ник, нали?

— Да, току-що се върнахме с него от командировка — каза Изабел.

— Значи сте били двамата, така ли? Не ми казахте, че сте били с Изабел там, Ник.

Не бях ѝ споменал. Повдигнах рамене.

— Е, оставям го на теб — каза Лусиана, ослепи ме с усмивката си и величествено отплава да забавлява следващия гост.

— Вие двамата май си говорехте доста увлекателно — забеляза Изабел.

— Не е лъжа.

— Тя направо ти беше скочила. Достатъчно възрастна е, за да ти бъде майка.

— Не, не е.

— Тя е на четиридесет и две!

— Е, и? Моята е на петдесет и осем.

— Ще те изяде жив.

— Я задръж малко топката — казах. — Нали е жена на Рикардо.

— Да. Когато го види. Което, като имаме предвид работното му време, на практика е никога. През останалото време си е напълно самостоятелна жена.

— Така казваш ти.

— А също и значителен брой по-млади мъже тук. Питай например приятеля си Джейми.

— Изабел!

— Извинявай.

— Не е ли малко рисковано да се навърташ около жената на шефа си?

— Прав си. Повечето удържат на чара ѝ. Знаят какви могат да бъдат последиците, ако Рикардо научи. — Тя ме изгледа многозначително.

— Е, благодаря ти за съвета. Ще ми бъде от полза за кариерата ми в „Декер“.

Усмихнах се наум. Под поучителните ѝ думи се криеше ревност. Не бях имал намерение да я провокирам, но се чувствах добре, че не съм ѝ безразличен. Искаше ми се да я придърпам към себе си и да я целуна. Проблемът беше само там, че наоколо имаше поне четиридесет души. Някой друг път. Някой друг път — много скоро.

— Как са гърдите ти? — попита тя.

— Още ме болят, но раната заздравява — казах.

— Добре.

— Благодаря ти за грижите, които положи за мен в Рио. Не знам какво щях да правя без теб.

Тя се усмихна.

— Ако живееш в Бразилия, трябва да знаеш как да работиш със системата. Винаги трябва да има някой, който да оправя нещата. Аз съм експерт в това.

— Е, много се радвам. — Огледах се из английската градина. — Това не е точно къщата, която бих очаквал да притежава.

— Не е толкова удивително. Много хора в Южна Америка обичат да си имат ферма в провинцията. Ние например също имаме. А ти знаеш ли какво казват за аржентинците?

— Какво?

— Че до един са италианци, които говорят испански и се преструват на англичани.

— Рос едва ли е италианско име.

Изабел се подсмихна дяволито.

— Но Роси е.

— Така ли? Не може да бъде!

— Просто си помислих.

Смених си празната чаша с пълна от един плаващ наоколо поднос и грабнах един портокалов сок за Изабел. Тя щеше да кара. Щяха да го правят и поне половината от присъстващите, но от поведението им трудно можеше да се заключи това. Те сякаш обичаха да нарушават всички правила.

— Не вярвай на жените тук, Ник! — Беше Дейв, търговецът от Ромфорд, размахваше кутия бира. Мигел, високият аржентинец, беше до него. — О, прощавай, Изабел, присъстващите се изключват, разбира се. Не знам откъде ги изравят. Мигел мисли, че онази датчанка с Карлос е гледачката на децата му.

За мое разочарование Изабел се отдалечи нанякъде.

— Ами къде е жена му? — попитах.

— В къщи с децата, къде другаде — отвърна Мигел. — Все някой трябва да се грижи за тях, не мислиш ли?

— Няма ли да си вземеш и ти една такава, Миг? — попита Дейв.

— Какво, детегледачка ли? Но аз нямам деца.

— Нищо, така дори е по-добре, защото няма да има други грижи, които да я откъсват от основното ѝ задължение — захили се Дейв и надигна с бирата.

Мигел поклати глава.

— Бедната Тереза. Това е съпругата на Дейв, да знаеш — обясни ми той. — Прекрасна жена, само дето си има един малък проблем с очите, това е всичко.

— Ох! — изплака присмехулно Дейв.

— И с ушите — намигна Мигел.

Веселбата почваше да се разгаря и аз също започнах да се отпускам. Дейв и Мигел бяха пълна противоположност, но много скоро станаха едно цяло — след няколкото погълнати питиета. Дори и Едуардо ни удостои с присъствието си: доведе млада германска манекенка, момиче, едва навършило осемнадесет или деветнадесет години, което дори не говореше английски или испански. Това обаче не личеше да притеснява особено Едуардо. Той също беше чаровен и приятелски настроен, но забелязвах, че всички се свиват в присъствието му.

След доста време Кейт се насочи клатушкайки се към мен. Или може би вървеше по права линия, а аз се клатушках.

— Стига ми толкова — заяви тя. — Тръгвам си. Не мога да понасям повече това и ако си тръгна сега, ще мога да се прибера навреме, за да сложа Оливър да спи. Джейми каза, че щял да остане и да се върне с влака. Ще му хвърляш ли по едно око?

Навъсих се, опитвайки се да реша дали да не си тръгна с нея.

Тя усети мисълта ми.

— Не, ти остани. Ти не можеш да си тръгнеш рано, но аз мога. А и ще съм много по-спокойна, ако има кой да държи Джейми под око.

— Правил съм го и преди.

— Добре, довиждане тогава. — Тя ме улови за ръката и каза: — Изабел е чудесна.

Намигна ми и си тръгна.

След около час, когато хората започнаха да се разотиват, повиках по телефона такси да ни откара на гарата и отидох да потърся Джейми.

Нямаше го в къщата, поне от това, което видях, нито в градината. Мярнах Изабел.

— Тръгвам си. Довиждане до утре.

— О, довиждане. Много ми беше приятно да си побъбрим.

Обикновена учтивост, но аз бях сигурен, че тя беше искрена.

— Да, беше чудесно — казах. — Да си виждала Джейми?

— О, да — каза тя. — Отиде с Лусиана да хвърлят поглед на някаква статуя. Преди половин час. — И ми хвърли развеселен поглед.

— Статуя?

— Да. Очевидно сред дърветата има статуя на Херкулес. Един от викторианските собственици на къщата му махнал... сещаш се какво. Лусиана обаче поръчала да го реставрират. Сигурна съм, че е много горда.

Господи! Кейт ми беше заръчала да не откъсвам поглед от Джейми, а аз... Но да си позволи волности със съпругата на шефа на увеселение с всички служители на фирмата щеше да е повече от глупаво. Истинска лудост. Обаче беше точно онова, по което най-много си падаше пияният Джейми.

Забързах през градината, стараяйки се да вдигам колкото е възможно повече шум, за да не ги изненадам случайно. Малка групичка дървета стоеше дискретно настрани от къщата, между тях криволичеше пътека. Започваше да се смрачава.

— Джейми! — повиках. Прекалено високо. Някой можеше да ме чуе. Някой друг — не Джейми.

Открих статуята. Нямаше и следа от Джейми или Лусиана. Не бях обаче изненадан да видя, че Лусиана наистина беше върнала мъжеството на Херкулес. Много горда статуя.

— Джейми! Аз съм, Ник! Къде си? — Тръгнах през някакви шубраци и в един момент се озовах пред къщата. До едно такси видях

група хора, сред тях Лусиана, Джейми, Едуардо и Педро.

— А, Ник, ето те и теб! — извика Джейми засмяно. — Търсих те навсякъде. Таксито ни е вече тук.

Бях прекалено смутен, за да се връщам и да си вземам довиждане с Рикардо, но благодарих на Лусиана, която ме придърпа към себе си и ме целуна и по двете бузи.

— Радвам се, че се запознахме, Ник — измърка тя. — Ела някой ден да разгледаш нещата ми.

— С удоволствие — отвърнах и напъхах Джейми в таксито.

Сделката за фавелите беше мъртва. Вестниците на Бочи разнесоха скандала през уикенда. Това нанесе удар върху Умберто Алвеш и кмета, но не чак дотолкова, че да ги застраши сериозно. Бразилците бяха подели ентусиазирано нова битка срещу корупцията — нали дори бяха свалили президента си. Но в тази история нямаше нищо, което да удиви града: всички бяха наясно, че тези неща продължават да си съществуват. Освен това кметът на Рио, подпомаган от Умберто, беше направил много, за да изчисти финансовите въпроси на кметството, и градът нямаше намерение да го изхвърля само заради някакъв си незначителен скандал.

При „Блумфийлд Уайс“ обаче нещата бяха по-различни. Международните банки, които работят в Латинска Америка, трябва да са изключително внимателни в поддържането на безупречната си репутация. Тоест „Блумфийлд Уайс“ не можеха да си позволят да продължат със сделката и се оттеглиха.

Машината на „Декер“ продължаваше да работи, сякаш нищо не се бе случило, хвърляше облигационни емисии на пазара, пръскаше слухове, купуваше, продаваше. Наблюдавах как работи Джейми: нещата вече започваха да ми се изясняват. Но и двамата мълчахме. Не споменавахме сделката за фавелите, прането на пари или къде се бяха усамотили той и Лусиана на увеселението предния ден.

Дейността ни в Бразилия обаче не беше отбелязана само във вестниците на Бочи. Една малка статия в „Международен финансов преглед“ причини истинско вълнение в борсовия салон. Беше в колоната с клюките, където събитията често се появяваха под формата на слухове.

Английски банкер, работещ в базираната в Лондон компания „Декер Уорд“, посетил Бразилия миналата седмица. Николас Елиот се разхождал по брега на Ипанема в Рио де Жанейро късно вечерта, когато бил нападен от банда и наръган в гърдите с нож. Доколкото ни е известно, Елиот се възстановява от раната си, за разлика от своя колега, американския гражданин Мартин Белдекос, който беше убит в хотелската си стая в Каракас миналия месец от крадци. Две такива нападения, толкова близко във времето, демонстрират нарасналите опасности, застрашаващи bankerите, пътуващи до Южна Америка. Но това би могло да има и много по-злокобно обяснение. Източници от „Декер Уорд“ твърдят, че Мартин Белдекос работел по проверка на източник от фондове, получени от „Декер Тръст“, филиал на „Декер Уорд“ на Каймановите острови. В Каракас се носят слухове, че смъртта на Белдекос не е резултат от провален обир на хотелска стая, а поръчково убийство. Говорител на „Декер Уорд“ опроверга това твърдение, като говори за шока, сполетял цялата фирма във връзка с трагедията, и изрази съболезнования към семейството на Мартин Белдекос.

Джейми прехвърли трескаво статията.

— Не си разговарял с тях, нали?

— Не — отвърнах. — Но е интересно, не мислиш ли?

— Това са само клюки. Истинският проблем ще се появи, когато Едуардо открие кой си е отварял устата. Внимание — за вълка говорим, а той в кошарата.

Едуардо вървеше през квадрата към бюрото на Рикардо. Поговориха няколко минути, после Едуардо тръгна към нас.

— Проклятие! — изсъска Джейми.

— Ела — изръмжа ми Едуардо, гневно свъсил вежди.

Тръгнах след него и влязохме в непрозрачния ъглов офис.

— Сядай.

Седнах.

Той отиде до бюрото си и седна срещу мен; широките му плещи се извисяваха над купищата документи пред него.

— Е?

Усетих как гневът ми започва да се надига. Не бях направил нищо погрешно. Не му бях ученик. Той нямаше право да се държи така с мен.

— Какво „е“? — отвърнах, като го погледнах право в очите.

— Ти ли си пял пред разни журналистчета?

— Не. — Стараех се да запазя спокойствие.

Едуардо се облегна на стола си и заби поглед в мен. Очите му бяха големи, тъмни и гневни, бяха се забили в мен, заплашвайки ме да си кажа цялата истина.

— Никой от персонала на „Декер Уорд“ няма право да говори с пресата без разрешение — заяви Едуардо. — А разпространяването на такива слухове е предателство към всеки, който работи тук. „Декер Уорд“ работи упорито, за да съхрани безупречната си репутация в Латинска Америка. Такива слухове могат само да ни навредят. Разбираш ли ме?

— Разбирам ви много добре — казах. — Както вече ви съобщих, не съм разговарял с никакви журналисти. — Гневът се надигаше в гърдите ми и заплашваше да пръсне раната ми. — Преди седмица бях наръган с нож, докато изпълнявах задълженията си към „Декер Уорд“. Мисля, че заслужавам вашето доверие. Всъщност очаквам го като нещо заслужено.

Едуардо ме наблюдаваше с присвити устни.

— Надявам се, че казваш истината, защото в противен случай...

Това вече надхвърляше всякаква мярка.

— Разбира се, че казвам истината — избухнах. — А сега ще ме извините, но си имам работа. — И излязох, сподирен от пламтящия поглед на Едуардо.

Джейми беше прав. Нямаше начин да съобща на Едуардо за факса до Мартин Белдекос.

Същата сутрин още много колеги бяха привикани в офиса на Едуардо, включително и Джейми. Атмосферата в салона забележимо се промени. Не бях единственият, изпаднал в гневно настроение.

Точно преди обяд Рикардо излезе от офиса на Едуардо и се насочи към бюрото на Джейми.

— Ник, подозирам, че Едуардо е прехвърлил мярката с теб тази сутрин — каза той.

Кимнах.

— Така е. И то без никаква причина или повод. Няма никаква причина да подозира, че аз съм човекът, разговарял с пресата. Освен това аз бях наръганият.

— Знам. И съжалявам. Оценявам това, което понесе заради „Декер Уорд“. Вярвам ти и Едуардо също ти вярва. Просто за фирмата не е добре да я свързват с убийство, извършено от наркобанда, и си мисля, че това е била причината за гнева на брат ми. Не се тревожи, ти работиш отлично и ние го знаем. Нека му сложим пепел, става ли?

Той ме потупа по рамото и се отдалечи към Дейв и Мигел; и двамата изглеждаха ядосани.

Хвърлих поглед към Джейми.

— Едуардо го прави редовно — каза той. — Изтърва си нервите и хвърля къчове наоколо. После пък идва Рикардо и успокоява топката. Поне този път май няма да има пострадали.

Гневът ми още не се бе уталожил. Но скоро се случи нещо, което ме накара да забравя и прането на пари, и убийството на Мартин Белдекос, и Едуардо.

Това беше битката за брейдиоблигациите.

11.

Битката започна в седем и петнадесет в сряда сутринта. Ние я започнахме. Или по-точно, Рикардо сложи началото ѝ. Бойното поле беше емисията от облигации с моите аржентински диско.

Тези облигации бяха рожба на плана „Брейди“, на името на финансовия министър на САЩ Николас Брейди, който бе спонсорира първоначалната идея за Аржентина. В началото на деветдесетте банките, давали милиарди долари заеми на Латинска Америка, се бяха споразумели да обменят неизплатени кредити за облигации, които после можеха да се търгуват. Те станаха известни като брейдиоблигациите. През следващите няколко години повечето от основните латиноамерикански страни бяха подложени на плана „Брейди“ и в момента в обръщение имаше облигации за над един милиард долара. Излишно е да се споменава, че „Декер“ с голяма радост търгуваше с тях. Аржентинските диско, известни още като „аржи диско“, бяха един от трите класа облигации, създадени в резултат на плана „Брейди“ за Аржентина през 1992 година.

След обичайната размяна на мнения от всички Рикардо ни сподели идеята си.

— Както знаете, аржентинските ценни книжа бяха евтини доста време и още поевтиняват. В това няма логика. Планът на Кавальо за песото работи и техният банков кризис е под контрол. Там няма да има втори мексикански срив. — Имаше предвид кризата, сполетяла Мексико след катастрофалната девалвация през декември 1994.

— Диското са евтини. Знаем, че фондът „Шайлх“ разтоварва цял тон от тях на пазара. Така че ето къде ще се насочим. Двамата с Педро досега сме закупили облигации на стойност двеста милиона, но това е само началото.

Затаих дъх. Двеста милиона! Рикардо не преувеличаваше, когато ми каза, че бил закупил много облигации. Не можах да сдържа гордостта си. От всички облигации на света Рикардо се бе спрял на моите. Слушах в очакване.

— В момента диското са най-малките от трите аржентински емисии с малко над четири милиарда долара непогасени облигации. Това е все още огромно количество, но ние мислим, че една част до три милиарда е блокирана от хора, които няма да продават на тези цени, най-вече защото ще им се наложи да регистрират загуби. Така че закупим ли четиристотин или петстотин милиона, със сигурност ще раздвижим пазара. Ще изтъргуваме тези облигации там, където им е мястото.

Разнесе се задружен кикот.

— Това ми харесва — заяви Дейв.

— Да известяваме ли клиентите си? — попита Джейми.

— Още не — каза Рикардо. — Днес ще дръпнем малко нагоре нашите цени на предлагане, за да видим какво можем да закупим. Но не окуражавайте клиентите си да продават, освен ако наистина не им се налага. Не е необходимо утре да ни се смеят всички. Други въпроси?

Нямаше.

— Още нещо?

Обади се Карлос Убеда, шефът на „Капиталови пазари“.

— Да, Рикардо. Утре трябва да предложим цена за мексиканската сделка. Два милиарда долара, пет години. — Знаех, че Мексико иска да вземе на заем два милиарда долара от пазарите посредством емисия на облигации и че оттам са помолили да им дадем цена, на която да им водим емисията.

— Два милиарда! Мислех, че искат само един. Това е голяма сума. Защо им са толкова много пари?

— Тази година имат да изплащат голяма част от дълга си. А и ти познаваш мексиканците. Обичат да се изфукат пред целия свят, че мога да сключват сделки, по-големи от всички останали.

— Сега едва ли е моментът за пъчене. Каква цена мислиш, че ще е най-подходяща?

— Мисля, че може да се наложи да се вместим в рамките на десет процента.

— Доста тясно пространство за маневриране.

— Конкуренцията е жестока.

— Добре, слушайте всички. Питайте клиентите си какво чуват за Мексико. Вижте дали можем да открием каква цена замисля

конкуренцията. Но се уверете, че те знаят, че според нас цената трябва да бъде най-малко десет процента.

Събранието приключи. Последвах Джейми до бюрото му.

Той ми се ухили и потри ръце. Очите му искряха.

— Днес ще се повеселим.

Вдигна телефона и започна да се свързва с клиентите. Беше спокоен, сякаш това беше ден като всеки друг, но този път разговорите бяха по-сбити от обикновено. Приказките бяха сведени до минимум.

Първо отретептира цените ни с Крис Фруър от „Колониал енд Импераил“ в Лондон.

— Да си чувал нещо за една нова сделка с Мексико? — попита Джейми.

— Да. „Блумфийлд Уайс“ казват, че можели да изкарат голяма печалба. — Фруър беше англичанин и по гласа ми звучеше на същите години като мен и Джейми.

— О, така ли? Нещо да си подочул за цена?

— Малко над десет процента. Ще се включите ли?

— Дали ще се включим ли? — изсумтя Джейми. — Разбира се, че ще се включим. Ще те известя веднага щом чуя повече.

— Чакай, задръж малко. Преди да започнете, не каза ли шейсет и осем и половин пункт цена предлагана за аржентинските диско?

— Точно така!

— Това добре ли е за десет процента?

— Добро за десет, добро за петдесет — каза Джейми и снижи гласа си до шепот. — Но на твоето място не бих се хвърлял на нищо тази сутрин.

— О, така ли? — В гласа на Фруър се появи нотка на интерес. Той не беше глупав. — И защо да не го правя?

— Е, мога да ти хвърля прах в очите с икономически дрънканци, но не искам да ти губя времето. Нека да кажем, че се вдигат.

Фруър се замисли за момент.

— Добре. Ще задържа топката и ще следя какво става.

— Умно решение. Крис?

— Да?

— Няма да тръгнеш да купуваш още сега, нали?

— Разбира се, че не — засмя се Фруър. — Дръж ме в течение.

Изчаках Джейми да затвори телефона, преди да го запитам нещо, което ме тревожеше.

— Почтени ли сме към тях?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами да изграждаме позиция в емисия от облигации, преди да сме я препоръчали на клиентите ни.

— Ние не търгуваме „Бритиш Телеком“ на лондонската фондова борса — усмихна се той. — Намираме се на дивите и скалисти брегове на развиващите се пазари. Тук важи законът на прерията. Това е единственият закон за нас.

— Аха.

Момчето със сандвичите направи обиколката си и аз сграбчих един с бекон и авокадо. Донесох и за двама ни кафе. Това не ни пречеше да въртим телефоните и да говорим. И някъде около един часа дочух познатото вече пляскане с ръце. Вдигнах поглед. Рикардо бе застанал в средата на квадрата от бюро. Приказките бързо замлъкнаха и всички телефони бяха поставени на изчакване. Всички се обърнахме към него.

— И така, компанерос, в момента разполагаме с триста и четиридесет милиона долара облигации диско на средна цена шейсет и осем и половина. Време е вече да излизаме пред публиката. Кажете на най-привилегированите си клиенти. До един час Шарлот ще пусне един доклад от проучване. Всички облигации, които Педро ще придобива от този момент, ще ги използва да запълва заявките на клиенти. Искаме да известим нашите приятели. До този момент трябва да сме изсмукали всичките облигации, хвърлени по дъмпингови цени от фонда „Шайлх“. Ще държим Уолстрийт изкъсо, така че цената трябва да тръгне нагоре.

Групата се раздвижи нетърпеливо.

— А сега, какво става с Мексико? — попита Рикардо.

— Говори се за малко количество над десет процента — обади се Джейми.

— Кой е на пазара?

— Очевидно „Блумфийлд Уайс“. Били сигурни, че ще грабнат сделката.

Рикардо се навъси.

— Е, дръжте си ушите отворени. И не позволявайте на никого дори и да си мечтае за доходоносност по-малка от десет процента.

Съвещанието приключи и Джейми веднага се свърза с най-привилегированите си клиенти. Крис Фруър се изкикоти и закупи двадесет милиона. Ню Йорк, Маями и градовете от Южна Америка бяха вече будни. Андреа Гелер от един малък нюйоркски хедж фонд закупи още двадесет милиона. Алехо пък взе петдесет.

Алехо беше най-големият клиент на Джейми. Той беше сериозен играч — работеше в Маями, но управляваше парите на една от най-богатите мексикански фамилии. Излишно е да се споменава, че сделките се регистрираха посредством една от номерираните сметки на „Декер Тръст“. Джейми явно беше култивирал Алехо като клиент по време на предишната си работа в „Гърни Крохайм“ и после си го беше взел и в „Декер“.

Алеховите петдесет милиона бяха на цена шейсет и осем и половина.

— Нали цената трябваше да се вдигне — казах му.

— Не се тревожи — успокой ме той. — Дай им малко време. Това е добре. Дадохме на хората си добра цена.

Огледах се из залата. Всичко жужеше. Хората жужаха, жужаха телефоните, жужаха облигациите. Машината на „Декер“ работеше на пълни обороти и изглеждаше, че нищо не е в състояние да спре устрема ѝ.

Излезе обаче, че машината на „Декер“ не е единствената на пълни обороти този ден на пазара.

— Предлагат ми шейсет и осем за диското!

Беше Педро. Всички се извърнахме към него. Говореше бързо на Рикардо, който се беше свъсил.

— Какво става? — извика Дейв.

— Не знам! — отвърна Педро и прокара пръсти през късо подстриганата си коса. — Отвсякъде ме затрупват с облигации! — Той сграбчи един телефон, каза бързо нещо и после го затръшна.

— Хей, Педро! Къде предлагаш десет диско?

Педро разтърка брадичката си.

— Шейсет и седем и половина!

Цената се сгромолясваше. Педро продължи да понижава цената си и продължи да продава облигации. Виждахме зелените числа върху

екраните пред нас да мигат. Шейсет и седем и половина. Шейсет и седем. Шейсет и шест и половина.

— Господи! — подсвирна Джейми. — Трябва вече да имаме петстотин милиона.

— Петстотин милиона! — При два пункта загуба това правеше...

— Десет милиона загуба! — възкликнах.

Джейми мрачно кимна.

Рикардо веднага долетя при нас и се приведе до Джейми.

— Не знам какво става тук. Кент разговаря с фонда „Шайлх“, а те определено са изчистили всичко. Някой продава голямо количество от тези облигации. Трябва да разберем кой.

— Ще видя какво мога да направя — каза Джейми.

Той се замисли за момент и после набра Фруър от „Колониал енд Империял“.

Крис Фруър беше ядосан.

— Какво става? Поисках да продам малко облигации тази сутрин — и какво стана? Приключих с двайсет милиона повече, отколкото бях започнал, а цената падна с два пункта. Надявам се, че не съм допуснал грешка.

— Спокойно. Рикардо се е заел със сделката. Обещавам ти, че всичко ще се оправи. Виж, направи ми една услуга.

— Трудна работа — отвърна Фруър. — Искam да се отърва от Аржентина.

— Ще се отървеш. След два дни. Само искам да разбера какво става.

— Сто на сто знаеш какво става!

— Крис, имай ми доверие. Позвъни на „Блумфийлд Уайс“ и ги запитай какво мислят за тази емисия на дискос. Кажим им, че мислиш да купиш още.

Последва тишина; Фруър обмисляше предложението. Джейми се бе хванал като удавник за слушалката.

— Добре, добре — каза накрая Фруър. — Ще ти се обадя. Чакай.

— Надявам се само да не се осерем гигантски този път — каза Джейми. Беше се втренчил в телефона, без да го докосва. В този момент нищо не беше по-важно от обаждането на Фруър.

Минаха пет минути. Сякаш бяха час. После директната линия с „Колониал енд Империял“ светна и Джейми веднага вдигна.

— Да?

— На „Блумфийлд Уайс“ им се повдига от сделката. Казаха ми, че имали някакъв шибан компютърен модел, който им показвал, че доходоносността на диско е половин процент по-ниска, отколкото изглежда. Човекът ще ми го прати по факса всеки момент.

— Не можеш ли да пратиш и на мен едно копие? — заумилква се Джейми.

— Няма проблеми — отвърна Фруър. — Но какво да правя с моите диско?

— Е, те са два пункта по-ниски — подмигна ми Джейми. — Защо не си купиш още малко? От „Блумфийлд Уайс“.

— Сигурен ли си? — попита Фруър.

— Разбира се, че съм сигурен. Както ти казах, Рикардо се е заловил със сделката.

И така Фруър се завтече да купи още двайсет милиона облигации от „Блумфийлд Уайс“.

Първо обаче ни изпрати копие от факса си. Чаках до факс апарата и го занесох на Джейми. Беше подписано от някакъв доктор на науките, който използваше цялата математическа джунгла, за да докаже, че методът, прилаган от всички за пресмятане на доходоносността от аржентинските диско, е изцяло погрешен. Не вдянах дори и една дума. Разбрах само, че „Блумфийлд Уайс“ иска да ни го начука.

— Всичко това са пълни глупости! — заяви Джейми.

— Разбираш ли какво пише?

— Разбира се, че не. Там е цялата работа. Нека го покажем на Рикардо.

Прекосихме квадрата до бюрото на Рикардо. Той говореше по телефона, но щом видя изражението на Джейми и начина, по който държеше факса, веднага затвори. Педро също затвори телефона си. Късата му коса бе залепнала за челото му. Денят му определено не беше от най-щастливите.

— Какво ми носиш? — попита Рикардо.

Джейми му подаде факса.

— Caraño! — изруга на испански Рикардо и го подаде на Педро. После се обърна към мен. — Би ли дал копие на Шарлот? Някой от

хората ѝ трябва да състави отговор. Там ще искат някои числа, за да измислят нещо.

Кимнах, но пристъпих от крак на крак. Искан да чуя какво ще направи Рикардо. Той ми позволи да остана.

— И така, „Блумфийлд Уайс“ се опитват да ни прецакат — започна той. — Наводнили са пазара с облигации и правят всичко възможно да окалят сделката, за да накарат клиентите си да продават. Искат да ни причинят загуби. И разполагат с десет пъти по-голям капитал от нашия. Как се търгуват сега диското, Педро?

— Шейсет и шест и половина до шейсет и седем.

— И колко имаме до този момент, осемстотин и петдесет милиона ли?

— Осемстотин петдесет и шест.

Сделката се превръщаше в гигантска схватка. Купувахме облигации на стойност стотици милиони долари, а „Блумфийлд Уайс“ продаваха още повече. Цената непрекъснато падаше. Това означава, че на пазара имаше повече продавачи, отколкото купувачи. И че „Блумфийлд Уайс“ водят в резултата.

А те имаха по-голяма огнева мощ от нас. С десет пъти по-голям капитал от нашия можеха да си позволят много по-голяма позиция от нас. Ние не можехме да си позволим да купуваме безкрайно облигации. „Блумфийлд Уайс“ обаче можеше да си позволи да ги продава.

За пръв път виждах Рикардо разтревожен. Беше се навъсил и въртеше венчалната си халка. После извика няколко търговци и им каза какво става.

— Не можем да им позволим да спечелят тази сделка — каза той. — Прекалено явно е. Светът ще види какво става. Точно затова „Блумфийлд Уайс“ отправят това съобщение. Искат всички да разберат, че това е битка между нас и тях. Тези облигации трябва да скочат.

— Не можем ли просто да продължим да купуваме? — попита Дейв.

Рикардо поклати глава.

— И без това вече сме надхвърлили лимита си. Можем да скрием част от тях в „Декер Тръст“, но не можем да си позволим по-голяма

позиция. Ако ще купуваме още, трябва да сме сигурни, че ще има ефект.

Джейми ми беше обяснил, че регулаторите са поставили лимити върху максималния размер на всяка позиция от облигации. „Декер“ бе разработила всякакви начини да ги заобикаля, но очевидно Рикардо не искаше да отива прекалено далеч.

— Тук нещо се губи — каза Дейв. — Това е емисия на стойност четири милиарда долара и ние знаем, че три милиарда са блокирани в клиенти, които никога няма да ги продават. Остава един милиард, а ние вече имаме голяма част от него. Тогава откъде вземат облигациите си „Блумфийлд Уайс“?

— Сигурно продават на късо — каза Педро. — Щях да знам със сигурност, ако притежаваха наистина толкова голямо количество.

— Значи ги вземат на заем — заключи Рикардо. — Чудя се само от кого.

Последва тишина. „Блумфийлд Уайс“ бяха наводнили пазара с облигации, които не бяха тяхна собственост. Според Педро *продаваха на късо*, което означаваше, че вземат на заем облигации от някой приятелски разположен към тях собственик, за да ги продават. Разбира се, когато този приятелски разположен към тях собственик си поискаше облигациите, „Блумфийлд Уайс“ трябваше да ги изкупят от пазара. Идеята на „Блумфийлд Уайс“ се свеждаше до това, че тогава цената на облигациите ще е паднала достатъчно, така че те да направят голяма печалба. Освен това до този момент щяха да са изтикали и „Декер“ от пазара.

Тук не ставаше дума за някакви си двайсет или трийсет милиона, макар че и тези суми не бяха малки. Ставаше дума за бъдещето на „Декер Тръст“ в Латинска Америка.

Умът ми трескаво заработи. Преди два дни бях чел някакви стари копия от борсовата преса от 1992 година, когато Аржентина бе преговаряла по плана „Брейди“. Особено бях наблегнал на зараждането на диското.

— Може да са щатската „Комерс Банк“ — обадох се с дрезгав, почти прегракнал глас.

Всички се обърнаха към мен. Всички ме слушаха.

Прокашлях се.

— Щатската „Комерс Банк“ — повторих. — Те са били най-големите собственици на аржентинския банков дълг през 1992 година. По време на преговорите по плана „Брейди“ те са настоявали на суапиране на целия техен банков дълг в диско, които са предпочели пред другите класове облигации поради някакви счетоводни причини. Възможно е още да ги държат.

Последва тишина. Рикардо ме гледаше втренчено.

— Хей, Карлос! Ела тук! — Карлос Убеда вдигна глава от бюрото си и забърза към нас. — Щатската „Комерс Банк“ се опитват от доста време да се вмъкнат в пазара ни, нали?

— Да. Но нямат добър кредитен рейтинг. Миналата година успяха да вземат участие само в две сделки.

— Тогава как биха реагирали на предложението да водим съвместно най-голямата сделка на годината?

— Мисля, че направо ще подскочат от радост.

— Дано да си прав — мрачно каза Рикардо и вдигна телефона.

Втурнах се да правя копие на факса от „Блумфийлд Уайс“ за Шарлот. Тя беше сигурна, че това са пълни глупости, и имаше под ръка един приятел ядрен физик, който можеше да го докаже. Върнах се в квадрата. Всички бяха притихнали в очакване. Фруър и Алехо се обадиха да питат какво става. Джейми чаровно ги увери, че нещата се оправят. Педро беше засипан с още облигации. Останалите лъжеха кой както може.

Рикардо проведе седем последователни телефонни разговора. Педро удържаше цената си на шейсет и шест, но с цената на късане на живо месо.

И тогава, към шест часа, Рикардо затвори телефона и плесна с ръце. Залата замлъкна.

— Оказа се, че Ник е прав. „Комерс Банк“ разполагат със седемстотин милиона долара облигации от аржентинските диско и с радост са готови да ги дадат на заем на „Блумфийлд Уайс“. Става въпрос до днес. След един час „Блумфийлд Уайс“ ще получат изискване да върнат облигации на стойност седемстотин милиона долара на „Комерс Банк“ с краен срок дванайсет часа утре по обед. А те могат да ги вземат от едно-единствено място — от нас.

Залата направо избухна в рев.

„Декер Уорд“ продължи да купува облигации до късно през нощта.

Седем и петнадесет следващата сутрин. Бях спал малко и подозирах, че и останалите са като мен. Всички обаче бяхме бодри и готови за работа. Събрахме се около Рикардо.

— И така, компанерос, събрали сме облигации на стойност два милиарда долара. — Всички ахнахме. Това беше наистина нещо огромно, дори и за стандартите на „Декер“. — Облигациите още са заковани на шейсет и седем. „Блумфийлд Уайс“ снощи ни продаваха дотогава, докато можехме да купуваме и докато пазарът в Ню Йорк затвори. И после изведнъж се смълчаха. Ще видим какво ще стане тази сутрин.

Всички се захилиха.

— А сега какво става с мексиканската сделка?

— Приказките за цената се въртят около десет процента и четвърт — каза Мигел. — А „Блумфийлд Уайс“ звучат много уверено.

— Е, ще се наложи да извоюваме и тази сделка — каза Рикардо.

Шарлот леко се изкашля.

Рикардо вдигна ръка.

— Спокойно, Шарлот. Знам, че Мексико точно в момента изглеждат малко рисковани. А и това не е моментът, който бих избрал, за да продам два милиарда долара от дълга им. Но ние си поделихме сделката с щатската „Комерс Банк“, което скъсява изложените ни позиции. А днес ми изглежда денят, в който ще изхвърлим веднъж завинаги „Блумфийлд Уайс“ от Латинска Америка. Така че влизаме с девет процента и три четвърти и печелим сделката, ясно?

Видях как Джейми се присви. Щеше да му се наложи да продаде мексиканската сделка. Дори и аз проумях, че хич няма да е лесно при тази доходоносност. Той отвори уста, но размисли и я затвори.

— Добре. — Рикардо потърка ръце. — А сега, да направим малко парички.

Последва силен шум и активност. Но само два телефонни разговора бяха наистина от голяма важност. Първият беше за Рикардо в единадесет и половина. Беше главният търговец на „Блумфийлд Уайс“. Не беше толкова често събитие главните търговци да говорят

директно един с друг, но той нямаше избор. Искаше да знае на колко може да му предложи „Декер“ седемстотин милиона облигации от аржентинските диско.

Залата мигновено разбра какво става. Всички затаихме дъх, вперили очи в Рикардо.

— Седемдесет и два процента.

Последва пауза.

После Рикардо затвори телефона.

— Аржентински диско на стойност седемстотин милиона продадени на седемдесет и два процента!

Залата избухна в овации. В тази секунда в баланса на „Декер Уорд“ бяха постъпили тридесет и два милиона долара.

Второто обаждане последва доста по-късно, около седем часа лондонско време. „Декер Уорд“ и щатската „Комерс Банк“ бяха получили мандата да продадат два милиарда долара еврооблигации на Съединените мексикански щати с петгодишен срок на погасяване при доходоносност от девет цяло и три четвърти процента. Емисията щеше да бъде пусната на пазара следващата сряда.

Майсторът на пазара Рикардо бе изхвърлил „Блумфийлд Уайс“. И имяхме много облигации за продаване.

12.

Битката за брейдиоблигациите изкуши лорд Къртън да дойде в Канари Уорф, за да инспектира своите победоносни войни. Той беше президент на „Декер Уорд“ — пост, който бе наследил от баща си преди дванадесет години. Двамата с Рикардо се бяха споразумели. Рикардо получаваше независимост, свои собствени офиси в Канари Уорф и петдесет процента от печалбите за себе си и за хората си. Къртън получаваше другите петдесет процента и задоволството да вижда как „Декер Уорд“ се разраства до най-успешната брокерска фирма в Лондон. Двамата с Рикардо се отнасяха един към друг със смесица от вежлива учтивост и предпазливост.

Двамата дойдоха при нас с Джейми.

— Джейми го познавате — каза Рикардо. — Но не мисля, че сте запознавали с Ник Елиот, едно от новите ни попълнения. Той беше човекът, който проумя откъде вземаха облигациите „Блумфийлд Уайс“.

Гърдите ми щяха да се пръснат от гордост.

Лорд Къртън стисна ръката ми и ме погледна право в очите. Беше висок, атлетичен мъж на около четиридесет години, със светла коса, която се виеше около ушите му и по врата. Носеше двуреден костюм на широко райе.

— Браво, Ник. Радвам се да ви видя на борда.

— Тук е чудесно.

— Отлично, отлично — каза той и после се отдалечи, оглеждайки се с любопитство, сякаш можеше да открие ключа за извънредната рентабилност под някое бюро или зад някой монитор, стига само да положеше старание. След половин час изчезна.

— Това ми се стори малко като кралска визита — казах на Джейми.

Той се засмя.

— Точно това беше. Къртън си е същински монарх. Полезен фигурант без никаква власт, който добре съзнава, че при най-малката глупост от негова страна ще изхвърчи моментално. Не е глупак.

Проумял е, че ако остави Рикардо да действа както си знае, може само да си лежи по гръб да гледа как печалбите растат. Чудесна работа, ако можеш да се добереш до нея, разбира се.

Телефонът светна. Беше Алехо. Продаде обратно аржентинските диско на Джейми с четири пункта печалба. Макар и по-голямата част от разговора им да беше на испански, Алехо не изглеждаше особено благодарен. Крис Фруър беше много по-ентусиазиран от него тази сутрин.

— Алехо е досаден тъпанар, нали? — казах.

— Да — отвърна Джейми. — Но прави доста големи търговии, така че не се оплаквам. Нали видя какво направихме напоследък.

Не беше лъжа. Алехо бе продавал и купувал много пъти крупни количества на пазара. Наистина крупни. От рода например на двеста милиона долара наведнъж. Такъв клиент си струва човек да си го кътка, колкото и досаден да е.

Бяха ми потребни само няколко минути да извъртя педалите от офиса до бара, където се бяхме разбрали да се срещнем с Изабел. Това не беше в точния смисъл на думата тайна среща. Изабел просто не искаше да привлича вниманието към нас, като си тръгваме заедно от работа или като се срещаме в по-обикновения „Кърно и Бароу“ — един винен бар в Канари Уорф, любимо място на доста хора от екипа на „Декер“ в петък вечер.

Барът беше голям и шумен, преустроен от бивш склад. Беше пълен с млади мъже и жени в костюми, които пиеха луксозна бира. Някои се бяха отбили на път за дома си на запад от Канари Уорф, други бяха от новите жители на района, преместили се в апартаментите на крайбрежието с повишени спекулативно цени. Нямаше и следа от местен жител на Ийст Енд, разбира се.

Макар и аз самият да бях в костюм, пак се почувствах несигурен, заобиколен от толкова много официално облечени лица. Бях свикнал повече с кръчмите около Блумсбъри или Кениш Таун, където доста по-скромно облечени мъже и жени си приказваха далеч по-умерено над пинтите си с бира.

Изабел пристигна малко след мен. Не бяхме разговаряли много през седмицата. Бях прекарал по-голямата част от времето си на

бюрото на Джейми, а Изабел бе имала извънредно много ангажменти.

Бях сигурен, че тя наистина се притеснява да завърже по-близки взаимоотношения с колега от фирмата си. Това можех да го разбера, макар и да не ми харесваше. Но знаех добре, че с Изабел нямаше смисъл да форсирам нещата.

Поръчах две изключително скъпи бутилки „Будвар“, които сякаш бяха изборът на всички околни, и щръкнахме на високите столчета в края на една претъпкана маса.

— Ама че дълга седмица! — изпухтах и отпих щедра глътка от малцовата бира. — Чувствам се така, сякаш съм в „Декер“ от година. Винаги ли е така?

— Основно да — отвърна Изабел. — Винаги все нещо става.

— Да не работиш върху някоя друга сделка с фавелите?

— Да. Сао Пауло дават признаци, че могат да проявят интерес. — Тя въздъхна. — Но е много трудно да се мотивирам и да хвърля пак целия онзи труд след онова, което се случи със сделката в Рио.

— Сигурно — съгласих се с нея.

— Още не мога да го повярвам! — Лицето ѝ пламна от негодувание. — Или поне не мога да повярвам, че Рикардо е способен на такова нещо. Там е целият проблем. Добре, осрах се. Изгубих сделката. Но това не е причина да я съсипваме!

— Съгласен съм — вметнах. — Разговарях за това с Рикардо в самолета.

— Какво каза той?

— Каза, че знаел, че сделката с фавелите била добро нещо. Но бил длъжен да даде урок на „Блумфийлд Уайс“. Няма бил избор.

— Дрън-дрън!

— Малко ми е трудно да привикна към тия неща — казах. — Това, което правех преди, имаше цел, която нямаше нищо общо с правенето на пари. Преподавахме нещо важно. И се опитвахме да разберем малко повече литературата и езика. Плащаха ни достатъчно, за да можем да го правим. Но сега всичко, което правим, е да печелим пари за себе си и за фирмата ни. Така че ако от нещо могат да се изкарат пари, ние го правим, ако не може, не го правим, а ако конкурентите ни могат да изкарат пари от него, ние го унищожаваме.

— Какво друго си очаквал? — измърмори Изабел.

— Всъщност именно това. Просто трябва време, за да привикне човек.

— Това е мръсен бизнес — заяви Изабел. — Надявам се с тази сделка най-накрая да мога да направя нещо добро — плюс пари за „Декер“, разбира се. Колко съм глупава. — Тя въздъхна. — И въпреки това няма смисъл човек да се депресира заради тия неща. Просто трябва да минем на следващата сделка. Грешка е, че подлагаш на такова съмнение това, което правим, Ник. Отговорите няма да ти се понравят.

Знаех, че има право. По някакъв перверзен начин това ми вдъхваше вяра, че някой като Изабел, която, изглежда, споделяше някои от резервите ми относно финансовия бизнес, трябва да е открил начин да се примири с тях. За мен работата в „Декер Уорд“ беше изпълнена с очарование и бях решен да успея. След като Изабел можеше да се примири със съвестта си, защо да не можех и аз?!

Имаше обаче още едно нещо, което исках да я попитам.

— Мислиш ли, че „Декер“ са замесени в пране на пари?

Тя се замисли за момент, после каза:

— Не, не мисля. Рикардо играе съвсем по ръба, но знае кога да спре. Прането на пари е незаконно. Може да те вкара в голяма беля, ако те пипнат. Рикардо е дал всичко от себе си, за да поддържа репутацията си на агресивен, но винаги спазващ закона брокер, и не мисля, че би я изложил на опасност.

Слушах внимателно думите ѝ. Тя изглеждаше убедена в това, което казваше, а аз имах доверие в преценката ѝ.

— Защо ме питаш? Заради онази статия ли?

— Да. А също и заради коментара на Джак Лангтън относно „Декер“ и наркобандите в Рио.

— Аз знам, че там няма нищо — каза Изабел. — Известно ми е всичко, което вършим в Бразилия, до последната подробност.

— Добре, но не е само това — възразих. — Знаеш ли моминското име на Лусиана?

Това беше въпрос, който възнамерявах да ѝ задам още от разговора с нея на увеселението в къщата на Рикардо.

Изабел изглеждаше озадачена, но се сети.

— Арагао. Лусиана Пинто Арагао.

— Да. Точно така.

Така и бях предполагал. Бразилският финансист, споменат във факса до Мартин. Същият, който беше под разследване от Агенцията по контрола върху наркотиците за дейности, свързани с пране на пари, придобити от незаконна търговия с наркотици.

— Какво има, Ник? — попита тя.

Разказах ѝ за втория факс до Мартин Белдекос и за подозрението си, че е бил откраднат от бюро то ми, докато сме били в Рио. Споменах ѝ също така за настойчивостта на Едуардо да съобщавам на него и само на него за всички евентуални следващи съобщения за Белдекос.

Изабел слушаше внимателно всяка моя дума.

— И какво мислиш? — попитах я, след като свърших.

— Просто не знам какво да мисля.

— Е, все нещо трябва да става, не е ли така?

— От това, което ми каза, да, трябва да има нещо. Но въпреки всичко пак не мога да повярвам, че Рикардо може да е замесен. Изобщо не му подхожда.

— Франсишко Арагао му е зет.

— Вярно. Но Рикардо прави всичко възможно да си няма никаква работа с него. Това е политика, срещу която нямам никакви възражения. Франсишко се ползва с лоша репутация в Бразилия. Баща ми е споменавал, че се носят слухове за неговата обвързаност с наркотрафиканти. „Декер“ винаги са се държали далеч от него.

— За пред публиката, да. Но не е ли възможно Рикардо да открие тайна сметка в „Декер Тръст“?

Изабел изглеждаше изпълнена със съмнения.

— Със сигурност не би представлявало проблем за него да го направи. Но пак не вярвам, че е способен на такова нещо. Знам, че може да ти прозвуча смешно, но Рикардо си има изработен кодекс от правила и никога не ги нарушава.

— А какво ще кажеш тогава за Едуардо?

Тя се замисли за момент.

— При него е доста по-вероятно. Едуардо не вярва в никакви правила.

— А той отговаря за „Декер Тръст“, нали?

— Вярно. За него не би било проблем да направи нещо от този род. Само че има едно нещо, дето никак не се връзва.

— Кое е то?

— Двамата с Лусиана никак не се погаждат.

— Хм — измърморих. — Но това би могло да бъде чисто делово взаимоотношение. Само заради бизнеса. Мога да си го представя как превъзмогва отношението към даден човек заради пари.

— Възможно е — съгласи се тя. — Но той със сигурност ще знае, че брат му няма да го одобри в никакъв случай.

— Ако въобще някога разбере. — Чашите ни бяха празни. — Какво ще кажеш за по още една?

Тя кимна с отвлечен вид. Беше потънала в дълбок размисъл над думите ми.

Донесох от бара още две бири, седнах и попитах:

— И какво да правя? Не съм го споменавал на Едуардо. Джейми ме съветва да зарежа цялата работа.

— Не е лесно — отвърна Изабел. — Мисля, че Джейми е прав — не трябва да казваш нищо на Едуардо. Има прекалено голяма вероятност да е замесен и тогава можеш да се озовеш в наистина опасна ситуация.

— Имаш предвид, ако научи, че го подозирам в пране на пари? — Внезапно проумях, че вече наистина съм се озовал в такова положение.

— Да. Но мисля, че аз бих могла да говоря с Рикардо.

— Но той няма ли да каже на брат си? — запротестирах.

— Може и да го направи. Но аз бих му се доверила за това. Не мисля, че е замесен, и смятам, че трябва да научи.

Да се доверя на Рикардо? Още не бях готов да го сторя.

— А какво ще кажеш да отидем при властите? — предложих.

Изабел си пое дъх през зъби.

— Това вече е нещо, което Рикардо никога не би простил. Ако говориш с полицията, без да си предупредил предварително, ще се почувства предаден. И ще бъде прав. Не, мисля, че трябва да говориш с него.

— Хм.

— Как ще постъпиш? — попита ме Изабел.

— Ще помисля — отвърнах. И щях да го направя. Но бях съвсем сигурен, че засега най-мъдрото нещо е да си държа устата затворена.

Страховете ми за смъртта на Мартин Белдекос и наръгването ми изглеждаха вече по-обосновани. Но не исках да ги обсъждам с Изабел.

Имах обаче голямо желание да я поразпитам за мъжа, който в представите ми беше моят предшественик.

— Какво представляваше Мартин Белдекос?

— Беше много естествен — отвърна тя. — Спокоен, дори малко свит. Много отдаден на работата си.

— Бил е американец, нали?

— Точно така. От Маями. Беше работил в един от клоновете на големите американски банки, които си имат работа с частни клиенти от Латинска Америка.

— Знаеш ли точно с какво се занимаваше в действителност?

— Не съвсем. Мисля, че технически той беше служител на „Декер Тръст“. Прекарваше половината си време на Каймановите острови, а останалата половина — тук. Работеше върху някакъв проект за Едуардо, за който се стараяше да не говори нищо, но очевидно имаше нещо общо с „Декер Тръст“. Често ни разпитваше за клиентите със сметки там. — Изабел замълча за момент. — Каква ужасна смърт. Беше само на тридесет години.

— Имаше ли семейство? — попитах.

— Родители. И брат и сестра, мисля. Всички са в Маями. Не беше женен. — Тя ме изглежда остро. — И същото нещо ти се размина на косъм.

Кимнах. Сега вече знаеше какво ми е на ума.

13.

— Напуснах Школата за руски изследвания.

Парче прегоряло свинско се въртеше върху вилицата ми. Лапнах го и го задъвках примирено. Майка ми така и не се научи да готви.

— Наистина ли, скъпи? — възкликна тя и повдигна вежди.

— Господи! И кога стана това? — прогърмя баща ми.

— Преди около месец.

Очевидният за повечето семейства въпрос при такава ситуация би бил: „А защо не ни каза?“. Но не и в нашето. Отдавна бях спрял да обсъждам всичко важно с тях, а и те бяха престанали да очакват това от мен.

Седяхме в малката квадратна трапезария в къщата от камък, която родителите ми бяха купили в Норфолк, след като баща ми се бе пенсионирал. Макар и да беше краят на април, беше студено. Когато вятърът духаше от север или изток, винаги беше студено — нямаше какво да го спре между Северния полюс и къщата. И двамата носеха дебели жилетки, а баща ми си беше сложил и едно старо спортно сако.

Бях вмъкнал забележката си в една от паузите на разговора. Макар и да не беше съвсем разговор, а повече монолог, тъй като баща ми пак задъвка вечните си теми: Европа, старите си приятели от Сити, госпожа Тачър (винаги беше „госпожа“) и крикета. Темите му не бяха претърпели промяна от детските ми години, само мястото на профсъюзите като обект на ненавистта му бе заела Европа. Той ядеше и говореше едновременно, едрите му месести бузи се издуваха, докато дъвчеше. Монологът не изискваше никакво участие от страна на майка ми и мен. Зачудих се дали го казва и когато са само двамата, но се сетих, че може да има и нещо много по-потискащо. Дни, месеци, години хранене в мълчание.

— И така, какво ще правиш? — настъпи ме баща ми.

Изобщо нямаш намерение да говоря на тази тема. Подъвках още малко и накрая успях да прокарам през гърлото си упоритото парче свинско.

— Ще работя за една компания, „Декер Уорд“ — казах.

— „Декер Уорд“ ли! Не са ли фондова борса? — Баща ми пусна вилицата си и разцъфна в широка усмивка. — Добре, момчето ми! Много добре! — И после, за да ме смути още повече, се приведе напред и раздруса ръката ми. — Познавам ги много добре. Шеф им е лорд Къртън, бяхме приятели с него. Трябва вече да е на пенсионна възраст. Мисля, че специализираха в плантации. Сега там има луди пари, само да можеш да уловиш момента. Да, купища пари.

— Мисля, че старият лорд Къртън е починал, татко. Сега президент е синът му Андрю.

Баща ми задъвка прегорялото свинско с още по-голямо въодушевление. Бях направил деня му велик.

— Не си спомням сина му. Сигурно е учил тогава. Жалко за стария Джералд. — Той отпи от чашата с чешмяна вода. — Е, момчето ми! Кое те накара накрая да го направиш?

— Парите, татко. Трябваха ми пари.

— Е, ще направиш много пари. Тия дни в Сити парите се търкалят по улиците. Един млад и умен мъж като теб ще направи цяло състояние. Нека да взема бутилка вино. Това трябва да се отпразнува.

Майка ми ме наблюдаваше с леко сбърчено чело.

— Защо? — попита ме беззвучно тя.

— Защото съм останал без пукната пара — отвърнах ѝ по същия начин.

Тя кимна. Разбираше ме много добре. Когато живеехме в Съри се люшкахме постоянно между безпаричието и изобилието на пари. Имаше период, когато си мислех, че за това съм виновен аз. Бях постъпил в една местна гимназия и бях истински щастлив. Учителите бяха превъзходни, отборът ни по ръгби по-често печелеше, отколкото губеше, имах си няколко много добри, на моя ум приятели. После отидох в Оксфорд, но някак си започнах да изпитвам чувство на вина, че се намирам в него. Трябва да имаше нещо общо с таксите. Таксите за всеки семестър се посрещаха с мръщение и хапливи коментари от баща ми. Никога не разбрах защо: той беше борсов посредник, също като бащите на много от съучениците ми, таксите не биваше да са проблем за него. Сега вече бях наясно, че тревогите на баща ми са се коренели в неуспешните спекулации, които си е позволявал на борсата,

но по онова време той бе успял да ме убеди, че всички неприятности, свързани със семейните финанси, се дължат на мен.

Върна се с бутилка червено аржентинско вино — съвсем подходящо — и се разгорещи, залавяйки се с темата за старите колониални акции, които „Декер Уорд“ използвали да въртят търговията си.

След няколко минути реших деликатно да го поправя.

— В действителност, татко, те се съсредоточават върху Латинска Америка. И мислят да правят бизнес с Русия. Точно затова ме взеха при тях.

— О, разбирам. Голяма работа.

Баща ми продължи тирадата си за сделките, които бил сключил, за хората, които познавал, като ги гарнираше с афоризми от рода на „Продавай през май и нехай“ и „Да нямаш вяра на човек с вратовръзка, по-светла от ризата му“. Оглеждах повърхността на масата за обяд, където още можеха да се видят отпечатащи от училищните ми домашни.

След кафето попитах мама дали мога да погледна последните ѝ платна. Тя се усмихна и ме поведе към студиото си. Оставихме баща ми да се оправя с почистването и миенето на съдовете.

Ателието беше голямо — заемаше половината дължина от къщата. Имаше големи прозорци, осигуряващи достатъчно дневна светлина. Но иначе бе все едно да влезеш в ураган.

Преди пет години картините ѝ бяха представлявали открити ландшафти на крайбрежието на Норфолк, в импресионистичен стил. Оттогава бяха започнали да стават по-тъмни — вихрушки от облаци, обгръщащи самотни фигури по безкрайните плажове. Поотделно не правеха никакво особено впечатление, но когато си заобиколен от десетки такива картини, ефектът става застрашителен. Бях изпитвал подобно чувство преди няколко години на изложбата на Едвард Мюнх в Националната галерия.

Картините на майка ми ме разтревожиха. Вероятно бяха брилянтни, но бяха обсебили живота ѝ.

— Пробва ли някои други галерии, мамо?

— Казах ти, скъпи, никоя от околните галерии не иска и да чуе за тях.

— А Лондон?

— О, не ставай смешен! Едва ли се интересуват от такива неща.

Не бях толкова сигурен. Почти бях уверен, че все някъде някой познавач ще подскочи като ги види. Но картините ѝ бяха предназначени само за нея, а не за други хора.

Гледахме една особено завладяваща картина на потъмнял корпус на разрушен кораб, засмукван от пясъчните равнини по крайбрежието на Бранкастър.

— Жал ми е, че се отказваш от руската литература, Ник — каза тя.

— Не се отказвам. Продължавам да си чета. И след като събера някоя парица, сигурен съм, че отново ще се върна при нея, макар и под някаква друга форма.

— Хм. Обещай ми само едно нещо.

— Какво?

— Не се жени за банкерка.

Не ѝ отговорих. Горчивината, съдържаща се в думите ѝ, сви вътрешностите ми на кълбо. Хвърлих поглед към профила ѝ. Тя имаше широко интелигентно лице под гъста коса, която едва сега започваше да посивява. Беше все още привлекателна, а на сватбената фотография беше направо секваща дъха, доколкото си я спомнях от времето, когато бе висяла във всекидневната. Сигурно са били влюбени един в друг, когато са се оженили, макар че от детските си години си спомнях само дребните им престрелки, прераснали в крупни скандали, когато пораснах. А когато напуснах дома, скандалите бяха преминали в мълчание.

Баща ми ме откара до гарата Клар Лин и докато слизах от колата, се прокашля.

— Да?

— Ник, ако дочуеш нещо интересно и перспективно, няма да забравиш да пошушнеш на стария си баща, нали?

И ми намигна.

Усмихнах му се и обещах. После, когато влакът тръгна, изпитах огромно облекчение.

Замислих се за Сити през очите на баща ми. Ядене, пиене, бърбрене, здрависване със стари приятели. Беше твърде далеч от съвършената производителност на машината на „Декер“, издигната на върха на блестящата си кула, въртяща милиарди по целия свят. И в

двете обаче имаше нещо общо, което стоеше над всичко. Сделката. Даваш рамо на приятелите си и прецакваш враговете си, за да се добереш до по-добра сделка. И тогава вече поумняваш.

Силна буря върхлетя влака и го обсипа с пороен дъжд, който ядно заблъска прозорците. Сгуших се на седалката. Изобщо не се почувствах поумнял.

14.

В понеделник въртах бавно педалите на велосипеда си. Времето още не се бе оправило; настроението ми — също. Докато стигна — целият прогизнал — съвещанието вече беше в разгара си.

Сякаш по сигнал, с влизането ми в салона Рикардо се изкашля.

— Сигурен съм, че всички сте чели статията в последния брой на „Финансов преглед“ — започна той. — Самото й съдържание не ме притеснява, това са очевидни глупости и освен това е огромно оскърбление по отношение на Мартин и семейството му. Притеснява ме обаче фактът, че един от нас е разговарял с журналист и му е дал информация, която накърнява страшно фирмата. Тази персона беше изхвърлена от „Декер“.

Хората се раздвижиха; из салона се разнесоха полугласни реплики. Всички се огледаха да видят кой липсва. Полугласните реплики изкристализираха до едно име. Дейв. Дейв! Защо го бе направил? Какво беше казал?

— Този човек не само няма да работи повече за „Декер“, но също така няма и да има място на пазарите за облигации — продължи Рикардо с ясен глас. — Той престъпи договореността ни за конфиденциалност, която всички вие подписвате като неразделна част от договора си за работа в „Декер Уорд“. В резултат на това той изгуби всичките си лихви в тръстовете на служителите. Пазарът ще разбере, че той е допуснал големи търговски загуби, като ги е прикривал. Очаквам от всички вас да го потвърдите, ако бъдете питани.

В залата настъпи тишина. Дейв беше популярен член на екипа. Настроението в залата се колебаеше между тъгата по изгонването му и шока, че бе предал колегите си.

— Някои от вас може би мислят, че наказанието е твърде сурово. Но ние тук всички сме едно цяло. Който не е с нас, той е против нас. Извън този салон има множество хора, които не харесват „Декер“ и това, което тя е постигнала. Заедно ще побеждаваме винаги. Но ако

един от нас предаде другите, като този човек, тогава всички ставаме уязвими. Аз не ще позволя това.

Рикардо обиколи с бърз поглед салона. Очите му, толкова спокойни до този момент, сега искряха от гняв. Но дори и гневът му пасваше особено на настроението ни. Всички бяхме разгневени.

Съвещанието приключи. Очите ни се спираха върху празното бюро, където бе работил Дейв. Алберто, „момчето“, което разнасяше кафето, събираше вещите му в два кашона. Разотидохме се по бюрата си под мрачния поглед на Рикардо и се хванахме за телефоните, но до обяд салонът обсъждаше случилото се.

Същото правеше и светът извън салона на „Декер“. Там вече се въртеше новината, че Дейв бил от най-опасните типове — търговец, който не само допускал загуби, но ги и прикривал. Слухът отекна обратно в борсовия салон на „Декер“ и за моя изненада беше потвърден. Дори и Джейми каза на Крис Фруър, че това било вярно.

— Защо го направи? — попитах го потресен. — Не можа ли просто да му кажеш, че не знаеш защо е напуснал?

Джейми въздъхна.

— В такива ситуации трябва да изпълняваш линията на партията. Рикардо ни наблюдава бдително. Това е тест за лоялността на всички ни. А и той е прав. Ще успеем само ако сме сплотени.

Слушах развоя на коментарите около себе си с нарастващо отвращение. Първоначалният шок и тъгата при загубата на колега отминаваха с прекрояването на личността Дейв. Точно както машината „Декер“ можеше да убеди себе си, че една възлива емисия облигации е инвестиционната възможност на годината, всички повярваха, че Дейв е бил некомпетентен мошеник. Правеха го с решимост и целеустременост, като избягваха да се гледат в очите.

Гледах всичко това зашеметен. Нямах представа дали Дейв е бил добър, или лош търговец, но знаех, че не е онова, за което го представяха тези хора.

Мъжът изглеждаше коренно различен от момчето, което бях познавал в Оксфорд. Е, той вече беше мъж. Носеше костюм и куфарче, но и двамата с Джейми имахме такива, така че това не означаваше нищо. Но той имаше и олисяващо теме, което неуспешно се опитваше

да прикрива с русите си къдрици, жена и бебе, и начин на изразяване, който го правеше да прилича на четиридесетгодишен.

Стивън Трофтън беше учил заедно с нас. Преждевременно развит, той умееше авторитетно да обсъжда цени на полици, цени на къщи и общи инвестиционни тръстови фондове, докато ние, останалите, няхмахме нищо общо с такива буржоазни грижи. Беше успял да си проправи пътя до Сити без трудности, като бе извадил късмета да е сред онези малцина, които „Блумфийлд Уайс“ бе събрала от британските университети през богатия урожай на 1988 година. Там бе попаднал в стихията си и се справяше много добре. Макар и да ни беше връстник, ми изглеждаше поне тридесет и пет годишен — и го използваше като свое предимство. Стивън Трофтън бе направил кариера.

Двамата с Джейми се виждаха веднъж-дваж годишно да пийнат по бира, „да наваксат“. Този път бях решил да придружа Джейми — все пак не бях се виждал със Стивън, откакто бяхме завършили университета. Намирахме се в една стара кръчма в бившите конюшни в Кингсбридж — там по цял ден имаше туристи, а вечер направо ставаше гъмжило.

Започвах да разбирам какво разбират двамата под „наваксване“. Това означаваше сравняване на кариерите. Следях ги как си разменят хвалби.

— Чу ли за голямата сделка с брейдиоблигациите, която направихме миналата седмица? — попита Джейми при първата удобна възможност.

— О, да, чух — засмя се Стивън. — Ние просто пробвахме дали водата е добра за плуване.

— И малко се поизмокрихте, а?

— Малко, но можем да си го позволим. Ние сме най-голямата търговска къща на света. Загуба от такъв калибър просто потъва сред печалбите ни само от ден.

— Хайде бе!

— Хайде бе — отвърна Стивън и понижи глас, сякаш се канеше да съобщи нещо от огромна важност. — По-добре си дръж очите отворени на четири, Джейми. „Блумфийлд Уайс“ има сериозни намерения спрямо развиващите се пазари. А когато имаме сериозни намерения спрямо един пазар, не си оставяме каруцата в калта. Не ме

разбирай криво, „Декер“ са прекрасна малка фирма, но когато един пазар почне да узрява, тогава вече идват големите батковци да обират зрелите ябълки.

Стивън изрече цялата си тирада присмехулно поучително, очевидно за да изкара Джейми от нерви. И успя. Той захапа въдицата.

— Ами онзи голям мексикански мандат, който изгубихте? — отвърна му Джейми. — Трябва доста да сте се понатъртили.

— Всеки ден сключваме сделки от този калибър като тази със Световния фонд за развитие. Няма да мине дълго време и ще започнем да ги правим и с Мексико.

Джейми само изсумтя.

— Я ми разкажи за този търговец, когото сте изритали — каза Стивън. — Дейв Дън, нали така се казваше? Трябва да е станал причина да изгубите цял пакет.

Джейми само повдигна рамене.

— Потърси работа при нас в „Блумфийлд Уайс“ — продължи Стивън. — Не му дадохме, разбира се. Не можем да приемаме на работа отпадъците от „Декер“.

— Той беше добър търговец — казах. Това беше първото ми включване в разговора.

Джейми ми хвърли предупредителен поглед.

Стивън игнорира коментара ми, сякаш не важеше — може би имаше предвид нищожния ми опит в бранша. Кое то си беше истина, между другото. Но пък привлякох вниманието му към себе си.

— Е, тебе пък никак не съм си представял да те видя в Сити — каза той. — Как стана така?

— Трябвах ми пари.

— Ясно. И предполагам, че на „Декер“ им е бил потребен опитът ти с Русия?

— Така е. Макар че Рикардо първо ме прати в Южна Америка, за да ме пробва.

— За нас в момента Русия е огромен израстващ пазар. Ние прибрахме руския ви екип, разбира се. — Стивън придружи думите си с един бърз поглед към Джейми. Туш. — Всъщност това е нещо, което ме заинтригува — продължи той. — При двама от тях изведнъж изникнаха проблеми с визите. Рикардо няма нищо общо с това, нали?

Джейми се задави с бирата си.

— Значи има?

— Не знам — отвърна Джейми. — Мога само да ти кажа, че така им се пада.

Стивън повдигна вежди и отново се обърна към мен.

— Кажи ми, Ник, какво представлява в действителност този Рикардо Рос?

Това беше въпросът, който си задавах още от първата ни среща. Реших да бъда откровен със Стивън.

— Честно казано, не знам.

— Има страхотна репутация. Всичките тия дрънканици, че бил най-големият майстор на пазарите и прочее. Наистина ли го бива толкова?

— О, добър е. И борави с пазарите така, сякаш са негова собственост. Точно затова изпада в такава ярост, когато се мъчите да демонстрирате мускули. Притежава великолепна преценка. Винаги знае как да постъпи, когато стане много напечено. — Обърнах се към Джейми, който ме наблюдаваше, и казах: — Нали?

— Абсолютно — потвърди той. — Той определено е най-хитрият човек, с когото съм работил в Сити.

Стивън не отделяше погледа си от мен. Имаше воднисти сини очи, но в тях блестеше интелигентност.

— След като е толкова добър, защо каза, че не го познаваш? Какво не му е наред?

— Не съм сигурен. Понякога е доста агресивен. Дори се чудя дали не прекалява, но по-късно става ясно, че е предвидил всичко правилно.

Стивън ме потупа по рамото.

— Честно да ти кажа, не е лесно да прекаляваш в бизнеса. Защото всеки момент можеш да я загазиш... Е, трябва да си тръгвам. Беше ми много приятно да се видим. Чао.

— Чао, Стивън — отвърна Джейми.

Стивън си тръгна, но ние с Джейми останахме за по още една.

— Педал — изсумтя Джейми.

— Не знам какво удоволствие ти доставя да се срещаш с него.

— Невинаги е толкова неприятен. А е и умен. Хубаво е да поддържа връзка. Човек никога не знае кога ще му е от полза.

— Много е остарял. Съвсем плешив, жена, дете.

— И аз имам жена и дете.

— Джейми, ти си дете. А и нямаш вид на четиридесетгодишен.

— Странно нещо е одъртяването — въздъхна Джейми. — Искам да кажа, че понякога го усещам. Имам голяма полица. Имам жена и дете, за които да се грижа. А и трябва да се отнасям към кариерата си сериозно. Нещата се промениха.

— Сигурно си прав.

— Каквото и да стане, не искам да заприличвам на родителите си.

— Защо не? Те са много приятни хора.

— Може и да са приятни, но са разорени, нали? — изсумтя той.
— Дядо ми е бил голям земевладелец. А сега баща ми кара малолитражка. Ако аз продължа традицията, Оливър ще прави кариера в „Макдоналдс“.

— Но така или иначе, ще заприличаш на баща си. Ти си същият като него. Не можеш да избягаш от това. — Бях го замислил като шега, но Джейми ме стрелна с мрачен поглед.

— Говоря ти съвсем сериозно. Крайно време е някой от семейството ни да почне да прави пари.

Много пъти бях посещавал родителите му. Винаги ме бяха карали да се чувствам като приятеля интелектуалец на Джейми от Оксфорд. Първите два пъти, когато им бях на гости, живееха в прекрасна фермерска къща с конюшня. Малко след като завършихме Оксфорд, нея вече я нямаше и сега родителите му живееха под наем в подножието на една голяма алея.

Бащата на Джейми беше имал малък недвижим имот в подножието на Куантокс и остатъците от него след изплащането на данъците продължаваха да се обработват от чичо му. Баща му се бе опитал да направи пари от коне, но се бе провалил. Когато Джейми ми каза, че карал малолитражка, се заклех наум да не споменавам пред никого.

Каквато и да беше миналата им слава и каквито и да бяха бъдещите им тревоги, родителите му бяха изключително гостоприемни. Баща му бе голям чешит, в какъвто щеше да се превърне и Джейми един ден, със завладяваща усмивка, безброй бръчки и хитър поглед. Майка му беше висока и секваща дъха — дори на тази възраст не бе загубила нищо от чара си. Джейми беше тяхната

гордост. Той не беше способен да допуска грешки. Всяко негово постижение биваше посрещано с огромен интерес, дребните му успехи с аплодисменти, а вече големите с привидно безразличие, сякаш родителите му никога не бяха допускали дори и за миг, че е неспособен на такива велики подвизи.

И Джейми не ги бе излъгал. Първенец на гимназията, после Оксфорд, място в университетския отбор по ръгби и работа в синьокръвната търговска банка „Гърни Крохайм“. Прехвърлянето му в „Декер Уорд“ ги бе изненадало малко, но след като той им бе обяснил подбудите си, го бяха разбрали. Синът им беше от новото поколение предприемачи, за което бяха чели.

Нямам намерение да осмивам такова внимание. Бих бил щастлив да имам и половината от него. Но всеки път, когато постигах нещо, баща ми така и не можеше да схване какво точно съм постигнал.

Замислено отпих от бирата си.

— Още не знам какво да правя с живота си.

— Няма ли да останеш на работа в „Декер“?

— Не знам. Понякога изпитвам страшно изкушение. Както например при битката за брейдиоблигациите. Но като си помисля за Дейв, за сделката с фавелите и за парите от наркотици...

— О, престани!

— Не мога да престана. Това ме тревожи. Ти не се ли тревожиш? Джейми се замисли за момент.

— Мисля, че бих могъл, ако спра да мисля за работата. Така че не спирам да мисля за нея. Заради Кейт и Оливър трябва да успея на всяка цена. Знаеш, че ме бива.

Той ме погледна в очакване да го насърча. Насърчих го.

— Да, бива те. — Краткият ми престой в „Декер“ беше достатъчен, за да се уверя в това. — Съжалявам. Не исках да бъда неблагодарен. Благодаря ти, че ми помогна за тази работа.

— Не се тревожи — усмихна се той. — Рикардо те харесва. Вече имам червени точки.

— Вярно ли беше това за визите на онези от бившата ви руска група? Мислиш ли, че Рикардо стои зад цялата работа?

— Не бях чувал, но изобщо няма да съм изненадан — каза Джейми. — А ако не е бил Рикардо, значи е Едуардо. Те не обичат хората да ги подритват.

— Вече го разбрах.

Бяхме на третата бира. Арогантността, съпровождала Стивън, си беше отишла с него и аз бавно се потапах в онази особена топлина, която човек може да получи само след три пинти бира заедно със стар приятел.

Двамата с Джейми бяхме преживели много неща заедно. Като приех да работя за „Декер“, аз доверих бъдещето си в ръцете му. Но можех да разчитам на него.

— Кейт ми каза, че си хлътнал здравата по Изабел.

Усетих как се изчервявам. Кое то беше странно, защото темата „жени“ не спадаше към забранените.

— Тя е чудесно момиче, Джейми.

— О, наистина ли? Чудесно момиче, а? Значи е сериозно. Не: „Тя има страхотни цици“ или пък „Чука ѝ се, та две не вижда“.

— Не. Нито едно от двете.

— Има ли наистина нещо между вас двамата?

— Не.

— Но би искал да има?

— Не мога да го отрека. Но не мисля, че е вероятно.

— Защо не?

— О, не знам. Тя просто изглежда толкова...

— Е, внимавай. Тя е странна жена. — Внезапно го споходи някаква мисъл. — Не си разговарял с нея за оная работа с прането на пари, нали?

— Разбира се, че говорихме. Тя е на едно мнение с теб, че не трябва да казваме на Едуардо. Но смята, че аз трябва да поговоря с Рикардо на тази тема. Аз обаче не мисля да го направя.

— О, Ник! Изобщо не е трябвало да говориш с нея за това. Казах ти за историята ѝ с Едуардо, нали?

— Да, каза ми. Но това е било само слух. Не го вярвам.

— Искаш да кажеш, че не искаш да повярваш. Видя какво се случи на Дейв. По-добре забрави за това шибано пране на пари или може да те сполети същото.

— Имам доверие на Изабел.

— Ник, истината е, че в този бизнес вяра не можеш да имаш никому.

Прииска ми се да го оспоря, но не го направих. Донякъде, защото изпитвах неприятното чувство, че е прав.

— Хайде да си тръгваме, късно е. — Джейми допи чашата си.

— Да. — Допих си моята.

Пред кръчмата се разделихме. Джейми вдигна ръка за такси, а аз тръгнах към метрото. Бях си оставил велосипеда в Канари Уорф.

Следващият ден беше сив и студен; пролетта навлизаше в ремисия. Високо в кулата Канари Уорф борсовият салон на „Декер“ сякаш беше приклепен под похлупака на тъмен облак само на метър над него. Еуфорията от победата над „Блумфийлд Уайс“ бързо отшумя с осъзнаването на грубата реалност: продажбата на два милиарда долара мексикански облигации. Сега беше времето да се търси връщането на стари услуги.

Вслушах се в изпълненията на Джейми. Той беше наистина добър. Започна с най-добрите си клиенти. С всеки от тях всеки път беше различен човек. С някои обсъждаше футбола и телевизията, с други скъпотията и ниските доходи. Понякога бърбеше неспир, а понякога само слушаше. Подмазваше се, молеше и уреждаше сделка след сделка. Бяха едри: в някои случаи по за десет или двайсет милиона долара, но не бяха достатъчно големи. Щеше да е необходимо чудо и няколко заявки по неколкостотин милиона долара, за да се раздвижат облигациите. Та това бяха два милиарда долара!

Рикардо бясно въртеше телефоните. Действително големите сделки можеха да дойдат само от връщането на наистина големи услуги, а това беше нещо, на което бе способен единствено той. От време на време той ставаше от мястото си и обикаляше залата, проверявайки регистрите ни. Въпреки напрежението, което изпитвахме всички, той ни окуражаваше — хвалеше сделки за по пет милиона с труден клиент или изказваше съчувствие, ако клиентът отказваше да захапе. Всички бяхме едно, той приемаше всеотдайността ни като нещо дадено.

Рикардо обаче беше способен да се справя с повече от един проблем наведнъж. Същия следобед усетих потупване по рамото и чух гласа му.

— Какво знаеш за Полша?

— Не много. Бил съм там веднъж. В Краковския университет.

— Как ти изглежда вероятността за девалвация?

С Рикардо честността беше най-добрата политика.

— Нямам представа.

— Познаваш ли човек, който да има представа? Ама наистина добра представа?

Замислих се за момент.

— Всъщност да. Един икономист. Преди петнадесет години четеше лекции на финансовия министър. Знам, че поддържат връзка. Мога да поговоря с него. Обаче ако седнем да говорим, ще ми се наложи да излоча бутилка водка.

— Отлично! — възкликна Рикардо. — Изпий цял кашон. И включи сметката в командировъчното.

15.

Войтек изпадна във възторг, когато му се обадох, и ме покани на вечеря. Запознахме се, когато изучавах съветската икономика, и благодарение на него бях отишъл до Краков. Той от дълго време беше критик на централизираните икономики на Източна Европа и си бе създал доста последователи в собствената си страна. Споменах му, че работя в Сити и че искам да науча едно-друго за полската икономическа политика.

Пристигнах в квартирата му в Илинг с бутилка „Зубровка“, любимата му водка.

— Вълшебно! — възкликна той. — Влизай, влизай!

Квартирата му си беше точно както си я спомнях. Частите от стените, незаети с книги, бяха покрити с плакати от мрачни полски, руски и френски изложби. В един недискретен пиянски момент той ми се бе изповядал, че любимият му филм бил „Когато Хари срещна Сали“. Но след това ме закле със страшна клетва да го пазя в тайна и от този плакат вече нямаше и следа.

Макар и да гонеше петдесетака, той правеше всичко възможно да изглежда и действа като разгневен млад специалист. Беше си пуснал големи черни мустаци, имаше буйна коса, хваната на опашка, с едва забележима следа от сиво, и вечната цигара с бял филтър все така висеше в ъгълчето на устата му. Въпреки външния му вид бизнесмените, политиците и Международният валутен фонд го обичаха. Той проповядваше икономика, която беше благоразумна във фискално и монетарно отношение. Беше от онези преподаватели, които проявяват силен личен интерес към някои от студентите си. Навремето му бях любимият студент, както преди мен бяха настоящите финансови министри на Полша и Словашката република.

Харесвах го. Макар и да беше по-възрастен от мен и да не се виждахме често, разчитах на него като на един от приятелите си.

— И как е прекрасната Джоана? — попита ме той.

— В Америка с отвратителния Уес.

— Браво. Никога не ми е харесвала, и който и да е той, хак му е. Сготвил съм рататуй, надявам се да свърши работа.

— Разбира се.

Нападнахме водката. Войтек ми разказа за последната си приятелка, двадесет и три годишна американска студентка. Войтек обичаше момичетата, докато навършат двайсет и пет години, и след това вече губеше интерес към тях. Два пъти се беше женил, но скоро се отказа от тази идея, тъй като браковете нямаха шанса да изкарат повече от година-две, а приключването им беше истински административен кошмар.

Сервира вечерята в голямата си кухня. Специалитетът му беше наистина чудесен, водката силна, и след по-малко от час и двамата вече бяхме на градус.

Както и очаквах, той ме нахока здравата, загдето съм се хванал на работа в Сити, и после ме попита какво ми трябва.

Прокашлях се, опитах се малко да проясня главата си и му отговорих.

— „Декер“ ме наеха, защото познавам руския език и руската икономика. Сега пък ни в клин, ни в ръкав, трябва да изуча и Полша, но има вече години, откакто съм изтървал дирята. Надявам се малко да ме открехнеш, та да не скъсам някой от смях.

— Ох, Ник, просто няма как да скъсаш от смях когото и да било. Но все пак ще ти разкажа.

И започна да ми обяснява ясно и разбрано историята на полската икономика от дните на „Солидарност“. Разбихах какво ми говори, всичко звучеше умно — само се надявах на сутринта да не ми е излетяло от главата.

— А какво ще кажеш за една девалвация? Паричната единица не е ли прекалено висока в момента?

— Прав си! — въодушевено извика Войтек и се изправи. — Все им го набивам в главите! Девалвирайте сега, преди икономиката да се е разпаднала напълно. По-добре да остане под контрол и да се гледа подходящият момент кога да се девалвира, отколкото да изчакват да ги връхлети някоя международна криза.

— И мислиш ли, че ще го направят?

Войтек спря да крачи из стаята, хвърли ми един поглед и се захили.

— Не знам. — Изрече го с такава присмехулна невинност, че дори и за миг не му повярвах. Знаеше отлично какво ще направят поляците и планираното от тях действие го хвърляше в луд възторг.

Продължихме да пием, докато в един момент вече реших, че няма да събудя съмнения, ако си тръгна.

— Ама още няма десет! — запротестира бурно той.

— Знам. Но утре в седем трябва да съм на линия. А с това, дето го погълнах при теб, направо ще съм аут.

— Е, беше ми много приятно да се видим, Ник. — Той ме прегърна и аз го оставих сам с остатъците от водката.

На следващия ден педалите сякаш бяха със закачени гири. Главата ме цепеше адски, а устата ми беше суха като тебешир. Спрях на един ъгъл и си купих пакет мляко, което по-скоро попих, отколкото изпих. Добре че част от пътя беше нанадолнище.

Рикардо се изсмя при вида ми.

— Виждам, че снощи си изпълнил дълга.

— О, господи, толкова ли личи?

— Да. Поне имаше ли ефект?

— Мисля, че поляците ще девалвират. — Предадох му разговора си с Войтек и неговото едва скрито убеждение, че полското правителство изпълнява рецептите му.

— Сигурен ли си, че той наистина има толкова влияние, колкото си мисли? — попита Рикардо.

— Сигурен съм.

— Тогава браво! — Той се усмихна и ме потупа по рамото. — Време е да съгласуваме полската си позиция.

Отиде на бюрото си и вдигна телефона.

— Не беше зле — обади се Джейми. — Потресен съм. Само не ми казвай, че не играеш тенис с личния лекар на Борис Елцин.

— Страхувам се, че не — отвърнах. — Войтек е единственият ми влиятелен контакт, с който разполагам.

— Е, ти си важна фигура. Между другото...

— Какво?

— Днес си много зле.

— Благодаря ти.

Бях доволен от себе си. Не беше зле човек да е от полза за „Декер“. Може би Рикардо щеше да направи малко пари. Успееше ли да го направи, щеше да започне ролята ми при тази операция. Това му беше хубавото на Рикардо. Той гласуваше доверие, когато имаше основание да го направи.

Телефонът иззвъня.

— Ник? Войтек се обажда.

Гласът му звучеше ужасно. Бях сигурен, че след като си бях отишъл, е изпил поне още толкова, колкото и докато му правех компания.

— Как си?

— Бива — отвърна той. Ухилих се. Какъв лъжец! — Ник, вчера, когато разговаряхме за Полша... И за девалвацията. Спомняш ли си?

— Естествено. Нали аз те попитах.

— Да, добре. Обичам да обяснявам, Ник. Но когато ме попита дали полското правителство ще обяви девалвация, аз не ти отговорих, нали?

О, господи!

— Не — отвърнах, колкото се може по-безгрижно. — Изобщо не стигнахме до това.

— Добре. Защото ако финансовите пазари разберат за девалвацията от мен, това би било нарушение на доверието от моя страна.

— Разбира се, ясно ми е. — Ушите ми пламтяха. Усещах кръвта да нахлува и в бузите ми.

— Значи ти ми даваш думата си, че няма да кажеш никому на работното си място онова... което не сме обсъждали снощи.

По дяволите!

— Ник?

Какво да направя? Да излъжа, разбира се.

— Не. Не се тревожи, Войтек, нищо не мога да отгатна. Ние с теб просто си поговорихме като приятели.

Надявах се гласът ми да е прозвучал спокойно. Бях доволен, че не може да види лицето ми.

— Добре — въздъхна той облекчено. — Беше страхотно, че отново се видяхме. Дръж връзка.

— Добре, Войтек. До скоро.

Затръшнах телефона и си поех дълбоко дъх. Вдигнах очи и видях Рикардо запътен към мен.

— Браво, Ник — каза той. — Всичко вече е задействано. Надявам се да си прав.

— Прав съм — отвърнах. Макар че вътрешно изпитвах противоположното чувство.

— Тази вечер ще имаме много важни гости. Изключително важни. Искаш ли да дойдеш?

О, господи! Пак пиански изпълнения. Последното нещо, за което мечтаех, беше да бъда учтив с хора, които не познавам. Тази вечер исках да си легна рано. Много рано.

Ясно беше обаче, че би трябвало да се чувствам поласкан от поканата. Така че съумях да изтръгна усмивка от себе си.

— Чудесно.

Взех си кафе от автомата и разгънах вестника на собственото си бюро, далеч от квадрата. Бях си заработил заслужено малко покой. Кафето обаче не се оказа от голяма полза. Главата още ме цепеше, а стомахът ми се бунтуваше. Беше ми горещо. Потях се. Водката е професионалното заболяване на изучаващите руски език. Виждах, че щеше да се превърне в проблем и при тази работа, защото ангажирането ми с Източна Европа ставаше сериозно.

Хвърлих поглед към Изабел. Тя четеше цяла купчина документи; косата ѝ беше провиснала и закриваше по-голямата част от лицето ѝ. Господи, толкова беше красива! След почерпката ни предния петък бяхме разменили по няколко приятелски приказки, но нищо повече. Предполагам, тя искаше да се увери, че между нас не се е зародило нищо. А това беше голям срам.

Спомних си предупрежденията на Джейми. Той със сигурност грешеше. Бях сигурен, че мога да ѝ се доверя. Нямах обаче намерение да последвам съвета ѝ и да разговарям с Рикардо за подозренията си. Благоразумието ми нашепваше да не правя нищо, макар това да не ми изглеждаше съвсем редно. Ух, как ме цепеше проклетата глава! Не можех да стигна до никакво решение.

— Ник, какво има?

— Какво?

— Нещо си се унесъл.

Очите ми отново се върнаха на фокус. Изабел ме гледаше развеселено.

Почувствах как целият пламвам.

— Ох! Тази сутрин мозъкът и зрението ми нещо не се разбират. Снощи бях на пианска командировка.

— Такава лоялност е направо трогателна — заяви тя.

Смутен, забих поглед във вестника пред мен. Прелистих го набързо до страниците, посветени на изкуството. Трябваше да призная, че филмовите обзори във „Файненшъл Таймс“ бяха наистина добри. Кшищоф Кешловски бе направил нов филм. Звучеше интересно. Щях да се опитам да го гледам, стига само да намерех време.

О, по дяволите! Мразех се, че ми се наложи да излъжа Войтек. Бях излъгал доверието му. Разбира се, това си беше донякъде и негова грешка. Бях отишъл при него с ясна молба. Той бе проявил кретенска небрежност. Беше го проумял и затова ми звънеше в паника. Това си беше негов фал. Негов фал, че бях излъгал доверието му.

Не. Не ставаше. Войтек щеше сериозно да ми се разсърди, ако разбере какъв съм направил. Оставаше ми само да се надявам, че това няма да се случи.

Думите на Стивън отекнаха в паметта ми:

— Честно да ти кажа, не е лесно да прекаляваш в бизнеса. Защото всеки момент можеш да я загазиш.

Уф!

След две чаши вино мозъкът ми започна да се прояснява, или поне болката в главата намаля. Бяхме в „При Вонг“, един хубав нюйоркски ресторант, мигрирал до Найтсбридж. Бяхме седмина от нашите и петима от техните. Рикардо, Едуардо, Джейми, Мигел и още двама. Гостите ни бяха служебни лица от една централна банка. Пътешествието им до Лондон се бе превърнало в нещо като събитие на годината, благодарност от страна на „Декер“ за свършена работа в миналото и за другата, която предстоеше да се свърши.

Трябва да призная, че за държавни служители тези хора бяха доста приятни. Храната беше чудна, питиета сами потъваха в гърлата ни и смехът се носеше на приливи.

Седях до Едуардо, но не разговаряхме много, докато по едно време той не се наведе към мен.

— Тази вечер ще научиш малко за това как се прави бизнес. — И ми намигна.

— Така ли?

— Да. От особена важност е да даваш на клиентите си онова, което искат. А това не са само най-добрите цени или най-добрата сделка. На Рикардо му иде отръпки всичко това. Някой обаче трябва да има грижата и за нещо по-така. А това вече е моята стихия. Нали разбираш какво имам предвид?

Той ме изгледа отблизо, устните му бяха извити в усмивка.

— Не съм много сигурен — отвърнах.

— Е, трябва да знаеш какво харесват клиентите ти. Сега например, съвсем случайно, знам, че от тази група всички обичат жени. В този случай работата е фасулска. Като изключим обаче онзи там, в края на масата. — Той посочи с очи един красив плешивеещ мъж, който с голям интерес слушаше някаква история, която разказваше Джейми. — Съвсем случайно знам, че предпочита момчета. Колегите му, разбира се, не знаят нищо по въпроса, нито пък Джейми, но аз съм сигурен, че той ще оцени както трябва, че съм го сложил да седне до най-красивия мъж сред нас.

Не можах да сдържа усмивката си. Не беше лъжа, че красотата на Джейми привличаше интереса към него и на двата пола, което направо го вбесяваше. Той направо щеше да се взриви, ако разбереше за начина, по който го използваше Едуардо.

— Няма да му го кажеш, нали?

— Някой ден, не сега. Няма да устоя на изкушението.

— Добре, но не и тази вечер. Тази вечер ще видиш защо тези хора винаги предпочитат да работят с нас, а никога с „Блумфийлд Уайс“.

Към единайсет напуснахме ресторанта сред крясъци „Едуардо!“.

— Какво ще стане сега? — попитах Джейми.

— Отиваме в апартамента на Едуардо. Купонът продължава!

Това ме заинтригува. Вече се бях заразил от общото настроение, а влиянието на тълпата наистина е заразно. Пъхнах се в едно от трите таксита, които бяхме извикали пред ресторанта.

Апартаментът на Едуардо беше на Мейфеър, на не повече от половин миля. Холът му беше просторен, с множество кресла и дивани и тежки скъпи завеси и килими. Осветлението беше приглушено. Настанихме се, разхвърляйки саката си и разхлабвайки вратовръзките си. Редица бутилки шампанско ни чакаха върху един шкаф, охранявани от една много привлекателна блондинка. Взех си чаша и потънах в един диван.

Мъжът до мен, казваше се Фелипе, разправяше за някаква страхотна конференция, която „Декер“ провели в Акапулко преди две години. Трудно следях мисълта му, защото освен че говореше бързо, имаше и силен акцент, а и мислите му не бяха съвсем подредени. Другите около него обаче кимаха и се смееха на спомените.

Шампанското беше превъзходно, квартирата уютна, креслата много удобни, и както си седях отпуснато, започнах да се абстрахирам от шума около себе си. Усещането беше направо неземно.

Някаква светлина резна неприятно окото ми. Потърсих източника ѝ. Беше малко огледало. Едуардо и двама от гостите му се бяха привели над него, подреждайки малки купчинки бял прашец.

Усмихнах се на иронията на ситуацията. След като бях прекарал последните десет години от живота си в университети, бях свикнал с гледката на наркотиците около себе си, както и с това да ги избягвам. Тук нещата очевидно нямаше да се различават особено. Потънах още по-дълбоко в креслото си, опитвайки се да стана невидим.

Огледалото привлече повечето от мъжете в стаята, включително и Джейми. Той улови погледа ми и повдигна рамене. Знаех, че не е любител на кокаина. Но това вероятно беше едно от нещата, изисквани негласно от фирмата, които беше длъжен да спазва.

Огледах се за Рикардо. Нямаше го. Беше се измъкнал незабелязано. Всички останали бяха тук. Това беше сигурно една от привилегиите му.

В този момент Едуардо улови погледа ми и ме повика.

— Ела да пробваш, Ник.

Проклятие!

— Не, благодаря — отвърнах, като се постарях отговорът ми да не прозвучи прекалено грубо.

— Хайде де, пробвай. Стоката е чудесна. Мъничко няма да ти навреди. Тъкмо ще се влееш в празничното настроение. — Дебелите

му устни се разтеглиха в усмивка, но очите му останаха студени и командващи.

— Не, благодаря.

Той се приближи към мен и приседна на облегалката на креслото. Усетих аромата на одеколона му. Горните две копчета на ризата му бяха разкопчани; гъсти черни косми стърчаха от нея, примесени със злато. Той ме прегърна и ме потупа по бузата. Едва се съдържах да не го ударя.

— Хайде де, Ники, хайде, приятелю! Забавлявай се! Това е купон! Трябва ти само едно гадже да се позабавляваш! — И точно в този момент звънецът на входната врата иззвъня. — И ето го и гаджето!

Той се изправи. Групата банкери го загледаха въпросително.

— Това са мои приятелки. Всички са модели и манекенки. — Той намигна. — Сигурен съм, че ще се харесате!

Той отвори вратата и в апартамента се заточи умопомрачително шествие от зашеметяващи жени с всички цветове на кожата и косата, всички до една в разголени, но скъпи рокли за коктейли. Мъжете мигновено се преобразиха, шумът се увеличи, бутилките шампанско загърмяха като картечни откоси. Възбудата стана почти осезаема.

Останах като парализиран в креслото си. Едуардо прегърна през кръста високо червенокосо момиче с изключително дълги крака и го насочи към мен.

— Ник, това е Мелани, Мелани, запознай се с Ник. Тя е страхотно момиче, Ник, сигурен съм, че ще я харесаш. — После, за голямо мое облекчение, се отдалечи.

— Здравей — каза тя.

— Здравей — отвърнах, като се усмихнах учтиво и я игнорирах.

Тя отпи от шампанското си и забъбри нещо, но аз не отговорих. Бях много уморен и страшно ми се искаше да се прибера. Никое от тези момичета не можеше да ме заинтригува така, както Изабел, и изкуствеността на ситуацията ме караше да се чувствам отвратително. Гледах как елегантно облечените богати мъже, всичките със съпруги или приятелки, говорят оживено с тези жени, които познаваха едва от няколко минути. Две двойки, защото вече се бяха оформили и такива, започнаха да танцуват, бавно и плътно долепени. Догади ми се.

Изправих се, усмихнах се учтиво на червенокосата, взех си самото и се насочих към вратата.

— Ник!

Джейми се изтръгна от една блондинка и се втурна към вратата. Зачаках.

— Ник, къде отиваш?

— Вкъщи.

— Виж, остани. На Едуардо никак няма да му хареса, ако си тръгнеш точно сега. Стига де, та ти дори не си женен.

— Може би точно затова не ми се остава — казах. — А Едуардо може да го духа.

На следващата сутрин се събудих късно, в девет. Направих си кафе, изяхох две препечени филии и прочетох вестника. Полската девалвация беше на страница осма. Още пари за „Декер“. Допих си кафето, излязох от къщи и се запътих по склона на Примроуз Хил с неговите миниатюрни черни стълбове за улично осветление и жълти нарциси. Беше студен ден за май и вятърът караше кожата ми да настръхва. Но пък беше освежаващо.

Седнах малко под билото на хълма и загледах панорамата на Лондон. На преден план виждах огромната чудата волиера на лондонската зоологическа градина, а отвъд нея бяха катедралата „Свети Павел“ и небостъргачите на Сити. Още зад тях, едва видима през разлистените дървета на хълма, стърчеше Канари Уорф.

Хората от „Декер“ вече работеха с пълна пара и сигурно се преструваха, че увеселението от предната нощ не се е отразило по никакъв начин на работоспособността им. И сигурно се споглеждаха многозначително, докато лъжеха клиентите си какво прекрасно място за инвестиции е Мексико и докато умножаваха сделките и печалбите.

Прехвърлих последните няколко седмици. Сделката с фавелите, прането на пари, изритването на Дейв, лъжите ми към Войтек, помията от предната нощ. Можех да ги приема всяко поотделно, но така накуп ме караха да ми се повдига.

Не се вписвах в схемата. Можех да се преструвам, че ставам, но не за дълго. Или пък бих могъл да се променя, както бе направил Джейми. Така да се променя, че лъжите да ми доставят удоволствие, да

игнорирам онова, което трябва да се игнорира, и да правя онова, което трябва да се прави. Ако съзнанието ми не можеше да го приеме, тогава трябваше да променя съзнанието си.

Или да се махна.

Дали това не беше бягство от моя страна? Дали причината не се коренеше в това, че не можех да се справям с реалния свят, със света на комерсията?

Откровено казано, не мислех така. Нямаше съмнение, че нападението на плажа Ипанема ме бе разтърсило здраво. Трябваше да се изправя лице в лице с факта, че бях направил грешка с постъпването си на работа в „Декер“. Голяма грешка. Аз съм горд и не обичам да си признавам грешките. Тук обаче не можех да си заровя главата в пясъка.

А както казваше Рикардо, добрият търговец знае кога да се примири със загубите си. Този момент бе дошъл.

Наближаваше единайсет, когато стигнах до бюрото си. Кимнах на Изабел.

— Снощи сте си изкарали добре, а? — каза ледено тя.

— Не съвсем. Всъщност не ми хареса никак и си тръгнах още в самото начало.

— О, разбирам — каза тя и се върна към работата си.

Не ми повярва, разбира се. Току-що бях изтърсил една от ония лъжи, които хората от „Декер“ така лесно изричаха. Това ме ядоса.

Замислих се дали да не ѝ кажа какво решение съм взел, но после се отказах. Вероятно щеше да ми каже, че съм глупав, че трябва да приемам нещата такива, каквито ги виждам. И щеше да има сериозни основания. А аз вече бях взел решението си и никак не ми се искаше да се отказвам от него.

Джейми се втурна към мен. Изглеждаше готов да избухне всяка секунда.

— Ник, колко е часът, а? Всички сме тук от седем. Трябва да покажеш, че нощ като предната не може да навреди на трудоспособността ти.

— Не, не трябва — отвърнах.

Джейми ме изгледа така, сякаш му говорех на инат.

— Така или иначе, като стана дума за снощи... — почна той, вече преминавайки на конспиративния си шепот. — Знаеш, че не вземам наркотици. Само когато се налага. Като снощи.

— Знам — отвърнах мрачно.

— И за онези момичета. Не съм правил нищо с никое от тях. Просто само си говорехме, знаеш.

— Сигурен съм в това.

— Няма да кажеш на Кейт, нали? Искам да кажа, че и ти трябваше да останеш.

Едва сега проумях защо Джейми така се бе противил на заминаването ми. Той искаше да бъде съучастник в престъплението му. Така щеше да се чувства по-добре.

Въздъгнах.

— Няма да кажа на Кейт — обещах му. Наистина нямаше да ѝ кажа. Дори и в това мрачно настроение, в което бях изпаднал, никога не бих го забил на приятел по този начин.

— Добре. — Джейми видимо се поуспокои и отиде на бюрото си. Рикардо го замести след секунда, дръпна един стол и седна.

— Нещо закъсняваме тази сутрин, а?

— Съжалявам — отвърнах.

— Каквото и да си правил предната нощ, в седем трябва да си на линия. Това е неписан закон тук. По-точно, въпрос на гордост.

— Събраха ми се две нощи една след друга — казах.

— О, да, забравих за полския ти приятел. Между другото, изпитах истинско удоволствие като видях колко бързо беше обявена девалвацията. Добре. Работата обаче е там, че понякога се налага да караш седем последователни нощи като тази, особено когато си в командировка.

Доста меко дърпане на ушите. Просто предупреждение. Но това вече не ме засягаше.

Трябваше да му го кажа в този момент, докато все още бях изпълнен с решимост. Преди да размисля по-обстойно над решението си. Странно, но с Рикардо пред мен решението изведнъж взе да придобива много личен характер. След доверието, което ми беше оказал, аз го подвеждах.

Стига. Най-добре да му го изтърся и край.

Но той вече бе преминал на друга тема.

— Време е вече да свършиш някоя истинска работа. Изабел заминава за Бразилия и аз бих искал да я придружиш.

Затворих си устата и заслушах.

— В Сао Пауло страшно искат да напреднат със собствената си сделка за фавелите. А и това ще е добра възможност да убедим приятелите си в Бразилия за достойнствата на Мексико. Цяла седмица слушаш Джейми да говори за сделката, така че вече би трябвало да я знаеш наизуст.

Да замина за Бразилия. С Изабел. Това изглеждаше много привлекателна идея. Може би оставката ми можеше да изчака завръщането ми оттам.

— Ако нямаш нищо против, разбира се — добави Рикардо. — След онзи случай с теб там бих те разбрал, ако имаш резерви.

Разсъждавах трескаво. Щях да съм наред в Бразилия дотогава, докато внимавах къде ходя и какво правя. А и макар че планирах да се махам от „Декер“, не исках да показвам нито на Рикардо, нито на себе си, че съм страхливец.

— Не, всичко е наред. Кога тръгваме?

— Довечера.

— Довечера!?

— Какво ти става? Тази сутрин нали се излежава до късно?

Той се усмихна и се върна на бюрото си. Хвърлих поглед към Изабел, която бе слушала разговора ни.

— Имаш ли нещо против? — запитах я, без да мисля. Подозирах, че поддържа дистанция помежду ни през последната седмица, а и ясно ми бе дала да разбере, че не се възхищава от подвизите ми предната нощ.

Тя обаче се усмихна.

— Разбира се, че нямам нищо против. А и освен това всичко е логично. Ти познаваш сделката в Рио с подробности, а и знаеш много повече за чудесата на Мексико от мен.

Иронията в гласа ѝ не можеше да се скрие.

— Да, прекрасна възможност за инвестиция — казах.

Тя събра купчина документи от бюрото си и ми ги връчи.

— Ето, копирай ги. Прочети ги. Ще се видим на Хийтроу, трети терминал, в осем и половина. Самолетът излита в десет. Аз ще взема билетите.

— Добре — отвърнах и се запътих към фотокопирната машина.

По-късно, вече на излизане, се отбих до бюрото на Джейми.

— Заминавам. Тази нощ ще летя за Бразилия.

— Наистина ли? — Той се навъси. — Този път внимавай.
— Не се тревожи. Ще внимавам.
— С Изабел ли пътуваш?
— Да.
— Е, тогава приятно забавление — ухили се той.
Бях на косъм да му отговоря: „Благодаря“, но спрях навреме.
— Е, ще видим — отвърнах накрая.

16.

Самолетът започна да снижава към Сао Пауло. Погледнах през илюминатора втората най-голяма столица в света. Двадесет милиона души! Ниски къщи с червени покриви се простираха докъдето ми стигаше погледът. Разпръснати сред тях като кълнове в ранна пролет стърчаха стотици, ако не и хиляди небостъргачи. Бяха групирани на букети, сякаш небрежен сеяч ги бе посял напосоки. На хоризонта, между червеното и кафявото на града, от една страна, и синьото на небето, се простираше гъста тъмносива ивица смог. Със снижаването ни ландшафтът започна да се разчленява на сива ивица река и десетки индустриални комплекси. Прелетяхме над езеро в изключителен лимоненожълт цвят. Господ бе сътворил Рио в прилив на вдъхновено въображение, докато човекът бе създал Сао Пауло без дори и капчица от него.

Сао Пауло е деловият и финансов център на Бразилия. Жителите му, които се наричат паулистас, с гордост сравняват града си с Ню Йорк, и наистина, дългите авенюта с подредени от двете им страни небостъргачи изглеждат впечатляващо комерсиални. Хора в костюми щъкат напред-назад, а движението по огромната мрежа от магистрали на Сао Пауло е особено интензивно. Но понеже трябва да се върши работа и да се правят пари въпреки жегата и убийствената влага паулистите не спират нито за миг.

Запознахме се с еквивалента на Умберто Алвеш от финансовото министерство на Сао Пауло. Паулистите имаха различен подход при работата си с фавелите, които те наричаха проект „Сингапура“. Явно това беше идея, възникнала и разработена в Сингапур. Проектът беше свързан с това, което те наричаха „вертикализация“ — тоест сриване на временните конструкции и замяната им с модерни многоетажни къщи. Звучеше ми доста по-натруфено от проекта в Рио.

Проектът беше в действие от няколко години, но имаше проблеми с намирането на средства за новите сгради. Гениалната идея на Изабел беше точно начинът за осигуряването на парите от

Световния фонд за развитие. А след като сделката в Рио бе пропаднала, тази в Сао Пауло щеше да е първата на пазара, което правеше идеята още по-привлекателна.

Беше петък, а имяхме уговорени срещи за следобед и за събота, което показваше желанието, с което бяха изпълнени местните управляващи. С напредването на деня възбудата ни се увеличаваше все повече и повече, защото ставаше ясно, че сделката има реални шансове да се осъществи. От „Блумфийлд Уайс“ нямаше и следа наоколо — след унизителното им оттегляне от сделката за Рио Сао Пауло не искаше и да чуе за тях.

Денят беше тежък, но двамата се справяхме добре. В самолета бях изчел купчината документи, които ми бе събрала Изабел. Бях добре подготвен и двамата действахме в отличен синхрон. Бързо навлязох в ритъма ѝ, а тя се отнасяше с мен като с ценен партньор. Макар и да бях изгубил всякаква лоялност към „Декер“, не исках да подвеждам Изабел, а и освен това ентусиазмът ѝ беше много заразителен. Вярвах в това, което вършеше.

В осем и половина приключихме деня с обещанието на следващия ден в девет сутринта отново да сме в канцелариите на градския съвет. Скочихме в едно такси, обзети едновременно от умора и възбуда.

— Знаеш ли, че в Сао Пауло се намират най-добрите японски ресторанти извън Япония? — попита Изабел.

— Не, не го знаех.

— Искаш ли да пробваме някой?

— Разбира се.

Тя се приведе към шофьора и каза:

— Либердаде.

Таксито ни свали до един оживен уличен пазар. Ароматът от подправки и пържена храна се бе просмукал в топлия нощен въздух. Черни, бели и кафяви бразилци бяха размесени с японци и корейци. Беше особено приятно да гледаме как хората ходят след цял ден, прекаран в автомобилите. Чернокожа жена с изключително телосложение мина покрай нас, повела четиригодишния си син за ръка, улови ми погледа, ухили се и каза:

— Как е, готин?

Извърнах смутено глава; до този момент не ми беше хрумвало, че курва и майка могат да бъдат едно и също нещо.

Изабел ме поведе по една пълна с японци уличка. Предполага се, че в Сао Пауло живеят над един милион японци. Също и толкова на брой от Средния изток. Забелязах реклама за бърза храна, написана на английски и японски. Изглеждаше някак си типично по бразилски.

Стигнахме до извит дървен портал, зад който се намираше малка японска градина. Вътре имаше ресторант, разделен на уютни сепарета. Едър японец боравеше показно с големи ножове. Примигнах, докато го гледах как ги премията из ръцете си — очаквах всеки момент да зърна как някой пръст отхвърча от ръката му в суровата риба, която кълцаше на дъската пред себе си.

Мястото гъмжеше от бразилци от всички разновидности на кожата, но след малко ни настаниха в едно тясно сепаре за двама. Поръчахме бира.

— Е, този път май вече сделката с фавелите е на път да стане — каза Изабел.

— Да. Така и трябва да бъде. Ти го заслужаваш.

— Благодаря. Харесва ми да работя с друг върху това. Обикновено върша цялата работа сама. Но двамата с теб сме отличен екип.

Тя ме дари с окуражаваща усмивка.

— Така е. Жалко само, че няма да мога да я изведа до края с теб.

— Няма да можеш ли? Защо? — Със задоволство видях разочарованието върху лицето ѝ. В действителност аз също изпитах разочарование.

— Възнамерявам да напусна веднага щом се върна в Лондон.

— Наистина ли? Защо?

— Знаеш. Разговаряхме вече за това. Просто не мога да свикна с начина, по който работи Рикардо.

— Разбирам — каза тя и сведе поглед.

Една сервитьорка направи поредната обиколка за събиране на поръчки. След минута разглеждане на менюто поръчах темпура, а Изабел — суши.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Сигурно ще завърша дисертацията си. — Повдигнах рамене.
— И ще се опитам да си намеря работа.

— Не говориш особено оптимистично.

— Изобщо не съм оптимист. Нуждаех се от работата в „Декер“. И от парите. Няма да мога да продам апартамента за стойността на ипотеката. Така че ще ми се наложи да го давам под наем, макар че ще ми е нужен доста късмет, за да покривам вноските по ипотеката. А работа много на пазара няма. И все пак няма да е зле да се върна към дисертацията си.

Изабел кимна съчувстващо. Явно ѝ беше трудно да разбере гледната ми точка с баща като нейния и собствения ѝ значителен доход. Изглежда обаче успя.

— Съжалявам, че не се получи, Ник.

— Аз също. Развалих всичко.

— Мисля обаче, че си взел правилното решение. Знам, че ми е лесно да го кажа, защото нямам никакви финансови проблеми, но не мисля, че би могъл да работиш в „Декер“ и едновременно с това да си щастлив.

— А какво ще кажеш за себе си?

Тя се усмихна.

— Много неудобен въпрос.

— Съжалявам. Не трябваше да те питам.

— Не, всичко е наред. Мисля, че все още се мъча да докажа на себе си, че мога да върша добре тази работа. Не искам да се предавам. А и понякога, в дни като този, работата сякаш си струва.

— Е, късмет — казах и вдигнах чашата.

— И на теб — отвърна тя и също вдигна своята. — Ще ми липсваш.

Думите увиснаха във въздуха. За миг тя се смути, сякаш искаше да ги върне, но после като че ли размисли и се отказа. Гледаше ме право в очите, сякаш смисълът на думите ѝ би трябвало да ми е съвсем ясен, също както и че тя не дава пет пари, че знам това.

Сърцето ми подскочи. Гъмжилото в ресторанта изчезна от зрението и слуха ми. Остана само Изабел, пред мен.

Мълчахме и двамата. Мисля, че се захилих глупаво. Изабел заби поглед в масата, докато ѝ сервираха супата, после вдигна поглед и ми се усмихна. Сякаш потънах в тази усмивка, в тези големи тъмни очи.

После тя се изкикоти и двамата се отпуснахме и започнахме да ядем.

Пътят на таксито до хотела ни отне половин час. Беше късно, денят се бе оказал дълъг и двамата бяхме уморени. Изабел положи глава на рамото ми и притвори очи. Седях неподвижен, страшно напрегнат от допира на тялото ѝ. Лек аромат на парфюм, който вече свързвах единствено с нея, се носеше около нас. Кичур от тъмната ѝ коса се разпиля по брадичката ми. Не го магнах.

Когато таксито спря пред хотела, тя отвори очи. Беше полунощ. Асансьорът ни чакаше. Този път и двете ни стаи бяха на един и същи етаж. Асансьорът плавно потегли нагоре и Изабел задържа очи върху моите и се усмихна срамежливо.

След една безтегловна минута се озовахме в стаята ѝ. Тя ме гледаше как се събличам. Ръцете ми трепереха от вълнение и възбуда. Пръстите ми не успяваха да разкопчават ризата и панталоните.

Тя се засмя. Дрехите ѝ се плъзнаха от тялото ѝ без видимо усилие. Тя приседна гола на леглото. Единият ѝ крак беше подгънат под нея, малките ѝ гърди бяха вирнати към мен. Целунах я. Устните ѝ бяха меки и податливи, а езикът ѝ — бърз. Тя ме докосна и аз изстенах. Привлякох я към себе си; дланите ми затанцуваха по тялото ѝ. Тя затрепери под ласките ми.

В следващия миг тя ме възседна, тялото ѝ заплува върху моето, обляно в бледото сияние на отсрещната улица. После се отпуснахме. Тя ме загледа с тъмните си очи, полускрити зад кичурите коса. Въздъхна и положи глава върху бумтящите ми гърди.

Притиснах я към себе си.

— Беше чудесно, Ник — каза тя след няколко минути.

— Мммм.

Тя прокара пръст по белега на гърдите ми, той вече бе почти зараснал.

— Не си отивай. — Тя се плъзна по тялото ми и се измъкна от леглото.

Гледах я как прекосява стаята до банята. Тялото ѝ беше гъвкаво и се гънеше, докато вървеше.

След минута тя се върна, наля си чаша минерална вода от бутилката върху бюрото и седна до мен с кръстосани крака.

— Не гледай!

— Извинявай. Трудно е човек да се сдържи.
— Ще получи комплекси заради теб.
— Не ставай глупава. Ти си съвършена.
— Знаеш ли, аз съм може би единствената жена в Рио, която не си е правила козметична операция.
— Наистина ли?
Тя кимна.
— Всяка го прави.
— И какво ще си коригираш?
— О, първо това. — Тя посочи нослето си. — И после — задникът ми има нужда от малко повдигане. Ето тук. Иначе гърдите ми са си наред.
— Да, гърдите ти са наред. Страхотни са — казах със заядлива ирония.
Тя ме цапна с една възглавница.
Седнах до нея и отпих от водата ѝ.
— Знаеш ли, през последните две седмици не можах да разбера какво мислиш за мен.
— Харесвах те — каза тя.
— Надявам се да е така — усмихнах се. — Но се държеше на разстояние. Не мислех, че имам кой знае каква възможност.
— Съжалявам. Прав си. Искам да кажа, че исках да се виждаме повече с теб, но не желяех да завързвам отново връзка на работното си място. Така че... просто бях объркана.
Бях на косъм да я запitam дали именно решението ми за напускане не я е накарало да дойде при мен, но това щеше да е нечестно, а аз определено не исках да бъда нечестен спрямо нея. Особено сега.
Но тя каза „отново“. „Отново връзка на работното си място.“ Ами ако?...
— Джейми ми каза нещо, което не разбирам — казах.
— Това не ме изненадва.
— Ставаше дума за теб и Едуардо.
Изабел отметна глава и се разсмя.
— Но ти не му повярва, нали?
— Просто не можех да си го представя. Виж, да беше Рикардо, по бих му повярвал.

За миг тя се напрегна. При по-обичайни обстоятелства нямаше да го забележа. Но след това, което бях изпитал само преди няколко минути...

— Значи с него?

Първата ѝ реакция беше да го отрече. Но тя проумя, че вече е късно.

— Да.

— О!

— Не продължи дълго.

— Няма нищо. Не си длъжна да ми даваш обяснения. Не ми влиза в работата.

— Не, искам да ти разкажа. Искам да го споделя с някого.

— Добре. Кажи ми.

— Беше точно след като постъпих на работа в „Декер“. Двамата с Рикардо ни поканиха за един уикенд на ски в Аспен — един от председателите на една банка в Сао Пауло. Рикардо беше в отлично настроение. „Декер“ току-що бе приключил най-добрата година от създаването си. Нашият домакин настояваше да караме ски и да не говорим за никаква работа, така че изпълнихме заръката му. Двамата с Рикардо изведнъж бяхме привлечени един към друг. Знам, че Рикардо има този ефект върху всеки, но искрено си мисля, че при мен беше по-различно.

Тя ме погледна да види дали ѝ вярвам. Вярвах ѝ.

— Продължавай.

— Искам да кажа, че хлътнах страшно по него. Не е изненадващо, нали? Но начинът, по който ме гледаше. Беше... И ти ме гледаш така!

— Не съм сигурен, че това ми допада.

Тя сякаш не ме чу.

— Е, спяхме заедно. И през следващите няколко месеца ходихме заедно на доста такива пътешествия.

— А какво си помисли Лусиана?

— Тя така и не разбра.

— Голям късмет сте извадили. Не бих искал да бъда прицелна точка за гнева ѝ.

— Но тя го мами! Всички го знаят. Освен Рикардо. Питай Джейми.

Навъсих се.

— Добре, прав си. Не е трябвало да го правя. А и това определено няма да се повтори. Особено след всичко, което се случи.

— Какво се случи?

— Той ме заряза.

— Болеше ли те?

— Да. Много. И мисля, че още ме боли. — Стиснах ръката ѝ. — Каза, че не трябвало да завързва връзка с мен. Че за пръв път изневерявал на жена си. Бил подлагал на риск брака си и с това подлагал на риск и кариерата си. Че вкарването на хора от екипа в леглото не било най-правилният начин да движи бизнеса.

— Сигурно е прав.

— Знаеш колко добре се контролира. Не би поставил нищо по-високо от „Декер“. А и обича да говори много колко важно е семейството, макар че, разбира се, едва ли се вижда с Лусиана. Мисля, че е някаква измислица, която си е създал и вярва в нея.

— А ти повярва ли му? Че това е било единствената му изневяра?

— Да. Разбира се, това са думите, които иска да чуе всяка тъпа любовница, но в този случай мисля, че беше истина. Мисля, че е бил ужасен, че е допуснал самоконтролът му да рухне. Повече не се повтори.

Загледах се в тавана, замислен за Изабел и Рикардо. Не ми хареса. Сигурно имаше и елемент на ревност, но не беше само това. Искях да прогоня Рикардо от живота си, а вместо това той идваше дори още по-близо до мен.

— Какви са ви сега взаимоотношенията?

Тя въздъхна.

— О, той се държи много професионално с мен. Приятелски. По същия начин, както и с останалите. Аз самата се опитвам да му отвърна със същото, но не успявам да се справя съвсем.

— И откъде тръгна историята за Едуардо?

— Мисля, че колегите усетиха, че нещо става с мен. Само че объркаха братята. — Тя потрепери. — Ух. Само като си помисля какво би било с другия, направо ме побиват тръпки.

— А след Рикардо?

— Няма никой. До този момент. — Тя се извърна към мен и се усмихна.

Аз се разтопих.

— Знаеш ли, не би трябвало да го правя — каза тя и се наведе да ме целуне.

Но го направи. Още два пъти.

Бяхме взели стаи в хотел за делови гости, вклучен между вмирираната на желязо река Пинейру и една магистрала. Зората се надигаше алена над смога на Сао Пауло. От прозореца се виждаше ивица опустошена земя, превърната във футболно игрище, и една малка фавела. Теорията на Изабел беше, че в Сао Пауло така или иначе не гъмжи от хубави места, а този хотел предлага добри удобства и освен това е близо до летището.

Върнах се в собствената си недокосната стая да се облека и след няколко минути отидох да взема Изабел.

Тя ме погледна и се засмя.

— Изглеждаш страхотно.

Погледнах се в огледалото. Около очите ми имаше тъмни кръгове с жълт ореол. Изглеждах я.

— И ти не изглеждаш като току-що изскочила от модно ревю.

Тя се прозина и се протегна. Изглеждаше страхотно. Уморена, но страхотна.

— Какво ще си помислят в градския съвет? Сигурно ще решат, че сме работили цяла нощ върху проекта.

Изабел се изсмя.

— Ще си го помислят, ако са англичани. Но тъй като са бразилци, веднага ще им стане ясно, че цяла нощ сме правили секс.

— О, господи!

Тя пак се засмя.

— Не се тревожи. Няма значение. В действителност, мисля си, че това даже ще им се понрави. — И тя ме прегърна и ме целуна дълго и страстно.

Подозирам, че всичко им стана ясно, но едва ли имаха никакви възражения. Прекарахме още един ден в упорит труд, но беше приятно, и напреднахме още. Приключихме към шест, след което прекарахме съботната нощ в леглото в Сао Пауло, със стайно обслужване, което ни подкрепяше с храна и напитки.

За Изабел, която беше кариока, перспективата да прекараме целия уикенд в Сао Пауло беше истински кошмар, така че тя предложи да отлетим до Рио в неделя сутринта, след което рано сутринта в понеделник да хванем совалката обратно за Сао Пауло. Искаше да ми покаже плажа, след което щяхме да вечеряме с баща ѝ.

Първоначално бях против идеята ѝ — не бях сигурен дали искам да се върна отново на плажа на Рио. Изабел обаче ми обеща, че плажът, на който ходела, бил съвсем безопасен и че вероятно ще вечеряме в яхтклуба на Рио, който имал въоръжена охрана. Накрая склоних, засрамен от нервността си.

Плажът беше претъпкан с чудесни кафяви тела. Всички мъже бяха със страхотни мускули, резултат от упорити тренировки, а жените имаха гладка и мека кожа, покрита със загар, която се подсилваше от бикините, разкриващи почти всичко. В Бразилия задникът е всичко и банските костюми се произвеждат именно с тази цел — да го разкриват в цялата му прелест.

Изабел беше облякла бански със седефен цвят и изглеждаше зашеметяващо. Човек много трудно можеше да се сдържи да не я оглежда. В действителност беше невъзможно, така че дори и не направих опит да се сдържам.

Най-интересното обаче беше, че никой не лежеше проснат на пясъка или с книга в ръка, както обикновено се прави на европейските плажове. Хората седяха, клечаха или стояха прави и разговаряха. Това вдигаше доста шум. Затворих очи и цялата тази гълчава от писъци, смехове и бръмчене на мобифони сякаш ме пренесе в някое пренаселено кафене.

Имах чувството, че на плажа няма човек, който да не познава Изабел, и всички се отнасяха приятелски с мен. Въпреки абсурдно бялата ми кожа бързо започнах да се чувствам като у дома. В местните бистра бирата беше в изобилие и аз скоро се отпуснах, разтопен от приятелската топлина на бразилската гостоприемност.

С интерес наблюдавах Изабел и приятелите ѝ. Тя изглеждаше много по-отпусната, отколкото в „Декер“. Усмиваше се и се смееше, беше очарователна. Изглеждаше така, сякаш истинската Изабел, тази Изабел, която бях познал нощес, внезапно се бе измъкнала изпод тъмната сянка на „Декер Уорд“.

В четири си тръгнахме към хотел „Палас“ на Копакабана. Спряхме на едно кръстовище. На ъгъла до колата си се бяха изправили двама полицаи. Носеха бейзболни шапки и тъмни очила, имената им бяха изписани на табелките върху гърдите им. Две момичета се опитваха да измият прозорците им, но без особен успех. Зад тях един висок, небрежно облечен мъж се бе облегал на една паркирана кола. Полицаята пушеха цигари и се правеха на незаинтересовани.

После минахме покрай плажа Ипанема и мястото, където ме бяха наръгали. Фавелата върху скалите над плажа изглеждаше оживена, но миролюбива. Там някъде се намираха и нападателите ни.

Изабел видя как се напрегнах и ми стисна ръката.

— Опитай се да го забравиш.

— Трудно ми е.

Остатъкът от пътя прекарахме в мълчание.

В хотела влязохме в стаята ми. Отново се любихме. Редувахме задъхани епизоди с отморяващи плавни движения; телата ни сякаш излъчваха електричество, натрупано от пясъка и слънцето. По-късно, с косата на Изабел пръсната върху гърдите ми като меко и ефирно одеяло, ѝ зададох въпроса, който внезапно бе станал от извънредна важност за мен.

— Изабел?

— Да?

— Мога ли да те виждам пак? Искам да кажа, когато се върнем в Лондон?

Тя вдигна глава и ми се усмихна.

— Разбира се.

Привлякох я към гърдите си.

— Добре.

Докато я галех по косата, си мислех в какво ли щеше да се превърне връзката ни. До този момент взаимоотношенията ми с Джоана бяха единствената сериозна връзка в живота ми. Връзка, продължила пет години — пет години, които сега ми изглеждаха

пропиляно време. Разбира се, че бяхме имали и хубави моменти, но нямах никакви особени спомени за тях. Единственото, което бе останало в паметта ми, бяха дребните боричкания за безсмислени неща, в които винаги бях отстъпвал. Джоана не беше от хората, за които си струва да се съжاليا, така че когато забягна в Америка с Уес, аз се бях зарадвал на отново спечелената си независимост.

От онзи момент бях избягвал всякакви сериозни взаимоотношения. Бях излизал с жени, но никога не бях се обвързвал. Страхувах се от сериозна връзка и ценях много силно независимостта си.

Досега.

Изабел коренно се различаваше от Джоана, или поне от онази Джоана, която си спомнях. Тя беше силна, независима жена, но също така беше и естествена, топла, открита. И много красива.

Струваше си да поема риска, поне така се убеждавах, като че ли можех да владея чувствата си към нея. Разбира се, че не можех. Отдавна бях хлътнал. Гледах с оптимизъм на предстоящите ни месеци заедно.

Но разбира се, трябваше да се вземе предвид и работата. Макар и „Декер“ да изглеждаше много далеч, на следващия ден трябваше да се връщаме в Сао Пауло, за да довършим работата си. След това щяхме да се върнем в Лондон, където тя щеше да продължи работата си в „Декер“, а аз щях да напусна. Чудех се как ли щеше да го възприеме Рикардо. Едва ли щеше да му е приятно, в това бях сигурен. А Едуардо? Целият потреперих при мисълта за него.

— Вярно ли е, че навремето Едуардо е убил човек? Някакъв студент? — попитах я.

Изабел не ми отговори веднага; остана с глава положена върху гърдите ми. Накрая каза:

— Не, не е вярно.

— Не би ме изненадало, ако е бил той. Но предполагам, че това е поредният мит.

— Не съвсем.

Чаках я да продължи.

— Всъщност Рикардо е убил студента.

— Рикардо?

Тя се надигна на лакът върху гърдите ми.

— О, всичко е било съвсем случайно. Било на някакво увеселение в Каракас. Другото момче било пияно и се нахвърлило върху Рикардо, който заговарял приятелката му. Рикардо го ударил по-силно, отколкото предполагал, и момчето се прекатурило през балкона четири етажа по-долу.

— Значи Едуардо няма нищо общо със случая.

— Не съвсем. Имало е свидетели и те били приятели на студента, не на Рикардо. Полицията дошла и Рикардо се озовал в затвора. Тъкмо вече се канели да го обработят, за да получат „признанието“ му, когато Едуардо успял да оправи нещата.

— Как?

— Не знам. Дори още тогава на Едуардо са му идели отръпки тия неща. И Рикардо бил освободен.

— Предполагам, че Рикардо ти е разказал този случай?

— Да. Той още се чувства виновен за това. И е благодарен на Едуардо.

— Сигурен съм, че е. — Съчувствах му. Ясно си спомнях една нощ в Оксфорд, когато Джейми се бе сбил с двуметров ръгбист от кейптаунския университет. Ръстът никога не притесняваше Джейми — това дори придаваше повече мощ на крошетата му. Южноафриканецът се бе заклатушкарал към пътя. Някакъв фургон профуча по пустата Хайстрийт и закова спирачки. Блъсна южноафриканеца, но леко, и за голям късмет нямаше тежки наранявания. Но ако реакциите на шофьора се бяха оказали малко по-бавни...

— Между двамата сякаш съществува някаква много особена връзка — казах. — Значи това е било причината.

— Не е само това. Мисля, че голяма част се дължи и на баща им. Явно е бил доста преуспяващ бизнесмен. Братята много рядко го виждали, също и майка си, която прекарвала времето си, харчейки парите, печелени от мъжа ѝ. Рикардо обожава баща си. Твърди, че винаги се е опитвал да му се доказва, но баща му никога не го забелязвал, така че Рикардо полагал още повече усилия.

— Да. Той самият ми спомена нещо подобно. Но какво ще кажеш за Едуардо?

— Мисля, че Рикардо е аржентинец, а Едуардо — венецуелец. Доколкото разбирам, майка им искала Едуардо да учи във Венецуела. Рикардо никога не е живял там като възрастен, но Едуардо е прекарал

голяма част от живота си там. Лъскавите дрехи, коли, скутери, момичета, апартаменти в Маями. Той е типично венецуелско баровче.

— Има страхотна кола.

— Колко пъти се е мъчил да ме вкара в нея!

Ухилих се. Не можех да го обвинявам за това.

— Така или иначе — продължи тя, — бащата на Рикардо се запил. В началото на осемдесетте бизнесът му започнал да запада със срина на цените на нефта и той потърсил утеха в алкохола. Починал на шейсет и две години. Тогава Рикардо бил на двадесет и седем. Знаеш колко сериозно гледа на нещата Рикардо. Мисля, че е взел върху себе си отговорността да се грижи за майка си и за брат си. Особено за брат си. Едуардо се е набърквал в какви ли не неприятности покрай наркотиците. Рикардо намерил парите за някаква много модерна клиника в Америка и убедил Едуардо да се лекува.

— Значи Рикардо винаги е измъквал Едуардо от всякакви неприятности?

— Това е било взаимно. И двамата си дължат много услуги един на друг. Не съм сигурна дори дали се обичат. Едуардо смята брат си за прекалено пунктуален и маниак на тема дисциплина. Но той е особено ревнив към успехите на брат си и иска да бъде част от тях. Рикардо пък смята брат си за прекалено разхайтен и за заплаха за себе си, както и за останалите. И двамата са прави, разбира се. Но като резултат и двамата мислят, че трябва да са близо един до друг, за да си помагат.

— Значи и двамата се нуждаят един от друг?

— Така си мислят те. Според мен ще е по-добре и за двамата да си нямат никаква работа един с друг.

Тя се измъкна от леглото и се приближи до прозореца. Последвах я с поглед.

— Гледай — проговори тя. — Сега ще наблюдаваш класическа буря в Рио.

Станах и я приближих, прегръщайки я отзад. На хоризонта се издигаше черна ивица. Тя бързо се разрастваше в буреносна пелена от облаци, които бързо приближаваха града. Вятърът, който духаше през отворения прозорец, се усили. Градът, само допреди минута огрян от слънцето, се сви под облаците. После черният фронт се добра и до нас, затули небето и ни засипа с истински порой. Оставихме гигантските капки да нахлуват в стаята през отворения прозорец. Под нас дворът

на хотела избухна в хиляди миниатюрни гейзерчета, а повърхността на плувния басейн се накъдри в милиарди ситни водовъртежи.

— Господи, каква гледка! — възкликнах.

— По-добре да тръгваме. При такава буря движението в Рио става истински кошмар.

Изкъпахме се, облякохме се и после се вмъкнахме в едно такси под един от белите чадъри на хотела. Докато се намествах на задната седалка след Изабел, ми се стори, че зърнах някакво познато лице и се обърнах да погледна. Таксито вече потегляше.

— Какво има? — попита тя. По носа ѝ се стичаха капчици дъжд.

— Шофьорът на колата отзад. Бих могъл да се закълна, че чакаше някого на летището тази сутрин.

— Къде? — Тя също се извърна да погледне.

Дъждът биеше бясно по задното стъкло, образувайки водна завеса.

— Не мога да го видя вече. Нито колата му. Мисля, че беше фиат. Син.

И двамата се напрегнахме да зърнем нещо през вихрушката. Нищо.

— Сигурен ли си?

— Да ти кажа честно, не. Може и само да ми се е сторило.

Тя ми стисна ръката.

— Станал си много подозрителен след онова, което се случи тук. Рио не е чак толкова опасен град.

— Може и да си права — казах, но въпреки това през няколко минути не спирах да се обръщам. Нищо не се виждаше.

Имахме среща с Луиш в яхтклуба. Пътят ни отне четиридесет и пет минути. Движението бе намалило скоростта си до минимум и просто пълпеше. Потоците вода се стичаха от всички околни възвишения, като често покриваха дори и гумите на автомобилите.

Докато стигнем яхтклуба, вече се стъмни. Луиш ни чакаше. Той прегърна Изабел, която му отвърна със същото. Изглеждаше искрено зарадван като ме видя, което ми достави удоволствие. Клубът, разбира се, се намираше в съседство с един малък кей и успяхме да различим в здрача яхтите, клатушкащи се в заливаното от проливния дъжд море. От време на време пороят стихваше и се откриваха сградите от другата

страна на залива Ботафого и внушителните очертания на планината, която се извисяваше над нас.

Изпих неизбежната кайпириня — започвах да проумявам, че никой чужденец в Бразилия не може да избяга от нея, и хапнах някаква прочута риба, чието име не успях да запомня. Луиш и Изабел правеха всичко възможно, за да избягват неудобните теми; не станах свидетел дори и на най-малък спор. Изабел изглеждаше щастлива, особено оживена и се къпеше във вниманието на баща си и моето.

— Значи ти не искаше да прекараш уикенда в Сао Пауло, Ник?
— попита с усмивка Луиш.

— Изабел не изглеждаше особено въодушевена от идеята.

— Къде го разходи? — попита я той.

— До Пойнт — отвърна тя.

— А, много добре. Хареса ли ти гледката, Ник?

— О, татко!

— Един от нашите поети е казал: „Вода, вода навсякъде, а капка няма и да пиеш“.

На Луиш това му се стори особено смешно. Изабел стисна устни.

— Е, радвам се, че си намерила няколко минути и за стария си татко — каза той.

— Съжалявам, че не мога да остана при теб довечера — каза тя.
— Но утре сутринта потегляме рано за летището, а аз знаех, че днес си в Петрополис, така че ми изглежда по-разумно да остана в хотела с Ник. За да мога да го закарам до летището.

Обяснението беше изречено в скороговорка и ми се стори малко пресилено. Стори ми се, че същото си го помисли и Луиш, ако се съдеше по погледа, който ми хвърли. Престорих се, че не съм го забелязал.

Той обаче само повдигна рамене.

— Няма значение. Разбирам. Ти често отсядаш в „Палас“ на Копакабана, когато си тук по работа. Просто беше хубаво да се видим на вечеря.

Изабел се изчерви и се зае с храната си.

— Съжалявам много за сделката с „Фавела Байро“ — каза Луиш.

— Да, знам. Целият скандал беше изработен от Рикардо. Всичките тия подмятания за наркобандите, свързани със сделката, бяха

смехотворни. Рикардо просто искаше да е сигурен, че „Блумфийлд Уайс“ няма да откраднат мандата.

— И аз си помислих, че ще е нещо от този род. Никога не съм вярвал на вестниците на Освалдо. Дори не ги чета.

— И въпреки това имаме още един шанс. Сао Пауло са силно заинтересовани да осъществят подобна сделка.

— Добре. Е, желая ви повече късмет тук. Значи утре сутринта пътувате обратно?

— Да — отвърна Изабел.

— Е, не забравяй, че в Сао Пауло можеш да издишваш, но не вдишвай, Ник.

— Няма да го забравя — засмях се.

Тръгнахме си в полунощ. Дъждът още валеше със същата сила, без никакви изгледи да спре до сутринта.

— Искате ли да ви върна с моята кола? — предложи Луиш.

— О, не — каза Изабел. — Поръчала съм такси да ни посрещне от хотела. Сигурно вече ни чака от поне три часа. Трябва да се приберем с него.

Луйш ми хвърли поредния подозрителен поглед, който аз игнорирах.

— Добре, до скоро виждане, мила моя. — Той се приведе и целуна дъщеря си. После се изправи и ми стисна ръката. Срегнах погледа му; за мое облекчение беше все така дружелюбен. — Радвам се, че се видяхме пак, Ник. Ще се радвам да се отбиеш и при следващото ви идване в Рио.

— Благодаря — казах. — Непременно ще го направя.

Той затича под дъжда към колата си с униформения шофьор, а ние скочихме в таксито.

— Защо не отидохме с него? — попитах я.

— Предполагам, че можехме, но просто не ми даваше сърце да го карам да ни оставя пред хотела заедно.

— Мисля, че той подозира нещо.

— Така ли? — Изабел се отпусна на седалката. — Е, какво пък. Мисля, че те харесва.

— И аз го харесвам.

Изабел се усмихна, после положи глава върху рамото ми.

— Тооолкова съм уморена...

След алкохола и умората зрението ми беше малко размътено. Пътят беше пуст, ако не се броеше колата пред нас, която се движеше бавно. Изведнъж тя спря.

Шофьорът ни испсува полугласно и заби спирачки, като едновременно с това натисна клаксона. Изведнъж пространството, заобикалящо колата се взриви от движение. Шофьорът също го видя и удари бутона до рамото си. Системата за централно блокиране заключи автоматично всички врати. Той бясно превключи на задна скорост и натисна педала на газта. Зад нас се разнесе трясък. Обърнах се. Друга кола блокираше пътя ни за бягство отзад. Таксито скочи напред и се заби в автомобила пред нас, докато шофьорът се мъчеше да открие пролука в блокадата. В следващия миг прозорецът му се разби на хиляди късчета. В отвора се промуши пистолет и нечий глас изкрещя настойчиво. Шофьорът вдигна ръце от волана и отключи вратата си.

Изабел изпищя.

Извъртях се рязко към вратата си, която внезапно се отвори. Нечия ръка мълниеносно завря пистолет в лицето ми. Мъж с нахлузен на главата чорап ми изкрещя нещо на португалски.

Револверът беше сребрист — приличаше на „Колт“ 45-и калибър. Юмрукът, който го стискаше, беше толкова напрегнат, че трепереше. Беше истинско чудо, че още не беше изгърмял.

Момъкът беше като изпаднал в треска.

Крясъкът премина в писък. Запазих пълна неподвижност и само заекнах:

— Nao, entendo.

Мъжът продължаваше да пищи. Усетих удар в гърба си, докато извличаха Изабел от колата, но не можех да откъсна очи от револвера.

След това той се пресегна в колата и ме сграбчи за сакото, като продължаваше да крещи. Позволих му да ме измъкне на дъжда. Той ме блъсна към най-близката кола отзад. Чух Изабел да пищи зад мен, докато я влачеха към предния автомобил.

Бързи и разтреперани ръце ме блъснаха в междината между предните и задните седалки, но не можах да се побера. После предната седалка беше отметната напред и нечия ръка блъсна лицето ми в пода. Миришеше на прах и цигари. Един от нападателите седна на седалката до мен, чух вратата на колата да се затръшва и усетих студеното дуло

да се забива във врата ми. Беше мокро и капките започнаха да се стичат във врата ми.

Някой пак изкрещя нещо на португалски и колата полетя напред. Движехме се бързо и с постоянна скорост, нямах представа накъде.

17.

Започнах да прехвърлям през ума си случилото се. Бяхме отвлечени, беше повече от очевидно. Надявах се, че Изабел е наред. Чудех се къде ли ще ни откарат и какво ще направят с нас. След като ни бяха отвели, значи им трябвахме живи.

Но кой щеше да плати нашия откуп? Луиш щеше да плати този на Изабел. Щяха ли „Декер“ да платят моя? Господи, така се надявах. Рикардо имаше репутацията на човек, който се грижи за хората си. Слава богу, че нямаше представа за решението ми да напусна.

Колко ли време щеше да отнеме процесът? Може би Изабел имаше представа. Бях чувал, че отвлеченията в Рио са нещо съвсем в реда на нещата, така че тя по всяка вероятност беше запозната.

Бях в много неудобна поза, с огънат гръбнак и лице, забито в пода. Опитах се да се раздвижа, но реакцията беше крясък и дулото се заби отново във врата ми. Така че реших да остана така, както си бях.

Внезапно колата забави ход и зави. Сега вече се движехме значително по-бавно, като спирахме и потегляхме периодично. След още няколко минути започнахме да се изкачваме, като лъкатушихме по някакъв стръмен склон.

Пътувахме така половин час или може би и час, трудно ми беше да преценя. После направихме още един завой и колата започна да подскача и да се друса. Черен път. Бузата ми се блъскаше в пода при всяко раздрусване. Поехме по един още по-стръмен от предишния склон, който накрая се изравни. В един момент окончателно спряхме.

Гърбът и раменете ме боляха адски. Опитах се да се раздвижа, но дулото отново се вряза в гърба ми и аз замрях. После ми завързаха някаква черна превръзка върху очите.

Дочух гласове, врати на коли да се отварят и затварят. Нечия ръка ме сграбчи за яката и ме издърпа навън. С желание излязох от автомобила, изправих се и се раздвижих.

Не виждах нищо през превръзката. Беше спряло да вали. Въздухът беше изпълнен със звуци: на щурци, цикади, жаби и всички

останали нощни създания. Същинско кречетало.

— Изабел?

— Да!

— *Cale a boca!* — изпищя нечий глас откъм дясното ми ухо.

Познатото дуло отново остърга ребрата ми. Но поне знаех, че е жива и че сме заедно.

Около мен се разви разгорещена дискусия. Чувах четири гласа. Завързаха ми ръцете с въже, което се впи в китките ми. После някой ме блъсна отзад и издаде заповед на португалски, която очевидно означаваше: „Мърдай!“.

Земята под краката ми беше кална. Заизкачвахме се по стръмен склон по някаква тясна пътечка — усетих го по храстите, които дращеа глезените ми. Зад мен и надолу долових звуците от двигателите на двата автомобила, които се отдалечаваха. С превръзката върху очите не можех да предпазя лицето си от клоните и храстите. Промъкването през неизвестна джунгла със завързани очи пробуди всички първични страхове за змии и невидими пропасти. Опитах се да се движа бавно и предпазливо, но един твърд метален обект непрестанно ме ръгаше в гърба при всяко забавяне.

Долових движение пред и зад мен. Този път не извиках на Изабел. Не исках да проверявам нервите на нападателите ни.

След около час теренът започна да се изравнява и ходенето се облекчи. След още десет минути чух командата: „*Pare!*“ и после „*Стоп!*“.

С облекчение я изпълних. Останах прав и ми свалиха превръзката.

Намирахме се на някаква много малка поляна в някаква гора. Още беше нощ, но след превръзката на очите ми се стори почти като ден. Между три дървета беше издигната брезентова палатка, а на десетина метра от нея имаше още една. Видях Изабел с още двама мъже. И двамата носеха маски. Мъжът, който ми бе свалил превръзката, стоеше на няколко крачки с револвер, насочен право в мен. Другият сваляше превръзката на Изабел.

Тя се огледа и улови погледа ми. Изглеждаше наред, макар че когато я огледах по-внимателно, сторилото ми се сянка на бузата ѝ се оказа синина. Копелето я беше ударило.

Единият мъж извади белезници и верига от чанта, поставена върху земята, докато другият ни държеше на мушка. Без превръзки на очите ние имахме няколко секунди относителна свобода, преди да ни приковат с белезниците, макар че ръцете ни все още бяха завързани. И към нас беше насочен пистолет.

Изабел трябва да бе видяла възможността, защото когато мъжът се извърна към нея с белезниците, го изрита с всичка сила в слабините.

Другият мъж мигновено насочи пистолета си към нея.

— Не! — изкрещях аз и се хвърлих върху него.

Той се поколеба, преди да дръпне спусъка. Може би не искаше да застреля хладнокръвно жена, не знам. Ударих го с всичка сила по ръката и той изгърва пистолета. Ръцете му бяха по-близо до оръжието от моите и аз само успях да го изрита под храстите миг преди да го докопа.

— Бягай! — изкрещях на Изабел.

От полянката тръгнаха две пътеки: едната водеше натам, откъдето бяхме дошли, а другата извеждаше надолу по хълма в противоположната посока. Единият от нападателите ни все още се държеше за слабините и стенеше, другият дращеше под храста за пистолета.

Пътеката се спускаше стръмно надолу по склона и ние се засвличахме надолу — беше ни трудно да пазим равновесие с вързани ръце. Аз се търкалях и подскачах по склона, но Изабел беше по-бавна. Спрях да я изчакам. Тя се спъна в някаква дупка и политна към мен, но изведнъж нещо я дръпна назад. Беше заплела вързаните си ръце в един храст. Задрасках нагоре по склона да ѝ помогна.

Над нас се разнесе трясък: единият от мъжете се затъркаля подир нас. Беше онзи, когото Изабел бе сритала в топките; не изглеждаше да има оръжие.

Ръцете на Изабел бяха оплетени здраво в клоните на храста. Въжето се бе омотало около влажните жилави клони и не можех да го освободя.

— Бягай, Ник! — изкрещя тя.

Не обърнах внимание и бясно задърпах въжето.

— Ник, бягай! Остави ме!

Изправих се и видях единия от нападателите ни само на няколко крачки над нас. После чух кряска на съмишленика му зад него и

острия пукот на изстрел. Погледнах Изабел. Очите ѝ ме умоляваха да бягам. Да остана ли при нея? Нямаше ли да имам повече възможности да я освободя, ако останех с нея, вместо да побягна?

Един господ само знаеше.

— За бога, бягай! — изкрещя тя.

И аз побягнах.

Свлякох се надолу по пътеката и хвърлих поглед назад. Видях двамата мъже спрели до храста, където Изабел бе заплела ръцете си. Молех се да не ѝ причинят зло.

Продължих да бягам, оставяйки късчета от кожата и дрехите си по околните храсти и камъни, като не напусках слабите очертания на пътеката. След десетина минути се спрях да се вслушам след себе си.

Не долавях нищо, освен нощните шумове на гората. Не ме преследваха. Смъкнах се до един ствол да успокоя дишането си.

Над мен високи дървета затъмняваха нощното небе. Беше мрачно и мокро, с всевъзможни тайнствени растения, сраснати в причудливи очертания и форми. Не можеше и въпрос да става да се отклоня от пътеката. Едва ли щях да стигна далеч с вързани ръце. Но ако следвах пътеката, може би щях да изляза на по-голям път или шосе — и нямаше ли просто да ме чакат там да им падна в ръцете? Нямах избор. Трябваше да се придвижвам напред по възможно най-бързия начин, преди да са се организирали.

С облекчение се уверих, че пътеката продължава надолу по склона. Знаех, че ако човек се заблуди в шотландските планини, трябва само да върви надолу и все някъде по пътя ще срещне цивилизацията. Тази теория трябва да беше в сила и за бразилските гори.

Бях почти сигурен, че се намираме в гората Тихука, част от атлантическите тропически гори на запад от Рио. Не можеше да е чак толкова обширна, че да не се натъкна на някое населено място или пътна артерия. Или грешах?

След около половин час стигнах до едно дефиле. Беше осеяно с големи, открояващи се в мрака камъни, през които се провираше поток. Камъните сигурно бяха довлечени от някакъв порой — и не беше чудно при такива дъждове. Само това ми трябваше сега — някой порой.

Реших да изоставя пътеката и да последвам потока — надявах се по този начин да избегна евентуална засада на края на пътеката.

Провирането между едрите камъни не беше лесно в мрака и напредвах бавно.

Точно когато небето започваше да просветлява, видях един мост. Спрях да си поема дъх зад един от огромните камъни. Ами ако ме чакаха край моста? Ако тръгнах по пътя, нямаше ли да ме открият нападателите? Не знаех. Реших да не вървя по никакви пътища, а да продължа по коритото на потока под моста, докато не се натъкна на някакво населено място.

Умората почваше да си казва думата. Краката ми бяха целите изподрани и натъртени, всички мускули ме боляха. По едно време седнах да отдъхна. В Бразилия зората пуква бързо и скоро вече можех да виждам в сивия утринен здрач. Отвсякъде бях обграден с гора и стръмни хълмове, които се издигаха зад мен чак до облаците. Нощните шумове бяха замрели и царуваше странна тишина. Имаше нещо зловещо в тази мъглива и мрачна гора. Надолу по потока не виждах нищо, освен сивота. Усещах как студът започва да се просмуква в мен.

И изведнъж някъде вдясно зърнах ивици по-светло сиво. Пушек!

Изправих се и се повлякох надолу по коритото на потока. Пушекът излизаше от едно голямо здание с гръб към потока. С мъка се закатерих по една стръмна пътека към сградата.

Заобиколих зданието и заставах отпред. Беше нещо като ресторант. Натиснах един звънец и зачаках.

18.

Собственикът на ресторанта говореше английски и настоя да ме нахрани, преди да ме закара до хотела. Отне ни два часа, като повечето от тях бяха сред претоварения трафик на Рио. Нямах никакъв проблем да го убедя да не съобщава в полицията. Исках първо да говоря с Луиш. Бразилската полиция ми беше нещо абсолютно непознато. Тревожех се, че мога да изложя Изабел на риск, ако се свържа с властите.

Причиних доста въпросителни повдигания на вежди, докато прекосявах фоайето на хотела в раздърпания си вид, и се прибрах направо в стаята. Открих номера на „Банко Оризонте“, набрах го и поисках да ме свържат със сеньор Луиш Перейра.

— Да, Ник, какво има? — Басовият глас беше приятелски, но примесен с леко любопитство за причината да му звъня рано сутринта.

— Отвялякоха Изабел.

Последва тишина.

— Къде си? — попита накрая той, с външно все още спокоен глас.

— В хотел „Палас“.

— Можеш ли да стигнеш направо в апартамента ми? Ще се срещнем там след половин час.

Взех набързо един душ, смених дрехите си и тридесет и пет минути по-късно се добрах до апартамента на Луиш. Той вече ме очакваше в просторната всекидневна. Изглеждаше спокоен и делови.

— Разкажи ми какво се случи.

Разказах му всичко за отвличането, за бягството ни и за повторното залавяне на Изабел.

Когато свърших Луиш въздъхна.

— Отвлеченията са част от живота в Рио. Все съм очаквал това да се случи, но честно казано, виждах само себе си или Корделия като

жертви. Надявах се, че поне Изабел ще е в безопасност.

Той направи пауза за момент, очите му бяха втренчени някъде над рамото ми. После отново върна погледа си върху мен.

— Един човек, Нелсън Зарур, ме съветва за тия неща, за вземането на предпазни мерки и така нататък. Той е консултант по охраната. Помогна на семейството на един мой приятел, когато го отвлякоха. Ще му се обадя.

— Да изчакам ли тук? — попитах.

— Бих се радвал, ако можеш — усмихна се Луиш. — Налага се да разговаряме с „Декер Уорд“. Ще трябва да известя и Корделия. — Лицето му помрачня. — Ще е хубаво да има и приятел на Изабел тук.

Луиш вероятно не знаеше колко е добър приятелят. Зарадвах се на възможността да остана.

Той проведе няколко телефонни разговора. Не можах да разбера за какво разговаряха. При повечето тонът му беше спокоен и контролиран. Единият беше повече слушане на телефона с болезнено изражение — с Корделия. После Луиш излезе от стаята. Малко след това дочух силен плач — Мария.

Беше ми особено трудно да седя така, без да правя нищо, и да гледам как Луиш задейства нещата. Бях целият разтърсен — и физически, и психически. Мускулите ме боляха адски, а и натъртванията и охлузванията, които бях получил при търкалянето си по склона на хълма, напомняха за себе си. Подробности от отвлечането прииждаха на вълни, като особено настойчива беше една — неуспешният опит на Изабел да избяга. Ако мъжът с револвера не се беше поколебал, тя като нищо щеше да е мъртва. Или може би беше преценила, че няма да посмеят да застрелят отвлечена жена, освен ако нямат друг изход.

А после идваше и моментът, в който я бях напуснал, оплетена в храстите. Тя ме бе накарала да побягна, но аз чувствах, че трябваше сега да съм до нея, където и да се намираше.

Как ли се отнасяха с нея? Дали не я бяха малтретирали, за да я накажат за опита ѝ за бягство?

И после най-важният въпрос. Щяхме ли да си я получим жива и невредима?

С облекчение набрах номера на Рикардо — най-после и аз да свърша някаква работа.

— „Декер“.

— Рикардо, Ник се обажда.

— Какво става? — Долових загрижеността в гласа му. Явно бе доловил моята.

— Отвлякоха Изабел.

— Как?

Разказах му.

Рикардо го прие хладнокръвно, все едно някаква голяма сделка, тръгнала към дъното.

— Добре, Ник. А сега се успокой. Отвлеченията са нещо обичайно за Рио. Почти винаги приключва с плащането на откупа и освобождаването на жертвата.

Внезапна мисъл ме прониза. Знаех колко безмилостен може да бъде Рикардо. Разбира се, ако не можеше...

— Не се безпокой. Поискат ли откуп, ще платим — отговори той на неизречения ми въпрос. — Всички служители на „Декер“ са застраховани срещу отвлечение в „Лойдс“.

— Не знаех, че сте го направили.

— Е, вече го знаеш. Никога до този момент не ни се е налагало да го ползваме. Но си има процедура. Щом чуем исканията им, ще изпратим посредник. Но след като става дума за Изабел, по всяка вероятност ще се свържат с баща ѝ.

— Аз му казах. Всъщност в момента се намирам в апартамента му.

— Добре. Как го прие? Знае ли как да постъпи?

— Изглежда, сякаш е обмислял всичко предварително за подобен случай. Държи връзка с някакъв консултант по въпросите на сигурността.

— Отлично. А сега, можеш ли да останеш в Рио докато нещата се изяснят?

— Ще се радвам, ако е възможно.

— Добре. Дръж ме в течение.

Успокоен затворих телефона. И Рикардо, и Луиш приемаха ситуацията спокойно. Започвах да вярвам, че животът на Изабел е в безопасност. След като вече знаех, че в Рио това е ежедневие, донякъде се поуспокоих. Ако се придържахме към правилата и ако същото го направеха и нападателите, Изабел щеше да бъде освободена. Но кога?

И къде щяха да я държат дотогава? А и аз не бях съвсем щастлив при мисълта, че Рикардо ще използва безкомпромисната си тактика на търговец за освобождаването на Изабел.

Опитах се да се поуспокоя, за да бъда в полза на делото. Не беше лесно. Вълната на тревогата заплашваше да ме залее. Дали нямаше да ѝ причинят вреда? Щяха ли да я пуснат? Щяха ли да се отнасят добре с нея? Защо не бях останал с нея?

Нелсън Зарур дойде в апартамента след половин час. Беше малко странен на външен вид мъж, нисичък, с обло жълтеникаво лице и изпъкнали очи. Носеше яркозелена риза с къси ръкави и жълтеникавокафяви панталони. Луиш бе споменал, че бил пенсиониран полицаи.

Луиш ни запозна и помоли Нелсън да говори на английски. Зарадвах се, че включват и мен.

Луиш ме помоли да опиша самото отвличане. Нелсън си водеше бележки в един стар бележник с евтина химикалка, като от време на време ми задаваше уточняващи въпроси.

— Тази област е любимо място за отвличания — каза той. — През последната година там станаха три. Тихи улички в съседство с магистрала. Много удобно. А и гората Тихука сега се използва като междинен пункт за държане на жертвата ден или два, докато я преместят на друго място.

— И така, какво можем да очакваме? — попита Луиш.

— Най-важното нещо, което не бива да се забравя, е, че това е бизнес сделка — започна Нелсън.

Английският му беше бърз и акуратен, макар и със силен акцент. Звучеше ми уверено, а увереността му беше заразителна. Определено знаеше за какво говори.

— Нападателите държат в ръцете си нещо, което е от голяма ценност за вас — продължи той. — И искат да ви го продадат. Могат да го направят само ако това нещо бъде държано в добро състояние. Така че е в техен интерес да държат Изабел в добро здраве.

— Не съм много сигурен, че трябва да мисля дъщеря си за стока, за която трябва да се пазаря — каза Луиш.

— Разбира се, че не трябва. И на това ще разчитат и похитителите. Те ще използват всичко, което могат, за да ви накарат да си мислите, че са изродени садисти, готови да разкъсат дъщеря ви при

най-малкия повод. Но те не са такива. Похитителите в Рио обикновено са много рационални хора. Единственото нещо, което ги вълнува, е откупът. Работата ми е да ви помогна да не го забравяте, да се опитвате да поддържате преговорите с тях като търговска сделка и да осигуря безопасното завръщане на Изабел за възможно най-ниската сума.

Той се приведе напред и докосна Луиш по рамото.

— До този момент съм бил съветник при шестнадесет отвличания. С изключение на две от тях при всички останали жертвата беше върната жива и невредима. Шансовете са на наша страна.

Луиш се навъси.

— Това е хубаво да се знае. Но тя да не... искам да кажа, те няма ли...

— Няма начин как да разберем в какви условия я държат — прекъсна го Нелсън. — Това зависи изцяло от похитителите. Но те няма да я докоснат и с пръст. Никога досега не съм имал такъв случай.

Мрачното изражение на Луиш се поразведри. Слава богу, че не ми беше хрумвало, че могат и да я изнасят. Но имаше вероятност и да го направят, така че поуспокоен изслушах думите на Нелсън.

— Вие трябва да решите дали да съобщите на полицията — продължи Нелсън. — Препоръчвам ви го. Те ще се държат настрана и няма да се намесват в преговорите за откупа. А ако играем открито, вероятността случайно да стане някой е гаф е по-малка.

Луиш се поколеба.

— Но какво ще стане, ако похитителите ни предупредят да не се свързваме с тях?

— Твърде вероятно е да го кажат, но полицията няма да вдига шум. Все пак трябва да направим всичко възможно да ги държим настрана, ако можем. Колкото по-малко хора знаят за това, толкова по-добре.

— Колко голяма е гората? — попитах. — Мислите ли, че полицията е в състояние да ги открие?

Нелсън поклати глава.

— Няма такава вероятност. Веднага след като са ви изтървали, похитителите са се преместили на друго място. Но полицията би могла да открие нещо, ако разгледа мястото на лагера им.

— Добре. Ще кажем на полицията — кимна Луиш. — После какво?

— Ще изчакаме похитителите да се свържат с нас. Може да стане бързо, но може да отнеме и няколко дни.

В този момент Корделия се втурна в стаята и затича към баща си. Той я прегърна, високата му фигура се склони над нея. Видях лицето му — беше все така твърдо; но останаха дълго прегърнати.

Нелсън ми кимна и двамата излязохме. Влязохме в една по-малка стая с телевизор вътре.

— Като начало се държи много добре — обърна се към мен Нелсън. — Корав бизнесмен е. Но това няма да трае дълго. Не е никак лесно, когато в ръцете им е дъщеря ти.

— Сигурен съм, че не е лесно.

— Добри приятели ли сте с нея?

Въпросът беше невинен, но погледът, с който го съпроводи, не беше. Кимнах, оставяйки го да си извади заключенията.

— Работя с Изабел — казах. — Доколкото ми е известно, фирмата ни има някаква застраховка при отвлечане.

— Технически в Бразилия това е незаконно. Но аз познавам някои от фирмите в Лондон, които работят в тази област. Кажете на работодателя си да се свърже със застрахователите си, които пък да се свържат с мен.

— Добре — казах. Оказвахме голямо доверие на преценката на този мъж. Но Рикардо беше споменал, че има специални процедури, и аз се зарадвах, че имаме човек, който е сведущ в тази област.

Имаше още едно нещо, за което исках да го попитам.

— Когато избягах, аз я изоставих на преследвачите ѝ. Чувствам се много зле заради постъпката си. Мисля, че трябваше да остана при нея. Да ѝ помогна.

Нелсън ме докосна по рамото.

— Една от най-често срещаните реакции при отвлечането на близки или приятели е чувството за вина. Вината, че е трябвало да направят нещо, което да предотврати отвлечането на близкия им човек. Това е винаги загуба на време, защото е по-добре това време да се използва рационално за освобождаването на жертвата.

— Но аз можех да я ободрявам, ако бях останал с нея. Да ѝ помагам в тази ситуация.

— Честно казано, Ник, вие сте извадили голям късмет, като сте успели да се измъкнете — каза Нелсън. — Изабел е в безопасност. Тя

има богат баща, който е готов да плати голяма сума. А вие? Вас можеха спокойно да ви убият, за да покажат, че с тях шега не бива. Така че по-добре е, че сте тук, а не при нея.

Потреперих. Вероятно Нелсън имаше право. Но аз бих направил всичко, абсолютно всичко, за да измъкна Изабел от ноктите им.

Прекарах деня в апартамента на Перейра. Дойде един полицай, детектив Да Силва, със същия безвкусен костюм и крещяща вратовръзка като на детективите по цял свят. Както беше предположил Нелсън, той обеща да действат много внимателно. Очевидно, съсредоточавайки се върху методите на бандите похитители, полицията постигаше известни успехи при арестите. Явно повече, отколкото биха били способни при нападение, съпроводено с ураганна стрелба. Да Силва ме разпитва цял час, уточнявайки всяка мислима подробност, за която можех да се сетя. После организира подслушване на телефона, като помоли да го информираме всеки ден за развоя.

Чакането не беше лесно, а то едва бе започнало. Луиш се опита да движи бизнеса на банката, но не можеше да се съсредоточи. Продължаваше да крачи неуморно из стаята, като непрестанно раздигаше папки и документи и от време на време разменяше по някоя дума с мен или Корделия.

Корделия настоя да остане и тя. Тя също се опита да чете, но накрая включи телевизора в малката всекидневна и седна, втренчила празен поглед в екрана.

Бях страшно уморен; не бях мигнал предишната нощ. Но сега за нищо на света не можех да спя. Прекарах времето в опити да успокоя вълнението, което ме разкъсваше отвътре. Искаше ми се да крещя, да пищя, да правя каквото и да е. Но, разбира се, нищо не можеше да се направи.

Обземаше ме треска; не можех да се справя с нея. Открих, че се залавям за общите ни спомени с Изабел, сякаш такива повече нямаше да има. Това беше нелепо. По всяка вероятност щяха да я освободят невредима и отново щях да я видя. Единственото нещо, което обаче успях да постигна, беше да накарам мозъка си да мисли само няколко минути за този най-вероятен завършек. След което отново затънах в кошмарите на най-лошото.

Нелсън също остана, но без видимо да се тревожи. Говорих с Рикардо и свързах Нелсън със застрахователния брокер в „Лойдс“,

който бе написал застрахователната полица на „Декер“ при отвлечане. Явно бяха чували за Нелсън, което беше окуражаващо. По тази полица застрахователната компания щеше да покрие откуп, платен от семейството на жертвата или „Декер“, на стойност до един милион долара.

Телефонът звъня цял ден. Луиш искаше да е в непрестанна връзка с офиса си. Каза им, че дъщеря му не била добре и имала нужда от него. Не беше особено подробен и думите му не бяха много смислени, но той беше шефът, така че никой не можеше да спори с него.

Останах за вечеря и след това се върнах в хотела. Всичко беше пусто без Изабел. Отидох в стаята ѝ и опаковах багажа ѝ. Чувствах се неудобно, докато събирах малкото ѝ вещи. Изглеждаше толкова неестествено домашно нещо, сякаш, макар че в момента бяхме разделени, правехме крачка един към друг. Иронията на ситуацията ме сграбчи за гърлото.

Върнах се в стаята си с куфара ѝ и се приготвих да си лягам. Телефонът иззвъня. Погледнах часовника си. Единайсет часът. Вдигнах слушалката.

— Да?

— Сеньор Николас Елиот?

Гласът беше груб, акцентът толкова силен, че аз едва различих името си. Сърцето ми се разтупа.

— Да?

— Приятелката ви е при мен. Давате ми един милион долара. Аз я пускам.

Разумът ми трескаво запрепуска. Знаех, че не аз трябва да водя тези преговори. Трябваше да ги насоча към Луиш и Нелсън.

— Аз не съм неин приятел. Само работя с нея — казах.

— Ако не ми дадете един милион долара, тя ще умре! — заплаши гласът. Акцентът беше толкова силен и думите толкова мелодраматични, че ми прозвучаха съвсем нереално.

— Не, почакайте! Обадете се на баща ѝ. Ето номера му. — И аз му го издиктувах. — Той ще разговаря с вас.

— Добре — отвърна гласът и телефонът замлъкна.

Затворих и побързах да набера Луиш преди тайнствения непознат. Гласът му прозвуча напрегнато. Казах му какво да очаква.

Казах му и че веднага пристигам.

Бяха ми нужни петнадесет минути да открия такси и да се добера до апартамента. Заварих Луиш и Нелсън в оживен разговор. Корделия заслушана отстрани.

— Настояват за един милион долара — каза Луиш. — Искат да ги дадем в сряда, два след полунощ. Твърдят, че ако не платя, ще я убият. Казах им да се обадят сутринта.

В момента беше понеделник вечерта. До уречения час в сряда имаше само малко над двацет и четири часа.

Видях, че между Луиш и Нелсън се е зародило някакво напрежение.

— Какъв е проблемът? — попитах.

Луиш хвърли поглед към Нелсън.

— Един милион долара са нищо за живота на Изабел. Тогава да ги платя.

— А аз чувствам, че трябва да поискаме доказателство, че е жива. Нещо, което да покаже, че е при тях и е жива — каза дребният мъж. — А после да почнем да сваляме цената. Те очакват точно това.

— Не искам да ги разгневявам. Повярвайте ми, мога да си позволя един милион долара.

Луиш за пръв показваше признаци на напрежение. Нелсън направи пауза, за да успокои ситуацията, и после продължи спокойно.

— Не знаем дали е у тях. Може и да е измама.

— Как е възможно да е измама? Никой не знае, че е отвлечена, нали? Само ние и полицията.

— Какво представлява това доказателство, че е жива? — попитах аз. — Снимка на човека с вестник ли искате?

— Не, това може да се фалшифицира. Най-добрият начин е да ги накараме да я попитат нещо, на което само Изабел да е в състояние да отговори. Ако след това се обадят с правилния отговор, значи е при тях и е жива.

И двамата ме гледаха. Чакаха съвета ми. Нямах намерение да бягам от отговорност.

— Защо не направите това, което ви предлага Нелсън? Ако държат Изабел, това няма да навреди, не е ли така?

Луиш въздъхна и разтри слепоочията си.

— Добре.

Същата нощ спях в стаята на Луиш за гости. Или по-скоро, не спях, а само лежах под някакви завивки, а мозъкът ми трескаво работеше.

Похитителите се обадиха в девет часа на следващата сутрин. Луиш им каза, че не е в състояние да събере толкова пари в брой за деня и че му е нужно още време. Помоли ги също така да му кажат името на любимата кукла на Изабел, когато е била дете. Долових оскърбителните заплахи по телефона, последвали въпроса му.

Луиш затвори телефона. Беше пребледнял.

— Казват, че ако не им оставя парите в два след полунощ, Изабел ще умре. Няма да чакат и ден повече.

Започнах да си мисля, че съм му дал грешен съвет.

Единствено Нелсън изглеждаше непоклатим.

— Ако наистина е при тях, много скоро ще се обадят — увери ни той.

— Но какво ще стане с крайния срок?

— Забравете го. Това е несериозно.

Но те не се обадиха през целия следващ ден.

Останах и през следващата нощ. Луиш сякаш искаше да съм до него, когато дойдеше крайният срок. На драго сърце се съгласих. В два през нощта и двамата чакахме край телефона. Разбира се, никой не позвъни.

Чакането започваше да взема данъка си. И двамата с Луиш страдахме от недоспиване и аз вече бях изтощен до такава степен, че започвах да клюам. Луиш крачеше неуморно. А бяха минали едва три дни. Корделия се бе прибрала в дома си предния ден, но настояваше да ѝ звъним, ако има нещо ново. До сряда вечерта нямаше нищо ново. Нелсън също си бе отишъл и ни бе заръчал инструкции да се свържем незабавно с него, ако изскочи нещо.

Вечерята беше омлет и салата. Луиш почти не се докосна до храната. Досега той бе съумявал да запазва външното си спокойствие, ако не се броеше появата на напрежение между него и Нелсън точно след като похитителите бяха предявили първото си искане. И изведнъж, както си седяхме, долната му устна потръпна, той захлупи глава в ръцете си и се разхълца.

Гледах го мълчаливо. Внимателно протегнах ръка и го докоснах по ръкава.

— Тя е мъртва — изхлипа той.

— Не, не е. Може би ще се обадят по-късно.

— Защо да се обаждат? Това беше прост въпрос? Всичко, което трябваше да направят, беше да я питат и да ми го предадат. Казаха ми, че ако не им платя до два часа, ще е мъртва. И тя е мъртва.

— Възможно е да е било измама. Може би не са били истинските похитители.

— Как е възможно? Нали вече го обсъждахме. Никой друг не го знае.

Внезапна мисъл ме прониза.

— Защо тогава ми се обадиха в хотела?

— Защото са те проследили — отвърна Луиш. — Знаят, че си отседнал там.

— Да, но биха могли да вземат номера ви от Изабел. Защо не са го направили?

— Защото е мъртва. Иначе щеше да им го каже.

— Луиш, няма причина да я убиват! — Мозъкът ми, в който през последните три дни бе бушувала вихрушка, внезапно се проясни. — Сетих се! Това е бил шофьорът на таксито! Той видя отвличането и офейка. Може да е казал на свои приятели и те да се опитват да измъкнат подкупа вместо истинските нападатели.

Луиш се вслуша в думите ми.

— Ще се обади на Нелсън и ще му кажа какво мисля.

Но още преди да посегна към слушалката, телефонът иззвъня. Замръзнах. Луиш го сграбчи.

Аз грабнах втората слушалка, която беше свързал Нелсън. Сега гласът беше друг. По-млад, по-спокоен. Луиш разговаря в продължение на две минути. Не можах да разбера почти нищо, но след като затвори, той се усмихна.

— Е?

— Беше друг мъж. Каза, че се казва Зико. Твърди, че държи Изабел. Исква откуп. Зададох му въпроса за любимата ѝ кукла и той го прие съвсем спокойно. Каза, че ще се обади с отговора.

Усетих как ме залива вълна от облекчение. Значи първото обаждане е било фалшиво. Предпочитах гласа на Зико. Звучеше по-спокойно, по-рационално.

— Зико? Това не беше ли името на някакъв футболист?

— Да. — Луиш мрачно се усмихна. — Беше страхотен. Играеше за „Фламенго“. Моят клуб.

— Колко иска?

Луиш се навъси.

— Петдесет милиона долара.

— Петдесет милиона! Господи! Разполагате ли с толкова?

— Технически дялът ми в „Оризонте“ може и да струва толкова, но няма начин как да ги събера, освен ако не продам банката, което ще бъде много трудно. Не, невъзможно.

— И все пак това е начало — казах.

— Да, това е начало — усмихна се той.

19.

Следващите два дни бяха по-леки. Зико се обади след половин час с правилния отговор на въпроса — Лулу. Той отправи заплахи за това как щяла да умре Изабел, ако до края на седмицата не получи петдесет милиона долара, но Луиш не му повярва, нито пък аз. Бяхме радостни, че най-после бе започнал процесът, който трябваше да доведе до освобождаването на Изабел.

Седяхме около масата за закуска заедно с Нелсън. Луиш беше почти усмихнат.

— Сега трябва да обсъдим тактиката — започна Нелсън. Беше облякъл една особено яркопурпурна риза. От разкопчаната му яка надзъртаха гъсти сиви валма. Говореше спокойно и бързо. Беше доказал правотата си с подозрението за фалшивото искане за откуп и сега вече беше по-лесно да му се доверяваме.

— Добре — каза Луиш.

— Трябва да решим колко сте готови да платите за Изабел.

— Но това е нелепо! — бурно възнегодува Луиш. — Готов съм да дам всичко!

— Не, не това е отговорът — възрази Нелсън. — Не забравяйте, че това е търговска сделка. Отговорът е най-ниската сума, с която можете да си получите дъщерята обратно. Вижте, похитителите не знаят с колко точно пари разполагате. Ще стигнем до един момент, когато ще трябва да заявим, че това е нашата окончателна оферта. После, в случай че похитителите ни повярват, ще ни предадат дъщеря ви.

Луиш си пое дълбоко дъх.

— Дано.

— Добре. А сега, с каква сума мислите, че можете да разполагате? В брой, имам предвид.

Внезапно изпитах страшно неудобство. Щях да чуя всичко за личните работи на човек, когото едва познавах, всъщност собственик на банка съперник на моя работодател. Понечих да стана.

— Може би е по-добре да ви оставя...

— Не. Остани, моля те — вдигна ръка Луиш.

Замълчах. Той беше искрен. Нелсън кимна.

— Добре — казах и седнах.

— Мога да събера някъде към пет милиона долара — каза Луиш.

— Може би и малко повече. Но тогава ще се наложи да говоря с някои колеги. Ще трябва да взема на заем.

— Добре — повтори Нелсън. — Надявам се да минем с далеч по-малка сума от тази. — Той извади бележника си и химикалката еднодневка. — Ще трябва да обмислим някои числа. Средната сума за откуп в Рио в момента е двеста хиляди долара. Но аз си мисля, че те имат добра представа за богатството ви или поне могат да предположат с голяма вероятност. Първото настояване беше за много висока сума.

— Не мога да платя петдесет милиона — каза Луиш.

— Нито пък те се надяват на това. Друго правило е, че окончателната сума представлява приблизително една десета от първоначалната обявена. В нашия случай това е пет милиона долара. Но и това е прекалено висока сума за пазара в момента в Рио.

— Мога да я платя, ако се наложи. Все ще намеря начин.

Нелсън вдига ръка.

— Не. Според мен два милиона са напълно нормална сума. Вие ще можете и да изискате един милион от застрахователите на „Декер“, макар че първоначално вероятно ще се наложи да дадете цялата сума сам.

— Може би „Декер“ биха могли да я осигурят? — предположих. Очите на Луиш за миг се присвиха.

— Не, благодаря. Не искам да вземам пари на заем от Рикардо Рос.

Скоростта на реакцията му ме изненада, но в известен смисъл бях доволен, че не е загубил бързината на деловата си мисъл.

Двамата с Нелсън дълго спориха върху окончателната сума и накрая се споразумяха на три милиона долара.

— Добре. Вече уточнихме парите — каза Нелсън. — Не можем да се надяваме на скорошно споразумение за цената. Ще трябва да оставим похитителите да се попазарят още малко, за да си мислят, че държат нещата в ръцете си. В противен случай няма да повярват, че трите милиона са окончателната ни оферта.

Луиш отвори уста да протестира, но Нелсън вдигна ръка.

— И да предложим по-висока сума, пак няма да ускорим освобождаването на Изабел.

Луиш беше логичен мъж и се примири.

— Предлагам да почнем с един милион долара и после да качваме с по половин до два милиона. След това ще ни се наложи да качваме с още по-малки стъпки, за да изглежда, сякаш всяко качване е съпроводено с огромни трудности. Нашата цел е да приключим с преговорите малко преди трите милиона.

— На мен ми изглежда доста дълъг път — от петдесет милиона до един — изрече със съмнение Луиш.

— Повярвайте ми — един милион е много голяма оферта за начало при отвлечане.

Повярвахме му. Зико се обади в четвъртък вечерта. Отнесе се с насмешка към офертата на Луиш от един милион долара. Известно му било, че Луиш е собственик на „Банко Оризонте“. Луиш обясни, че притежава само част от нея и че не може да продаде дела си. Изпълнението му беше добро. В началото звучеше сдържано, но с напредването на разговора започна да се разгорещява. Твърдението му, че не е в състояние да събере повече от един милион, ми прозвуча съвсем убедително.

Прослушах записа. Макар и да не можех да разбера какво си говореха, бях впечатлен от гласа на Зико. Спокоен, премерен, студен, интелигентен. Задължителните заплахи по отношение живота на Изабел нямаха нищо общо с истеричните крясъци на първия фалшив похитител. Но студенината сама по себе си беше много по-застрашителна. Зико нямаше да убие Изабел, освен ако не му се наложеше. Но ако нямаше друг изход...

Дойде полицията. Взеха лентата с разговора, за да анализират гласа на Зико. Бяха успели да проследят разговора до някакъв мобифон някъде в някаква претъпкана пазарна улица в северната зона. Мобифоните бяха нещо обикновено в Рио. Наземната система от телефонни кабели беше в толкова лошо състояние, че гражданите на Рио бяха принудени да използват само мобифони. А те са буквално невъзможни за проследяване.

Полицията претърсваше и горите Тихука, но до този момент не бе открила нищо.

Мария не спираше да ни хока. Тя, изглежда, понасяше добре напрежението, докато в един момент не изтича внезапно от стаята, за да не видим, че плаче. Корделия отскачаше всеки ден за по час-два, но и за нея чакането беше непоносимо. Бе станала съвсем друга, напълно различна от онази корава жена, с която се бях запознал в детския дом. Беше спряла да ходи там. Само засега, така ни обясни.

Оставах в апартамента на Луиш през деня, а нощите прекарвах в хотела. Два пъти излизах на разходка по богатите улици на Ипанема. Беше хубаво да се разхождам така, да гледам как хората пазаруват в скъпите бутици, да скитам покрай сергиите, където продаваха цветя или индианска бижутерия. Ипанема представляваше основно гора от здания с луксозни апартаменти, сбити между брега и лагуната. От време на време сред тях се мяркаше и някое старо колониално здание, но според стандартите на Ипанема „старо“ означаваше нещо отпреди петдесет години. Открих един много приятен бар в една такава „стара“ сграда и се отбивах за по някоя бира. Бях чел някъде, че „Момичето от Ипанема“ е била написана от мъж, който редовно киснел в някакъв местен бар и гледал местните хубавици. И действително тук бе пълно с безброй млади, загорели и чудесни момичета. Но те само ми напомняха за Изабел.

Опитах се да си представя къде ли се намира и в какво състояние е. Дали я хранеха добре? Дали ѝ позволяваха да се мие? На нас ни беше много трудно, но на нея сигурно ѝ беше още по-трудно. Но тя беше силно духом момиче. Ако някой можеше да се справи с такова изпитание, това беше тя.

Не трябваше да я изоставям. Не трябваше да я изоставям!

Заобикалях отдалеч плажа на Ипанема. След отвличането бях забравил за известно време наръгването си. И исках да си остане забравено. Страховете ми от прането на пари и загрижеността ми по отношение на „Декер“ бяха отстъпили на заден план. Просто исках Изабел да е свободна. Само това ми беше в главата.

Редовно разговарях с Рикардо и го информирах за напредъка с преговорите. Уравновесеният му глас ми действаше успокоително. Той беше впечатлен от Нелсън като преговарящ. За него беше удоволствие да продължи с плащането на сметката за хотела. Беше разговарял с Луиш, който му бе заявил твърдо, че има голяма нужда от мен тук.

Говорих и с Джейми. Беше олицетворение на съчувствието. Каза, че целият салон бил в шок, но че животът си има своите закони. Ставаше дума за продажбата на сделката за Мексико. Не вървяла много добре и в счетоводните книги на „Декер“ имало още голямо количество облигации. Самата ситуация в Мексико започваше да се клати: хората започваха да се питат дали правителството ще съумее да рефинансира дълговете си, които трябваше да се погасяват тази година.

Не давах пет пари.

Полицията идва отново. Бяха успели да идентифицират гласа на Зико с два предишни записа, правени при други отвлечения. И в двата случая с жертвите се бяха отнасяли добре и накрая ги бяха освободили. Това повдигна духа на Луиш. Също и моя.

Самото очакване обаче започваше да ни тежи. Бяха изтекли едва четири дни от отвлечането на Изабел, но на нас ни се струваха много повече. Нелсън ни предупреди да се подготвим за продължително чакане — тези случаи се проточвали със седмици, а понякога и с месеци, не с дни. Но въпреки това при всяко извънмяване на телефона тримата с Луиш и Корделия все си мислехме, че това ще е окончателното споразумение за освобождаването на Изабел. Разбира се, че грешахме.

По предложение на Корделия през уикенда посетихме фазендата на Луиш близо до Петрополис — тя чувстваше, че една смяна на обстановката ще се отрази добре на Луиш. Той се тревожеше, че Зико няма да може да се свързва с нас, но тя му посочи, че ако Мария му даде номера в Петрополис, той едва ли ще се откаже да говори.

Луиш ме взе от хотела в късния петъчен следобед. Шофьорът му ни откара до летището „Сантос Дюмон“ в центъра на града. Останах изненадан. Петрополис беше само на четиридесет километра и никой не ми беше обяснил, че ще пътувам дотам по въздуха. Луиш се поразсея малко, докато ме водеше през летището до един малък микробус, който ни откара до един син хеликоптер. Беше с пет места. Корделия и съпругът ѝ вече ни чакаха. Аз също се качих, като се преструвах, че за мен това е най-обикновеното нещо на света. След две минути хеликоптерът се издигна във въздуха и полетяхме над залива Гуанабара.

Двайсет минути по-късно се озовахме над планините. Под нас, сред гънките на възвишенията, се точеха шосета и сгради. Сnižихме и обраслите в гори склонове се издигнаха и от двете ни страни. Стрелнахме се в едно дефиле и там, под една гола скала, изскочи голяма бяла къща, обградена от буйна градина. Имаше и езеро, а до къщата — затревена площадка.

Стаите на фазендата бяха просторни и прохладни. Мебелите бяха избирани с вкус, без да бъдат крещящи: тъмно колониално бразилско дърво, персийски вази, френски картини от деветнадесети век. Тук беше няколко градуса по-хладно, отколкото в Рио, но въпреки това все пак горещо според стандартите ми. И въпреки това в камината във всекидневната гореше силен огън.

Луиш видимо се отпусна. Сега разбрах защо Корделия бе настояла за това. Беше му навик да се прибира тук всяка петък вечер, за да си почине. А точно от това се нуждаеше най-много сега.

Тази вечер атмосферата беше почти нормална. Съпругът на Корделия, Фернандо, беше добър компаньон. Беше адвокат с отлично чувство за хумор и неспособност да взема на сериозно нито себе си, нито Бразилия. Шегуваше се и с Корделия, впрочем.

Смяхме се, наистина се смяхме, докато вечеряхме, събрани в единия край на една смешно дълга маса, когато телефонът иззвъня.

В трапезарията имаше дериват. Не беше трудно да разберем по реакцията на Луиш кой се обажда. Луиш беше подготвен. Играеше разстроен човек, който се опитва да се владее. Разговорът продължи по-малко от две минути. Зико каза, че един милион долара било оскърбително предложение. Луиш му отвърна, че петдесет милиона пък са абсурд. Зико упорстваше. Тогава Луиш покачи офертата на милион и половина. Искаше да накара Зико да разбере, че има представа от правилата на играта и е готов да я играе.

Веднага след това Луиш телефонира на Нелсън, който каза, че на следващия ден идва. Той отново ни вдъхна кураж. Според Нелсън всичко се развивало по плана.

На следващата сутрин, в събота, Луиш ме разведе из градината. Тя се простираше в котловината под къщата на почти половин миля и

се сливаше с гората. Дъхът ми секна от гледката. От двете ми страни и пред нас се издигаха големи, с абсурдни очертания планини, очевидно със същия геологически произход като тези, които обграждаха Рио. Една от тях представляваше отвесна гола скала, докато останалите бяха покрити с дървета в ниското, а по-нагоре се откриваха чудесни ливади. В единия край на градината имаше продълговатото езеро. Въздухът беше студен и чист, макар и малко влажен, и изпълнен със звуците на течаща вода и птича гълчава. Имаше лебеди, бели и черни, фламинго, екзотични патици и цял куп други, които не познавах.

— Красиво е — казах.

— Проектирано е от Бърл Маркс, германец, дошъл тук в края на войната. В тази градина има две хиляди вида растения. Тук са се правели разкошни увеселения.

Погледнах го. Не ми приличаше на голям любител на увеселенията. Приличаше ми на висок самотен мъж, който мъжествено посреща негодите.

— От колко време е ваше?

— Почти от пет години.

Сигурно струваше купчина пари. Знаех, че Изабел произхожда от заможно семейство, но няхах и представа за степента на богатството им. Струваше ми се много странно такава сграда и градина да се използват като обикновена къща. В Англия щеше да е изпъстрена с прелестни дами с туидови поли, които вежливо напътстват посетителите откъде да минат.

Луиш сякаш прочете мислите ми.

— Невинаги сме имали пари. Или поне при мен беше така. Произхождам от древна фамилия, от едно от четиристотинте португалски семейства, дошли в Бразилия преди четиристотин години. Моят прапрадядо е имал плантации в щата Сао Пауло с площ колкото тази на някои европейски държави. Притежавал е тридесет хиляди роби. После дошла отмяната на робството. После сригът на цените на кафето. Накрая катастрофата от 1929 година. Прадядо ми не бил от особено предприемчивите. Брат ми все още управлява останките от земите ни, една малка кафеена плантация. Но аз се магнах оттам.

Разнесоха се птичи крясъци — бял лебед се мъчеше да яхне друг, черен.

— Виждаш ли ги! — засмя се Луиш. — Истински бразилци!

— И се преместихте в Рио — подсетих го.

— Да. Влязох да уча в университета и започнах работа в една банка. Открих, че работата с парите е очарователна. Дълги години бразилската финансова система е била страшно усложнена. С инфлацията и лихвените проценти, възлизащи на няколко хиляди годишно, имаше възможности да се натрупат много пари. През 1986 година реших да направя малко пари и за себе си и така дадох началото на „Банко Оризонте“. Както знаеш, сега тя е една от най-големите инвестиционни банки в Бразилия и в действителност вече започваме да мислим за разширяване на дейността си и отвъд океана. Така че това ми даде възможност да си позволя ето това.

Луиш не направи опит да скрие гордостта си. И действително имаше с какво да се гордее.

— Но е истински срам да построя всичко това и да го видя да умира с мен. Много искахме да имаме син, двамата с Вивиан.

— Съпругата ви?

Той кимна. Обърна се и погледна към фазендата.

— Тя така и не можа да я види. А може би я вижда...

— Имате Изабел и Корделия.

— Ха, Изабел! — изсумтя той. — Мога ли въобще да я накарам да работи за банката ми? Тя е прекалено вироглава. Чу я как говори с мен. Дъщери! Никой баща не може да разбере дъщерите си. Но аз просто не мога да проумея защо Изабел и Корделия не могат поне веднъж да направят нещо смислено. Може би сегашният ужас ще ги накара да се позамислят.

— Възможно е. Но не съм сигурен, че е добра идея.

Той ме изгледа втренчено.

— Те са също като вас, нали? Искат да вървят по пътя, който са си избрали. Фактът, че не одобрявате това, което вършат, само им придава допълнителен кураж. Сигурен съм, че е така поне при Изабел.

Луиш се изсмя горчиво.

— Сигурно си прав.

Последва тишина. Той ме изучаваше.

— Вие сте близки, нали? Повече от колеги, повече от просто приятели?

За момент изпаднах в паника. Имах чувството, че досущ като разгневен латиноамерикански баща от книгите и филмите, той ще се

нахвърли върху мен с обвинения. Но погледът на Луиш беше топъл, окуражаващ.

Кимнах.

Луиш се обърна и продължихме. Стори ми се, че каза „добре“, но не бях много сигурен.

Решихме да останем във фазендата. За Нелсън настанаха трудни дни — всеки ден му се налагаше да пътува по час и половина от Рио. Това обаче беше добре и за Луиш, и за мен. И двамата бяхме оптимисти. Изабел щеше да е свободна, трябваше само да издържим на чакането.

В неделя вечер Корделия и Фернандо си тръгнаха за града с хеликоптера. Зико отново се обади. Заслушах се в разговора. Долових нещо, което ми се стори тридесет милиона, и миг по-късно Луиш отвърна с два милиона. Имаше да извървим още дълъг път, но вече започвахме да сближаваме позициите. С това темпо в близките седмици Изабел щеше да бъде на свобода. Мислех си за връщането в Лондон. Нещата си вървяха по утъпкан коловоз и не можех да направя нищо, за да ги променя. А и времето ми на престой тук все пак беше ограничено.

Започвахме да привикваме към мудното темпо на преговаряне. Но във вторник, на осмия ден, всичко това се промени.

20.

Нелсън дойде сутринта на закуска. Изглеждаше възбуден.

— Имам новини.

Луиш вдигна глава. Закуската му беше почти непокътната.

— За Изабел?

— Да. Полицията е получила анонимно обаждане. Нали знаете Диск Денунсиа?

Луиш кимна.

— Това е анонимна телефонна линия за обществено ползване, по която се докладват случаи на престъпна дейност. Преди седмица някой забелязал как извеждат една жена с вързани очи от лека кола до някаква малка складова постройка. Било посред нощ. Постройката се намира в Ирая, на север от града. Полицията възнамерява да направи проверка тази сутрин.

— Ще бъдат внимателни, нали? Няма намерение да атакуват мястото или нещо такова?

— Да Силва ме увери, че няма да го направят. Ако открият Зико и приятелите му, само ще ги наблюдават и ще ги арестуват едва след като Изабел бъде освободена.

— Сигурен ли сте? — Луиш изгледа с подозрение Нелсън.

— Познавам Да Силва от петнадесет години. Даде ми дума.

Луиш изглеждаше разтревожен. Споделях безпокойството му. Нелсън беше бивше ченге, така че можеше да си позволи да има доверие на полицията. Но пък от друга страна, едва ли беше вероятно да си позволят да го излъжат. Щяхме да го разберем. Така или иначе, изобщо не се съмнявах, че всякакви фронтални атаки с престрелки са най-неподходящият начин за освобождаването на Изабел. Тревогата ми нарастваше с всяка секунда.

Нелсън също виждаше Луиш като на длан.

— Складът ще бъде взет под наблюдение — каза той. — Да Силва каза, че ще ни се обади още тази сутрин.

Детективът изпълни обещанието си. Полицията бе открила склада празен. Имало мазе, пълно с признаци, че е било използвано за скривалище от похитителите. Имало следи от палатка, издигната на средата на пода. Това явно беше обичаен начин за държане на жертвата, така че да не може да вижда нападателите си. Имало пръснати опаковки от хранителни продукти, празни пластмасови бутилки от минерална вода и няколко парчета хляб, съвсем пресен. Няма следи от кръв.

Някой беше бил там и съвсем скоро бе успял да се премести.

Половин час по-късно телефонът иззвъня. Но не беше Да Силва, а Зико.

Този път разговорът протече доста разгорещено. Успях да хвана съвсем малко от него, но видях за пръв Луиш страшно разгневен. След две минути той затръшна телефона и се обърна към Нелсън с пламнали очи.

Размениха няколко остри думи на португалски, след което Луиш изхвърча като буреносен облак към градината. Хвърлих поглед към Нелсън. За пръв изглеждаше угрижен и ядосан. Последвах Луиш.

Заварих го свъсен, дишаше тежко. Над планината се събираше облак, готов всеки момент да залее долината.

— Какво стана? — попитах го.

— Merda — изръмжа той. — Merda! Merda! Merda!

Зачаках.

— Зико искаше да знае защо сме съобщили на полицията. Обясних му, че не сме казвали нищо, че те са получили анонимно обаждане. Но не ми повярва. — Луиш рязко си пое дъх. — Зико каза, че съм извадил страшен късмет, че Изабел е още жива. Каза, че ще ми даде само още една възможност. Трябва да му платя десет милиона долара утре вечер или Изабел ще умре. Каза, че сега полицията била по петите му и повече не можел да си позволи да изчаква. Ще ми позвъни след два часа. Беше съвсем сериозен. — Луиш гневно кимна към къщата. — Казах на онзи идиот, че полицията трябва да съгласува първо с мен действията си, преди да тръгне към скривалището им. Не трябваше да му се доверявам!

Оставих го да побушува още минута-две, докато му премине гневът.

— Какво възнамерявате да правите?

— Не знам. Ще платя откупа. Не мога да подлагам повече живота й на риск.

— Можете ли да съберете до утре десет милиона долара?

— Не знам. Ще ми бъде трудно.

— Какво казва Нелсън?

— Пет пари не давам какво казва Нелсън.

Вървахме по пътеката към езерото. Едно дърво пред нас изгаряше в оранжевия пожар на залеза. Облаците над долината се сгъстяваха, но самата градина още беше огряна от слънцето.

Поех си дълбоко дъх.

— Изглежда така, сякаш полицията е допуснала грешка. Може би Нелсън е сбъркал, като им се е доверил. Но до този момент съветите му бяха винаги правилни. Той е обективен и освен това има богат опит с отвличанията. Може би трябва да се вслушаме в думите му.

Продължихме да крачим в мълчание. Бях страшно уплашен за Изабел. Но като размислях трезво, най-големият ни шанс беше да запазим спокойствие и да следваме правилата на играта. Зико беше готов да освободи Изабел жива; Луиш беше готов да плати откуп. Това беше изходът от ситуацията, стига само да си сдържахме нервите.

— Добре, нека поговорим с него — каза Луиш.

Забързахме обратно към къщата точно когато небето потъмня и закапаха едри капки дъжд.

— Продължаваме преговорите — каза Нелсън. — Той е свалил цената си толкова бързо, защото знае, че вие сте разтревожен заради полицията. Надява се да приключи сделката бързо. Е, това ни устройва идеално, но не и на ниво десет милиона. Известно време качвахме офертата си през половин милион. Сега ще забавим темпото, като му дадем да разбере, че вече сме близо до тавана си. Предложете му два милиона и двеста хиляди.

— Не! — заяви Луиш. — Мога да платя повече от тази сума. Защо да не предложим три?

— Защото тогава той ще си помисли, че сте готови да качите цената още! — възрази Нелсън, който вече започваше да губи търпение. — Не виждате ли, че ако офертата ви продължи на големи подскоци, преговорите ще се проточат още повече?

Видях логиката в думите на Нелсън. Накрая я видя и Луиш.

Зико се обади точно както беше обещал. Луиш му предаде офертата си от два милиона и двеста хиляди. Разговорът беше кратък. Луиш побледня, но не отстъпи.

— Какво каза той? — попитах го веднага щом затвори телефона.

— Поиска пет милиона — отвърна Луиш. — И ми каза, че Изабел със сигурност ще бъде мъртва утре вечер, ако не платя. Мисля, че този път му повярвах. Ще се обади пак след два часа.

Обърнах се към Нелсън. Той се беше замислил.

— Той сваля страшно бързо — каза Нелсън. — Никога не съм виждал толкова бързо да свалят исканата сума. И наистина е искрен, като казва, че иска да приключи сделката колкото може по-бързо.

— Той си мисли, че полицията е по петите му — изръмжа Луиш.

— Не мисля, че това го тревожи кой знае колко — поклати глава Нелсън и се навъси. — Всички похитители са наясно, че полицията е по петите им.

— Какво има? — попитах го.

— Мисля, че трябва пак да поискаме доказателство за живота на Изабел — въздъхна той.

— Вие го чухте! — избухна Луиш. — Той изобщо няма да го направи. Няма никакво време!

Нещо сви всичките ми вътрешности на кълбо. Знаех какво му е на ума на Нелсън.

Луиш видя изражението ми.

— Какво?

Не казах нищо. Не можех.

— Какво има? — попита настойчиво Луиш.

— Нелсън мисли, че тя може да е мъртва — изрекох с равен глас. — И че затова похитителите искат толкова бързо да получат парите.

— Не! — изкрещя той. — Нямаме причини да мислим така. Не мога да го приема!

— Може и да сте прав — вдигна ръце Нелсън. — Надявам се да сте прав. Но трябва да се уверим.

— И предполагам, ще поискате да увелича малко офертата и този път?

Нелсън кимна.

— Е, няма да го направя! Приемам условието им за петте милиона и утре вечер Изабел ще бъде тук.

Погледнах Нелсън, който следеше отблизо Луиш. Той повдигна рамене.

— Аз мога само да ви предложа съвета си, нищо повече.

— Добре.

— Луиш? — обадох се колебливо.

Той се извърна свъсен към мен.

— Знам, че можете да платите пет милиона и искате да го направите. Това е чудесно. Бих дал всичко, само и само Изабел да се върне жива и невредима. Но Нелсън е прав, трябва просто да проверим дали е жива. Защо не се съгласите на пет милиона при условие, че ви дадат доказателство, че е жива? Ако тя е при тях и те знаят, че ще си получат петте милиона, тогава няма причина да се забавят с отговора си, нали?

Погледнах Нелсън за подкрепа. Той кимна.

— Добре — произнесе Луиш. — Но вие измислете въпроса.

Въпросът беше „От кой град е Дейв?“. Луиш обаче така и не можа да го зададе.

Зико отказа да представи доказателство, че Изабел е жива. Луиш беше твърд в искането си, но без успех. След малко разговорът приключи, като Зико се кълнеше, че ще убие Изабел.

Луиш затвори телефона. Лицето му бе застинало и студено.

— Знаете какво означава това, нали? Тя вече може да е мъртва — каза спокойно Нелсън.

Луиш стоеше пред мен, висок и изнурен. Събитията от последните няколко дни и особено последните минути го бяха състарили.

— Ще се кача до стаята ѝ — каза той.

Вървах по пътеката сред дърветата и храсталаците на тропическата гора, но изобщо не гледах буйната растителност. Очите ми бяха забити в пръстта под краката ми. Разумът ми беше съсредоточен в Изабел.

Чувствата ми представляваха истински хаос от противоположности. Познавах я много слабо и въпреки това се

чувствах така, сякаш съм я познавал по-добре от всяко друго човешко същество на света. Отново и отново в съзнанието ми се извървяха разговорите, които бяхме водили, особено онези спорове, които ни бяха карали да оставаме будни до късни нощи, без да имаме нещо определено наум. Виждах части от нея — ту големите ѝ очи, ту срамежливата ѝ усмивка иззад кичур черна коса. Спомних си когато я бях видял за пръв път, облежната на бюрото си в борсовия салон на „Декер“, изпълнена със сексапил и вътрешен огън.

Излязох от гората и се озовах на пасищата над нея. Под мен се намираше изключителната гледка на фазендата и предградията на Петрополис. Но аз не ги погледнах. Главата ми беше приведена, очите ми бяха забити в земята.

Бях страшно разгневен, че Изабел може да е мъртва. Страшно разгневен на себе си, защото я бях изоставил, разгневен на Нелсън, защото не бе предотвратил нескропосното поведение на полицията, стреснало похитителите, разгневен на Луиш, защото вече не можеше да се владее. Но което беше най-лошо, и това беше нещо, което не исках да призная дори и на себе си, бях разгневен на Изабел. Тя знаеше, че има опасност от отвличане, защо не бе внимавала тогава? Защо бе допуснала да загине точно когато разбрах какво означава за мен?

Само че всъщност не знаех колко много означава тя за мен. И за това се чувствах объркан. Ние бяхме едва в началото на връзката си. Как ли щеше да се развие? Дали въобще щеше да стигне до сериозен завършек? Форсирах въображението си какво ли би представлявал цял един живот с нея. Дали щеше да се впише в малкото ми апартаментче на Примроуз Хил? Беше ми трудно да си я представя в онази теснотия.

Беше пълен абсурд. По всяка вероятност нищо нямаше да се получи. А сега, заради Зико и неговите приятели, никога нямаше да разбере как би се развил съвместният ни живот.

Не. Не можех да приема такъв ход на мислите.

Беше ли наистина мъртва? Нелсън смяташе, че вече са я убили. Луиш мислеше точно обратното. Зико още не се бе обадил.

Логиката подкрепяше Нелсън, а той имаше богат опит в тия неща. Но докато не получехме доказателство за смъртта ѝ, аз нямаше да го повярвам. Бях с Луиш. Бях длъжен да се надявам и да се моля да е жива, без значение дали имаше смисъл, или не.

Накрая, близо до върха на стръмния планински склон, спрях и приседнах. Виждах фазендата сгушена в долината под мен.

Бяха минали два ужасни дни. Луиш бе заприличал на призрак. Корделия бе постъпила в болница: лекарите ѝ бяха разтревожени, че това натоварване може да навреди на плода. Нелсън Зарур бе предложил да се откаже от възнаграждението си, но накрая Луиш го бе платил.

Телефонирах на Рикардо и му казах, че всичко изглежда така, сякаш Изабел вече не е между живите. Беше ми много трудно. Той се опита да го приеме спокойно, но гласът му изведнъж стана безпътен. Казах му, че скоро ще се прибирам в Лондон. Той не беше многословен. Изабел се бе оказала права: тя наистина бе означавала нещо за него.

— Тя е още жива, да знаеш.

Беше вечер. Последните алени лъчи на слънцето зад френските прозорци се разтрошаваха о скалите в устието на долината. Пожарът на слънцето поглъщаше местността пред нас. Бяхме мълчали повече от половин час, всеки с чаша „Балантайнс“.

— Знам — кимнах.

Последва тишина.

След малко Луиш се размърда.

— Как беше тя? В работата си, имам предвид.

— Спокойна. Сериозна. Много добра в това, което прави. Справяше се с нещата. Мисля, че хората я уважаваха.

— Изненадан съм, че се захвана с банкерството — поклати глава Луиш. — В известен смисъл дори съм разочарован. Тя ми изглеждаше толкова идеалистично настроена. Разбира се, не се съгласих с нея и имаме много спорове. Но аз уважавах идеалите ѝ. И тогава тя замина за Щатите и се върна кипяща от желание да докаже на света, че може да бъде по-добър банкер от мен. Защо?

— Не знам. Но със сигурност имаше много хъс. Искаше да докаже нещо, и по мое мнение, на вас.

— Но на нея изобщо не ѝ се налагаше! — запротестира Луиш. — Стигаше ми, че ми е дъщеря. Изобщо не съм си и помислял, че трябва да става банкер като мен.

Размислих над думите му.

— Може би самият факт, че не сте очаквали нищо от нея, я е тласнал по този път. Не знам. Но не обвинявайте себе си. Вие сте отгледали чудесна дъщеря. Трябва да се гордеете с това.

Луиш се втрени в огъня.

— Тя не беше загубила идеалите си — продължих. — Онова с фавелата беше прекрасна идея. И тя вярваше в нея. За нея това беше голям шанс да използва уменията си, за да направи нещо добро.

— То беше добро. Истински срам е, че не се получи.

— Не се получи, защото Рикардо Рос го унищожи.

— Освалдо Бочи е отпадък. Рикардо е глупак, щом поддържа връзки него. Знам, че „Декер Уорд“ са много добри, но понякога отиват прекалено далеч. Бих искал Изабел да работеше за някого другиго.

— С лоша репутация ли се ползват?

— Да. Не са точно корумпирани, Рикардо не е чак толкова глупав. Но има... — той потърси точната дума... — има нещо около тях. Работят с хора, с които не бива да се работи. Като Освалдо Бочи например. Престъпват правилата.

Не бях изненадан.

— Предполагам, че Изабел е знаела това, когато е започвала работа при тях.

— Да — отвърна Луиш. — Опитах се да я разубедя, но това само я накара да се амбицира още повече. Каза ми, че за нея това било голяма възможност да направи кариера и че тя щяла да бъде абсолютно честна. И мисля, че беше. Имаше добра репутация тук, в Бразилия.

Цепениците пукаха и съскаха в камината. Мракът вече беше почти пълен; огънят в камината плахо се опитваше да го разсее.

— Когато се върна в Лондон, мисля да напусна — казах.

— Така ли? — Луиш се изпъна в стола си. — Защо?

— Не обичам банкерството. Или може би не обичам „Декер“. Бях го решил преди още да тръгна насам с Изабел.

Луиш не отговори. Отново потънахме в тишина. Мислите ни се върнаха към Изабел.

— Можем да спасим сделката за фавелата — каза Луиш.

— Как?

За пръв път от няколко дни той се усмихна. Не беше широка усмивка. Начинът, по който изви ъгълчетата на устата си, ми напомни

за Изабел.

— Бочи е още в началото на бизнеса си в медийния свят на Рио. Аз имам приятели с по-големи вестници. Можем да обърнем стратегията на Рикардо срещу самия него. Ще го накарам да страда. Това все пак е нещо, което можем да направим за Изабел.

21.

В понеделник сутринта с трепет се отправих на работа. Там обаче ме посрещнаха с усмивки и кимания, съчувствие и деликатно зададени въпроси. В известен смисъл все едно че се прибирах у дома. Това обаче нямаше да продължи дълго.

След като съвещанието приключи, се замъкнах до бюрото си. За трите седмици отсъствие на бюрото се бе струпала солидна купчина документи. Хвърлих поглед към мястото на Изабел. Бюрото ѝ беше празно. Подредено. В очакване на следващия обитател.

Рикардо се приближи, дръпна един стол и седна до мен. Около мен беше спокойно; бяхме отдалечени от квадрата на търговците и агентите по продажбите, които вече се бяха хванали като удавници за телефоните.

— Как се чувстваш?

Само повдигнах рамене.

— Всички преживяхме шок — продължи Рикардо. — Последните две седмици беше страшно напрегнато. И тъкмо когато вече потръгна, всичко рухна.

Кимнах.

— Баща ѝ сигурно го е преживял много тежко. Той означаваше много за нея. — Разбира се, Изабел трябва да му бе разказала всичко за себе си и семейството си: същото, което беше споделила и с мен. Не бях сигурен, че това ми хареса.

— Много му е трудно. Да не знае дъщеря му жива ли е, мъртва ли е.

— А онзи, Нелсън Зарур, мисли, че няма вероятност да е още жива, така ли?

— Винаги има вероятност. Но той не е оптимист. Нито пък полицията.

Замълчахме. Не ми се разговаряше с него на тази тема. Имаше обаче нещо в откритостта му, нещо на което не можеше да се устои.

— Харесвах я — каза той. — И ако не греша, ти също.

— Харесвах я — повторих като ехо. — Искам да кажа, че я харесвам. — Ненавистна ми беше мисълта да говоря за Изабел в минало време. За мен тя беше още жива. Трябваше да е жива.

— Съжалявам — произнесе Рикардо. — Ти си прав. Не мога да приема, че тя е... че не е жива. — В гласа му се промъкна нежност, която не бях долавял до този момент. — Хората реагират по най-различен начин при такива трагедии. Не знам как се чувстваш ти. Ако искаш, поemi си малко дъх. Или може би искаш да се захванеш с работа, за да не те измъчват такива мисли? В „Декер“ умеем да бъдем търпеливи.

„Докато прочетеш бразилските вестници“ — помислих си. Луиш ми беше казал, че статията ще излезе в началото на тази седмица. Започнаха да ме измъчват съмнения. Във всекидневната на Луиш, пред камината и при мисълта за Изабел това ми се бе сторило добра идея. Сега обаче не бях толкова сигурен. Трябваше да взема мерки да ме няма наоколо, когато историята гръмне.

— Рикардо?

— Да?

— Искам да ти кажа нещо.

Той зачака.

— Напускам.

— Какво?

— Напускам.

Рикардо понечи да каже нещо, но видя изражението ми и се сдържа. Намести се върху стола и потърси погледа ми. Издържах неговия.

— Защо? — попита спокойно той.

— Мислех си за това, когато пътувах към Бразилия. И след това, което се случи с Изабел... Просто не искам да работя повече в „Декер“.

— Ник, съвсем естествено е да си разстроен. Вземи си малко отпуск...

— Не, не е само заради Изабел. — Поех си дълбоко дъх. — Не мисля, че мога да работя по начина, по който го правят в „Декер“.

Рикардо се навъси.

— Какъв начин? Какво искаш да кажеш?

Направих пауза да си събера мислите. Съзнавах добре, че не успея ли да бъда убедителен, Рикардо ще ме разубеди.

— Говорихме за това в самолета на връщане от Бразилия. А има и други неща, които съм видял и които ме карат се притеснявам още повече.

— Ти беше свидетел на битката за облигациите с „Блумфийлд Уайс“, нали? Разбира се, та нали ти изигра важна роля в нея.

— Да, бях свидетел.

— Не ти ли достави удоволствие?

— Достави ми.

Рикардо направи пауза и ме изгледа.

— Знаеш ли колко пари ще направиш тази година, ако се справяш все така добре, както си мисля, че ще го правиш?

— Не.

— Опитай се да отгатнеш.

— Е, девет месеца работа, това е малко над двайсет хиляди лири заплата. Плюс премията.

— Колко голяма според теб?

Проклятие! Трябваше просто да игнорирам въпроса му. Той обаче успя да ме заинтригува. Беше много умен. Бях постъпил в „Декер“ заради парите. Нямах представа колко щях да изкарам. Сега щях да разбера.

— Не знам. Може би десет хиляди лири?

— Ще бъдеш много изненадан, ако тази година премията ни не надхвърли сто хиляди долара.

Господи! Опитах се да потисна вълнението и внезапно пробудилата се алчност. Усетих някаква усмивка да се промъква по лицето ми, но успях да я потисна.

— О — произнесох с напрегнат глас.

— И, разбира се, ние ще започнем да инвестираме на твоето име в тръстовете на служителите на „Декер“. След три години ще имаш най-малко половин милион. След пет — един милион. Кажи ми, все още ли искаш да напуснеш?

Виждах, че говори истината. Не се опитваше да ме заблуди. С един милион в джоба можех спокойно да напусна и да правя каквото си искам до края на живота си. Ако си тръгнах сега, бойлерът ми щеше да си остане развален.

Но пък щях да изгубя себе си. Щях да се превърна в съвсем друг човек, богат, но такъв, когото едва ли щях да харесвам. Човек, от когото Изабел със сигурност би се извърнала.

— Да — отвърнах.

Лицето на Рикардо пламна. Гневът си проби път.

— Наистина трябва да обмислиш добре идеята си. Вземи си една седмица отпуск.

— Не, искам да си тръгна още днес.

— Не си ли с мен, значи си против мен. Казвах ти го вече, нали?

— В гласа му се бе промъкнал режещ ръб.

Вдигнах ръце.

— Виж, не искам да ставам враг на „Декер“. Просто съм се захванал не с тази работа, с която би трябвало.

— Не, Ник. Аз самият ти гласувах извънредно голямо доверие. А ти ме предаде. Няма да го забравя.

Очите му се забиваха право в душата ми, сини и пронизващи; почувствах се страшно неудобно. Прииска ми се да сведа глава и да промънкам: „Да, разбира се, Рикардо, ще се радвам да остана“. Но издържах мълчаливо погледа му.

— Добре. Не е необходимо да си тръгваш веднага. Не ми изглежда, че веднага ще се втурнеш при някой конкурент, или греша?
— Той ме изгледа злобно.

Поклатих глава. Нямаше как да допусна два пъти една и съща грешка.

— Добре. Почисти си бюрото и от довечера си свободен. Ще говоря с Едуардо за обезщетението и заема ти.

Той се изправи, обърна ми гръб и се отдалечи.

Подпрях главата си с ръце и въздъхнах. Чувствах се като последната отрепка. Чувствах се нелоялен, непочтен, страхливец. Как бе успял да го постигне? Как бе успял да ме накара да се чувствам по този начин?

Само допреди няколко минути се бе отнасял към мен с искрена симпатия. И изведнъж... Сигурно беше поради безпощадната му праволинейност. Той приемаше всичко, което застрашаваше „Декер Уорд“ като персонално насочено срещу него, та дори това да бе напускането на един от най-младите му служители.

Думите му изплаваха в съзнанието ми. „Не си ли с мен, значи си против мен.“ Никакво място за компромиси.

Знаех, че съм взел правилното решение. Докато бях в Бразилия, съмненията ми относно прането на пари, начинът, по който бях измамил Войтек, и случилото се с Дейв бяха потънали някъде дълбоко. Но те щяха да изплуват рано или късно. Бях обсъждал оставката си с Изабел и тя я бе сметнала за добра идея. А и освен това, като имах предвид комбинацията, която бе предприел Луиш с пресата, най-добрият вариант за мен си оставаше да си обирам крушите. Стажът ми в „Декер“ се бе оказал крупна грешка. Колкото по-рано го оставех зад гърба си, толкова по-добре.

Бавно и целенасочено започнах да събирам нещата си.

Усетих нечие присъствие зад себе си. Беше Едуардо. Целият пламтеше от гняв.

— Рикардо ми каза, че напускаш.

— Точно така.

— Е, тогава е време да си тръгваш.

— Рикардо каза, че мога да изчакам до вечерта.

— А аз ти казвам да си тръгваш веднага — повтори твърдо Едуардо. — Охраната ще бъде тук само след минута.

Повдигнах рамене. Всъщност това ме устройваше. Бях събрал личните си вещи в един кашон — не бяха кой знае колко много.

Тъмните очи на Едуардо се забиха в мен.

— След като си отидеш, искам да забравиш „Декер“ и всичко, което си видял тук. Но аз няма да те забравя. Ще те държа под око. И ако те видя да опитваш нещо, каквото и да е, което да застраши тази фирма, ще взема съответните мерки. — Гласът му се бе снижил до шепот. Усетих как кожата ми настръхва — чисто физическа реакция на стаената в думите му заплаха. — Разбираш ли ме?

Гърлото ми пресъхна. Знаех, че Едуардо не се шегува. Не исках обаче да става свидетел как преглъщам на сухо.

— Какво ще предприемам от сега нататък си е лично моя работа.

— О, не, не е само твоя — изсъска той и се наведе към мен. — От сега нататък става и моя.

Вдигнах си сакото от облегалката на стола и го облякох. Едуардо беше прав да се тревожи за мен, разбира се. А пък като прочетеше статиите във вестниците в Рио...

Двама души от охраната спряха до бюрото ми. Претърсиха ме, преобърнаха джобовете ми и ме опипаха по гърдите, ръцете и краката. Едуардо изглеждаше искрено разочарован, че не откриха нищо.

Шумът в борсовия салон замря напълно; всички ме гледаха със зяпнали уста. Джейми ме видя от другата страна на квадрата.

— Какво става, по дяволите? — се изписа върху устните му.

Той още не знаеше, че съм напуснал. Потърсих с поглед Рикардо. Очите му ме гледаха без никакво чувство. Усетих погледите на останалите впити в мен. След като бяха успели толкова бързо да предадат Дейв на небитието, едва ли щяха да имат проблеми и с мен. Пазачите ме поведоха сред неестествената тишина към асансьорите.

Четиридесет етажа по-надолу ме очакваше реалният свят.

22.

Доволен въртях педалите към Примроуз Хил. Край на тревогите ми по отношение на Рикардо и Едуардо. Вече можех да забравя прането на пари и убийството. Бях се измъкнал!

Докато се добера до вкъщи, стана един часът, а бях гладен. Още от вратата се втурнах към хладилника. Нищо. Имаше все пак мляко, така че си направих корнфлейкс. Имаше и две кутии бира. През деня обикновено не пия, но този път направих изключение. Оказа се, че бирата и корнфлейксът не се погаждат добре.

Бях щастлив, че се бях отървал от „Декер“, макар и да се чувствах глупак, че се бях хвърлил като удавник към тях. Щеше да се окаже трудна за оправяне грешка. Налагаше ми се да си посипя главата с пепел и да отида при Ръсел Чърч в школата за руски изследвания, да си призная провала и да го помоля за съдействие за работа. Потреперих, като си представих формулярите, интервютата и обясненията, защо нямам никакви официални документи за квалификацията си по руски език — ако изобщо стигнех до този етап. Баща ми щеше да реши, че съм полудял.

И парите. Бях получил фиш с пари от „Декер“, който ми бе помогнал много. Но ипотеката върху апартамента ми си оставаше. Шибаният К. Р. Норис щеше отново да се лепне като пиявица само след ден-два. Дължах на Рикардо пет хиляди лири, три от които още бяха в банковата ми сметка. Е, тази сума щеше да ми помогне да изкарам следващите няколко месеца. Един ден щях да му ги върна. Може би.

Някакъв рязък шум се разнесе над главата ми, последван от приглушен трясък на изкъртвана мазилка. Спомних си, че възрастната женица над мен ме бе предупредила, че ще прави ремонт. До този момент не ми се бе налагало да прекарвам деня у дома, така че не го бях забелязал.

Привърших със закуската си и се вмъкнах в малката си спалня, прекрачвайки сака с екипа си за ръгби, който още не бях успял да

изпера след последния мач за сезона. Еуфорията ми от напускането на „Декер“ бързо се изпаряваше — бях изправен пред реалността да живея без заплата. Леглото ме мамеше и аз се проснах в него. Лежах по корем, с отворени очи, а мислите преминаваха през ума ми като вихър.

Липсваше ми Изабел. Нетърпението, с което съзнанието ми се бе опитало да се справи с отвличането ѝ, треската, с която се ровех из спомените си за нея, бяха отстъпили мястото си на изтощително и хронично отчаяние. Много ми беше трудно да се справям с несигурността. През повечето време убеждавах себе си, че тя е още жива. Но в мрачни моменти като този чувствах, че е мъртва, че никога вече няма да я видя. Въпросът обаче си оставаше. Ако тя беше мъртва, защо не са открили още тялото ѝ? А ако беше жива, защо не се обаждаше Зико с доказателство за това? Защо ще му е да я убива, след като беше само на косъм от толкова много пари? Защо ще я държи жива, когато полицията всеки момент може да го спипа за врата? Трябваше да знам какво се е случило, каквото и да беше то. И въпреки това... Но поне имаше някаква надежда.

Телефонът иззвъня. Беше Джейми. Шумът и гълчавата от борсовия салон на „Декер“ се промъкнаха в микрофона.

— Какво направи, по дяволите?

— Напуснах.

— Знам, че напусна. Но защо? Рикардо е в страшно мрачно настроение. Той те ценеше високо, знаеш го. И защо не ми каза?

Вярно, бях длъжен да му го кажа, но не го направих. Не можех да се изправа срещу него и да му обяснявам и след това да го повторя и с Рикардо. Не се бяхме срещали, откакто се бях завърнал от Бразилия.

— Съжалявам, Джейми, но ти знаеш, че ме измъчваха въпроси за „Декер“, откакто започнах работа при вас. Просто не е за мен.

— Наред ли си с главата? Тук има теория, че си изкукал, откакто отвлякоха Изабел. Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

— Сигурен съм. Вярно, разстроен съм заради нея, но бях планирал да напусна още преди да потегля за Бразилия.

— Е, тук правим от теб втори Дейв. Макар че в твоя случай е малко по-лесно.

— Да ти кажа, не съм особено изненадан. — И все пак ме заболя от думите му. Харесвах колегите си. Не исках толкова лесно да ме

изтрият от съзнанието си.

— Знам, че се чувстваш ужасно. Да отскоча ли да му ударим по една? Тази вечер специално не мога, но утре?

— Да, Джейми. Не е лоша идея.

Никога не се бях съмнявал, че дружбата ми с Джейми ще преживее оставката ми. Той бе заложил авторитета си с мен пред Рикардо, а аз го бях накарал да изглежда като глупак, нещо, с което Джейми никога не се бе примирявал. Но аз знаех, че той няма да ме отритне. Хубаво щеше да е да се видим утре.

Доизпих бирата, после отскочих до близкия супермаркет за още. Пуснах няколко от старите компактдискове на Джоана. Надявах се, че ще ми напомнят за нея, като изместят Изабел от мислите ми. Не стана. Поръчах си по телефона пица и я изядох. После позвъних на Луиш и му казах, че съм напуснал. Още нямаше никакви новини за Изабел. По някое време очите ми започнаха да се затварят и аз се запътих към спалнята.

Заспах с мисълта за Изабел и се събудих със същата мисъл. На ставане обаче вече бях решен да се стегна. Почистих неразборията от предния ден, купих си свята храна от супермаркета и си направих прилична закуска: бекон, кренвирши, пържени яйца, пържени филийки. Приготвих си и кана прясно кафе.

Вече с пълен стомах и малко по-щастлив отпивах от кафето си и гледах през прозореца малката си градина. Представляваше истински хаос с плъзналите навред бурени, задушили няколкото цветя, успели да преживеят зимата. След закуска вероятно щях да се захвана и с нея.

Трябваше да се обадя на Ръсел Чърч. Но не днес. Утре.

Телефонът иззвъня.

— Да? — Това беше първата ми дума за деня. И излезе малко прегракнала.

— Ник, баща ти се обажда.

— О, здравей.

— Добре ли си?

— Да, съжалявам, че не ти се обадох, татко, всичко е наред. Какво става? — Баща ми никога не ми се бе обаждал по телефона. Никога. Майка ми звънеше понякога, може би за рождените ми дни или когато не се обаждах в продължение на няколко месеца, но не и баща ми.

— Търсих те в офиса ти миналата седмица, но ми казаха, че си бил в командировка в Бразилия. Стана ми интересно. После, когато те търсих тази сутрин, някакъв много учтив мъж ми каза, че мога да те открия у дома ти.

— Е, тук съм.

— Виж, Ник, мисля да отскоча до Лондон за един ден идната седмица. Да се видя с някои стари приятели. Удобно ли е да намина към теб?

О, господи! Само той ми липсваше.

— Няма проблеми — отвърнах.

— Мисля, че си спомням къде са офисите на „Декер“. Не са се местили, нали?

— Аз вече не работя там.

— Какво? — Той беше искрено изумен.

— Напуснах. Вчера.

— Защо?

Простенах мислено. Как да му го обясня?

— Просто установих, че Сити не е за мен, татко.

Последва тишина.

— Добре, разбирам. — Гласът му довя студа от Норфолк. — Това беше страхотна възможност да направиш нещо реално, Ник.

— Не е хубаво място, татко. Честно ти казвам. По-добре, че се магнах.

— Е, майка ти ще бъде страшно разочарована — каза той.

Аз пък бях убеден, че ще е щастлива от решението ми.

— Въпреки това много ми се иска да се видим — произнесох за голяма моя изненада.

— Ами, такова, добре. Може би някой друг път. Надявах се да те зърна там *in situ*, така да се каже. Но след като не работиш повече там, не би имало много смисъл, нали?

— Да, прав си.

— Добре тогава, довиждане.

— Довиждане.

Затворих телефона. Почувствах се виновен и ядосан. Виновен, че го бях разочаровал, ядосан, че не бе поискал да се видим.

Почувствах се самотен.

Мислите ми се върнаха към „Декер“. Джейми бе споменал, че ме изкарвали поредния Дейв. Зачудих се какво ли е станало с Дейв. Не бях имал много време да го опозная по-добре, но ми бе харесал от първия път. А сега се чувствах донякъде сродна душа с него. Бивш служител на „Декер“ персона нон грата. Колега.

Изрових телефонния указател, който ми бяха дали при постъпването ми в „Декер“. Съдържаха всички домашни номера, включително и този на Дейв. От служителите на „Декер“ се очакваше да блъскат по двайсет и четири часа на денонощие.

Дейв вдигна слушалката.

— Ник! Как си? Какъв спомен от миналото! Мислех си, че повече няма да имам случай да разговарям с човек от „Декер“.

Обясних му ситуацията си и го попитах дали е възможно да отскоча да се видим.

— Разбира се, няма проблем. Ела днес следобед, ако искаш. Нямам нещо спешно. Имаш ли колела?

— Само две.

— Мотоциклет или велосипед?

— Велосипед.

— Добре, няма значение. Вземи метрото до Тейдън Бойз и ми звънни от станцията. Ще дойда да те взема.

Дейв ме посрещна с един стар „Форд Ескорт“. Минахме по цяла поредица добре поддържани градски шосета до една голяма модерна къща в края на една частна улица. Две големи табели „За продан“ красяха портала от двете страни. Дейв се посуети с дистанционното управление, докато отвори един просторен празен гараж, където да вкара форда.

— Не му ли е малко широчко тук?

— Не — отвърна Дейв. — Обикновено паркирах едно порше 911 точно тук, а там имаше един джип. Госпожата пък си имаше мини автомобилче. Обаче всичко вече отиде.

Минахме през гаража и влязохме в къщата.

— Познаваш ли жена ми Тереза?

Беше едра почти колкото Дейв, с изрусена коса и широка усмивка.

— Здравейте — каза ми тя. — Какво ще кажете за чаша чай?

— Не бих се отказал.

Дейв ме поведе по един предълъг коридор до един просторен салон с прозорец, който гледаше към зелена морава и плувен басейн. Тази къща му бе струвала куп пари.

— Хубаво местенце, нали? — каза той, проследявайки погледа ми. — Истински срам, че не е мое.

— Искаш да кажеш, че е собственост на строителното дружество ли?

— Още по-лошо — на „Декер“ е. Ако не мога да си платя ипотеката следващия месец, което и ще стане, те ще придобият собственост върху него. Правя всичко възможно да го продам преди това.

— Нямах ли никакви спестявания?

— Всичко е в тръстовете на служителите, нали така? А аз не мога да се добера до тях, след като съм изгонен за лоша работа. Така че с две думи, всичко е загубено.

— Не се ли опита да си намериш някаква друга работа?

— Опитях. Нищо не стана. Не знам как го постига Рикардо, но човек може да си помисли, че съм абсолютно нищожество — поне от начина, по който се отнасят навсякъде с мен.

— И какво мислиш да правиш?

В този момент влезе Тереза с чая.

— Благодаря ти, скъпа — каза Дейв, седнахме и той продължи: — Да продам къщата. Имам няколко стари приятели от работата ми във „Форекс“, които ще ми помогнат да купя кръчма. Двамата с Тереза ще я управляваме. Да ти кажа честно, вече само това ми е в акъла. До гуша ми дойде от Сити.

— На мен също — обади се Тереза.

— Знам — казах.

— Значи и ти получи ритник отзад, а?

— Не съвсем. Сам се магнах.

— Защо?

Разказах му за резервите си по отношение на „Декер“ и за отвлечането на Изабел. Той се смая.

— Такова прелестно дете! И умно при това. И не знаят дали е още жива?

— Не знаят.

— Нито кои са похитителите?

— Не. Отвличането е истинска индустрия в Бразилия. Буквално няма ден, без да се случи някъде на територията ѝ.

— Плюс банкерите, които ядат желязото заради портфейлите си. Изглеждах го остро.

— Ти си казал на „Финансов преглед“, че имаш подозрения по този случай. Защо?

— Не беше нищо повече от това, което каза и ти — подозрение. Но доста силно. В „Декер Тръст“ има цял куп сметки само с номера, които ужким били недогледани от Едуардо. Рикардо твърди, че знае произхода на всички пари там, но не съм много убеден в това. А и ти вече познаваш Едуардо. Той с удоволствие ще си затвори очите при такива случаи.

— Добре, значи е възможно там да има някакви съмнителни пари. Но това не е доказателство, нали?

— Така е. Но на пазара се чуват слухове.

— Слухове?

— Да. Всички знаят, че „Шалме“ борави със съмнителни пари, а те притежават двайсет и девет процента от „Декер Уорд“. Сега вече мълвата почва да се носи и за нас. Още не е стигнало до ушите на Рикардо, разбира се, защото никой не би имал куража да му го изтърси в лицето. Но в кръчмите съм чувал доста приказки за това.

— И мислиш, че са верни?

— Отначало не им обръщах внимание. Започнах да се интересувам по-отблизо, когато Мартин Белдекос започна да души наоколо. Почна да задава трудни въпроси и не отстъпваше, докато не получи смислени отговори. После съвсем явно беше убит. А след като и теб те наръгаха, случайностите май стават много.

— Значи наистина си разговарял с някого от „Финансов преглед“?

— Да. Голяма грешка от моя страна.

— Защо?

— Защото той спомена източници вътре в „Декер Уорд“, нали така? После разговаря с мен по домашния ми телефон. Сигурен съм, че Едуардо е сложил някъде подслушвателна уредба. Така ме пипнаха.

— Но защо го направи? Не може да не си знаел какви ще са последствията.

Дейв отпи от чая си и хвърли поглед към Тереза.

— Не знам. Просто нещата станаха съвсем кофти. Един го убиват, друг го наръгват с нож, всеки кърши ръце, никой не смее да зададе необходимите въпроси. Много мислих върху това, но не стигнах до нищо. Сигурно щях да си задържа дрънкалника затворен, но вече бяхме обърнали по няколко бири и си помислих: какво пък, по дяволите. И изплюх камъчето. Изобщо не предполагах, че ще ме изработят така.

Кимнах. Може би трябваше да задам още въпроси.

— Така че отидох в полицията — продължи той.

— Наистина ли?

— Да. След като ме изритаха. Така ми се беше вдигнало кръвното, че страшно ми се прииска да им го върна по някакъв начин.

— И какво каза полицията?

— Оказа се чиста загуба на време.

— Защо?

— Ами защото някакво убийство във Венецуела си е работа на тамошната полиция, нали така? Освен това Мартин Белдекос беше американски поданик, жител на Каймановите острови. Искam да кажа, че се оказa абсолютно задънена улица още от самото начало.

— Ами прането на пари? Това не ги ли интересува?

— Заинтересува ги. Донякъде. Но Рикардо е хитър като хлебарка. Разбираш ли, повечето от дейностите му всъщност не се контролират от никого.

— Как така?

— Ами така. На първо място, „Декер Уорд“ е фирма за търговия с ценни книжа и се подчинява на разпоредбите на Агенцията за ценни книжа и фючърси, а не на Централната банка. Хората от агенцията не ги е много грижа за прането на пари. Рикардо движи бизнеса си само от Канари Уорф, а Агенцията си има основно работа с главния офис в Сити. По-голямата част от търговията на развиващите се пазари изобщо не е регулирана, за разлика от тази на лондонската фондова борса. Внимават много за това. Така или иначе, повечето от сделките на Рикардо се осчетоводяват посредством „Декер Тръст“ на Каймановите острови, а „Декер Тръст“ е по закон съвсем отделна и

самостоятелна компания на чужда територия, така че е извън контрола на британските власти.

— Разбирам. — Рикардо бе изтъкал много здрава мрежа, която никой да не може да разплете.

— И така, ще държат нещата под око. Но не могат да направят кой знае какво, докато няма пране на пари в Лондон.

— Ами полицията?

— И при тях е същото. Ако мога да им измъкна отнякъде някаква „подозрителна трансакция“, ще я прокарат през компютъра си. Очевидно държат под око сума ти банки за съмнителни операции.

Размислих над казаното.

— Миналия месец попаднах на един факс за Мартин Белдекос от Обединената канадска банка. В него се казваше, че Агенцията по борба с наркотиците на САЩ разследва Франсишко Арагао и че са проследили негово плащане до „Декер Тръст“. Може и да успеят да го свържат с „Декер“. В края на краищата нали е зет на Рикардо.

— Франсишко Арагао, а? — Дейв разтри челюстта си. — Е, има логика. Той е много съмнителен. — Дейв въздъхна. — Можеш да им кажеш, разбира се, макар че според мен ще си е чиста загуба на време. Най-доброто, което можеш да направиш в този случай, Ник, е да го забравиш. Нито ти, нито аз можем по някакъв начин да си го върнем на „Декер“. Виж, щом отворя кръчмата си, ще отскачаш ли за по някоя бира?

— Разбира се. Стига да ми дадеш адреса й.

— Непременно.

Станах да си тръгвам. Дейв ме откара до станцията на метрото.

— Ник? — каза той докато се измъквах от колата.

— Да.

— Внимавай. Щом си настъпил „Декер Уорд“ по ташаците, трябва да си отваряш очите на четири.

— Ще внимавам. — Усмихнах се мрачно, затворих вратата на колата и влязох в станцията.

Въпреки скептицизма на Дейв за Агенцията по наркотиците, стори ми се добра идея да говоря с тях. Вече бях напуснал „Декер“, нямаше повече какво да губя. И така, като пренебрегнах пораженията,

които щеше да нанесе това на телефонната ми сметка, поисках от телефонните справки да ми дадат номера на Обединената канадска банка на Каймановите острови и го набрах. Скоро ме свързаха с Доналд Уинтърс.

— Добро утро. Обажда се Ник Елиот, от „Декер Уорд“ в Лондон. Колега на Мартин Белдекос съм.

— О, да. Какво мога да направя за вас, господин Елиот?

За мой късмет Уинтърс още не беше чул за смъртта на Мартин.

— Миналият месец сте изпратили факс на Мартин, в който споменавате, че сте проследили плащане във филиала ни на Каймановите острови от страна на Франсишко Арагао.

— Точно така. Беше нещо във връзка с един адвокат на име Тони Хемпел, нали така?

— Така мисля и аз. Споменали сте, че Франсишко Арагао се разследва от американската агенция по контрола върху наркотиците?

— Да. Не съм сигурен докъде е стигнало. Повече не са ни се обаждали. Но мога да ви дам номера на връзката ми там, ако се интересувате.

Записах си името и номера, благодарих на Уинтърс и затворих.

Набрах новия номер. Беше някъде на територията на Съединените щати, но не бях запознат със системата за кодовете на отделните градове, така че не знаех къде точно се намира.

Вдигнаха слушалката още след първото позвъняване.

— Донъли.

— Добро утро. Обажда се Николас Елиот от „Декер Уорд“ в Лондон. Доналд Уинтърс от Обединена канадска банка ми даде името ви.

— О, да.

— Разполагам с информация относно Франсишко Арагао, за когото знам, че го разследвате.

— Давайте.

И аз му разказах за факса до Мартин, за смъртта му и за нападението върху мен. Чувах го как пише с молива.

— Имате ли копие на този факс? — запита ме Донъли.

— Не, но можете да получите информацията от Доналд Уинтърс, ако искате.

— Добре. — Още писане с молива. — Докладвали ли сте за подозренията си относно убийството на Мартин Белдекос, или за нападението срещу вас?

— Не — отвърнах. — Не съм сигурен къде трябва да се обърна.

— Разбирам. Е, благодаря ви много за информацията, господин, а-а, Елиот. Можете ли да ми дадете номер, на който да ви търся при нужда?

Дадох му домашния си номер. Не ми се искаше обаче да изчезне, без да ми каже какво възнамерява да прави.

— Ще разследвате ли този случай? — запитах го.

Последва моментна пауза на нетърпение.

— Това може да се окаже полезна информация, господин Елиот. В момента провеждаме редица разследвания и тези сведения могат да се окажат от полза.

— Но ще разследвате ли все пак „Декер“? — запитах го, неспособен да прогоня нетърпението от гласа си.

— Съжалявам, не мога да разкривам кого или какво разследваме. Но ви благодаря за информацията, господин Елиот, и знаем къде можем да ви потърсим. А сега, довиждане.

Затворих разочарован телефона. Сигурно в представите си бях виждал как цели тълпи агенти хващат първия самолет за Лондон, за да пипнат за яката Едуардо и Рикардо. Това обаче явно нямаше да се случи.

Опитах се да погледна на нещата от гледната точка на Агенцията. Те очевидно си имаха някаква цел, която преследваха. Вероятно беше Франсишко Арагао. По всяка вероятност използваха всякаква информация, която можеше да им помогне да постигнат целта си, но едва ли щяха да си позволят да бъдат отклонени от подозрения, които, трябваше да призная пред себе си, бяха несъществени.

Все пак в някои отношения вече се чувствах по-добре. Бях изпълнил дълга си. Бях докладвал какво знам на съответните власти. Навярно сега вече можех да сложа кръст на „Декер“.

Не можех обаче да сложа кръст на Изабел.

— Е, голям фурор направи, няма що.

Намирахме се в един локал, „Пемброук Касъл“. Джейми бе отскочил за една бърза бира, както ми бе обещал.

— Разкажи ми.

— Във вестниците в Рио се е появила статия. Но ти предполагам знаеш за това.

— Знаех само, че някаква статия предстои да излезе. Какво пише в нея?

— Твърди се, че финансовият скандал от миналия месец, в който са замесени Умберто Алвеш и наркотрафиканти във фавелите, е бил изцяло изфабрикуван от „Декер Уорд“. Че Освалдо Бочи се е съгласил да публикува статията в замяна на финансова помощ за разширяване на империята си.

— На мен ми звучи съвсем точно.

— Трябва да ти кажа, че тази статия ги настъпи здравата по мазола. Рикардо е истински разтревожен. Ама много. А Едуардо е направо бесен.

Ухилих се. Представата за побеснелия Едуардо много ми допадна.

— Трябва да си отваряш очите на четири, Ник — продължи Джейми. — Ти си създаде много могъщи врагове.

— Пет пари не давам — заявих вироглаво. — Да знаеш, че начинът, по който Рикардо съсипа сделката с фавелата, беше направо отвратителен. Всичко, което прави Луиш, е просто изравняване на резултата.

— Не знам. Обаче според Рикардо ти си виновен за това.

— Но това е абсурдно!

— Иди му го кажи.

Отпих от чашата си и казах:

— Днес се видях с Дейв.

— Как е той?

— С вдигнато кръвно. Рикардо направо го е отрязал отвсякъде. До този момент не е успял да си намери работа никъде в Сити.

— И какво се кани да прави?

— Някакви негови приятели ще му помогнат да си купи кръчма.

— Става за тая работа.

— Да. — Прекъснах за момент. — Знаеш ли, той мисли, че в „Декер“ става нещо нередно. Че Мартин Белдекос е бил убит, защото

се е натъкнал на нещо гнило в „Декер Тръст“.

— Разполага ли с някакви доказателства?

— Не. Говорил е с полицията на тази тема, но те не са проявили заинтересованост. А аз днес разговарях с Агенцията по борба с наркотиците в Щатите.

— Така ли?

— Да. Записаха си подробностите, но и те не бяха особено впечатлени.

— Рикардо не знае, че си разговарял с Дейв и онези от Агенцията, нали?

Поклатих глава. После се сетих за подозренията на Дейв, че Едуардо може да подслушва телефона му. О, не, само това не!

— Е, тогава гледай да не научи — каза той. — Не знам дали има нещо вярно във всичките тия приказки за пране на пари, и не искам да знам. Това обаче, в което съм абсолютно сигурен, е, че не съм виждал Рикардо до този момент толкова разгневен. Направо е страшно.

— Можеш ли да си пъхнеш тук-там носа за още нещо подозрително?

— Не, Ник, не мога. Вече ще съм по-нисък и от тревата. Хайде да те почерпя още една бира.

23.

Внезапен трясък на счупено стъкло ме подхвърли в кревата. Седнах и се опитах да съобразя какво става. От всекидневната се разнесе силно дрънчене. Скочих от леглото и се втурнах натам както си бях само по слипове.

Бяха трима здравеняци с фланелки с къси ръкави и по джинси. Нахвърлих се върху най-близкия и го блъснах в библиотеката.

— Дръжте го!

Силни ръце ме сграбчиха за лактите. Вкопчих се в мъжа под себе си, като се опитах да го докопам за гръкляна. Той се дърпаше и риташе с всичка сила. Другите двама успяха да ме откъснат от него и да ме изправят. Третият, когото бях блъснал в библиотеката, се изправи и ме изрита в слабините. Изревах от болка и се сгърчих. Последва удар в гърба ми, който на косъм се размина с единия ми бъбрек, подир което нечие коляно се заби в лицето ми. Бузата ми изтръпна и устата ми се напълни с кръв, но основната болка идеше от слабините ми. Опитах се да се свия на две, но те не ме пуснаха. После нещо твърдо ме халоса по главата и всичко потъна в мрак.

— Линейка! Бързо!

Изпука полицейско радио. Някой коленичи до мен.

— Диша! Ударен е в главата. Проверете спалнята!

Лежах като труп. Нямах сила даже да се помръдна, дори да отворя очи. Цялото ми тяло беше като натрошено на парчета. Около мен се суетяха много хора. След малко долових нежното прошумоляване на одеяло, което покри полуголото ми тяло, после се чу воят на сирена. Силни ръце ме качиха на носилка. Усетих студен полъх на вятър върху лицето си. Отворих очи.

Намирах се на улицата пред жилището си. Макар да беше нощ, навред беше светло, оранжево от уличните лампи и мигащо синьо от линейката.

Мъж в яркозелена манта се надвеси над мен.

— Дръж се, момче. Ще се оправяш.

Пъхнаха ме в линейката. Цялото ми тяло изпищя от болка. Бях страшно изтощен. Мракът отново ме погълна.

Второто ми посещение в болницата беше по-кратко от първото. Изписаха ме на следващата сутрин със заръка да се върна, ако главоболът ми се влоши. Черепът ми беше охлузен, но главата ми по-скоро беше размътена, отколкото да ме боли. Целият бях здравата натъртен: гърбът и едното ми бедро бяха посинели.

С трепет се качих на таксито до вкъщи. Апартаментът ми представляваше пълен хаос. Бяха откраднали няколко вещи: златните копчета за ръкавели, подарък от татко и мама за осемнадесетия ми рожден ден, записващото видео... и компютърът ми.

По дяволите! Твърдият му диск съдържаше тригодишния ми труд по недовършената ми дисертация. Строполих се на дивана и загледах бюрото, където бе стоял. „А сега мисли — казах си. — Не може да е чак толкова страшно.“ Под бюрото имаше три кашона, които съдържаха записките ми. Господи, дано поне не бяха задигнали и разпечатките ми!

Втурнах се към кашоните и трескаво зарових в тях. Слава богу, бележките ми си бяха непокътнати, плюс черновите на три от главите. Но останалото? Всичко беше изчезнало. Стиснах главата си с ръце. Щяха да ми трябват месеци, докато възстановя всичко онова, което бях въвел в компютъра.

Седнах на пода, заобиколен от пораженията на нападението. Навсякъде бяха разхвърляни книги, чекмеджетата бяха изсипани на пода. Тялото ме болеше адски, а в главата ми беше истинска каша. Нямах работа. Очаквах ме месеци къртовски труд на преписване и систематизиране на оцелелите останки от дисертацията ми. А Изабел беше или мъртва, или затворена в някое тъмно подземие на хиляди мили от мен.

Телефонът иззвъня. Пропълзях до него и вдигнах слушалката.

— Ало?

— Ник?

Целият изстинах. Познах чий е този басов глас. На Едуардо.

— Да?

— Как си?

— Знаеш много добре как съм! Току-що си наредил на горилите си да ме пребият и да обърнат дома ми с краката нагоре!

— Нападнали са те? О, толкова ми е жал за теб. — Едуардо не си правеше дори труда да скрие издевателската си нотка. — Вчера в бразилската преса излезе една много неприятна статия. Много, много неприятна. И не забравяй, че те наблюдавам. И искам да не се вълнуваш много, нали ме разбираш?

— Еби се в гъза, педераст! — изкрещях в слушалката и затръшнах телефона.

Подреждането на хаоса ми отне много време. Бях обезсърчен, пребит и муден. Един полицаи прекъсна подреждането ми — беше дошъл да направи опис на изчезналите вещи. Казах му какво липсва. Казах му също така и за обаждането на Едуардо. Защо пък не, по дяволите? Съмнявах се много дали ще могат да открият нещо, което да докаже съпричастността му към нападението, но все пак щях поне малко да му вгорча живота. Полицаят се отнесе към мен като към малко мръднал бивш служител, какъвто всъщност си бях, но обеща да провери нещата.

След като най-после успях да поподредя, се обадох на Ръсел Чърч, шефа ми в школата за руски изследвания.

— Ник, как си? Тъкмо се канех да ти се обадя, за да ти благодаря.

— О, така ли? — За какво ми говореше, по дяволите?

— Да. За спонсорството от страна на „Декер Уорд“.

Сърцето ми се сви. Проклятие!

— Какво спонсорство?

— Току-що разговарях по телефона с някой си Рос. Той каза, че „Декер Уорд“ искали да осигурят значителна финансова помощ за школата по руски изследвания, като започнат с изпитателен период от година и после ще решат за евентуално продължение.

— В замяна на какво?

— Ами, искат достъп до някои от нашите хора и контактите ни. Планирали да разширят бизнеса си в Русия. Готови са да плащат добри търговски цени за всякаква консултантска работа, при която те са посредници. Всичко е абсолютно точно. Точно това външно

финансиране, от което толкова много се нуждаем! Отлично свършена работа.

— В действителност аз не знам нищо за това.

— О! А аз си мислех, че на теб дължа благодарността. Сигурно така или иначе си им направил отлично впечатление. Е, как вървят нещата при теб?

— Ами, никак. — Опитах се да прогоня подмилкващата нотка от гласа си, но не успях. — Напуснах. Ти ми каза да ти се обадя, ако атмосферата на Сити се окаже неподходяща за мен.

Ръсел беше преизпълнен от ентусиазъм.

— Е, сега вече ще можем да намерим нещо подходящо за теб тук. Още не сме изяснили подробно детайлите от сделката по спонсорството, но ти вероятно би могъл да поемеш част от работата по връзката с „Декер“.

— Чакай за секунда, Ръсел — прекъснах го аз. — Не съм сигурен, че това може да стане. Раздялата ни с „Декер“ съвсем не беше джентълменска.

— О!

— Би ми било от полза, ако продължим разговора на тема работни места в други университети. А и бих искал да те използвам за поръчител, ако мога.

Номерът стана. Гласът на Ръсел изведнъж стана по-предпазлив.

— Добре. Нека си поговорим.

— Утре?

— Няма проблеми. Да кажем в единайсет? До утре.

Нервно почуках на полуотворената врата на Ръсел; състоянието ми беше същото както и преди пет години, когато бях дошъл пак тук да търся работа.

— Влизай.

Още като го зърнах разбрах, че е разговарял с някого от „Декер“. Защото той обикновено ме поздравяваше с лъчезарна усмивка, но този път се надигна доста неловко от бюрото си и ми стисна ръката, като избягваше погледа ми.

— Здравей, Ник. Заповядай, седни.

Все едно че му се бях изтърсил изневиделица. Щръкнах на малкия стол, прилепен плътно до бюрото му. Познавах много от книжата, натрупани отгоре му. По-голямата част от тях бяха с грифа на школата за руски изследвания — купища административни задачи и нито една страница на кирилица.

Той свали очилата си, изтри ги и се навъси.

— И така, за какво искаше да си поговорим?

— Търся работа. Бих искал да знам дали можеш да ме насочиш нейде?

— Не съм чувал за нищо конкретно, откакто си тръгна оттук. Мисля, че онова място в Шефилд може би е още свободно. Има вероятност скоро да изскочи нещо и в университета в Съри. Освен тези две възможности няма кой знае какво.

И това беше моят преподавател, почти приятел през изтеклите почти шест години. Човекът, който си заложи авторитета заради мен въпреки липсата на все още официална диплома за квалификацията ми по руски език. Можеше да направи много повече от това за мен.

Трябваше да разбере какво се е случило.

— Ще ми дадеш препоръка, нали?

Препоръка от Ръсел беше от съдбоносна важност за мен. Той беше високо ценен и уважаван сред академичните среди на Великобритания. Дори и по целия свят. Без добра препоръка направо угасвах. Нямах да имам и най-малък шанс да си намеря работа.

Очилата му отново станаха обект на поредното бърсане и лъскане.

— Може да се окаже трудна работа — каза той. — Мога да ти дам нещо от този род, разбира се. Но ще ми е много трудно да го разкрася.

— Защо? Какво не е наред? Какво ти казаха от фирмата?

— Господин Рос от „Декер Уорд“ ми разясни обстоятелствата, при които си напуснал фирмата им.

— Кой господин Рос?

Ръсел се поколеба.

— Мисля, че спомена, че се казва Едуардо Рос. Не съм сигурен.

— О, ясно. И какво ти каза?

Ръсел се разшава неловко в креслото си.

— Каза ми, че си бил заловен от властите в Бразилия при опит за подкупване на длъжностни лица по някаква сделка там, че това станало публично достояние и че на тях им се наложило да те освободят.

— Но това е пълна глупост!

— Аз четох статията във вестника, Ник. — Той извади фотокопие на статията от вестника на Бочи.

— Но това беше работа на „Декер Уорд“. Мога да ти покажа друга статия, която твърди точно противоположното!

— Рос ми каза, че освен това ти си се свързал с пресата зад гърба на фирмата. — Поведението на Ръсел рязко се бе променило. Той вече се бе привел напред с издадена долна челюст, готов за сблъсък.

— Добре, не желаш ли все пак да изслушаш и моята гледна точка за тази история?

— Окей. Давай.

И аз се опитах да обясня. Беше трудно, защото няха възможност да разказвам в подробности, но мисля, че се справих добре. Ръсел обаче не ме слушаше. Просто не ме чуваше — *не искаше* да ме чуе.

И когато приключих, той почука с молива си и каза:

— Общо взето, Ник, това е само твоята версия на случая срещу тази на „Декер“ и пресата в Рио. — Пак почука с молива — този път по статията на Бочи. — А в момента „Декер Уорд“ са от изключителна важност за бъдещето на тази институция. Не мога да си позволя да подлагам действията им на съмнение.

Това вече прехвърляше всякакви граници.

— Ръсел! Те са те купили!

— Що за абсурдно обвинение!

— Не, не е. Ако бях дошъл при теб от някаква безлична институция в Сити и ти кажех, че искам да се върна в академичния живот, ти не би ми задал никакви въпроси. Но понеже тези хора са ти обещали много пари, ти се вслушваш само в техния глас.

— Не мога да ти дам препоръка с чиста съвест, след като знам, че си бил замесен в опит за подкупване на правителствени служители.

— Ти не знаеш нищо такова. Всичко, с което разполагаш, е думата на Едуардо Рос. Това спонсорство идва заедно с няколко условия, и първото от тях е да бъда смачкан. Това е първата ти сделка

за спонсорство и в рамките на само един ден ти си позволяваш компромиси с независимостта!

Ръсел вдигна ръце.

— Успокой се, Ник. Дай да си поговорим за онова място в Съри, става ли?

— Зарежи го! — срязях го аз и изфучах навън.

Карах велосипеда си към Примроуз Хил с рекордна скорост, пренебрегвайки болката в гърба и крака. Реакцията на Ръсел не беше трудна за предвиждане, но от това горчивината ми не ставаше по-малка. Откакто бе станал шеф на факултета преди три години, той бе поставил осигуряването на спонсорство в центъра на стратегията си за запазване финансовата база на факултета. До този момент не бе имал особени успехи. Самото му положение в школата все още не беше съвсем сигурно. Освен това беше и амбициозен. Защо да жертва всичко заради един преподавател по руски език, па бил той и обещаващ, който още не е защитил дисертацията си?

Защото това щеше да е най-правилното нещо, което трябваше да направи. Защото беше мой приятел и поддръжник. Защото школата за руски изследвания не беше „Декер Уорд“.

Копеле!

Но защо бяха постъпили по този начин „Декер Уорд“? Толкова ли бях важен за тях, че да са готови да се изръсят с един или два милиона долара, само и само да не мога да си намеря никъде работа? Предполагах, че от тяхна страна това беше интелигентен ход с няколко нива. Школата за руски изследвания все още имаше добри контакти и познания за Русия, от които Рикардо би могъл да има полза. А и освен това в момента единственото, с което разполагаше Ръсел, бяха голи обещания. „Декер“ щеше да измисли хиляди формалности, за да се измъкне от сделката, преди да им се наложи да броят суха пара.

Отбих се в кръчмата на ъгъла до жилището ми и си купих бира и сандвич с шунка. Обмислих положението си. Сега вече беше изключено да си намеря работа като преподавател по руски в някой университет. По всяка вероятност и Сити вече нямаше да ме приеме, дори и да исках. Имах поне половин година работа по приключването на дисертацията, без да включвам и другите три или четири месеца,

които щяха да са ми необходими, за да стигна дотам, където я бях зарязал. Явно трябваше да си зароя главата в записките си и да довърша дисертацията. В банковата си сметка имах три хиляди лири — остатъкът от парите, които Рикардо ми беше дал на заем да си купя дрехи. Щях да карам с тях.

Вноските по погасяването на ипотеката отново щяха да станат невъзможни. Нямах никаква възможност да продам апартамента за сума, по-голяма от тази на заема, който бях взел. Щеше да ми се наложи да го дам под наем и да изляза на квартира, стига да успея да намеря нещо по-евтино. Ама много евтино. Боксониера или нещо от този род. Погледнах сандвича с шунка. В бъдеще вече нямаше да мога да се отбивам по заведения.

А и какво ли беше бъдещето ми? Гледах напред с почти пълно безучастие. Ако Изабел беше някъде наблизо, или поне ако знаех, че е жива, щеше да е съвсем друго. Но несигурността, заобикаляща изчезването ѝ, продължаваше да тегне върху душата ми. Вече губех куража, че може да е жива, а без него бъдещето ми изглеждаше безкрайно сиво.

Върнах се в апартамента си. Вече беше почти оправен. Работниците бяха поставили временна врата към балкона. Следобед щяха да монтират нещо по-дълготрайно. За късмет застраховката ми бе предвидила подобни неприятности.

Тъпчих из четирите миниатюрни помещения: кухнята, всекидневната, банята и спалнята. Щеше да е истински позор да напусна жилището си. Навремето, когато Джоана го беше купила, ми бе изглеждало екстравагантно, а после се бе превърнало във воденичен камък на шията ми. Но тук бяха всичките ми рафтове с книги, които в продължение на часове, не, на дни, бях подреждал, рафтовете, които по някакъв чудотворен начин подбираха две хиляди книги. А отпред беше и миниатюрната градинка, в която познавах всяко растение, всеки плевел.

Заля ме внезапен и неочакван гняв. Губех си жилището заради „Декер“. Бях провалил кариерата си заради „Декер“. Ръководството на фирмата бе уредило да ме пребият. За какво се мислеха тия хора, по дяволите? Не можех ли да направя нещо, за да ги спра? Или поне да им причиня неприятности? Жадувах за отмъщение, и то веднага.

Но какво? Разкритието на манипулацията на Рикардо с пресата на Бочи им бе причинило загуби, но не достатъчно големи. Скоро щяха да се съвземат. Искях да направя нещо, което да им причини големи и непоправими щети.

Но какво? Аз, един безработен с два месеца стаж като банкер. Страшно ми се прииска да разтръбя на целия свят за прането на пари, с което се занимавах. Но за да се разкрийт доказателства, достатъчни да ги приковат на позорния стълб, щеше да е необходимо продължително международно разследване, а от Агенцията по наркотиците изобщо не давах признак, че са готови да започнат такова, най-малкото поне на „Декер“. Вече вярвах на Дейв по въпроса за безразличието на властите.

Ненавиждам чувството на безпомощност. Все трябваше да има нещо, което да мога да направя.

Телефонен звън прекъсна терзанията ми.

— Ник? Аз съм, Кейт. Чух ужасните новини. Обаждам ти се да разбера как си.

— Кои ужасни новини?

Долових колебанието й.

— Ами, и двете, предполагам. За Изабел. И че си загубил работата си. Сигурно е ужасно.

— Ужасно е. Освен това се вмъкнаха с взлом в жилището ми и ме пребиха.

— О, господи! Кога?

— По-предната нощ.

— Много ли те биха?

— Не знам. Изгубих съзнание. Главата още ме боли. Гърбът също. И кракът.

— И какво правиш сега?

— Мисля къде да си търся квартира.

— Не можеш ли да си намериш друга работа?

— Не. „Декер Уорд“ внезапно са решили да спонсорират Школата за руски изследвания. Условието да им дадат пари е те да не ми дават никаква работа.

— О, не! Къде ще живееш?

— Не знам. Все ще си намеря някаква боксониера. — Въпреки усилията ми гласът ми прозвуча уморено и обезверено.

Кейт замълча за момент.

— Добре, стига си унивал. Събери си багажа и веднага идвай у нас. Можеш да останеш в къщи, докато си намериш мансардата на бляновете. Не можеш да оставаш повече сам. Двамата с Оливър не сме кой знае каква компания, но е по-добра от никаква.

Внезапно проумях, че това е най-доброто решение на въпроса.

Качих отрупания си със сакове велосипед на влака и в осем часа вече бях на гарата на тридесетина мили от Лондон. Къщата на Джейми и Кейт се намираше на три мили от нея, в селцето Боднъм.

Беше още светло. Въртях педалите по тесните улички. Навсякъде стърчаха кестени, отрупани с бели свещи. Беше шумно, птиците огласяха простора с гълчавата си, а някаква селскостопанска машина се връщаше от полето. Спуснах се стремглаво по стръмния хълм, в чието подножие се гушеше Боднъм, и свърнах наляво покрай едно езеро с патици, като на косъм пропуснах един гъсок, който важно-важно се клатушкеше по пътя. Дори и в това затънтено място велосипедистите не получаваха дължимото им уважение.

Къщата им беше в края на една права отсечка, дълга половин миля. Чух автомобиля зад себе си едва когато мощният му клаксон изрева зад гърба ми, като едва не ме изхвърли от седалката. Обърнах се и видях ягуара на Джейми. Той се опита да ме изпревари, но аз намалих до скоростта на пешеходец и му пресякох пътя. Някои хора цял живот си остават деца.

Те живееха в една стара ферма, все още обградена от селскостопански постройки, използвани от един техен съсед фермер. От едната страна имаше малка горичка с лилаво-зелен килим от неокосена трева и диви зюмбюли. Огромен розов храст се бе разпрострял пред къщата и трябваше да направя маневра, за да избегна един щръкнал бодлив клон.

— Трябва да го поокастрия — каза Джейми. — От друга страна — не пуска в къщата ми такива пъргави юнаци като теб.

— Аз ще го направя, щом те мързи толкова. Ако кажеш, ще окося и двора.

Бяха се преместили тук преди две години, точно след като Джейми бе започнал работа в „Декер“. Къщата ми бе изглеждала абсурдно голяма за двама души плюс малчугана, особено след като бях

свикнал да ги виждам в миниатюрната им едностайна квартира в Чизуик. Напомняше ми малко на къщата, в която бе израснал Джейми и където му бях гостувал преди баща му да бъде принуден да я продаде. В това нямаше случайност, разбира се. Също така подозирах, че не беше случайност и фактът, че Рикардо също си бе купил къща в провинцията.

Кейт се появи на прага и се надигна на пръсти, за да ме целуне.

— Добре дошъл. Вечерята е вече почти готова. За съжаление само задушено, друго няма.

Просторната старовремска кухня се затопляше от една готварска печка и приятното дрънчене на тигани, тенджери и всякакви съдини. Задушеното беше превъзходно. Гаврътнахме му една бутилка чилийско червено вино и през цялото време не спряхме да приказваме и да се смеем. И едва тогава, след като Кейт ни сервира по порция френско сирене, Джейми засегна темата, която до този момент всички внимателно бяхме избягвали.

— Рикардо те спомена тази сутрин.

— Така ли?

— Да. Изнесе ни малко слово. Каза ни защо си напуснал. Обясни ни, че няма нищо против хората, които не са съгласни с кодекса на „Декер“, и че ти е дал шанс да си подадеш оставката, който ти не си използвал. Той нямало да толерира човек от екипа да предава останалите. Каза ни, че ти никога повече няма да си намериш работа — нито в Сити, нито в някой университет.

— Джейми! И ти си мълчал? — възкликна негодуващо Кейт.

Джейми само сви рамене.

— Не би могъл да каже нещо, дори и да иска — казах. — Рикардо просто не е такъв човек. А какво мислят останалите? — запитах Джейми.

Той въздъхна.

— Не знам. Всички са много потиснати след това, което стана с Изабел. А и тази мексиканска сделка ни увисна като воденичен камък. Всички знаят, че двамата с теб сме приятели, и избягват да говорят на тази тема с мен. Подозирам обаче, че ще си държат езика зад зъбите. Рикардо беше пределно ясен. Да се държим за него, за да се грижи и той за нас. Зарежем ли го, ще ни сполети същото, което и теб.

Кейт погледна загрижено съпруга си. Джейми избегна погледа ѝ и се втрени в сиренето в чинията си.

— Мисля, че това спонсориране на Школата за руски изследвания само за да ми отрежат всички пътища за спасение вече прехвърля мярката — казах.

— Така е. И затова похватите му са особено ефикасни. Това е предупреждение към всички останали докъде може да стигне Рикардо с хората, за които мисли, че са го предали. Но това също така е и добра идея. Ще имаме нужда от информация и контакти, за да навлезем в Русия. Старото ти работно място може да ни окаже голяма помощ.

— А боят, дето ми го хвърлиха? Съсипването на апартамента ми? Рикардо спомена ли пред всички и тези факти?

— Съмнявам се дали изобщо знае за това. Тази работа е сто процента дело на Едуардо.

— Джейми, трябва да се махнеш оттам! — заяви разгорещено Кейт. — Особено след начина, по който постъпиха с Ник. Трябва да се махнеш, преди да е станало прекалено късно.

— Вече е прекалено късно — въздъхна той. — Особено сега. Рикардо ще ме дебне и за най-малките признаци на нелоялност.

— Зарежи го! — избухна Кейт. — Просто се махни и точка!

— Не е толкова лесно — каза той. — Тази къща също трябва да се изплаща. Ще ми трябват най-малко две години добри премии, за да се оправя с полицата. Напусна ли, как ще изкарам необходимите пари? Не е особено приятно да имаш Рикардо за враг. Пазарът на латиноамериканските ценни книжа е малък: хората си познават и кътните зъби.

— Би могъл да работиш за „Блумфийлд Уайс“ — каза Кейт. — Ще те глътнат като топъл хляб.

— Да, и ако загубят войната с „Декер“, както върви работата, няма да дадат и пукната пара за мен и се озовавам право на улицата.

— О, Джейми! — изръмжа безсилно Кейт, хвърли салфетката си върху масата и стана.

Двамата с Джейми останахме дълго време в мълчание.

— Съжалявам — наруши го накрая той.

— Не се притеснявай. Свободен съм да сложа кръст на кариерата си. Не е необходимо да слагаш и ти кръст на своята, само за да си солидарен с мен. Имаш да мислиш за Кейт и Оливър. — „И за

амбицията си“ — помислих си. Това му беше истинският проблем и двамата го знаехме отлично. Той се справяше добре в „Декер“ и ако си държеше устата затворена, след няколко години щеше да събере първия си милион. И отчаяно се стремеше към целта си.

Но той също така беше и мой стар приятел. Не исках да го принуждавам да жертва амбициите си заради мен.

Помогнах му да измие съдовете и после си легнах. Кейт повече не излезе от стаята си.

На следващия ден двамата с нея се разговорихме. Джейми бе отишъл на работа, а тя бе откарала Оливър на училище. Времето беше чудесно, слънчево, със слаб ветрец. Седяхме в градината зад къщата и пиехме кафе.

— Знаеш ли, че твоят кръщелник вече си има приятелка? — попита Кейт.

— Наистина ли? Не е ли малко малък за тази работа?

— Мисля, че на тази възраст се привързват много към противоположния пол, а поотраснат ли, вече престават да се интересуват едни от други.

— Как се казва?

— Джесика.

— Хубавка ли е?

— Трябва да питаш Оливър. На мен ми изглежда малко дундеста. Но иначе играят на федербал, така че не мисля да има нещо против нея. Попита ме дали имам нещо против Джесика да идва да си играят. Беше страшно срамежлив и ужасно сладък.

— Е, надявам се да ме представят официално.

Замълчахме. Нещо подплаши враните в близката горичка и те се разкряскаха разтревожено.

— Мислиш ли, че ще я открият? — попита тя.

— Изабел ли?

— Да.

Помислих за момент.

— Да, вярвам. Вярвам, че накрая ще я открият.

— Тя ми изглеждаше страшно мила.

— Така е.

— Обаче ненавиждам жени с фигури като нейната. Изглеждат страхотно каквото и да облекат.

Усмихнах се. Спомних си как изглеждаше Изабел — кожата ѝ, ароматът на тялото ѝ, гласът ѝ. Тя беше жива. Не можеше да е другояче.

Кейт се пресегна и стисна ръката ми.

— Съжалявам за снощи — каза тя. — Но Джейми направо ме влудява. „Декер“ сякаш са му обсебили живота. Понякога ми се струва, че си е продал душата на Рикардо.

— Знам какво ти е на ума. Рикардо дава мило и драго да има пълен контрол върху хората, които работят за него. Остава ги да си вършат работата както намерят за добре, но прави всичко интересите им да съвпадат с неговия. Разбирам гледната точка на Джейми. Той трябва да изплаща всичко това.

— Не, не трябва! — възрази тя с внезапно ожесточение. — В действителност изобщо нямаме нужда от толкова огромно жилище. Разбира се, много е хубаво, но можехме да си живеем щастливо в апартамента си в Чизуик. А и ония дрънканици, че трябвало да се грижи за мен, са пълна глупост. Аз си имах чудесна работа в една адвокатската кантора в Сити. Пак бих могла да изкарвам същите пари. Разбира се, че искам да съм до Оливър, докато отрасне, макар че не съм длъжна.

Не казах нищо. Не исках да вземам страна между двамата. Особено след като според мен единият бе прав, а другият — не.

— Знаеш ли, че се сдърпахме здравата с него, че съм те поканила у нас? — попита тя.

Поклатих глава.

— Каза, че във фирмата щели да го гледат с лошо око. Казах му, че не е необходимо да се вживява чак дотам.

— Не искам да оставам, щом...

— Ще останеш — заяви твърдо тя. Очите ѝ пламнаха. Това ме изненада доста. Познавах я като спокойна и уравновесена жена. Никога не я бях виждал толкова възбудена.

Изненадата ми явно бе проличала, защото тя се усмихна и каза:

— Не се тревожи. Джейми също иска да останеш. Мисля, че вече е разбрал, че се е държал глупаво.

Тя отпи от кафето си и зарея поглед към хълма отвъд градината.

— Той се променя, да знаеш.

В първия момент се въздържах от коментар. Не исках да навлизам прекалено дълбоко във взаимоотношенията им. Тя обаче явно искаше да си разтовари душата. Внимателно навлязох в опасната тема.

— Така ли?

Тя ме стрелна с поглед. Усети неохотата ми да разговарям на тази тема, но въпреки това продължи.

— Спомняш си го какъв беше в университета. Нищо не вземаше на сериозно. Винаги беше страшно забавен, страшно мил, винаги съпричастен. И след това пак беше същият. Ако не беше той, не знам как щях да преживея смъртта на баща ми.

Спомних си, че когато бащата на Кейт бе загинал при автомобилна катастрофа, тя беше направо съкрушена. Джейми бе направил всичко, което се очаква от един съпруг. Той сякаш знаеше отлично кога да я развесели и кога да я остави сама.

— Винаги е бил добър приятел — казах. — Уреди ми работа в „Декер“, нали така? Знам, че нещата просто не се получиха, но не бива да забравяме, че си заложи главата заради мен.

— Да, така е — усмихна се Кейт, но само за момент. — Но какво ще кажеш за Оливър? Джейми направо беше полудял от радост, когато се роди. А сега едва ли го вижда и за няколко минути на седмица.

— Просто няма друг избор, Кейт. Бях в кухнята на „Декер“. Трябва да работиш пряко сили, за да се задържиш. Джейми не прекарва там повече време от другите. Всъщност вероятно дори прекарва по-малко от всички.

— Но защо му е да работи там? След всичко, което сториха на теб, и това, което правят сега с него.

В гласа ѝ се промъкна нотка на страдание. Знаех отговора. Навремето с него бяхме играли ръгби. Той беше един от най-упоритите хора, които познавах. Никога не се предаваше. Ако беше решил да прави състояние в „Декер“, нито аз, нито Кейт можехме да направим нещо, с което да го разубедим.

— Знаеш ли, наистина ти се възхищавам за това, което направи — каза тя.

— Имаш предвид напускането ми ли?

Тя кимна, все така втрещена пред себе си.

— Нямах друг избор.

— Точно това имам предвид и аз.

Тя се обърна към мен и ме дари с топлата си приятелска усмивка. Слънцето се пречупи в късата ѝ кестенява коса. Носеше бяла фланелка с къси ръкави и дълга памучна рокля, леки летни дрехи, които меко обгръщаха плавните очертания на тялото ѝ.

Джейми не я заслужаваше.

И така, останах при Кейт и Джейми. Прекарах два дни в събиране на нещата в апартамента си. Налагаше се да говоря с фирми посредници за търсене на наематели, да търся водопроводчик за ремонт на бойлера, да подреждам, опаковам и да наемам фургон за прекарването на багажа си, осемдесет процента от който бяха книги. Агентите бяха изпълнени с оптимизъм, че могат да намерят наемател, чийто наем почти да покрива ипотеката ми.

Отново заработих над дисертацията си. Бях си мислил, че възстановяването на липсващите глави ще е отчаяна работа, но не се оказа така. Спомнях си много добре какво бях написал и макар да ми се наложи да прероя записките си, дори и това ми достави удоволствие.

А и на самата дисертация това ѝ се отрази благотворно. За съжаление обаче не бях си съставял подробни списъци за всички източници, от които се нуждаех. Щеше да ми се наложи да отделя няколко дни в библиотеката на Школата за руски изследвания в Лондон. По-голямата част от останалата работа спокойно можех да си я свърша при Джейми в Докенбуш Фарм.

Беше много приятно за работа местенце, особено през май. На горния етаж на къщата имаше стая за гости. Нагласих си една маса и стол пред прозореца и разположих на масата новия си „Макинтош“, който бях купил в очакване на парите от застраховката. Погледът ми минаваше над короните на ябълковите дървета и стигаше до две ниви с млада ръж и един нисък залесен хълм зад тях. Картината беше рядко идилична. Работех по цял ден, от осем до осем, като прекъсвах по час за обяда с Кейт и Оливър. Успях да се потопя целият в света на Пушкин и да забравя собствения си свят. Рикардо, Едуардо и „Декер“ все още съществуваха някъде, но много далеч.

Единственото, което ми напомняше за тях, беше Джейми, който всяка вечер донасяше със себе си атмосферата на „Декер“. Скоро обаче и това изчезна: той не искаше да разговаряме на тази тема, аз и Кейт също. Атмосферата в къщата се бе подобрила от спора им за моето пристигане. Всяка вечер си прекарвахме много весело — стояхме до късно, пийвахме и разговаряхме. Имах чувството, че всеки ден е празник.

Позвъних на полицейския участък в Кениш Таун да разбере как върви работата по делото номер 152634/Е. Не ме изненадаха с вестта, че все още тъпчат на едно място. Нищо от откраднатите ми вещи не се бе появило на пазара. Бяха разпитали Едуардо, който естествено бе отрекъл всякаква съпричастност към взлома, и не бяха успели да намерят никаква връзка между него и обира, ако не се брояха подозренията ми.

Сещах се от време на време за Изабел, макар и не редовно. Изпитвах горестно чувство на вина заради това, макар и с разума си да разбирах, че така е по-добре за мен. Когато мислех за нея, винаги бях напрегнат, разтревожен, изпитвах чувство на вина, несигурност, гняв. Бяхме прекарвали само няколко дни заедно, но непрекъснато се тормозех с въпроса дали връзката ни би могла да оцелее и все повтарях, че всичко би се развило добре. Много добре. И изпадах в гняв, че ми бяха попречили да се убедя в това.

Позвъних на Луиш да го питам дали няма никакви нови вести. Зарадва се на обаждането ми. Каза ми, че бил представил една голяма холандска банка с добри връзки в Бразилия на Умберто Алвеш и предложил да си поговорят за финансирането на сделката с фавелите. Възраждането на сделката щяло да отнеме поне два месеца, но въпреки това Умберто бил оптимист. Зарадвах се, че Рикардо наистина е имал причина да изпадне в гняв.

— Някакви, новини за Изабел?

Последва тежка тишина.

— Нищо — отвърна накрая той. — Нищо.

— Полицията не откри ли нещо?

— Не. — Той млъкна. Изчаках го да продължи. — Тя е жива, да знаеш. Още не са намерили тялото ѝ. Ако беше мъртва, щяха да я открият. Знам, че е жива. Усещам го.

— Моля се да си прав — казах. Бях длъжен да вярвам, че е прав.

Една вечер в края на втората ми седмица в Докенбуш Фарм „Декер“ отново нахлу в живота ми. Джейми се върна от работа доста напрегнат и за пръв път първата чаша вино не успя да прогони напрежението. Беше дошъл моментът да нарушим негласното си табу.

— Какво става? — попита Кейт.

— Лоша работа.

— Какво по-точно?

— На Ник със сигурност ще му хареса. — Той ми хвърли един бърз поглед. — Мисля, че сме изправени пред много сериозни проблеми. Пазарът цяла седмица е в състояние на свободно падане и по всички личи, че това ще продължи и тази седмица.

— Какво се е случило? — запитах го. Съвсем съзнателно бях спрял да чета новините от Латинска Америка във вестниците.

— Мексико рухва. Банки гърмят по цялата страна, правителството пада под огромното бремене на дълг-рефинансирането, за да се справи с положението тази година, и на всички им се е дръпнало лайното.

— А „Декер“ са все още на дълга позиция по онази двумилиардна сделка с Мексико от миналия месец?

— Да, и има още цял куп други неща. Мексико паднаха с дваайсет процента и Рикардо продължава да купува още. Разбираш ли, неговата теория е, че САЩ са спасили задника на Мексико през 1995 и сега ще го повторят. От негова гледна точка възможността да изкупуваш на безценица по време на паника е нещо голямо. Да знаеш, че е получил допълнително финансиране от „Шалме“, нали я знаеш, швейцарската банка, която притежава дваайсет и девет процента от активите ни. Имаме вече достатъчно мексикански ценни книжа, за да запълним цялата кула Канари Уорф.

— И колко точно е това?

Джейми се присви.

— Имаме дълга позиция от четири милиарда долара по мексиканската сделка и още два милиарда по други.

— Господи! Какво се е случило? Рикардо да не си е изгубил ума?

— Рикардо — не, но Конгресът на САЩ със сигурност. Чувал ли си нещо за закона на Пинък?

— Не.

— Това е един нов закон, който изисква конгресът им да одобрява всеки аварийен пакет от помощи, който надхвърля определен обем. Създаден е специално, за да не позволява на американското правителство да измъкне отново Мексико.

— А ще го гласуват ли? Президентът няма ли да наложи вето?

— Казва ли ти някой? Това е свързано с още цял куп други сделки. Нека да кажем, че това прави ситуацията около Мексико още по-неясна. Някои от брейдиоблигациите се сринаха до трийсет процента.

Брей! Спомних си, че само преди месец се търгуваха на шейсет и седемдесет процента.

— Значи никакви премии тази година?

Джейми въздъхна.

— Нещата са още по-мрачни. В началото на тази година капиталът ни възлизаше на милиард и половина. По днешни цени загубите ни са по-големи от тази сума. В техническо отношение ние сме в положение на несъстоятелност. Разбира се, всички загуби са нереализирани. А и никой извън групата не знае нищо за случая, дори и лорд Къртън. Все още има шанс пазарът да се завърти благоприятно за нас. Но дотогава ще разчитаме на парите от „Шалме“ и на виртуозното счетоводство.

Джейми имаше право. Бях доволен, но направих всичко възможно да не го покажа. Той беше много притеснен. Не искаше „Декер“ да изчезне яко дим, преди да си е получил поне първото солидно възнаграждение от тях.

Когато обаче на следваща сутрин седнах да работя, открих, че ми е невъзможно да се съсредоточа. Бележките ми, погълнали така силно вниманието ми предния ден, сега лежаха разпилени върху бюрото. Погледът ми се зарея през прозореца към ябълковите градини.

Значи „Декер“ рухваше? Чудесно! Съжалявах единствено, че не аз съм този, който им е придал първоначалната скорост. Изпитвах леко угризение заради Джейми и някои от останалите, които щяха да изгубят солидните си премии след всичкото нечовешко блъскане, което бяха вложили. Но Джейми трябваше да е щастлив, че има жена като Кейт. За какво му бяха толкова пари?

„Декер“ по всяка вероятност все някак си щеше да се измъкне. Цената на мексиканските ценни книжа щеше да се вдигне. Кой знае, може би пък „Декер“ щеше да извади късмета и да приключи с цяло състояние ситуацията, вместо да рухне? Точно сега обаче бе много слаб и уязвим. Ако исках да си отмъстя, сега беше моментът.

А аз жадувах за мъст. Рикардо и брат му бяха съсипали кариерата ми, бяха откраднали дисертацията ми, бяха уредили да ме пребият и да ме изхвърлят от квартирата ми — и всичко това с очевидна безнаказаност. Арогантността им надминаваше всякакви граници. Не можех да ги оставя, без да си платят. Какво ми беше заявил Рикардо? „Не си ли с мен, значи си против мен.“ Чудесно. Аз бях срещу него.

Какво обаче можех да направя?

Спомних си, че Кейт предлагаше на Джейми да си потърси работа в „Блумфийлд Уайс“. Вярно, това щеше да ядоса Рикардо. Но той едва ли щеше да се развълнува чак толкова, ако започнех работа при тях. Едва ли щях да представлявам чак толкова голяма ценност за тях с двумесечния си опит във финансовото дело.

Я почакай! Май че го измислих. Отначало ми се стори истински абсурд, но колкото повече го обмислях, толкова по-смислено ми изглеждаше. Захвърлих Пушкин на една страна и започнах трескаво да подреждам мислите си върху чист лист хартия.

Щеше да ми трябва късмет. Извадех ли го обаче, „Декер“ щеше да го духа много здраво. И то благодарение на мен.

24.

Същия следобед попитах Кейт дали ще има нещо напротив, ако проведе няколко международни разговора. Тя не възрази. Започнах със службата за международни справки и поисках номера на „Блумфийлд Уайс“ в Ню Йорк. После позвъних в централата им, като поисках името и номера на президента им. После набрах самия президент.

Оказа се, че Сидни Стал бил в Лондон. И това ако не беше късмет! Взех лондонския му номер от секретарката му в Ню Йорк.

— Тук офисът на господин Улпин — обади се женски глас.

— Мога ли да говоря с господин Стал? Разбрах, че в момента е в Лондон.

— Да, в Лондон е. Но в момента има среща с господин Улпин. С кого разговарям?

— Ник Елиот. От „Декер Уорд“.

— Може ли някой друг да ви свърши работа, господине? Господин Стал ще бъде зает доста време.

Филтрираха ме. Не беше изненадващо.

— Не. Трябва да разговарям лично с господин Стал. Бихте ли ми предали, че става дума за загубите на „Декер Уорд“ по мексиканската им позиция? Ще ви бъда особено благодарен, ако ми предадете, че го търся неофициално. Ще ви дам номера си. — Дадох ѝ домашния номер на Джейми.

— Разбира се, господине. Ще му предам — произнесе женският глас, като не остави и съмнение у мен, че господин Стал в никакъв случай няма да се обади.

Помислих си дали да не отида в „Блумфийлд Уайс“ посредством Стивън Трофтън, но след известен размисъл се отказах от идеята. Не можех да му се доверя и бързо щях да загубя контрола върху събитията. Много по-добре беше да търся пряк контакт с шефа им.

Седях до телефона във всекидневната и четях вестник. Кейт беше в градината и играеше с Оливър. По едно време влезе да си вземе нещо разхладително.

— Почивка ли? — запита тя изненадана. Никога не прекъсвах за повече от десет минути, ако не се броеше времето за хранене.

— Току-що завърших една глава — казах. — И сега си консумирам наградата — четене на вестник.

Тъкмо бях преполовил спортния раздел на вестника, когато телефонът иззвъня. Мигновено грабнах слушалката.

— Мога ли да говоря с Ник Елиот? — попита млад и спокоен американски глас.

— Да, аз съм.

— Обажда се Престън Морис. Работя за господин Стал. Доколкото разбирам, сте го търсили.

Огледах се. Кейт беше още в градината.

— Трябва да говоря лично с господин Стал — казах.

— Страхувам се, че днес това няма да е възможно. Може би аз мога да го заместя?

Филтрирането продължаваше с пълна пара.

— Добре, слушайте. Аз съм бивш служител на „Декер Уорд“. Разполагам с подробности за последните им загуби от търговия на развиващите се пазари и искам да направя едно предложение. Бих искал да го обсъдя утре с господин Стал. Няма да отнеме повече от четвърт час. Ако това, което му кажа, не му хареса, може да ме изхвърли с чиста съвест.

— Ще проверя и ще ви позвъня пак.

Следобеда се опитах да стоя по-близо до телефона от Кейт, но не успях. Той звънна точно след шест и въпреки усилията ми тя вдигна първа.

— Престън Морис — каза ми тя, подавайки ми слушалката. Не откъсна поглед от мен, докато уговорях среща в девет и четиридесет пет следващата сутрин. После попита: — Кой е този Морис?

— О, един човек, който иска да се видим — отвърнах.

— Заприлича ми на banker.

— Сериозно? Ще му предам думите ти — отвърнах, докато се измъквах от стаята, сподирен от озадачения ѝ поглед.

Офисите на „Блумфийлд Уайс“ се намираха в Бродгейт, модерен комплекс от кафяви мраморни кантори зад гарата Ливърпул стрийт.

Трябваше да преговарям с охраната, рецепцията и секретарката, преди да ми посочат един диван пред една затворена врата. Докато чаках, си спомних Изабел и посещението ни в кантората на Умберто Алвеш. Усмивнах се при спомена как възмутено бе реагирала, че той бе дал мандата за сделката с фавелата на „Блумфийлд Уайс“. Щях да имам нужда от всичката ѝ бойкост, ако исках да доведа делото си докрай. Чувствах я сякаш беше застанала до мен, и се заклех да не я предавам.

След половин час вратата се отвори и се показа един дребен птицеподобен човечец с бяла риза и презрамки. Прецени ме за секунда и не остана впечатлен от видяното. Почти усетих хода на мислите му — че срещата ще продължи максимум пет минути, а не четвърт час.

— Аз съм Сидни Стал, заповядайте. — Той ми подаде ръка и ме въведе в един просторен офис с огромно бюро и комплект кремави кресла и диван. Двамата мъже, които бяха приседнали на ръба на дивана, мигновено се изправиха. Единият беше млад и висок, другият — по-възрастен и по-обрулен. Стал махна към тях.

— Помощникът ми Престън Морис, с когото вече сте разговаряли, и Сай Улпин, който ръководи отдела ни по развиващите се пазари в Лондон.

Стиснахме си ръцете. Стал беше много дребен, едва ли имаше и метър и петдесет, и тежеше най-много шейсет килограма. Изглеждаше като джудже край двамата други, но веднага се виждаше, че той е шефът. Те се отдръпваха от него, сякаш им беше неудобно да го гледат отвисоко.

— Какво можем да направим за вас, господин Елиот? — запита Стал, докато седнаше. Всички последвахме примера му. Погледът му беше насочен към мен, но без да е фокусиран. Явно мислеше или за последната си среща, или за следващата.

Хванах направо бика за рогата.

— Работих в „Декер Уорд“ последния месец и някой друг ден отгоре. Преди две седмици напуснах. — „Е и какво от това?“ — ми казваше изражението му. — Случайно знам, че „Декер“ са се насадили здраво на много дълги позиции с мексикански облигации за последните няколко седмици.

— Това е известно на целия пазар — каза Сай Улпин.

— „Декер“ сключиха тази сделка с Мексико, тя изгърмя и оттогава непрекъснато изкупуват обратно облигации.

Не му обърнах внимание. Вече бях привлякъл, макар и донякъде, вниманието на Стал. Очите му вече започваха да идват на фокус — гледаше към мен.

— Позициите на „Декер“ са много по-големи. Те притежават мексикански облигации на стойност 4 милиарда долара и още два милиарда в други облигации. Загубите им по тези позиции са толкова големи, че технически те вече са в несъстоятелност. Разчитат на финансирането от швейцарския си акционер „Шалме“.

Да, вече бях привлякъл вниманието им.

— Продължавайте — каза Стал.

— Знам, че „Блумфийлд Уайс“ иска да стъпи по-широко на развиващите се пазари. А на всички е известно, че това е пазар на „Декер“. Така че предложението ми е „Блумфийлд Уайс“ да изкупят „Декер“. И тогава вече този пазар ще бъде ваш, а не техен.

Стал се изсмя — някакво къкрене, пробило си път през задръстените му с храчки и катран трахеи. Израженията на другите двама мигновено превключиха от презрителна официалност на учтиво веселие.

— Чухте ли това, момчета? Лошо ви се пише. Това хлапе напират за мандат. — Той извади от джоба си пура и запали. Пурата изглеждаше огромна в сравнение с миниатюрното му тяло. Куражът ми обаче укрепна въпреки смеха им. Маневрите на Стал с пурата му даваха възможност да обмисли нещата.

— „Декер“ не са ли частна компания? — попита той. — Онзи, как беше... Рикардо Рос, не притежава ли по-голямата част от нея? Той няма да ни я продаде.

— Прав сте, това е частна компания — отвърнах. — Но Рикардо притежава само малка част от нея.

Стал повдигна вежди. Бяха страшно тънки, сякаш ги скубеше редовно.

— Рикардо намира други начини да изсмуква средства от „Декер“ — казах. — При това с тонове.

Веждите му се върнаха в нормално положение.

— Тогава кой е собственикът?

— Лорд Къртън и семейството му притежават петдесет и един процента. Предшествениците му са основали фирмата преди сто и тридесет години. „Шалме“, частната швейцарска компания, притежава

двайсет и девет процента. Закупили са ги през 1985. А останалите дваайсет процента са собственост на другите директори.

— И Рос е един от тях, така ли?

— Не съвсем. Рос отказва да влезе в съвета на директорите. Исква групата му по развиващите се пазари да бъде колкото е възможно по-самостоятелна.

Улпин и Стал се спогледаха. Погледът на Улпин говореше: „Нали ти казах“, а на Стал излъчваше само раздразнение. Проумях, че съм стъпил, макар и за миг, на политическо бойно поле. След няколко секунди обаче вниманието на Стал отново се върна върху мен.

— Добре, как според вас можем да закупим компания, която се държи под такъв здрав контрол?

— Къртън си няма и представа в каква дупка го е завлякъл Рос. Кажем ли му го, ще е готов веднага да се отърве от фирмата. Особено след като му съобщим за проблема и му предложим идеалното решение.

— А именно? — попита Стал и пуфна с пурата си.

— „Блумфийлд Уайс“ придобиват портфейла на „Декер“ и успяват да се отърват от него. Не са много фирмите по света, способни на това нещо. Те трябва да са крупна компания, да знаят как да търгуват и да познават развиващите се пазари. А това могат да бъдат единствено „Блумфийлд Уайс“ и никой друг.

— Това ще е дяволска позиция — заяви Улпин. — Рискът ще е неимоверен.

Погледнах Стал право в очите.

— А аз си мислех, че правите точно това: да поемате рискове.

Стал отново се изкикоти.

— Това момче определено ми харесва. Разбира се, че можем да поемем този риск, Сай. Ще изкупуваме облигациите за жълти стотинки. Но какво ще правим с швейцарците?

— Не знам. Нямам представа какво им е казал Рос за тази позиция. Невъзможно е и да разберем откъде всъщност идват парите. Практически е невъзможно да намерим що-годе някаква информация за „Шалме“. На теория това е малка женевска банка, но разполага с милиарди, които управлява, и си мисля, че използва парите на клиентите си, за да финансира „Декер“.

— В Южна Америка „Шалме“ се ползва с репутацията на добра банка за пране на мръсни пари — прекъсна ни Улпин. — Обзалагам се, че списъкът на клиентите им гъмжи от наркотрафиканти и корумпирани политици.

Това беше тема, която изобщо не желаех да повдигам. Не исках да плаша „Блумфийлд Уайс“ с приказки за пране на пари.

— „Шалме“ явно са много лоялни към Рикардо Рос — казах. — Но ако разберат, че има голяма вероятност да кажат сбогом на паричките си, като едното нищо могат да обърнат другия край. Ще повторя още веднъж: най-добрият начин за тях да си върнат парите може да е изкупуването на портфейла на „Декер“ от страна на „Блумфийлд Уайс“ с последващата му продажба.

— Интересно — коментира Стал. — И така, какво искаш, момче? Комисиона от два процента? Трябва да знаеш, че си имаме хора, на които им е известно всичко за това корпоративно финансиране.

— Сигурен съм, че имате — усмихнах се. — А комисиона не ми трябва. Знам, че така или иначе няма да ми платите. Единственото нещо, за което ви моля, е да ме държите в течение.

— Каква ще ти е ползата от това?

— „Декер Уорд“ се отнесе много лошо с мен — казах. Напрегнатият ми глас изненада и самия мен. — Искам да си платят.

Стал се усмихна. Бяха му еднакво ясни както жаждата за отмъщение, така и алчността. Някой по-доблестен мотив като нищо можеше да възбуди подозрението му.

— Да, ще си платят. Тоест, това ще стане, ако решим да действаме съгласно предложението ти — добави бързо той. Нещо в гласа му обаче ме накара да бъда сигурен, че ще го направи. Не можах да сдържа усмивката си. Той я долови и кафявите му очи проблеснаха.

— Добре — каза той и се изправи. — Ще ви се обадим. Скоро.

— И къде беше тази сутрин с чудесния си костюм? — попита Кейт. Току-що бяхме седнали да вечеряме и почвахме салатата, която бях приготвил. — Да не си ходил да търсиш работа?

Двамата с Джейми ме изгледаха въпросително. Целия ден си бях блъскал главата как да се справя със ситуацията. Не можех по никакъв начин да им кажа истината. Това би означавало да искам прекалено

много от Джейми, да не говорим, че после не бих имал очи да остана в къщата му.

Предавах го, и това никак не ми харесваше.

— Да — излъгах. — Една консултантска фирма по мениджмънт. Искат да започнат някакъв бизнес с Русия.

— Коя точно? — попита Джейми.

— КЕЛ — отвърнах. — Съвсем малка фирма.

— О, знам ги! Кристиан Диърбъри работи там. Не го ли помниш? Учихме заедно в Оксфорд.

По дяволите! Пак я омотах.

— Не, не си го спомням — отвърнах.

— Е, мога да му завъртя една шайба. Може да ти свърши работа.

— Не, не се притеснявай. Сигурен съм, че не им трябва. Консултантската дейност не се различава много от банковото дело. Просто не трябваше да ходя при тях.

Чувствах се страшно неудобно и двамата го виждаха. Но нямаше начин как да им кажа с какво се занимавам в действителност.

Разбраха, че не ми се говори, и замълчаха.

Поех си дълбоко дъх и продължих.

— Може би ще е по-добре, ако си тръгна вече. Крайно време е да си потърся някаква квартира.

— Не! — казаха и двамата едновременно.

— Остани при нас, Ник, моля те — каза Кейт.

Погледнах Джейми. Той ми кимна окуражаващо.

— Добре — казах и се усмихнах слабо.

Същата вечер седях на бюрото си и гледах смълчаната долина, осветявана от пълната луна. Дали да остана? Тук ми беше страшно хубаво, а и няхах къде другаде да отида. Агентът по недвижими имоти бе успял да даде апартамента ми под наем. Желанието на Кейт да остана при тях беше повече от очевидно. Защо? Подозирах, че има нещо общо с Джейми. Може би тя си мислеше, че бих могъл да го променя, или по-скоро да го предпазя от промени. Въздъгнах. Вероятността за това беше твърде малка.

Останех ли обаче, как щяха да реагират, когато разберяха за поглъщането? Е, Кейт сигурно щеше да го одобри. Като мен и тя не даваше и пукната пара за „Декер“.

Но Джейми?

За него щеше да е истински удар. Макар и да не би трябвало да реагира по такъв начин. Едно от нещата, които определено привличаха интереса на „Блумфийлд Уайс“ към „Декер“, беше работният персонал, а Джейми беше един от основните играчи в него. А постоянната работа в Уайс беше определено по-добрата алтернатива, отколкото безработицата, след като „Декер“ бъдеше погълната.

Ето, по този начин убедих себе си, че не предавам приятелите си.

По този начин Рикардо получаваше точно онова, което заслужаваше.

На следващата сутрин малко след осем ми позвъни лично Стал.

— Ще се захващаме с предложението ти — изръмжа той. — Утре те искам в офиса ни на Бродгейт в десет и четиридесет и пет. Имаме среща с лорд Къртън.

Чаках го във фоайето на „Блумфийлд Уайс“. От двете страни го съпровождаха двама банкери. Макар да бяха средни на ръст, се извисяваха над него. В действителност тримата напомняха силно на мафиотски бос с две горили зад гърба си.

А тези двамата наистина си бяха горили. „Блумфийлд Уайс“ се славеше с агресивността, с която се отнасяше както към корпоративно-финансовите си сделки, така и към всичко останало. Тези двамата специално имаха голям дял в разгрома на дузини корпорации по целия свят. Технически дейността им беше позната като „сливания и поглъщания“.

Стал ме представи като „момчето, за което ви говорих“. Имената на банкерите бяха съответно Шварц и Годфри. Забързахме през павираните площади в центъра на Бродгейт до едно такси. Офисът на „Декер Уорд“ се намираше на една малка улица точно зад „Банк ъф Инглант“. Пътят дотам ни отне петнадесет минути. Ако бяхме тръгнали пеш, щяхме да стигнем за пет.

Разбира се, до този момент не бях стъпвал в кантората на „Декер Уорд“. Това беше мястото, откъдето се ръководеше традиционният бизнес на фирмата: търговия с бразилски и ексколониални ценни книжа, поверителен бизнес с някои клиенти, малка финансово-

мениджърска група и корпоративно финансиране. Това поне си мислех, че се върши там. Настанен на три мили от него сред небесата, екипът на Рикардо нито знаеше, нито пък даваше пет пари с какво всъщност се занимават в „Декер“.

Спряхме пред елегантна четириетажна викторианска постройка в светлосиво и влязохме в нещо, което можеше да е гостна и на някоя селска къща. Човекът на рецепцията приличаше повече на лакей, отколкото на охрана. След като провериха с уважение документите за самоличност, ни поканиха в един асансьор, а после в залата за съвещания на съвета на директорите един етаж по-горе. Подредена на стената дълга редица финансисти от викторианско време гледаше към дълга полирана маса. Приблжих се до стената да разчета имената. Имаше един Декер, един Уорд, но повечето бяха Къртън.

Стал също огледа внимателно залата. Личеше, че му хареса. И то много.

— Дуайт, как мислиш, дали не можем да подредим кътчето ни тридесет и осмия етаж по същия начин?

Хвърлих поглед към двамата банкери и с мъка потиснах усмивката си.

— Не знам, Сидни — отговори Дуайт. — Ще трябва да вземем малко стари снимки на родата ти. Сигурен съм, че ще можем да намерим художник, който да ги поразкраси малко.

Стал се изсмя.

— Ще ги накарам да лепнат баба ми. Знаеш ли, тя беше селската сваха. Да знаеш само какъв майстор беше да урежда сватби — ама ей така, от нищо.

В този момент вратата се отвори и лорд Къртън прекрачи прага. С високата си стройна фигура, дългата светла коса и елегантния си костюм той беше въплъщение на достойнството и сигурността.

— Добро утро — поздрави той и протегна ръка. — Приятно ми е, Андрю Къртън.

Стал стисна ръката му.

— Сидни Стал. Това са Дуайт Годфри и Джери Шварц. С Ник Елиот се познавате.

— Не мога да си спомня — отвърна той, но пое ръката ми и се усмихна дружески.

Стал ме изгледа леко навъсен.

— Ник доскоро е работил в „Декер Уорд“.

Къртън на свой ред свъси чело.

— В групата по развиващите се пазари — добавих бързо аз. — Срещали сме се веднъж.

— О, съжалявам. Познавам повечето хора от групата, но за вас не можах да се сетя. Качихте се на друг кораб, така ли?

— Нещо от този род, сър.

Студените очи на Къртън ме изучаваха няколко секунди, после той се обърна към Стал.

— Заповядайте, господа, седнете. — На вратата се почука и един човек с външност на лакей внесе кафето. — Както виждате, сам съм, нали така пожелахте. Не съм казал на никого от фирмата за посещението ви, но ще ви призная, че съм любопитен да разбера за какво става дума.

— Добре, господин... е... — Стал се поколеба, оказал се непривично неподготвен за ситуацията. — Имате ли нещо против, ако ви казвам Анди?

— Няма проблеми, Сид — усмихна се Къртън.

Усетих как Дуайт Годфри леко се стегна. Явно Стал предпочиташе Сидни пред Сид.

— Добре, Анди. Работата е съвсем проста. Искаме да ви направим оферта за компанията ви.

Къртън се отпусна в стола си.

— Поласкан съм — отвърна той. — „Декер Уорд“ обаче се развива с много бърз темп и ние очакваме този растеж да продължи. Не мисля, че моментът е особено подходящ за такова нещо.

— Прав сте — каза Стал и зачака.

— Е — каза Къртън с приятна усмивка. — Трябва да ви кажа, че ме заинтригувахте. Каква цена предлагате?

— Десет милиона лири.

— Десет милиона! — изсумтя Къртън. — Това е пълен абсурд! Предполагам сте наясно, че финансовите ни резултати са тайна, но годишните ни печалби са значителни.

— О, това ни е известно — отвърна Стал, фиксирайки Къртън с кафявите си очи. — Работата обаче е там, че си имате проблеми с групата за развиващите се пазари. Не ни е известно обаче дали сте наясно колко е голям проблемът ви.

Къртън вече показва явни признаци на интерес.

— Ако съм ви разбрал правилно, имате предвид сделката, която сключихме миналия месец с Мексико?

— Да, и още нещо.

— Вярно, сделката не се разви особено сполучливо. Моментът не беше избран съвсем подходящо. Когато обаче доминирате определен пазар, както в нашия случай, понякога просто нямате избор. Мога обаче да ви уверя, че ще се справим. Вижте, ако искате да говорим за развиващите се пазари, може би трябва да повикам Рикардо Рос. — И той посегна към телефона.

— Не, недей, Анди — спря го Стал. — Има и още нещо. Ник?

— Сър, известно ми е, че Рикардо е закупил мексикански облигации на стойност четири милиарда долара и два милиарда дълг от други латиноамерикански длъжници. Както знаете, пазарът рязко се срина за последните две седмици. Повече от сигурен съм, че загубите на „Декер“ са повече от милиард и половина долара.

Къртън не отговори веднага. Изражението му от учтиво внимание се промени в явна враждебност. Разбира се, че това му дойде малко много. Бяха го оставили в неведение като последния глупак. Беше притиснат в ъгъла. Оставаше му само един изход — да си пробие път с бой.

— Кой сте вие, по дяволите? — изръмжа ми той. — Да не сме ви изритали?

— Напуснах, преди да ви дам тази възможност, сър.

Той се обърна към Стал.

— Не мога да разбера как е възможно да се вслушвате в думите на този човек. Той дрънка очевидни безсмислици. Съчинил си е всичко от начало до край.

— За съжаление думите му се покриват напълно с онова, което наблюдаваме на пазара, Анди — отвърна Стал. — Имам му доверие.

— Е, аз пък му нямам. И мисля, че трябва да си тръгвате. Не съм длъжен да слушам такива подмятания.

Стал се изправи.

— Добре, Анди. Вдигаме си задниците. Провери обаче все пак думите на Ник. Винаги можеш да ни се обадиш, ако промениш решението си. Но ще те помоля нещо, нямаш нищо против, нали? Не

казвай на Рос за приятелския ни разговор. Поне докато не се увериш, че не крие нищо от теб.

Къртън ни изпрати с ледено мълчание.

Стал ми позвъни на следващия ден по обед.

— Къртън иска да разговаряме. Този път обаче желае да проведем разговора в нашата кантора. Можеш ли да дойдеш в три?

— Идвам.

Нямах никакво време, но успях да се пременя в костюм, да стигна с велосипеда до гарата, да хвана влака за Лондон, после метрото до Ливърпул стрийт и в три без десет да се добера до кантората на „Блумфийлд Уайс“. Срегнахме се в залата за конференции: Къртън, Стал, двамата корпоративни финансисти и аз. Помещението беше много по-семпло и безцветно от онова, в което се бяхме срещнали в „Декер Уорд“, но от прозорците му се разкриваше чудесната гледка на един гигантски железен фалос, сякаш довян от вятъра. Този път Къртън беше в компанията на мъж, когото представи като Гайлс Тилфорд от „Тилфорд и Ко“, един бутик за корпоративно финансиране. Фактът, че бе довел със себе си независим съветник, беше обнадеждаващ. Това навяваше мисълта, че разговорите ни може да стигнат до нещо конкретно.

— Хайде, Анди, давай — каза Стал.

Къртън се справи добре. Запази хладнокръвие. Макар и да изглеждаше замислен, не напомняше на човек, току-що открил, че холдингът му, за който е смятал, че струва няколко десетки милиона долара, внезапно се е стопил до някакви си нищожни пет милиона.

А такава беше истината.

— Може би не е зле отново да повторите подробностите от офертата си...

Преговорите течаха бързо. А и нямаше как да бъде другояче. Всяко следващо влошаване на пазара щеше да обезцени „Декер Уорд“ още повече. Стал напусна Лондон, но Годфри и Шварц останаха и ме държаха в течение. Къртън внимаваше Рикардо да не надуши нещо. Изпрати в Канари Уорф трима свои доверени хора под прикритието на

вътрешна ревизия. Това явно обезпокои донякъде Рикардо, но не събуди подозренията му. Той беше уверен, че може да се справи с всякакви вътрешни ревизори.

Всеки ден си купувах „Уолстрийт Джърнъл“. Мексиканската сделка бе застинала в положение, което нито се влошаваше, нито се подобряваше. Не се знаеше каква съдба очаква закона на Пинък в американския конгрес. Беше изместен до известна степен от преговори относно кои военни бази в континенталните Съединени щати да бъдат закрити.

Не ми беше лесно да се съсредоточа върху дисертацията си, но полагах всички усилия. Докато си седях в стаята на горния етаж на къщата на Джейми и Кейт, разумът ми непрекъснато се връщаше на сделката. Бях в приповдигнато настроение. Прекарвах много часове с представата за физиономията, която щеше да се изпише върху лицето на Рикардо, когато разбереше за продажбата на „Декер“. И то на кого! На „Блумфийлд Уайс“! Дори и той не би могъл да запази хладнокръвие в този момент. Двамата с Едуардо вероятно си имаха скътани парици за такива ситуации, но простата загуба на пари едва ли щеше да нарани толкова гордостта на Рикардо, както удар от този род. Това щеше да е истинско публично унижение. Да се окаже, че могъщата машина на „Декер“, от която всички на пазара трепереха, всъщност е най-обикновена купчина хартия.

Помислих си за Изабел и се усмихнах мрачно. Бях сигурен, че на нея щеше да ѝ хареса. Ако беше жива. Познатото повтарящо се трескаво чувство на вина се завърна. Помислих си дали да не позвъня пак на Луиш да проверя за някакви новости, но нямаше смисъл. Знаех, че щеше да ми се обади веднага щом научеше нещо.

Изпитвах известни угризения за останалите хора, които работеха в „Декер“: Шарлот Бакстър, Мигел, Педро, и, разбира се, Джейми. „Блумфийлд Уайс“ обаче възнамеряваха да задържат повечето от тях — в действителност те купуваха хората. Екипът наистина беше добър: дори и без Рикардо те щяха да са най-добрите на пазара.

Размишленията ми бяха прекъснати от почукване на вратата.

— Да!

Беше Кейт. Лицето ѝ беше сериозно. Носеше един кафяв плик. Отворен. Познах го веднага.

Проклятие! Това беше вътрешен доклад, подготвен от анализатори в „Блумфийлд Уайс“ за състоянието на „Декер“.

— Къде го намери? — попитах я.

— Долу до телефона.

По дяволите! Бях звънил на Дуайт Годфри, когато Кейт беше отишла да вземе Оливър от занималнята. Годфри бе искал да узнае дали докладът на „Блумфийлд Уайс“ съвпада с онова, което съм видял в „Декер“. Нямаше големи разминавания. Но го бях забравил до телефона.

— Прочете ли го?

— Да.

Кейт спря в средата на стаята. Беше се ползвала с репутацията на добър адвокат в Сити. Щом го беше прочела, значи беше наясно с нещата. Беше силно разтревожена. Усетих страните си да пламват — бяха ме заловили на местопрестъплението.

— Защо ти е този доклад, Ник?

Поех си дълбоко дъх. Вече не можех да извъртам.

— Защото това е моя идея.

— Твоя идея?

— Да. Аз предложих на „Блумфийлд Уайс“ да закупят „Декер“.

Кейт приседна на леглото, без да пуска плика.

— Защо?

— Защото Рикардо си го търсеше — казах бавно. — Също и Едуардо. Те се опитаха да съсипят кариерата ми. Съсипаха жилището ми и унищожиха дисертацията ми. А и не съм само аз потърпевшият от мръсотиите им. Направиха същото и с Дейв. И с бедните копелета, които живеят във фавелите. А и кой знае защо е бил убит Мартин Белдекос?

Започвах да се разгорещявам.

— Рикардо си мисли, че правилата на простосмъртните не се отнасят до него. Е, ще му покажа колко дълбоко се заблуждава. Ще го накарам да изпита какво е когато работата на живота му бъде изтръгната от ръцете му.

Кейт ме гледаше с твърд поглед.

— Но какво ще стане с Джейми? Това ще го постави в невъзможна ситуация.

Въздъгнах.

— Знам. Но „Декер“ потъва. Ако „Блумфийлд Уайс“ ги погълне, Джейми пак ще си има работа. — Погледнах я в очите. — Ще му кажеш ли?

— Не знам — отвърна тя и стана от леглото.

Вратата леко хлопна подире ѝ.

25.

Прекарах възможно най-кратко с Кейт и Джейми същата вечер, като се извиних, че имам работа по дисертацията си, и се спасих в стаята си. Седнах пред бюрото с купищата листове пред мен и ум, блуждаещ на друго място. Щеше ли да му каже? Как ли щеше да реагира той?

Разбира се, бях подготвил оправданието си — беше същото, което вече бях казал и на Кейт. Джейми обаче щеше да погледне на нещата от друг ъгъл. Знаех отлично колко важен е „Декер“ за него. Освен това той ми беше дал подслон в дома си, а аз го бях предал. Не исках да го предавам.

Започнаха да ме гризат съмнения дали нямаше да е по-добре, ако изобщо не се бях захващал с „Декер“. Да се бях отказал, както ме беше посъветвал Дейв. Да бях оставил Рикардо на мира, както бяха направили всички смачкани от него. Но не го бях направил. А вече беше късно да променя нещата.

На следващата сутрин изтървах Джейми. Той бе потеглил на работа още преди другите да са се събудили, както винаги. На закуска бяхме тримата с Кейт и Оливър.

— Разговаря ли с него? — попитах я.

— Излез да си поиграеш, Оли — каза тя на сина си, който човъркаше остатъците от закуската си още по пижама.

Той дори не я дочака да довърши — стрелна се като светкавица. Много мразеше да се облича сутрин и това беше шанс да отложи омразната му процедура.

— Не — каза тя, след като Оли изчезна.

Усмигнах се с облекчение.

— Поне можеше да ми кажеш какво правиш! — избухна тя.

— Не можех — отвърнах. — Това щеше да те постави в невъзможно положение.

— Е, добре, как мислиш, в какво положение се намирам сега?

Свих се. Браво на нея — право в десетката.

— Ще му кажеш ли?

— Не — поклати глава тя. — Снощи си блъсках много главата. По-добре е да не знае. Така, ако „Декер“ оцелее като независима фирма или „Блумфийлд Уайс“ ги погълне, той ще бъде чист.

— Съжалявам, Кейт, но това, което правя, е единственото правилно нещо.

— Знам — кимна тя. — И се надявам да пипнеш тези копелета за гушите!

Същия ден следобед позвъних на Стал в Ню Йорк. Въпреки високото си положение, той разговаряше охотно с мен. Това вдигаше здравата кръвното на подчинените му, които не одобряваха достъпа, който имах до него.

— Как се движат нещата? — попитах го.

— Чудесно, Ник, чудесно. Вчера се върнах от Женева. Срецнах се с директорите на „Шалме“. Съсипах ги! Нямаха си представа какви яйца се мътят в „Декер“. Убеден съм, че нямат представа и какво възнамеряват да правят техните хора по развиващите се пазари. Но здравата са уплашени. Започват да загряват, че целият този многообещаващ латиноамерикански бизнес съвсем не е само мед и масло, както си го мислят. Те дори не знаеха, че „Шалме“ използва стотици милиони от паричките на клиентите, за да захранва „Декер“! — Стал се изкикоти. — Да можеше само да зърнеш физиономиите им! Сякаш изсипах цяла каруца пресен говежди тор върху лъскавите им бюра. Кое то в известен смисъл направих де, разбираш ме.

— И какво се канят да правят?

— Искат да се отърват колкото е възможно по-бързо. Жадуват да продават.

— Отлично. Означава ли това, че сме успели?

— Кажи-речи. Работим върху крайния срок: четиринадесети юни. Има да се свърши още работа и Къртън трябва да убеди съответните институции и фондовата борса да одобрят сделката, но това не би трябвало да е проблем. И тогава вече птичката каца в ръката ни.

Четиринадесети юни беше следващият петък.

— Великолепно!

— Да-а, страхотна сделка, Ник.
— Рикардо надушил ли е нещо?
— Не. Няма си и представа. — Последва ново изкикотване. —
Хайде, че имам работа, Ник. — И телефонът замлъкна.
Загледах триумфално телефона. Най-после!

Този път, когато Кейт почука, наистина работех върху дисертацията си.

— Ник, на телефона. Мисля, че е бащата на Изабел.
Втурнах се презглава по стълбите. Кейт дискретно не влезе след мен.

— Луиш! Как си?

— Ник! Имам новини.

— Какви?

— Изабел е жива.

Сърцето ми подскочи. Обзе ме огромна радост, която страхът обаче веднага потисна. Беше прекалено хубаво, за да е вярно.

— Къде е? При теб ли е?

— Не, Ник. — По тона му разбрах какво ще последва. — Зико ми се обади. Каза, че още я държат.

Разочарование. И веднага нов страх.

— Имаш ли доказателство, че е жива?

— Да. Решил съм да ти се обаждам само когато съм сигурен, че е жива.

— Какво стана? Защо тогава не представиха доказателство, че е жива?

— Не знам. Зико каза, че тогава са прекъснали преговорите поради полицейската операция. Това обаче не ми звучи особено убедително.

На мен също не ми звучеше достоверно. Но Изабел беше жива, това беше най-важното!

— И колко иска този път?

— Там е работата, Ник, че този път не иска пари.

— Че какво друго ще иска?

— Да спреш поглъщането на „Декер“.

Бях зашеметен. Откъде можеше Зико да знае за поглъщането на „Декер“, по дяволите? И какво му влизаше на него в работата?

— Ник? Чуваш ли ме?

— Да, чувам те — отвърнах. — Това направо ме хвърли в тъча. Но е толкова хубаво да знам, че Изабел е жива. Остава ни само да измислим как да я отървем.

— Каква е тая работа с поглъщането на „Декер“? — попита той.

Поех си дълбоко дъх и му обясних. Безопасността на Изабел беше много по-важна от всякаква лоялност, която дължах на „Блумфийлд Уайс“.

Луиш, разбира се, ме слушаше с внимание.

— Но защо похитителите ще ги е грижа за „Декер“?

— Не знам. — Опитах се да разсъждавам на глас. — Единственият човек, който може да е загрижен за това, е Рикардо?

— От това следва, че той стои зад отвличането, така ли?

— Предполагам. Или той, или брат му Едуардо. По-вероятно ми изглежда зад цялата работа да се крие Едуардо.

— Filho da puta!

— Не мисля обаче, че Рикардо знае за поглъщането.

— Е, щом Зико знае, значи някой трябва да му го е казал — измърмори Луиш. — И между другото, той каза и още нещо. — Гласът му изведнъж стана напрегнат.

— Да?

— Ако говорим с полицията, обеща да ми изпрати главата на Изабел.

— Искаш да кажеш... — Стомахът ми внезапно се сви. — О, господи!

— Разговарях с Нелсън. Всъщност той е тук.

— Добре. — Зарадвах се на успокояващото му присъствие край Луиш. — Какво казва той?

— Че не трябва да се обаждаме на полицията в Рио след всичко, което се случи последния път. Мисли, че има вероятност похитителите да са били предизвестени от някой вътрешен човек в полицията.

— Има логика. А какво ще каже да се обърнем към полицията в Британия? Попитай го какво мисли за това.

Изчаках малко, докато Луиш обсъждаше с Нелсън възможното участие на Едуардо и Рикардо в отвличането.

— Нелсън мисли, че е рисковано. Твърди, че тази заплаха се различава от обичайните блъфове при отвличанията. Ако Рикардо или Едуардо, или който и да е друг надуши за осведомяването на полицията, похитителите ще осъществят заканата си. Но може би ти можеш да се довериш на британската полиция, че няма да се намеси.

Нямах никаква представа какво ще направи британската полиция.

— Нека да не ги закачаме тогава — казах.

— Добре. — В гласа на Луиш се прокрадна облекчение.

— Значи Зико иска да спра „Блумфийлд Уайс“?

— Можеш ли? — Гласът му бе изпълнен със страх и надежда.

— Не знам. С колко време разполагам?

— Ден и половина. Изтича в четвъртък в полунощ, бразилско време.

Интересно. „Блумфийлд Уайс“ трябваше да представят офертата си в петък.

— А ако не успея?

— Тогава ще я убият — прошепна Луиш.

— А ако успея, ще я пуснат ли?

— Казват, че ще я пуснат. Нелсън обаче мисли, че може да я задържат още, за да получат и пари. Ако го направят, с радост ще платят.

Обмислих чутото до този момент.

— Предполагам, че зад цялата работа стои Едуардо, той едва ли ще иска пари. Но ако е той, може да я задържи, за да не ни позволи да отидем в полицията.

— Може и да си прав. Аз мисля, че те ще осъществят заплахата си, освен ако не спрем „Блумфийлд Уайс“.

Това поне беше ясно.

— Добре, Луиш, ще направя каквото мога.

Затворих телефона и се замислих. Беше ли възможно зад отвличането да се крие Рикардо или Едуардо? Рикардо беше способен почти на всичко, само и само да спаси „Декер“. Но дали щеше да стигне чак дотам, че да отвлича Изабел, бившата си любовница? Не бях сигурен в това. Спомних си обаче заплахите на Едуардо, отправени към мен, и потреперих. Едва ли щеше да е проблем за него.

Всичко се връзваше. Но защо бяха отвлекли именно Изабел? На този въпрос нямаше очевиден отговор.

В момента не можех да разсъждавам много над това. Трябваше да се обадя на Стал. Какво ли щях да му кажа, по дяволите?

Погледнах през прозореца за вдъхновение. Момиче на едно пъстро пони изкачваше хълма по една тясна пътека. Изглеждаше истински абсурд, че трябва да жонглирам преговорите за спасяване на един човешки живот и оцеляването на една компания между три континента от това тихо и спокойно място в сърцето на Англия. Само че аз не жонглирах. Топките бяха увиснали във въздуха и нямаше начин да ги хвана, преди да се стоварят върху главата ми.

Не можех да заповядам на Стал да откаже сделката. Блъсках си главата да измисля някакво извинение от финансов характер. Нямаше такова. Трябваше да му кажа цялата истина и да го призова към човечност.

„Блумфийлд Уайс“ обаче бе прочута като една от най-безчовечните инвестиционни банки на Уолстрийт.

Позвъних му. Преминах през секретарката му, казах на Престън Морис, че е спешна информация във връзка със сделката за „Декер“, и след две минути вече разговарях лично със Сидни Стал.

— Какво има, Ник? В съвещание съм.

Поех си дълбоко дъх.

— Искам да прекратиш сделката.

— Защо? — Отговорът му беше мигновен и рязък.

— Една от служителките на „Декер“ беше отвличена в Бразилия миналия месец. Похитителите са заявили, че ще я убият, ако сделката за поглъщането на „Декер“ не бъде прекратена.

— Какви са тия дрънканици? Това истина ли е?

— Да.

— Не мога да прекратя сделката в този момент. А и защо трябва да я анулирам? Служителите на „Декер“ не са моя отговорност. Ако те искат да убиват собствените си служители, аз не мога да ги спра. Това просто няма смисъл.

— Сидни, тази жена означава много за мен.

На другия край на телефона настъпи мълчание. За момент изпитах надежда. Може би преценяваше как да се справи с тази ситуация.

Грешах.

— Съжалявам, Ник. Ти си емоционално момче и си замесен прекалено емоционално в случая. Виж, благодарен съм ти, че ми осигури тази сделка, наистина е голяма. Но това е бизнес. Тази сделка може да се окаже най-важната в историята на „Блумфийлд Уайс“. Не мога да я спра. Време е да се отдръпнеш, Ник. Кажи им, че сме разговаряли и че аз не мога да направя нищо.

— Но те ще я убият!

— Това нещо е набрало прекалено голяма инерция, за да може да спре сега. Съжалявам. Довиждане, Ник.

И телефонът замлъкна.

Господи! Не можех да повярвам на ушите си. За последния час научих, че Изабел е жива, само за да разбера, че не мога да направя нищо, за да запазя живота ѝ. Представях си я затворена някъде в Рио. Един господ само знаеше как изглеждаше сега, след цял месец в плен. Какво ли си мислеше? Дали знаеше за заплахата? Дали знаеше, че ще умре, освен ако не направя нещо, за да я спася? И дали разбираше, че в действителност бях с вързани ръце?

Седях, стиснал в ръце главата си, в безсилно отчаяние.

Помислих си дали да не отида в полицията. Имаше вероятност да арестуват Едуардо. И колкото повече размишлявах върху това, толкова повече ми изглеждаше вероятно, че именно Едуардо, а не Рикардо, е човекът, организирайл отвличането. Но макар да ми беше ясно, че е замесен, не разполагах с никакви доказателства. Дори полицията да го арестуваше, той без съмнение щеше да си наеме първокласен адвокат, който щеше да се позове на липсата на доказателства. Британската полиция щеше да бъде принудена да работи с бразилските си колеги. Колкото повече обаче се замислях върху нещата, толкова по-очевиден ставаше фактът, че престъплението там беше извършено срещу бразилски гражданин. Щеше да има всевъзможни юридически пречки.

Проклех се. Идеята да накарам „Блумфийлд Уайс“ да глътне „Декер“ ми бе изглеждала като идеално отмъщение за всичко, което Рикардо и Едуардо бяха причинили на мен и на останалите. Отначало усещането беше сладко, но сега, след като можеше да доведе до смъртта на Изабел, вкусът му ставаше отвратителен.

Трезво погледнато не можех да обвинявам Стал. Той се бе държал точно както бях очаквал. Нямах причина да считам, че „Блумфийлд Уайс“ ще са поне мъничко по-човечни от „Декер“.

Обадих се на Луиш. Той веднага вдигна слушалката.

— Ник? — Беше останал без дъх, беше изпълнен с надежда.

Само за миг я разруших.

— Стал няма да промени решението си. „Блумфийлд Уайс“ продължават със сделката.

— Не! — изкрещя Луиш. Последва мълчание, докато събираше сили да се съвземе. — Не можа ли да го убедиш? Този човек нищо ли не изпитва? Дали и аз да не говоря с него?

— Няма смисъл, Луиш. Той няма да промени решението си.

— Ще му се обадя — реши той. — Ще му разкажа всичко.

Оставих го да опита късмета си и той. Нямаше никакъв шанс, знаех го.

През нощта почти не спях. В два станах и се обадих на Луиш. Не успя да ме изненада, че е претърпял неуспех със Стал. Последната ни надежда беше да успее да убеди похитителите, че няма смисъл да убиват Изабел, защото той ще им плати. Луиш беше оптимист, но аз — не. Едуардо не се нуждаеше от пари. Той ме мразеше. По всяка вероятност ненавиждаше и Изабел.

Следващият ден, четвъртък, беше безкраен. Чувствах стаята си като килия. Не можех да я напусна, освен за да се измия и да ям по най-бързия начин. Избягвах по всички възможни начини Кейт и Джейми, гълтах зальците надве-натри и веднага се пъхвах пак в стаята си.

Поне знаех, че Изабел още е жива, а докато беше жива, значи имаше надежда. Имаше вероятност похитителите да се смилят над нея. Може би щяха да се върнат отново на искането си за откуп, както бе предположил Нелсън.

Не можех да си намеря място в стаята, не можех и да работя; стрелките се влачеха по-бавно и от охлюви. Очаквах Луиш да ми съобщи резултата от опита си да убеди Зико да остави Изабел жива. Лошото беше, че не Зико беше човекът, който трябваше да бъде убеждаван, а Едуардо.

И изведнъж ми просветна. Не можех да разговарям с Едуардо, но с Рикардо поне имаше реална вероятност да стигна донякъде.

Хукнах надолу, сграбчих слушалката и набрах номера.

— „Декер“.

Колко беше странно да чуя отново този глас. Толкова отчетлив и уверен.

— Обажда се Ник Елиот.

За момент настъпи тишина.

— Да, Ник, какво мога да направя за теб? — Гласът му беше студен, но учтив.

— Искам да говоря с теб.

— Слушам те.

— Не, не по телефона. Очи в очи. Ще се срещнем на една от пейките пред „Корни и Бароу“. — Погледнах часовника си. Два без петнайсет. — В три.

— Добре — каза той и затвори.

Помолих Кейт да ме откара на гарата. Пътят ни мина в мълчание. Не ме попита какво съм си наумил, а и аз не й споменах. В три и десет стигнах до пейките пред „Корни и Бароу“. Рикардо вече ме чакаше.

Седнах до него. Денят беше топъл и той беше без сако, само по риза с навити ръкави. Гледаше втрещено ръждясалия кораб, закотвен завинаги на пристана. Внезапен смях се разнесе от отворените врати на „Корни и Бароу“ — неколцина закоравели обедни пияници се изсипаха в слънчевия ден. Над и зад нас се извисяваше кулата на Канари Уорф, горда и бяла в следобедното слънце.

— Какво искаш? Зает съм — каза той, без да ме погледне.

— Изабел е жива — казах. Наблюдавах го внимателно и ми се стори, че зърнах някакво едва доловимо трепване на тялото му, мигновено разширяване на очите му, но всичко това изчезна още преди да съм сигурен. — Но на теб това ти е известно, нали?

— Не го знаех — отвърна той. — Радвам се да го чуя.

— Но знаеш, че „Блумфийлд Уайс“ е в преговори с лорд Къртън относно поглъщането на „Декер Уорд“, нали?

Този път той не каза нищо.

— Бащата на Изабел е получил съобщение от похитителите, че ако до петък „Блумфийлд Уайс“ не се откаже от сделката, тя ще умре.

Пак не последва реакция. Въпреки това продължих.

— Искам ти и Едуардо да знаете, че разговарях със Сидни Стал и го помолих да спре поглъщането. Той не се вслуша в молбата ми. —

Усещах как отчаянието набъбва в мен. — Рикардо, не мога да спра това поглъщане! Трябва да ми повярваш!

Той се извърна към мен. Студените му сини очи ме огледаха и ме прецениха.

— Защо ми казваш всичко това? — попита ме накрая той.

— Защото ти си организирай отвлечането! Или ако не си, тогава го е направил Едуардо, което всъщност е едно и също. А аз не искам да я убиваш. — Вече му се молех. Не знаех какво друго да направя.

Рикардо гледаше през мен, лицето му беше ледено.

— Ти ме предаде. Ти се опитваш да продадеш компанията ми на най-големия ми съперник. И идваш тук с някаква налудничава история за това, как съм бил организирай отвлечането на една от собствените ми служителки. Искам не по-малко от теб Изабел да е жива. Дори повече от теб. Не знам нищо за отвлечането, Ник. Така че не мога да ти помогна. А сега трябва да се връщам на работа.

Той се изправи и бързо закрачи обратно през площада към Кулата.

— Добре, тогава поне поговори с Едуардо — подвикнах отчаяно, докато притичвах покрай него. Той не ми обърна никакво внимание. — Едуардо не можеше да не знае какво става. Говори с него.

— Остави ме на мира, Ник — каза той и ме прониза с ледения си поглед.

Спрях и го проследих с поглед до бронзовите врати на кулата.

— Рикардо! — извиках подире му. — Не можеш да я оставиш да умре! Не можеш!

Гласът ми отекна в околните сгради. Рикардо не се обърна.

Върнах се у Джейми и Кейт. Метро, влак и после пеша от гарата. Прибрах се към шест.

През цялото време умът ми проиграваше срещата ми с Рикардо. Той беше убедителен с отрицанието си за всякаква съпричастност с отвлечането на Изабел. Но нали винаги беше убедителен? Винаги. Имаше вероятност Едуардо да е организирай отвлечането без знанието на брат си. Може би Рикардо щеше да говори с него. Да го убеди да не убива Изабел. Да го убеди да я пусне!

Сламките на давещия се.

Погълнах вечерята си за десет минути и пробърборих на Джейми нещо в смисъл, че си имам още проблеми с дисертацията. После се прибрах в стаята си и се загледах в празното пространство.

Двамата с Луиш бяхме сигурни, че Зико ще му се обади в полунощ бразилско време, което отговаряше на четири сутринта в Англия. Едва ли щях да мигна дотогава.

В единадесет Кейт почука на вратата ми.

— Просто да ти кажа лека нощ. Отивам да си лягам.

— Лека нощ.

Тя приседна на леглото.

— Какво става, Ник? Какво има?

— Нищо.

— Разбира се, че има нещо. Не е свързано само с поглъщането, нали? Има и още нещо.

И в този миг сякаш отстрани дочух как някой друг изтърси всичко.

— Не успея ли да измисля някакъв начин да спра „Блумфийлд Уайс“ от поглъщането на „Декер“ през следващите пет часа, Изабел ще умре.

— Но аз си мислех...

— Че е мъртва ли? Е, хубавата вест е, че не е. Лошата обаче е, че скоро ще умре — казах горчиво.

— Но защо похитителите ще ги е грижа дали „Декер“ ще бъде погълната?

Споделих с нея теориите си за Рикардо и Едуардо.

Тя ме слушаше смаяна.

— Не мога да повярвам!

— Можеш ли да измислиш някакво друго обяснение?

Кейт се навъси, поклати глава и попита:

— И какво ще правиш?

— Ще чакам крайния срок.

— О, господи! Говорил си с „Блумфийлд Уайс“?

Кимнах.

— И те изобщо не обърнаха внимание?

Въздъхнах и кимнах повторно.

— А Рикардо?

— Днес следобед ходих да се срещна с него. Мълча си. Отрече всякаква съпричастност с отвличането и си тръгна.

— Вярваш ли му?

— Знаеш колко убедителен може да е Рикардо — поклатих глава.

— Знам. — Тя се замисли за момент. — А Андрю Къртън?

Само я изглеждах втренчено.

— Той не може ли да направи нещо? — попита тя. — Разговаря ли с него?

— Господи! Изобщо не ми хрумна. — В следващия миг свъсих вежди. — Едва ли ще спре сделката заради мен, не е ли така? Искам да кажа, че това е единственият му шанс да продаде компанията.

— Не можеш да разбереш, без да опиташ.

Погледнах часовника си. Единайсет и петнайсет. Само пет часа до крайния срок на Зико.

— Знаеш ли къде живее? — попитах Кейт.

— Нямам представа. Но можем да се обадим на справки.

— Сигурен съм, че го няма в справочника. — Пробвах. Така се и оказа.

— Джейми може да го знае — каза Кейт. — Мисля, че е ходил у тях.

— Не искам да намесвам Джейми в тази работа.

— Нямах избор.

Джейми тъкмо подсушаваше съдовете в кухнята.

— Знаеш ли къде живее лорд Къртън? — попитах го задъхано.

Той се обърна и се навъси.

— Защо?

— О, хайде, Джейми, кажи ни — сряза го Кейт.

— Някъде на Кенсингтън Скуеър. Номера не го помня.

— Хайде, Ник. Ще те закарам — каза Кейт.

— Какво става? — попита Джейми.

— После ще ти кажа — викна Кейт вече от вратата.

26.

Пътят ни отне четиридесет и пет минути. Кейт караше бързо — нямаше много движение. Стигнахме Кенсингтън Скуеър, но нямахме и представа къде точно е къщата на лорд Къртън.

На задната седалка на колата на Кейт се търкаляше стар плик. Взах го, пъхнах в него ръководството по обслужване на автомобила и си избрах една къща. Натиснах звънеца. След две минути някакъв сивокос мъж в старомоден халат отвори вратата. Не беше от тия, които изпадат в паника от среднощни звънци.

— Лорд Къртън? — попитах го.

— Сбъркали сте адреса. Той не живее тук.

— Извинете, сър, но имам спешно съобщение за него — казах и показах неразпечатания край на плика. — Бихте ли ми казали къде точно живее?

— Ето там — отвърна той. — В четвъртата къща.

Благодарих му и тръгнах към посочената къща. Кейт видя, че продължавам, и слезе от колата.

— Не се притеснявай, ще се оправя и сам — казах.

— Ако сме двамата, има по-голяма вероятност да ни изслуша.

Оказа се права.

Позвъних. Почти веднага ни отвориха. Къртън носеше стари зелени панталони и памучна риза на райета. Беше без обувки, само по чорапи.

— Какво искате, по дяволите? — каза той и се навъси.

— Може ли да влезем, сър?

— Не. Разкарайте се.

Опита се да затвори вратата, но аз я подпрях с крак.

— Моля ви, само пет минути.

— Казах, разкарайте се, или ще извикам полицията.

В този момент между нас се вмъкна Кейт. Беше по-ниска и от двама ни, стигаше само до брадичката на Къртън.

— Изхвърлите ли ни, Изабел Перейра ще умре.

Това сякаш го накара да се замисли за момент.

— Значи тя е още жива?

— Да. Засега — отвърна Кейт.

Той се поколеба, после погледна Кейт — доста по-дружелюбно, отколкото мен.

— Влезте, по дяволите.

Влязохме в една просторна и комфортно обзаведена всекидневна на първия етаж.

— Сядайте — посочи ни той дивана, бързо вдигна една отворена книга от креслото и я захлупи върху една масичка. Успях да зърна корицата: беше от серията на Тери Пратчет „Светът на диска“. Улови погледа ми и леко се изчерви.

— Казвайте какво искате и си тръгвайте.

— Познавате ли Изабел? — попитах го.

Къртън кимна.

— Да, бегло. Тя... тя се помни.

Не бях изненадан, че му е харесала — трудно можеше да се намери мъж, върху когото Изабел да не окаже подобно въздействие. Добър знак.

— Както знаете, тя бе отвлечена миналия месец. Имаше вероятност да са я убили, но се оказа, че похитителите ѝ просто я укриват. Вчера баща ѝ е получил заплаха, че ако „Блумфийлд Уайс“ не прекрати сделката за поглъщането на „Декер Уорд“, тя ще умре. Луиш Перейра и специалистът по отвлеченията, който го съветва, се отнасят много сериозно към тази заплаха. А също и аз.

Къртън слушаше внимателно.

— Какво ги е грижа похитителите за поглъщането?

— Според мен има голяма вероятност зад цялата работа да стои Едуардо Рос.

— Глупости! Имате ли доказателства?

— Твърди доказателства — не, но както казахте, защо е този интерес от тяхна страна към бъдещето на „Декер“?

— Не вярвам, че Едуардо Рос е способен на такава постъпка — заяви Къртън с убеденост, която граничеше с нелепост.

Значи Къртън познаваше Едуардо. А всеки, който го познаваше, трябваше да знае, че той не би имал никакви морални задръжки да организира отвлечение.

Повдигнах вежди.

— Добре — отстъпи Къртън. — Но как Едуардо е разбрал за поглъщането? Нали до този момент държахме в тайна.

— Изтичане на информация — повдигнах рамене.

— Хмм. И какво очаквате да направя?

— Да спрете сделката.

— Не мога — навъси се той. — И вие го знаете много добре. „Декер Уорд“ е в положение на несъстоятелност. Продам ли я на „Блумфийлд Уайс“, тя би могла да оцелее под някаква друга форма и аз ще извлека някаква полза от това. Ако обаче сделката се провали, нямам друг изход, освен да повикам ликвидаторите.

— Добре, не можете ли поне да я отложите? Измислете някакъв проблем. Нещо, което да ни даде поне още малко време.

— Нямам никакво време. Ако пазарът продължи да пада, сделката ще пропадне. Не мога да си позволя да изчакам и да подлагам всичко на допълнителен риск. А и между другото, какво биха ви дали още няколко дни отсрочка?

Това вече го бях обмислял в колата по пътя към къщата му.

— Ще открием кой е отвлякъл Изабел и ще я освободим.

— Но щом бразилската полиция не е успяла да открие похитителите през изминалите два месеца, кое ви кара да мислите, че сега за два или три дни ще успеете да я откриете?

— Защото вече знаем, че отвличането ѝ има връзка с „Декер Уорд“. Най-вероятно са замесени Рикардо или Едуардо. Няма да е трудно да бъдат проследени.

Къртън въздъхна.

— Вижте, мъчно ми е за Изабел, но наистина не мога да направя нищо. Просто нямам никакъв избор.

— Не, имате! — заяви Кейт. Решимостта в гласа ѝ направи силно впечатление на Къртън. — Ако не спрете сделката и Изабел умре, смъртта ѝ ще тежи на съвестта ви до края на живота ви! Никога не ще успеете да я прогоните от мислите си. Разбира се, когато погледнете банковата си сметка и видите, че е набъбнала с още няколко милиона, ще си спомните защо сте я оставили да умре. Но парите няма да ви донесат удовлетворение. Защото съвестта ви ще се пържи на адски огън.

Той премигна, после възкликна:

— Вижте, аз не искам да я убивам! Нямам нищо общо с тази работа.

— Това изобщо не е вярно — тръсна глава Кейт.

Къртън ме стрелна със злобен поглед.

— И защо идвате сега? Нали вие бяхте инициаторът на сделката с „Блумфийлд Уайс“.

— Това не е за него, а за Изабел — поправи го Кейт. — Вижте, знам добре, че нямате нищо общо с цялата тази мерзост, но вие сте президентът на „Декер Уорд“. И това е ваша отговорност.

Къртън се изправи и отиде до прозореца. Двамата с Кейт го наблюдавахме. Напрежението му си личеше по гърба и плещите му.

Той се обърна и прокара пръсти през косата си.

— Не мога да отменя сделката. „Блумфийлд Уайс“ ще ми представят офертата си утре. Но ако искате, мога да отложам отговора си до понеделник.

— До сряда.

— Добре, до сряда. — Той ме изгледа раздразнено. — Но в следващата сряда сутринта ще приема предложението на „Блумфийлд Уайс“, в случай че е разумно, разбира се. И се надявам, че дотогава ще откриете Изабел.

— Благодаря ви — казах.

Кейт му се усмихна. Тя се оказа права — той не беше съвсем лош.

— Бихте ли ни дали телефонния си номер тук? В случай че ни се наложи да се чуем с вас.

Къртън отиде до масичката с телефона, надраска номера върху лист хартия и ми го подаде.

— О, и още едно нещо. — Къртън вече не криеше раздразнението си. Явно му бях дошъл до гуша. — Мога ли да използвам телефона ви?

Навъсването стана още по-дълбоко.

Погледнах часовника си. Беше един часът — девет вечерта в Бразилия.

— Трябва да съобща на бащата на Изабел, за да може да извести похитителите, че ще има отсрочка.

Къртън само повдигна рамене и кимна.

Набрах номера на Луиш. Свързах се още от първия път.

— Луиш, Ник се обажда. Разговарях с лорд Къртън, президента на „Декер Уорд“. Казва, че ще забави приемането на офертата на „Блумфийлд Уайс“ до сряда.

— Слава богу — възкликна той облекчено. След миг обаче тревогата му се върна. — Какво ще правим сега?

— Ще намерим Изабел.

— И как ще го направим, Ник?

Къртън ме следеше внимателно.

— Нека го обмислим утре, става ли? Но ако похитителите се свържат с теб, веднага ми се обади.

— Непременно.

Затворих телефона.

— Нямате представа къде я държат, нали? — попита Къртън.

Повдигнах рамене.

— Е, късмет тогава — усмихна се той за пръв път от началото на посещението ни.

— Благодаря ти — казах на Кейт, докато се връщахме. — Ако не беше ти, не знам дали изобщо той щеше да направи нещо.

— Но го направи.

— Да.

— И какво мислиш да правиш сега?

— Ще чакам Луиш да ми се обади. После си лягам. Спя. И после ще мисля.

Прибрахме се към два след полунощ. Джейми беше още буден и ни чакаше. Телевизорът работеше, а до Джейми имаше чаша и бутилка уиски.

Той се изправи и развълнувано попита:

— Какво става?

— Трябваше да се срещнем с лорд Къртън за една работа.

— Какво? За каква работа?

Не отговорих.

— Вижте, той е президент на работодателя ми. Не можете просто така да отидете и да се срещате с него. Какво е станало, Кейт?

Кейт спря по средата на всекидневната и ме погледна. Кимнах. Нямах право да искам от нея да продължава да крие от Джейми какво

става.

— Помолихме Андрю Къртън да отложи продажбата на „Декер Уорд“ на „Блумфийлд Уайс“ до следващата сряда — каза Кейт спокойно.

— Да ни продадат на „Блумфийлд Уайс“! Какви ги дрънкате? Как така „Блумфийлд Уайс“ ще купуват „Декер“?

— Ей така — каза Кейт. — От две седмици водят тайни преговори с Андрю Къртън.

— Господи! — възкликна Джейми. — И какво общо имате вие двамата с това?

Преглътнах с усилие, преди да си отворя устата.

— Това беше моя идея.

— Твоя идея?!

— Да.

— Защо?

— Рикардо си го заслужаваше.

Джейми ме гледаше слисано.

— Не мога да повярвам, че си го направил! — Той погледна Кейт. — И ти си знаела всичко това?

— Разбрах едва преди два дни.

— И не си ми казала?

Тя избегна погледа му.

— Невероятно! Как можахте да ми направите това!

— Виж, Джейми — започнах аз с възможно най-разумния глас, на който бях способен в момента. — „Декер“ са я загазили здраво. Като едното нищо могат да рухнат. Ако „Блумфийлд Уайс“ ги погълнат, ти ще си запазиш работата.

— Не е там работата! — Джейми закри нервно из стаята. — Ние сме екип! И независимо дали това ти харесва, или не, Ник, ние сме екипът на Рикардо. Ти просто ни разрушаваш!

Сега беше мой ред да се ядосам.

— Говориш също като Рикардо! Той не е никаква жертва на финансовата система, ти също не си. Той е един изключително богат човек, който е направил парите си, като е мамил всички около себе си. Включително и мен!

Джейми ме изглежда злобно. Издържах погледа му и се опитах да се овладеея.

— Изабел е била отвлечена по нареждане на човек, който иска „Декер“ да остане независима. Същият човек е заплашил, че ако „Декер“ бъде погълната, Изабел ще умре. И не ми обяснявай, че Рикардо не е зад тази работа!

Джейми не каза нищо. Обмисляше думите ми. После отвори уста.

— Ник, знам, че сме приятели, но не мога да позволя да бъдеш повече в къщата ми, след като заговорничиш с „Блумфийлд Уайс“ срещу Рикардо.

— Джейми! — ахна Кейт.

— Съжалявам, Кейт, но не е трябвало да му помагаш.

— Аз само се опитвам да спася това бедно момиче от куршума!

Джейми ѝ обърна гръб и ми каза:

— Искам да си тръгнеш от къщата ми.

— Не може! Той няма къде да отиде! — изплака Кейт.

— Добре, искам до началото на идната седмица да си се изнесъл, и колкото по-малко те виждам дотогава, толкова по-добре. — Той излезе от стаята и чух тежките му стъпки по стъпалата за втория етаж.

Кейт ме изгледа с широко отворени очи, захапала устната си.

— Ник, толкова съжалявам.

— Не, аз съжалявам — прекъснах я. — Иди при него. Много е важно сега да си при него.

Тя кимна и го последва по стъпалата.

Останах сам в слабо осветената стая. Взех си чаша и си налях от уискито на Джейми.

Трябваше да предугадя реакцията му. Той беше лоялен служител на „Декер“. Винаги бях свеждал такава лоялност до алчност или поне до амбиция — амбицията да натрупаш богатство, което всъщност си беше едно и също. Тук обаче имаше и още нещо. Джейми беше един от хората на Рикардо. Той олицетворяваше онова, в което щях да се превърна и аз, ако бях останал в „Декер“. Рикардо се грижеше добре за хората си и в замяна очакваше пълна лоялност. При Джейми той я бе получил.

Джейми винаги бе следвал доктрината на която и да е институция, на която служеше. На седемнадесетгодишна възраст той бе станал възпитаник на добродетелите на средното училище, за което бе възнаграден — стана шеф на курса. В Оксфорд бе осъществил

успешна университетска кариера в социално и спортно отношение, и донякъде академично. В „Гърни Крохайм“ бе съумявал да навлича мантията на богат banker всеки път, когато беше нужно на колегите или клиентите му. А сега в „Декер“ даваше всичко, за да спазва правилата на Рикардо, и то добре. До този момент не бе имал никакви проблеми.

Но Джейми беше мой приятел, по дяволите! С какво право Рикардо отнемаше приятеля ми? Та нали взаимната ни лоялност с Джейми се коренеше далеч по-назад в миналото, и далеч по-дълбоко.

Но ако това беше така, тогава защо бях заговорничил зад гърба му да продам „Декер“ на „Блумфийлд Уайс“? Започвах да съжалявам за постъпката си. Сега вече ми изглеждаше като че ли щях да загубя най-добрия си приятел. А ако не станеше чудо, това можеше да коства на Изабел живота ѝ.

Но аз искрено бях вярвал, че Джейми пак ще е толкова добре, ако „Блумфийлд Уайс“ погълне „Декер“.

А Кейт? В никакъв случай не бе трябвало да въвличам и нея в това. Дватамата с нея бяхме добри приятели и аз я усещах как губи уважението си към Джейми. Последното нещо, което желях, беше да ги скарам и разделя. А нещата отиваха точно натам, освен ако не действах с най-голямо внимание.

Разбира се, най-големият ми проблем си стоеше непоклатим пред мен. Как да освободя Изабел.

Въздъгнах, допих си уискито и погледнах часовника. Три часът. Крайният срок на похитителите беше четири, английско време. Оставаше още един час.

Задрях на стола. По едно време ме сепна звънът на телефона. Беше четири и десет; първите птички вече се разпяха пред прозореца.

— Ник? Луиш се обажда.

— Какво каза Зико?

— Ще я запазят жива. Казах им, че сделката не се прекратява, но поне се отлага. Той ми заяви, че в момента, в който чуят, че сделката е осъществена, ще я убият.

— Значи разполагаме с времето до следващата сряда, за да я спасим.

— Да. Но поне ще е жива.

— Поне ще е жива — повторих.

Затътрих се по стъпалата нагоре с надеждата, че Изабел ще живее.

Събудих се в девет. Пет часа сън бяха достатъчни, за да ме освежат. Кейт тъкмо отвеждаше Оливър до занималнята му, а Джейми бе излязъл часове по-рано. Направих си кафе и препекох няколко филии, след което се върнах в стаята си да обмисля нещата.

Прогоних от съзнанието си всякакви мисли за Джейми, Кейт, за това къде щях да си търся работа и къде щях да живея. До следващата сряда трябваше да изработя план как да открия Изабел. Издърпах няколко чисти листа и се втренчих в бялата им пустота.

Който и да беше организирил отвличането на Изабел, искаше „Декер“ да остане независима. Рикардо и Едуардо бяха най-вероятните подбудители, защото други като тях с такова неистово желание нямаше. Но въпреки това Рикардо бе отказал да признае всякаква осведоменост за отвличането и на практика беше невъзможно да се докаже съпричастността им.

Но какво да кажем за другия край? За Бразилия? За Рио? Там поне имахме нещо конкретно. Започнах да си нахвърлям идеи.

Похитителите бяха банда от Рио. Аз бях нападнат от банда в Рио — нищо че бяха деца. Дейв бе предположил, че това има връзка със смъртта на Мартин Белдекос в Каракас и с прането на пари в „Декер“. Прането на пари, организирано от Франсишко Арагао, шурей на Рикардо.

Но защо ще му е на Франсишко Арагао да отвлича Изабел?

Огледах наброските си. Ставаше ясно, че искам ли да открия кой държи Изабел, трябва да отида в Бразилия. Междувременно обаче можех да пробвам и една връзка в Англия.

Измъкнах указателя с домашните номера на „Декер“ и набрах един.

— Ало.

— Мога ли да говоря с Лусиана Рос?

— На телефона.

— Здравейте. Обажда се Ник Елиот. Запознахме се на увеселението ви през април, не знам дали си спомняте.

— Здравей, Ник. — Гласът ѝ беше сипкав, топъл и приятелски.
— Как я караш?

— Ами, не съвсем зле. Вие споменахте тогава за някакви латиноамерикански дизайни, които правите, и тъй като имам планове да ремонтирам квартирата си, удобно ли да е отскоча и да хвърля едно око на работите ви?

— Разбира се. Когато искаш.

— Днес става ли?

— Разбира се. Заповядай за обяд.

— Добре. — Погледнах часовника и съобразих за разписанието на влаковете. — В един съм при вас.

— До скоро виждане.

Апартаментът на семейство Рос се намираше на един от големите площади на Белгравия. Заклучих велосипеда си пред входа и натиснах звънеца. Бях облякъл най-модерния си костюм, но с ясното съзнание, че с него бих изглеждал повече на място в Школата за руски изследвания, отколкото тук.

— Ник? — чу се безплътен глас по домофона.

— Да.

— Вторият етаж. Вземи асансьора.

На втория етаж имаше само една врата и аз натиснах бронзовия звънец до нея. След секунди вратата се отвори и на прага се появи Лусиана. Носеше семпла бяла блуза и плътно прилепнали джинси. Черната ѝ коса блестеше разпиляна по раменете. Дари ме с широка усмивка, сякаш бяхме приятели от години.

— Ник, влизай!

Предложи ми бузата си и аз я целунах, улавяйки аромата на скъп парфюм. След това я последвах във всекидневната.

Помещението направо грабна очите ми. Тъмно полирано дърво, дебели килими, златни ръкохватки и тежки брокатени завеси. Но онова, което най-вече ме привлече, бяха трите дълги картини с вихреци се зелени, сини и червени багри.

Лусиана проследи погледа ми.

— На един обещаващ художник от Баия са. Харесват ли ти?

— Напомнят ми за тези на майка ми. — Действително ми напомняха, макар и по някакъв странен начин. Макар и обектите да бяха съвсем различни — крайбрежието на Норфолк и тропически гори — развихрените краски пробуждаха някакво мрачно отчаяние. Беше направо свръхестествено.

— Наистина ли? — възкликна тя. — Трябва да е добра художничка.

— Така е — потвърдих замислено.

Лусиана ме наблюдаваше отблизо. Познаваше картините и ги харесваше. Имах чувството, че познава и майка ми.

— Чаша вино? — предложи тя.

— Няма да откажа.

— Сядай, веднага се връщам.

Седнах на един диван и огледах килимите, вазите, часовниците, свещниците, някои от тях стари, други нови, но всички — скъпи. Между картините висеше голямо позлатено антикварно огледало. Какви ли хора обичаха да подреждат домовете си по този начин? И сам си отговорих: богатите.

Рикардо не се виждаше наоколо. Той вероятно си бе направил кабинета някъде по-далеч отгук. Това беше територия на Лусиана.

Тя се върна с две чаши бяло вино и се сгуши на един голям фотьойл до мен. Отбелязах си, че беше боса. С червени нокти.

На нея ѝ се струваше съвсем нормално един млад бивш служител на съпруга ѝ да дойде в къщата ѝ и да си говорят за обзавеждане. Изглежда, имаше право.

— И така, ти си обзавеждаш квартирата? — запита тя.

— Да. Изкарах малко пари и реших, че няма да е зле да пооправя дома си. Харесах си някои неща от Бразилия и реших да дойда при вас за идеи. Нали нямате нещо против?

— Изобщо нямам нищо против — отвърна тя. Тъмните ѝ очи ме фиксираха над ръба на чашата ѝ. — Какво ще кажеш обаче преди това да пийнем и да хапнем нещо? Съвсем лека салата.

Изгълтах виното на един дъх. Не се чувствах особено уютно. В известен смисъл тази жена беше не по-малко могъща от съпруга си. Беше свикнала да получава всичко, което посочи с пръст. Е, имаш нужда от помощта ѝ, а най-добре беше да хвана бика за рогата веднага, преди да съм изгубил контрола върху ситуацията.

— Всъщност дойдох да ви попитам за едно нещо.

— О, така ли?

— Става въпрос за брат ви, Франсишко.

Това я изненада. Усмивката ѝ потрепери и тъмните ѝ очи се присвиха за миг.

— Какво искаш да знаеш за него?

— Известно ви е, че Изабел Перейра беше отвлечена, нали?

— Да. Ужасно нещо. В Рио постоянно стават такива неща. Ужасно е.

— Има съмнения, че „Декер Уорд“ е замесена с наркобанди. Възможно е да има връзка между това пране на пари и похитителите на Изабел.

— И ти си мислиш, че тази връзка може да е Франсишко? — Лусиана беше смаяна, но не оскърбена.

Поех си дълбоко дъх.

— Дочух слухове, че Франсишко е свързан с някои наркобанди.

— Да не твърдиш, че брат ми е наркотрафикант? — Лусиана изглеждаше повече развеселена, отколкото оскърбена.

— Не, Лусиана. Аз твърдя, че брат ви е бизнесмен. Сигурен съм, че не работи с наркотици, но пък работи с пари, не е ли така?

— Предполагам.

— Е, някои хора инвестират в негов бизнес, той инвестира в нечий чужд бизнес. Може би инвестира пари при Рикардо? Пари, принадлежащи на негови контакти? Контакти по вноса и износа?

Гадаех и това беше явно за Лусиана. Тя се усмихна.

— А защо трябва да ти казвам каквото и да било за това, дори и да има нещо за казване?

— Защо, какво лошо има в това? Пет пари не давам откъде идват парите на Франсишко. Нямам никакво желание да го забърквам в неприятности. Вълнува ме единствено как да открия Изабел, и ми трябва някаква следа. Не я ли открия през следващата седмица, тя ще умре.

— Тя означава много за теб, нали? — Погледът ѝ отново беше прям.

Кимнах.

— Чашата ти е празна. Ще донеса още вино. — Тя отново изчезна, вероятно в кухнята, и се върна с бутилката. Напълни и моята,

и своята чаша.

Седна до мен на дивана и докосна ръката ми. Останах неподвижен. Не ми беше много лесно да го направя с такава красива и сексапилна жена до мен.

— Рикардо не те обича много, нали?

— Да. Не мисля, че ме обича. Нещо против?

— Не — отвърна тя, прокарвайки пръст по ръкава ми. — Дори по-скоро ми допада.

— Ще ми разкажете ли за брат си?

— Може и да ти разкажа — произнесе тя и се усмихна, като ме стрелна през гримираните си ресници.

Беше ми пределно ясно какво трябва да направя, за да отговори на въпроса ми. И като я гледах, нима щеше да ми струва някакви усилия?

В същото време обаче не исках да бъда манипулиран от съпруга й, не исках да ме манипулира и тя. Лусиана се придвижи още по-близо до мен. Усетих гръдта й о лакътя си.

— Не се стеснявай — прошепна ми тя.

— Често ли го правиш?

— Понякога. За разнообразие. И то е наистина разнообразие, мога да те уверя.

— Така казва и Джейми — излъгах аз.

— Говорил ти е за мен? — възкликна тя с присмехулен гняв.

— Ние сме стари приятели — кимнах.

— Пък аз си мислех, че вие англичаните сте прекалено задръстени, за да говорите за секс!

— А Рикардо на какво мнение е по въпроса? Знае ли как се забавляваш у дома?

— Никога не говорим на тия теми. Мисля, че се досеща, че ме вълнуват и други мъже, освен него. Не знам само дали си дава сметка, че може да е някой от служителите му.

— И това не те притеснява?

— Харесва ми да го правя.

— Харесва ти да го правиш?

Лусиана се изпъна на мястото си.

— Когато някоя жена е омъжена за човек като Рикардо, той се опитва да я контролира. Е, а на мен не ми допада да ме контролират.

Искам аз да решавам какво да правя, а ако той го знае, какво от това?

— Мисля, че разбирам.

— Повечето хора не смеят да се изправят насреща му. А ти го направи. Накара го да побеснее. Може би затова ми харесваш.

— А Джейми?

— Мисля, че Джейми се възбужда от мисълта, че може да чука жената на шефа си. Е, мен това не ме засяга. Той обича живота, изпълнен с опасности, аз също. Плюс това той е и интелигентен.

— И къде ще ни отведе всичко това? — попитах я.

— Точно тук. — Тя се приведе към мен и ме целуна нежно по устните.

Или трябваше да остана и да спя с тази жена и по всяка вероятност да чуя някоя опашата лъжа за брат й, или да си тръгвам още сега.

— Благодаря за виното, Лусиана — казах и се изправих. — Съжалявам, че не мога да остана за обяд.

Оставих я сгушена на дивана да пие виното си.

— Чао — каза тя.

27.

През последните три месеца виждах за трети път през илюминатора кафявите запрашени северни предградия на Рио. Този път обаче беше различно. Предишните пъти бях изпитвал възбуда и очакване. Сега ме бяха обзели отчаяние и страх. Страх за Изабел и за мен. При първото посещение за малко не ме бяха убили. При второто за малко не ме отвляха. Чудех се какво ли ще ми се случи сега.

Билетът за самолета от британските авиолинии ми бе струвал половината от парите, които ми бе дал на заем Рикардо. Нямах друг избор. Бях длъжен да направя всичко, което ми бе по силите, за да открия Изабел, а това включваше и полет до Бразилия. Не успеях ли да го направя и осъществяха ли похитителите заплахата си, никога нямаше да си го простя.

Луиш с радост бе изслушал плановете ми, а Кейт бе проявила разбиране. Готовността ѝ да ми помогне да спася Изабел беше затрогваща, но аз и не бях очаквал нещо по-малко от нея. Джейми беше на работа. Без съмнение нямаше да се огорчи от отсъствието ми.

Чувствата ми към Джейми бяха объркани. Бях му ядосан, задето ми бе обърнал гръб заради Рикардо. И гневен за грозната му изневяра на Кейт с Лусиана. Направо го виждах как се оправдава: „Просто беше малко развлечение и малко приключение“. „Ами че аз дори не харесвам Лусиана, а обичам Кейт.“ Ха така.

Изпитвах обаче и чувство на вина. За това, че бях заговорничил срещу „Декер“ от собствената му къща, и за това, че бях направил съпругата му съучастник в делото ми. Носех си отговорността за съсипването на десетгодишното ни приятелство.

Но след като вече бях пристигнал, бях длъжен да загърбя всичко това и да се съсредоточа върху едно-единствено нещо: освобождаването на Изабел. Щеше да е страшно трудно да я открия до следващата сряда, но пък си имах една идея, която можеше да удължи крайния срок на заплахата. Ще видим.

Луиш ме чакаше на летището; прегърна ме усмихнат. Шофьорът му ни откара до апартамента му в Ипанема. Там ни чакаха Нелсън, Корделия и съпругът ѝ Фернандо. Корделия беше забележимо наедряла; с облекчение се уверих, че изчезването на Изабел не е повлияло на бременността ѝ.

Поздравиха ме с ръкостискания и усмивки; бях щастлив, че отново съм сред тях. Седнахме във всекидневната и въпреки непосилното бреме на задачата ни в стаята присъстваше почти осезаемо чувство на оптимизъм. Пак бяхме заедно и задружното ни решение да я открием сякаш нямаше начин да не успее, въпреки огромните пречки.

— И така, какво мислиш, Ник? — попита Луиш.

— Почти съм сигурен, че мога да отгатна кой се крие зад отвличането на Изабел.

— Кой? — попита Корделия.

— Франсишко Арагао.

— Франсишко Арагао? Шурейт на Рикардо Рос? Не ме изненадва — процеди през зъби Луиш.

— Мисля, че работи съвместно с Рикардо и Едуардо Рос. Не знам кой издава заповедите, но според мен решението за убийството на Мартин Белдекос и отвличането на Изабел е тяхно дело.

— Но защо? — попита възбудено Луиш.

— Мисля, че „Декер Уорд“ перат пари от наркотици за Франсишко. Свързал се е с „Декер“ посредством сестра си Лусиана, която е съпруга на Рикардо.

— Говори ли с Лусиана? — попита Луиш.

— Да. — Изкашлях се. Не исках да навлизам в подробности. — Не го призна направо, но представата ми изобщо не я изненада.

Луиш кимна и аз продължих:

— Франсишко открива сметки в „Декер Уорд“ на Каймановите острови с помощта на един американски адвокат в Маями на име Тони Хемпел. И двамата се разследват от американската агенция по наркотиците. Мартин Белдекос е бил на път да разкрие тази им дейност, за което се прощава с живота в Каракас. Нападението върху мен може да е било извършено поради същите причини. — Направих пауза и се загледах през прозореца към крайбрежието на Ипанема и

морето. Пясъчната ивица, където за малко не ме бяха убили, не се виждаше.

Четиримата ме слушаха много внимателно.

— Добре, но какво общо има отвличането на Изабел с тази работа? — попита Луиш.

— Не мога да бъда сигурен. Отначало изглеждаше като съвсем обикновено типично отвличане за пари. Всички си мислехме, че са отвлекли Изабел, за да те накарат да платиш откуп.

Луиш кимна.

— Сега обаче сякаш изглежда, че парите не са били основният мотив. Похитителите сякаш повече ги е грижа за „Декер“, а не за измъкването на откуп.

— Но защо ще им е да я отвличат тогава?

Бях отделил значително време на обмислянето на този въпрос, докато траеше полетът ми, и бях уверен, че имам отговор.

— Първо, не беше отвличена само тя. Отвякоха и мен. Може би са си мислили, че разполагам с информация за Мартин или Франсишко, която да ги компрометира. Искали са да ме отстранят. Дори и когато избягах, те продължиха да ме разиграват, като започнаха преговори за откупа за Изабел, а и аз, разбира се, напуснах „Декер“ скоро след като се върнах в Англия.

— Но защо тогава не са я убили точно както са убили Мартин Белдекос? — запита Нелсън.

— Добър въпрос, но не мога да дам отговор. — В действителност можех да предположа защо не са я убили, особено ако Рикардо е бил замесен в някаква степен в операцията. Не исках обаче да разказвам на Луиш за миналата връзка на дъщеря му с Рикардо, ако можех да му го спестя. Знаех, че и той не би имал нищо против. — Поради някакви причини те са искали да повярваме, че тя е мъртва. Затова така рязко прекратиха преговорите за откупа и не отговориха на въпроса за доказателството за живот. Обаче очевидно са решили да я запазят жива. Слава богу.

— Имате ли доказателства, с които да подкрепите твърденията си? — попита Нелсън.

— Не, не разполагам с такива, но всичко съвпада. Ти какво мислиш, Луиш?

Луиш потърка брадичката си.

— Мисля, че може и да имаш право. В думите ти има логика.

— Познаваш ли го?

— Франсишко ли? Не. Искам да кажа, че сме се срещали веднъж или два пъти, но никога не съм си имал работа с него.

— С какво се занимава? Известно ми е само, че е някакъв финансист.

— Баща му е сенатор, също и дядо му. По-големият му брат ръководи една компания, която прави големи удари от държавни поръчки. За Бразилия обаче това е нормално.

— А самият Франсишко?

— Натрупа много пари през осемдесетте чрез офшорни инвестиционни компании. Не беше трудно и беше много печелившо. Много хора го правеха. Включваше валутни спекулации при различни правителствени програми за обменни курсове. Трябваше да се прави офшорно, за да се избегнат контролните органи по обменните операции.

— Като казваш офшорни, имаш предвид Панама ли? — попитах го. Спомних си Тони Хемпел и дружеството с ограничена отговорност „Интернешънъл Трейдинг и Транспорт“ (Панама).

— Панама, разбира се. И Каймановите Острови, Бахамските острови, дори и Маями. Много хора натрупаха маса пари. И след това повечето от тях ги загубиха.

— Как?

— Планът „Реал“. Той беше въведен през 1994 година, като върза новата парична единица, *реала*, към долара. Лихвените проценти бяха високи и за пръв път инфлацията беше укротена. Лесните пари приключиха. Банки и финансови компании загърмяха една след друга по цялата страна.

— Но не и Франсишко?

Луиш повдигна рамене.

— Доколкото съм чувал, не. Изглежда, сякаш се е прехвърлил в бизнеса с недвижимо имущество и търговията със стоки. Освен това се говори, че си имал работа и с наркотрафиканти. А те плащат много. — Луиш млъкна. Устата му се сви до бледа ивица. — Ако това копеле е посегнало на дъщеря ми, ще го убия.

— И какво ще правим сега? — попита Корделия.

— Ще му кажем да върне дъщеря ми! — изръмжа Луиш.

— Какво ще му кажете? — попита Нелсън.

— Ще му кажа, че е курвенски син — изсъска Луиш, целият почервениял. — Ще му кажа, че ако не върне дъщеря ми, ще му скъсам... — той се забави, докато си спомни как е думата на английски... — топките и ще му ги натъпча в гърлото. — Гърдите му бурно задишаха; самообладанието му от последните месеци рухна само за миг.

— Не мисля, че това ще свърши работа — каза спокойно Нелсън.

— И защо не? — изглежда го със святкащ поглед Луиш.

— Защото Франсишко ще отрича, че има нещо общо с тази работа — обясни Нелсън. — А и ние не разполагаме с доказателства. Така че той няма да я пусне и ние няма как да разберем къде я крият. От друга страна, това ще го предупреди, че сме разкрили кой е той, и той и съдружниците му, които и да са те, ще успеят да прикрият следите си.

Луиш стана от стола си и закрачи напред-назад. Всички го гледахме мълчаливо. Дишаше тежко, като се мъчеше да възвърне самообладанието си. Накрая спря и се обърна към Нелсън.

— Съжалявам. Не е подходящ момент за гнева ми. Сега трябва да бъда с ясна глава. И така, какво можем да направим?

— Да научим повече подробности за Франсишко — предложих. — С какво се занимава в момента. С кого прави бизнес. Ако си има работа с наркобанди, с кои именно.

— Това мога да го проуча — каза Луиш.

— Ще попитам връзките си в полицията — каза Нелсън. — Ако е близък с онази измет, моите хора ще го знаят.

— А какво ще кажете за онова хлапе, което ме наръга? — попитах. — Ако това е било организирано от наркобанда, във фавелите все ще се носят някаква слухове.

— Възможно е — съгласи се Нелсън. — Мога да питам и за това.

— Аз също — обади се и Корделия. — Моите хлапета обикалят целия град. При нормални обстоятелства никога не бих стигнала дотам да ги разпитвам за такива неща, но сега...

Луиш огледа всички над очилата си, на лицето му едновременно бяха изписани отчаяние и надежда.

— Добре, сега поне можем да направим нещо.

Двамата с Луиш седяхме на балкона, който гледаше към залива. Пиех бира, а той — минерална вода.

— Не трябваше да избухвам сутринта — каза той.

— Само някой ненормален би се държал спокойно в такава ситуация.

— Последните шест седмици бяха истински ад — въздъхна той. Дълбокият му глас беше пропит от умората на чакането и надеждата.

— Винаги съм вярвал, че е жива, но когато го чух и от устата на Зико... Само тръпна, че ако не успеем да я измъкнем до следващата сряда...

— Ще я открием.

— Толкова е скоро.

Прокашлях се. Сега беше моментът да му открия идеята си.

— Има начин, по който можем да удължим още крайния срок.

— О, така ли?

— Спомняш ли си, когато каза, че „Банко Оризонте“ започва да мисли за разширение на дейността си и отвъд океана?

— Наистина ли съм го казвал?

— Да, поне така си спомням. Вярно ли е?

— Ами, да. Мислим да създадем филиали и в други страни, може би Аржентина или Уругвай.

— А какво ще кажеш за „Декер“?

— Искаш да кажеш да купим „Декер Уорд“, така ли?

— Да.

Луиш свъси чело.

— Това е идея. Но до този момент никоя бразилска банка не е закупувала голяма европейска такава.

— Може би можеш да си го позволиш. „Блумфийлд Уайс“ предлагат само десет милиона.

— Да, бихме могли да си го позволим — изрече внимателно той.

— И това би било голям стратегически ход. Ще се превърнем в главната инвестиционна банка в Южна Америка. Проблемът тук обаче е портфейлът от облигации. От теб разбирам, че е огромен и че е затънал страшно. Трябва да разполагаш с мащабите на „Блумфийлд Уайс“, за да успееш да го изтъргуваш. Ние просто не разполагаме с този капитал.

Изпитах разочарование.

— Значи не можеш да наддаваш, само и само да забавиш нещата?

Луиш се поколеба.

— Бихме могли, но не мисля, че лорд Къртън ще се вслуша в думите ни. Просто няма да прозвучим достоверно. Той ще е наясно, че няма да успеем да възвърнем нивата на позициите. Ще си помисли, че само протакаме, за да печелим време, и вместо това ще приеме офертата на „Блумфийлд Уайс“.

Сърцето ми се сви.

— Добре, нека все пак ти донеса някоя информация за „Декер“ и да видим какво ще решиш.

Изчезнах вътре и се върнах с моите копия от документите на „Блумфийлд Уайс“, които касаеха „Декер“.

— Не съм сигурен дали имаш правото да ми ги показваш — каза Луиш.

— Защо не? Дори вероятността да помогнат за спасението на Изабел да е една хилядна от процента, пак ще я използвам. А и освен това пет пари не давам за правилата, измислени от една акула, за да глътне по-лесно друга.

Луиш се ухили и заразувава документите. Аз се загледах към залива. Беше почти по средата на бразилската зима и въздухът носеше лека прохлада откъм океана. Беше студено за стандартите на Рио, но на мен ми беше приятно.

— Знаеш ли, че има начин — проговори накрая Луиш.

— Какъв?

— КБН, голямата холандска банка. Те са хората, които представих на Умберто Алвеш, за да възкреси сделката с фавелата. Те са едни от най-големите играчи на развиващите се пазари на облигации. Могат да се оправят с портфейла от облигации на „Декер“.

— Значи предлагаш те да изкупят „Декер Уорд“?

Луиш се усмихна.

— О, не. Аз искам да изкупя „Декер Уорд“. Но те могат да поемат портфейла от облигации.

— Ще го направят ли?

— Бихме могли да го структурираме по такъв начин, че да си струва усилията им.

— Добре тогава, кога?

Луиш се изправи и пхна под мишницата си документите, които му бях дал.

— Трябва да се обадя по телефона.

Луиш прекара цялата неделя на телефона, нарушавайки уикендите на партньорите си в „Банко Оризонте“ и на някои важни клечки в КБН. Корделия беше в приюта във фавелата. Нелсън пък представяше сметки за плащане на бившите си колеги полицаи. Аз тъпчех нетърпеливо из апартамента на Луиш, като от време на време го снабдявах с информация за „Декер Уорд“.

В един от редките моменти, когато Луиш не беше на телефона, реших да звънна на Кейт, за да ѝ кажа докъде сме стигнали, или по-точно, че още тъпчем на едно място. Набрах номера, като се молах Джейми да не вдигне слушалката. Обикновено Кейт стигаше първа до телефона.

Този път обаче не беше така.

— Ало — каза Джейми.

За миг се поколебах дали да не затворя. Но това щеше да е глупаво. Щом исках да говоря с Кейт, трябваше да го помоля да я извика.

— Ало? — Този път прозвуча раздражено.

— Джейми? Ник се обажда. Звъня от Бразилия.

— А, ти ли си?

— Мога ли да говоря с Кейт?

Тишина. О, хайде, нямаше право да ми забранява да говоря с нея.

— Няма я. — Гласът му стана напрегнат.

— Кога ще се върне?

— Не знам.

— Какво е станало? Тя добре ли е?

Нова пауза.

— Отиде си. Снощи. Взе и Оливър. Замина при сестра си.

— Защо си тръгна?

— Защо не зададеш на себе си този въпрос? — Отровата в гласа му се плъзна по телефонния кабел и слушалката замлъкна.

За момент останах втренчен в телефона. Господи, Кейт го беше напуснала! Та това е било толкова очевидно, а аз да не го забележа. И въпреки това не можех да го повярвам. О, господи, дали не беше моя вината? Та нали аз я бях убедил да ми помогне срещу Джейми. Само дето аз заговорничех срещу Рикардо, а не срещу Джейми. И то за да спася Изабел. Без помощта на Кейт тя вече щеше да е мъртва. От гледната точка на Джейми обаче нещата изглеждаха съвсем по друг начин.

Спомних си сватбата им. Традиционна английска сватба в една стара църква в Съсекс, където баща ѝ беше лекар. Беше един чудесен юнски ден. Джейми изглеждаше извънредно ефектно, а Кейт беше направо страхотна в сватбената си рокля. И двата комплекта родители сияеха от гордост. Подробностите вече се бяха поизгубили в спомените ми. През по-голямата част от времето на бракосъчетанието се тревожех дали се справям със задълженията на кум, но се държах и словото ми беше кратко, като два пъти дори предизвиках бурен смях. След това шампанското потече като река, а с него и топлото усещане на задоволство, че двама души, които толкова обичах, свързват живота си завинаги. На някои сватби двамата младоженци си пасват от пръв поглед, докато на други се вижда, че изобщо не са един за друг. А на тази сватба двамата изглеждаха самото съвършенство.

И още вярвах, че тогава наистина са били съвършената двойка. Но през изминалите десет години нещата се бяха променили, или пък самите те се бяха променили, или имаше и нещо трето.

В бележника си някъде имах записан номера на Лиз, сестрата на Кейт. Изрових го и го набрах. Лиз се обади и веднага даде телефона на Кейт.

— Кейт, Ник се обажда. Какво е станало?

— Изнесох се — въздъхна тя.

— Така ми каза и Джейми. Добре ли си? Сигурно се чувстваш ужасно.

— Да — потвърди тя унило. — Но е добре, че не съм вкъщи. Имам нужда няколко дни да обмисля нещата, но на друго място.

— Не е заради мен, нали?

— О, не, Ник. Съвсем не. Макар че начинът, по който той те изхвърли, без да имаш къде да се подслониш, никак не ми хареса. Той се е променил, Ник. А на мен никак не ми харесва това, в което се

променя. — Гласът ѝ беше странно спокоен. — Той някога... искам да кажа... с други жени?

Проумях, че това е въпрос, който е искала да ми зададе много отдавна. Помислих си за Лусиана; пред погледа ми изплува Джейми с „модела“ на коляното си на онова веселие в квартирата на Едуардо.

— Не мога да ти кажа със сигурност — изрекох със слаб глас.

Кейт изхлипа. После я чух да се секне, докато се мъчи да възвърне самообладанието си. Чувствах се отвратително: тя бе поискала от мен да ѝ кажа истината, а аз ѝ я бях спестил. Дали обаче ѝ я бях спестил? Но как можеш да кажеш на една жена, че съпругът ѝ я мами?

Разбира се, че го знаеше.

— Говорила ли си с него за това?

— Не пряко. Но той познава чувствата ми. Не искам да си продава душата заради някаква митична премия от милиони долари. И не искам да тича подир жени. Той няма да се промени, Ник. И ти го знаеш.

— Но той те обича — възразих аз. Наистина вярвах в това.

— Аз го обичах. И още го обичам. Но стария Джейми, отпреди десет години. А след още десет години той ще се превърне в дебел и хитър banker с колекция от стройни любовници, пръснати по целия свят. А аз не искам да имам нищо общо с това.

Гласът ѝ беше изпълнен с тъга. Мълчание изпълни ширналите се между нас хиляди мили.

— Бих била много по-щастлива с теб — каза тя и изведнъж затвори: още преди да успея да си отворя устата.

В понеделник сутринта Луиш отиде в „Банко Оризонте“ и по обяд се върна развеселен. Нелсън, Корделия и аз седяхме на масата на балкона и го чакахме. Всички бяхме страшно нетърпеливи да чуем вестите.

— Ще направят опит. „Банко Оризонте“ ще направи оферта за „Декер Уорд“ на стойност двадесет милиона английски лири. КБН ще ни подкрепи.

— Добре — възкликнах.

— Днес следобед ще позвъня на лорд Къртън и ще му представя офертата ни.

— Но това няма да ни върне Изабел, не е ли така? — Корделия изглеждаше мрачна и раздразнена.

— Така ще купим още малко отсрочка, Корделия — произнесе баща ѝ, този път вече не с толкова оживен тон. Коментарът ѝ бе унищожил крехкия му оптимизъм, подменяйки го с чувство на вина, задето се бе поддал на вродения си оптимизъм за сделка, когато Изабел беше все още в опасност.

— Научи ли нещо за Франсишко? — попитах го.

Той въздъхна.

— Не много. Доста е потаен, но през последните две години явно е получил достъп до големи източници на финансиране. Носят се слухове, че е бил замесен в няколко особено крупни сделки с недвижими имоти в Бразилия и в Щатите.

— Откъде идват парите?

— Хората казват, че от наркотрафиканти. И не само бразилски. Предполага се, че е завързал връзки с кръгове в Колумбия и Венецуела.

— Това обяснява убийството на Мартин Белдекос в Каракас — казах.

— Но няма нищо конкретно с кои точно наркобанди си има работа? — попита Нелсън.

— Това са само слухове — поклати глава Луиш. — А ти чул ли си нещо?

— Виждали са го в различни моменти с доста от големите играчи в Рио. Всеки от тях може да държи Изабел. Открих къде работи и живее и сложих човек да го наблюдава. Но през последните дни не е мърдал никъде.

— Нещо за хлапетата, които ме нападнаха? — попитах го.

— Да. Разговарях с един детектив, който разследва случая. Той подозира, че нападението не е било за пари, а е било предварително организирано. Никъде във фавелите не смеят и да обелят дума за това и моят контакт има чувството, че хората са уплашени, затова не говорят, а не че не знаят нищо. Полицията имала заповеди да не възбужда допълнителни подозрения с разпитванията си. Обир с опит за убийство и без това е достатъчно лошо нещо. Да не говорим за

опасното раняване на чуждестранен бизнесмен на плажа Ипанема, свързано с трафик на наркотици.

— По всичко личи, че Ник има право — заключи Луиш. — Нападенията върху Мартин и Ник и отвличането на Изабел са свързани.

— Зад цялата работа стои Франсишко, вече съм сто процента убеден — кимна Нелсън.

Луиш заби юмрук в масата; съдовете и приборите се раздрънчаха.

— Добре, но след като вече го знаем, не можем ли да направим нещо?

— Всичко, което можем да направим, е да се опитаме да открием къде държат Изабел — каза спокойно Нелсън.

Мария ни донесе обяда на балкона: пържоли и салата. Дъвчехме в мълчание, всеки потопен в мислите си. Споделях отчаянието на Луиш. Ако знаехме, че Франсишко е отговорен за отвличането на Изабел, със сигурност трябваше да има нещо, което да направим. Беше ми ясно, че не можем да отидем в полицията без доказателства. Предния път контактът ни с тях едва не бе станал причина Изабел да умре. Виждах, че конфронтацията е загуба на време, за това Нелсън беше прав. Но ако вместо противопоставяне хвърлехме въдица с примамка? Внезапно ми хрумна една идея.

— Можем да си побъбрим с Франсишко — казах.

28.

Пътят беше стръмен и криволичещ, колата на Луиш подскочаше по паважа. От двете страни, зад вратите от ковано желязо и стените с нависнали цветя и зеленина, се изправяха колониални сгради, блестящи в слънчевия следобед. Зад нас се простираше заливът Гуанабара, а над нас се възправяше статуята на Христос, забулена от облаци.

— Тези къщи сигурно струват цяло състояние — подхвърлих аз.

— Прав си — каза Луиш. — Санта Тереса е един от най-скъпите квартали на Рио. Навремето, когато Рио беше столица на Бразилия, тук се намираха резиденциите на посланиците. Работите на Франсишко явно вървят много добре.

В колата бяхме четирима: Луиш, шофьорът му, Нелсън и аз. Човекът на Нелсън му се бе обадил, че Франсишко си е у дома, така че потеглихме веднага. Подминахме една овехтяла тойота, паркирана край пътя, спряхме и Нелсън излезе, за да се присъедини към човека си. Анонимността му беше от професионално значение за него, затова не искаше да се среща очи в очи с Франсишко.

Петдесетина метра по-нататък спряхме пред една желязна врата. Шофьорът на Луиш поговори малко по един интерком на стената. Казаха ни да почакаме.

Чакането продължи няколко минути. Стар жълт трамвай издрънча зад нас и цял рояк кафяви тела се пръснаха от него.

Накрая интеркомът програчи, протяжно зави електромотор и вратите се отвориха широко. Навлязохме в двор, ограден отвсякъде със стени, и спряхме пред една новобоядисана бяла къща с високи елегантни прозорци с орнаменти. При излизането ни от прохладата на автомобилния кондиционер ме връхлетя вълна от аромати; пурпурни, сини, оранжеви и бели цветя заливаха стени и урни. Деликатни сини и черни пеперуди прехвърчаха от цвят на цвят и танцуваха около нас.

Лакей в униформа ни отвори вратата и ни въведе в прохладна приемна. Докато го следвахме към една врата в дъното на

помещението, момче на около седемнадесет години профуча надолу по стълбите и се втурна покрай нас, без да ни обърне почти никакво внимание. Беше високо, кльощаво и очевидно облечено от моделиер.

Влязохме в просторна всекидневна. В едната ѝ половина се намираше масивно бюро от тъмно дърво, а в другата имаше комплект дивани и кресла. Зад тях се намираше малка градина, която откриваше зашеметяваща гледка към залива от другата страна на града.

Миг след като лакеят изчезна с поръчките ни за кафе, влезе Франсишко. Двамата с Луиш бързо заговориха на португалски. Луиш ме впечатли много — контролираше напълно гнева си. Беше спокоен и отпуснат, сякаш бе отскочил да види стар приятел. Използвах времето, през което си разменях любезности, за да огледам Франсишко. Беше на около четиридесет, малко под среден ръст, плешив и набит. Приликата с Лусиана се виждаше ясно. Гените обаче, които я бяха дарили със страхотна фигура, при него просто го бяха избили на тлъстини. Очите му бяха почти черни, като нейните, и гледаха твърдо. Усмивката му беше сияйно снежнобяла като нейната, но тънките му устни я превръщаха повече в хищническо озъбване.

Дочух името си и думите „Декер Уорд“.

— Радвам се да се запозная с вас — заяви Франсишко на английски. — Моля, заповядайте.

Двамата с Луиш седнахме един до друг на един нисък диван. Франсишко седна срещу нас.

— С какво мога да ви помогна? — попита той и разпери ръце в приятелски жест.

— Ами, Франсишко, дъщеря ми я отвлякоха. — Луиш успя да произнесе думите така небрежно, сякаш казваше, че дъщеря му е настинала.

На лицето на Франсишко се изписа вежливо смайване.

— О, не! Каква ужасна новина! Всеки ден се разнасят вести за такива неща в Рио, разбира се, но да се случи с теб... Похитителите свързаха ли се с вас?

Разбира се, фалшивото изумление на Франсишко не ме изненада, но въпреки всичко положих огромни усилия да прикрия гнева си при реакцията му. Не го биваше за актьор. Вече бях напълно уверен, че той е организаторът на отвличането.

Луиш запази спокойствие.

— Да, всеки ден се разнасят. В нашия случай обаче те отправиха едно доста необичайно искане.

— Какво?

— Искат от Ник да се опита да предотврати поглъщането на „Декер Уорд“ от една американска инвестиционна банка. Ник е задействал поглъщането и според мен те мислят, че е способен и да го спре.

— Направо невероятно!

— Да, много странно, нали? Ник обаче не може да направи нищо. Хората от американската инвестиционна банка не искат и да чуят за това. Така че ние имаме друга идея.

— Не виждам какво общо имам аз с тази работа — възрази Франсишко, но въпреки това продължи да слуша.

Луиш игнорира забележката му и продължи:

— Както ти е известно, аз ръководя „Банко Оризонте“. Днес възнамеряваме да направим оферта за „Декер Уорд“. Разбираш ли, „Декер“ всеки момент могат да банкрутират. Успее ли моята банка да ги закупи, ние ще направим всичко възможно вносителите и инвеститорите да си получат парите обратно, но тяхната самоличност ще остане в тайна, в случай на разследване. Разбира се, това е, ако освободят дъщеря ми.

Франсишко изрази леко учудване, сякаш озадачен защо ли Луиш му разказва всичко това, но въпреки това продължи да слуша.

— И така, ако Изабел бъде освободена, „Банко Оризонте“ ще погълне „Декер Уорд“ и всички клиенти, които поради една или друга причина не обичат да стават обект на коментар в медиите, могат да бъдат спокойни. — Луиш спря и заби спокойния си поглед във Франсишко.

Франсишко се размърда неспокойно на стола си.

— Интересна идея, но аз все още не виждам какво общо мога да имам с тази работа.

Луиш остана спокоен, без да откъсва поглед от него.

Франсишко потъна в смутено мълчание, после направи опит да имитира нормален разговор.

— Рикардо Рос е мой зет, разбира се. Но ние нямаме съвместен бизнес. Нямам нищо общо с „Декер Уорд“. Двамата с него имаме различни възгледи за бизнеса. — Той се приведе напред и продължи

заговорнически: — „Декер Уорд“ са, как да ви кажа, доста агресивни по мое мнение. Аз предпочитам да работя с по-консервативни институции.

В същия момент отпихах от чашата с кафе и малко остана да се задавя. Франсишко се направи, че не го забеляза.

Луиш се изправи.

— Благодаря ти за времето, което ни отдели, Франсишко. Без съмнение похитителите скоро ще ми се обаждат, за да ме известят дали това е приемливо за тях.

Франсишко се изправи. Не можеше вече да скрие смущението си как да реагира. Накрая възприе загрижения тон.

— Не съм много наясно защо ми разказваш всичко това. Много съм загрижен за дъщеря ти, Луиш. Надявам се скоро да я освободят.

— И аз също, Франсишко, и аз. — За пръв път от началото на разговора в гласа на Луиш се бе промъкнал режещ ръб.

На излизане се обърнах към домакина.

— Между другото, сеньор Арагао, това момче, което видяхме на влизане, синът ви ли беше?

— Да, Франсишко младши. Той е последна година в колежа.

— Аха. — Усмихнах се.

Двамата с Луиш оставихме Франсишко тотално объркан.

— Той държи Изабел — заявих още щом колата ни се отдалечи от къщата на Франсишко и качихме Нелсън.

— Да — изръмжа Луиш. — Не знам как се сдържах да не удуша това изчадие. Да седя с него в една стая, да си говоря и да се усмихвам, докато през това време той държи дъщеря ми затворена някъде!

— Мислиш ли, че ще клъвне?

— Надявам се. Във всеки случай слушаше много внимателно. Но кой знае дали той издава заповедите в действителност? Може би конците се дърпат от братята Рос. Те не биха позволили „Банко Оризонте“ да погълне „Декер“, дори и да гарантираме анонимността на инвеститорите.

— Макар че Франсишко би могъл да действа едностранно, ако реши, че това е най-добрият начин да защити себе си — намеси се

Нелсън. — Искам да кажа, да освободи Изабел, да ви остави да погълнете „Декер“, да грабне парите си и да духне.

— Точно това се надяваме, че ще направи — каза Луиш. — Какво не бих дал, стига да можех да го предам на правосъдието.

Също и аз. В момента обаче започвах да се убеждавам, че това е слабото място на плана ми, макар и да не го бях споменал на Луиш. Франсишко нямаше да има друг изход, освен да се надява на добрата воля на Луиш да не го предава на властите, ако върне Изабел. Може би щеше да заключи, че ще е по-добре да ни принуди да намерим начин да забавим сделката и после да провалим поглъщането. Но ако „Декер“ бъдеше погълната и той не ни повярваше, защо щеше да му е да пази живота на Изабел? Нямаше вид на човек, който да си загуби съня, ако нареди да ѝ пръснат черепа.

Шофьорът на Луиш остави работодателя си пред банката, след което върна двама ни с Нелсън в апартамента. След два часа Луиш се прибра. Всички го чакахме напрегнати.

— И така, разговарях с лорд Къртън. Той твърди, че може да разгледа предложението ни. Иска обаче в сряда да се видим лично, като осигуря присъствието и на висш представител на КБН, така че да прецени дали да ни отдели подobaващо внимание.

— И какво ще направиш? — попита Корделия.

— Трябва да отида — въздъхна Луиш. — Бих искал да остана тук и да чакам реакцията на Франсишко. В Лондон обаче мога да свърша повече работа. Най-добрият вариант сега за нас ще е да закупим „Декер“ и да убедим Франсишко, че ще унищожим всякакво доказателство за инвестициите му.

Луиш събра набързо багажа си, за да хване полета до Лондон същата вечер. Секунди преди да тръгне за летището, телефонът иззвъня. Луиш вдигна слушалката.

Зико.

Нелсън се вслуша в разговора. Следях лицата и на двамата. Те помрачняваха все повече и повече. Луиш запротестира. След секунди разговорът приключи.

— Какво каза? — попитах го в мига, в който затвори.

— Каза, че не трябва да има абсолютно никаква промяна на условията, предявени от него. Че който и да погълне „Декер“, било „Банко Оризонте“ или „Блумфийлд Уайс“, Изабел ще умре.

Сърцето ми се сгърчи.

— Каза ли кога ще я освободят?

Той поклати глава.

— Каза, че ще я държат дотогава, докато изчезне и последната заплаха за „Декер Уорд“.

— Спомена ли Франсишко?

— Не. Питам го, но Зико каза, че никога не бил чувал за него.

Стояхме и се гледахме застинали в мълчание. Корделия хапеше устната си, като се мъчеше да не се разреве.

— Значи не е захапал — заключих.

Луиш ме възнагради с едва доловима усмивка.

— Струваше си да опитаме, Ник.

Съумях да му я върна. „Да, но не се получи“ — помислих си.

Луиш въздъхна.

— И сега какво? — обърна се той към Нелсън.

Нелсън повдигна рамене.

— Мисля, че въпреки всичко трябва да отлетите за Лондон. Това поне ще забави нещата с още няколко дни, ако не друго.

— Прав си. — После погледна мен и Корделия. — За бога, открийте я.

Никой от нас нямаше куража да му отговори.

Луиш отлетя за Лондон и ние зачакахме, още по-напрегнати. Мина и вторник без никакви вести от Изабел. Корделия и Нелсън се присъединиха към мен в сряда сутринта. Вече знаехме, че Луиш ще се срещне с лорд Къртън на работен обяд.

Телефонът иззвъня. Вдигнах слушалката. Беше Луиш.

— Имаме шанс — каза той. — Предложих му двадесет милиона лири стерлинги. Той прояви интерес. Каза обаче, че иска да даде на „Блумфийлд Уайс“ шанс да направят по-добра оферта. Така че иска да проведе търг. С оферти в запечатани пликове от нас и „Блумфийлд Уайс“.

— С колко време разполагаме?

— Една седмица. Търгът е следващата сряда.

— Само една седмица! — възкликнах. Някак си се бях надявал, че ще успеем да се спазарим за поне един месец. Макар че при

напредъка, с който се развиваха нещата, месец или седмица едва ли щеше да има някакво значение.

— Той казва, че трябва да е приключил със сделката преди края на месеца — продължи Луиш. — Тринадесетият ден от юни е ден за докладване пред регулаторите. И тогава вече няма начин как да се укрият загубите.

— Можеш ли да се справиш за седмица с офертата? — попитах го.

— Да, мисля, че ще се справя. Пазарът сякаш се е позакрепил, така че КБН вече имат по-голяма увереност за облигационния портфейл. Изградили сме структура за трансакцията, която ще им осигури добри печалби, ако „Декер“ се справят добре, след като ги закупим. Предложил съм и кресло в съвета на директорите на лорд Къртън.

— Обзалагам се, че това му е харесало.

— Позна. Сработихме се. Как е там при вас?

— Засега — нищо.

— Нищо! — Луиш беше разочарован, но гласът му съдържаше и нотка на гняв.

— Съжалявам, Луиш. Правим всички възможно. Никой досега не знае нищо.

— Merda! — изръмжа той.

— Скоро ще изскочи нещо — казах.

— Надявам се, Ник. Много се надявам.

И наистина изскочи. Още на следващия ден. Корделия се обади да ни каже, че едно от хлапетата ѝ открило нещо. Момчето било съгласно да разговаряме, но това трябвало да стане в приюта.

Нелсън ме откара до фавелата. Заизкачвахме се по същия път, по който бяхме вървели двамата с Изабел преди два месеца. Тогава денят беше горещ, а сега беше влажен и тежък. Беше валяло и вонеше на мокър боклук. Нямаше много хора, но няколко хлапета и младежи ни гледаха как бавно се изкачваме по хълма. Чувствах се като оголен на този склон, с беззащитен и уязвим гръб, който представляваше свършена мишена. Всеки миг очаквах да чуя трясъка на изстрела.

Накрая стигнахме до платото с църквичката и приюта. Фавелата се мержелееше под нас в сивия влажен въздух. Почукахме на вратата и Корделия ни отвори.

— Елате — каза тя и ни поведе към едно малко складово помещение, натъпкано с кашони с училищни материали и храна. На един кашон седеше слабо момче на около дванадесет години. Веднага го познах. Евклид.

— Здравей — поздрави ме той с нервна усмивка.

— Здравей, Евклид.

Корделия и Нелсън седнаха на двата налични стола, а аз се настаних на пода. Евклид огледа Нелсън с изключително подозрение. Без съмнение умееше да разпознава полицаите, дори и пенсионираните.

Гласът на Нелсън беше твърд, но вежлив; той зададе няколко въпроса на Евклид. Момчето отговаряше едносрично, като прибъгваше към повече думи само при подканянето от страна на Корделия. Макар и да не разбирах и дума от казаното, ясно виждах взаимоотношенията между тримата. Евклид нямаше доверие на Нелсън, но вярваше на Корделия, макар и да се опитваше да го крие. Странните погледи, които й отправяше за одобрение, и начинът, по който реагираше на деликатното й окуражаване, издаваха чувствата му към нея. Очите му обаче си оставаха твърди. Това хлапе беше познало насилието.

— Какво казва? — попитах аз в една пауза.

— Казва, че познава едно от момчетата от групата, която те е нападнала. Всичко било планирано. Организирай го е един мъж на име О Борболета. Той ръководи банда в една от близките фавели.

— Чувал ли си за него?

— Не. Но О Борболета означава „Пеперудата“.

— Защо го наричат така?

Нелсън се обърна към Евклид и го попита. Този път момчето отговори веднага.

— Бил е футболист. Голям майстор. Никой не можел да го стигне.

— Възможно е това да е Зико — казах.

Нелсън се замисли.

— Възможно е. Но истинският Зико има множество поклонници. Всеки футболен запаленко би могъл да вземе името му. А в тази страна

футболните запалянковци не липсват.

— Добре, знае ли Евклид къде държи Зико Изабел?

Нелсън въздъхна.

— Той твърди, че не знае нищо за Изабел.

— Помоли го да научи къде се намира.

Нелсън вдигна рамене и му зададе въпроса.

— Нао — изгрухтя Евклид.

— Питай го защо отказа.

Нелсън повтори въпроса на португалски и Евклид измънка нещо.

— Твърди, че някакъв негов приятел можел евентуално да открие къде се намира Изабел. Но лично той не желае да задава прекалено много въпроси. Много е опасно.

— Кажй му, че това е сестрата на Корделия. Единствената й сестра. Че трябва да ни помогне да я открием.

Евклид долови настойчивостта в гласа ми и вдигна поглед към мен. Нелсън му преведе. Евклид изгледа виновно Корделия и повдигна рамене.

— Има ли сестра?

— Да — отвърна Корделия. — Тя е тук.

— Не, питай го — помолих я.

Тя го попита и той кимна.

Зададох няколко въпроса подред и настоях Нелсън да ги преведе.

— Как се казва?

— Марта.

— Колко е голяма?

— На осем години.

— Обичаш ли я?

— Да. — След кратка пауза.

— Обичаш ли Корделия?

Нова пауза.

— Да.

— Е, ако изгубиш сестра си, не би ли направил всичко, за да я спасиш?

Момчето не отговори. Изгледа ме втренчено. Задържах погледа му. Кафявите му очи излъчваха прекалено много за дете на дванайсет години. Смелост, страх, несигурност, но също така и топлина.

— Корделия е спасила живота на толкова много деца, които сега са в приюта. Сега ти можеш да спасиш сестра й.

Той продължаваше да мълчи. Виждах го обаче как целият се е напрегнал.

Нелсън се наведе и измъкна от един кобур, закопчан над глезена му, малък револвер. Металът заблестя в мъжделивата светлина на складовото помещение. Подаде го на Евклид. Двамата с Корделия гледахме невярващо.

Дванадесетгодишното хлапе взе револвера и го напъха зад колана си.

— Добре — каза то. — Ще ви я намеря.

Петък отмина и уикендът се проточи. Луиш остана в Лондон, към него се присъединиха и служители на „Банко Оризонте“. Евклид не се обаждаше.

Вместо него обаче се обади Зико. Бях сам в апартамента, когато позвъни.

— Да?

— Кой се обажда? — изръмжа басов глас.

— Ник Елиот. Луиш е в Лондон. — Луиш беше предупредил Зико, че аз мога да се обадя по телефона докато той отсъства.

— Добре. Поглъщането спряно ли е? — Английският му беше бавен и точен, сякаш беше репетираше изречението. Имаше силен акцент.

— Още не — отвърнах. — Но „Банко Оризонте“ продължава да предлага оферта. Надяваме се да забавим нещата, така че да принудим „Блумфийлд Уайс“ да се откажат.

— Разбирам. Добре, надявам се да успеят. Защото ако някой погълне „Декер“, Изабел ще умре. Който и да погълне „Декер“, ясно ли е?

— Разбирам — отвърнах.

Телефонът изщрака.

Замислих се. Следващата сряда лорд Къртън щеше да продаде „Декер“ или на „Блумфийлд Уайс“, или на „Банко Оризонте“. Зико нямаше да е доволен нито от едното, нито от другото.

Потреперих. Какво ли правеше в момента Евклид?

Корделия и съпругът ѝ бяха пристигнали в апартамента в петък вечер. Казаха, че ще ми правят компания и също ще дежурят до телефона. Фернандо ми донесе „Доктор Живаго“ на руски, получил го от приятел от университета. Приех го с благодарност. Бях я чел, но поне щях да имам с какво да отвличам мислите си от тревогата за Изабел.

— Как мислиш, дали Евклид просто не взе револвера и не духна?
— попитах Корделия по време на уинлата вечеря.

— Не знам — отвърна тя. — Не мисля така. Той е смело момче и се гордее със смелостта си. Повечето от децата тук са такива.

— Хората тук, изглежда, не се впечатляват особено от смъртта — забелязах.

— Прав си. Животът тук е евтин. Знаеш ли какво представлява сърфирането с влак?

— Не.

— Това е голям спорт за момчетата от улицата. Скачат във влака в движение и се изкатерват на покривите на вагоните. Най-опасната част е когато влакът преминава през тунел. Момчетата се състезават кой ще скочи последен. Всяка година загиват десетки деца. Евклид има славата на голям майстор като сърфист по влаковете.

— Но ще открие ли Изабел?

— Мисля, че ще се опита да я намери.

— Много е привързан към теб.

Раменете на Корделия се свиха.

— Да. И взе револвера и ще рискува живота си с хора, които ще го убият, без да се замислят, ако разберат какво прави. Да знаеш, че един ден ще използва този револвер.

Фернандо положи ръка върху нейната.

— Нямали сте друг избор, освен да му дадете револвера, скъпа. Тук светът не е нормален. Във фавелата човек е принуден да прави за семейството си неща, които не би направил на друго място. Знаеш го. Виждала си го.

— Да, виждала съм хора да прибегват към оръжия и насилие — произнесе с усилие тя. — Но никога не съм и допускала, че и аз съм способна на това.

След вечеря, докато си пиехме кайпиринята на балкона, Корделия ме наблюдаваше с усмивка. Усмивката ѝ наподобяваше тази

на сестра ѝ, макар че беше по-силна, по-уверена. Но приликата ѝ с Изабел си личеше. Това беше хубаво.

— Смешно е, че най-после се запознах с един от приятелите на Изабел — каза тя.

— Добре ли ги крие?

— Твърди, че няма такива. Или поне след Марчело.

— Това каза и на мен. — Реших да не споменавам Рикардо. — Какво представляваше Марчело?

— Красив. Искам да кажа, наистина беше красив. Но и той го знаеше. — Корделия набърчи носле. — Изабел си беше загубила ума по него. Сигурна съм, че докато бяха заедно, той я обичаше. Но когато тя замина за Щатите, вниманието му се раздвои. Знаех си, че така ще се получи. Изабел го понесе тежко. Според мен е добре, че не се ожениха.

И аз бях съгласен с нея.

— И въпреки това не знам дали ставам за този пост — казах.

— За неин приятел ли? — Очите ѝ примигнаха весело. — Сигурна съм, че ставаш, стига само тя да има малко ум и разум в главата. А тя го има.

— Ще видим.

През този уикенд тримата разговаряхме много. Вече започвах да се чувствам част от фамилията Перейра. Думите на Корделия обаче едновременно и ме окуражиха, и ме обезпокоиха. Понякога чувствах, че едва ли познавам самата Изабел. Тя вече бе прекарала отвлечена повече време, отколкото я познавах на свобода. Ако успеехме да я измъкнем жива, щеше ли връзката ни да продължи? Ако разсъждавах логично, не можех да съм сигурен. От това обаче, което бях видял у нея, ми се искаше да вярвам, че би се получило нещо. Но тя трябваше да живее, за да го разбере.

Евклид не се обади и в неделя. Оставах само три дни.

Рано сутринта в понеделник Корделия замина за приюта и ми се обади в апартамента веднага след пристигането си. Евклид вече бил там и я чакал. И бил намерил Изабел.

Двамата с Нелсън още веднъж изкачихме пътя до приюта. Срегнахме се с Евклид в същата стая както и предния път. Този път

той беше по-приказлив, а очите му сияеха от авантюрата. Приятелят му не знаел къде държат Изабел, но познавал двама от похитителите ѝ и показал на Евклид къде паркирали фургона си, който бил постоянно пълен с боклуци. В неделя Евклид се скрил отзад и пропътувал до възвишенията отвъд Рио. Накрая прекосили едно селище и поели по черен път, който водел до една изоставена ферма. Евклид запомнил името на селището. За щастие, не го открили; той ни обясни, че си бил подготвил легенда, в случай че го хванат, как уж искал да се измъкне от града. На мен ми се струваше, че е поел абсурден риск, но бях щастлив, че всичко е минало успешно.

Името на селището беше Сао Хосе.

Евклид се съгласи да ни покаже мястото. Качихме се в колата на Нелсън; той спря пътьом до едно магазинче, откъдето ми купи една бейзболна шапка, за да прикрие бледата ми английска кожа. Карахме близо час и половина в северна посока, покрай верига стръмни, покрити с пасища възвишения, преди да стигнем до Сао Хосе.

Селището представляваше група боядисани в бяло къщи с оранжеви покриви и бледосини врати, сгушени в една долина. От двете страни на пътя пасяха овце. Евклид ни изведе извън селото по един мост и ни каза да спрем. Един покрит с чакъл път се отклоняваше надясно, лъкатушеше по склона на хълма, минаваше покрай две малки ферми и изглежда свършваше на върха, до една малка бяла сграда.

— Ето я — посочи той.

На връщане в Рио в колата се разгоря спор.

— Трябва да отидем в полицията — заяви Нелсън. — Нямам избор. Днес е понеделник. Окончателното наддаване за „Декер Уорд“ ще бъде в сряда. Трябва да я освободим преди този момент.

— Но нали си спомняш какво се случи последния път — запротестирах. — Някой извести похитителите. Малко остана да убият Изабел. Този път вече няма да ѝ простят, ако нещата се провалят.

— Знам, че е рисковано. Винаги има риск. Но полицията в Рио има богат опит.

— О, хайде. Обзалагам се, че ще се втурнат вътре, сеейки куршуми и ще застрелят всички похитители, като се надяват, че Изабел ще е единственият оцелял.

— Казвам ти, Ник, може да се получи. Ако изненадата бъде на тяхна страна. Ще говоря с Да Силва. Ще кажем на полицията кого освобождаваме едва в последния момент. В момента в Рио има цяла дузина отвлечени и ги укриват на най-различни места. Дори и да има платен информатор в полицията, той няма да знае кого отиват да освобождават и ще го научи, когато всичко вече е приключило.

На задната седалка Евклид слушаше внимателно спора ни, макар да не разбираше езика.

— Виж — каза Нелсън. — Знам какво изпитваш. Но ако оставим Изабел там и не се намесим, те ще я убият. Ако полицията нахлуе да я освободи, тя ще има по-голям шанс да оцелее. Толкова е просто. Ще говорим с Луиш, когато се върнем в апартамента, и след това ще позвъня на Да Силва.

Не казах нищо. Знаех, че е прав. И в двата варианта вероятността Изабел да загине беше висока. Не можех да го избегна. Всичко, което можех да направя, беше да чакам, докато Луиш вземе най-логичното решение: да изпрати полицията.

Разбира се, това беше пределно ясно през цялото време, докато я търсехме. Неписаното съгласие беше, че ще я измъкнем веднага щом разберем къде я укриват. Но в онзи момент представата, че ще я открием, ни вдъхваше някакъв, макар и минимален кураж. Сега, след като вече знаехме къде я укриват и опитът за спасяване изглеждаше неизбежен, всички рискове изведнъж лъсваха безмилостно.

Помислих си за Рикардо и Едуардо и изпитах внезапен прилив на гняв. Те бяха отговорни за всичко. Заедно с Франсишко. Той беше баща. Как ли би се чувствал, ако неговият син се намираше в онази изоставена ферма и му оставаха само ден или два живот?

Но разбира се!

— Нелсън, имам идея.

— Поредната — въздъхна той. — Вече няма време за никакви идеи.

— Не, изслушай ме. Тази ще свърши работа.

29.

Представлявахме страхотна банда. Корделия дежуреше на телефона в апартамента на Луиш. Нелсън, сътрудникът му Роналдо, Евклид и аз бяхме в колата — една от двете, които Нелсън бе купил предния ден от един търговец на крадени автомобили. Луиш беше в Лондон в хотел „Савоя“ и се молеше за успеха ни. Нелсън, Роналдо и аз имахме пистолети. Бяхме взели Евклид с нас с обещанието, че няма да размахва скъпоценния си револвер. Хлапакът можеше да се окаже от помощ.

Никога до този момент не бях носил пистолет. Бях го затъкнал зад колана на дънките си под една развлечена фланелка. Беше тежък. Металът, първоначално студен, постепенно се затопли от тялото ми. Нелсън ми бе обяснил набързо как да стрелям, но идеята беше да го използвам само при извънредни обстоятелства.

Бях уплашен. Вече рискувах и собствения си живот, освен този на Изабел. Също така обаче се чувствах в приповдигнато настроение. За пръв път усещах, че правя нещо реално за освобождението ѝ. Нелсън беше хладнокръвен, целенасочен и напрегнат. Роналдо гледаше право напред, като следеше движението на колите покрай нас. Слаб, с незабележимо сбръчкано черно лице и тънки мустаци, той беше бивш колега на Нелсън от полицията в Рио.

Колата беше паркирана на пътя за къщата на Франсишко. Нямахме време да съставяме подробен и изпипан план. Тук беше от значение единствено бързината. Нямахме нужда да запазваме в тайна самоличността си или да се крием да не ни забележат. Вероятността полицията да се намеси беше нищожна. Трябваше обаче бързо да вземем решение.

Беше вторник сутринта. Слънцето още не се беше издигнало в зимното утро и хвърляше сенки по пътя. В шест и половина вратите на къщата на Франсишко се отвориха и излезе едно малко сиво рено. По този път движението беше доста рехаво. Имаше опасност някой да ни види, но според Нелсън най-вероятната реакция на

средностатистическия моторизиран бразилец би била да натисне по-силно педала на газта.

Нелсън запали двигателя, изчака реното да приближи, натисна педала на газта и се заби с трясък в другата кола, блъскайки я в стената. Обезопасяващият колан се вряза в гръдния ми кош. Бързо го разкопчах и изскочих от колата. Нелсън вече бе отворил вратата на реното. Франсишко младши явно не си беше сложил колана, защото бе забил лице във волана. Устата му беше разкъравена и беше замаян. Роналдо и Нелсън го извлякоха от реното. Аз затичах към другата кола, която бяхме паркирали на няколко метра по-надолу. Евклид държеше багажника отворен и напъхахме хлапака вътре още преди да разбере какво става. После се вмъкнахме в автомобила и дадохме газ.

През това време покрай нас преминаха няколко автомобила, но точно както беше предсказал Нелсън, никой от тях не спря. Не изскочи никой и от къщата на Франсишко, която беше на хвърлей място.

Роналдо караше бързо и точно, типичен Аертон Сена. Нелсън измъкна мобифона си и съобщи на Корделия, че момчето е в ръцете ни.

Колата подскачаше и се друсаше, особено когато Роналдо набиваше спирачките пред червените светофари. Аз седях отзад и долавях приглушените стонове, които се разнасяха от багажника. Преминаващите покрай нас бразилци обаче или не ги чуваха, или просто не им обръщаха внимание.

Имах чувството, че ще мине цяла вечност, докато се измъкнем от Рио. Макар и да се движехме в посока, противоположна на сутрешния наплив към града, пак не можехме да наберем висока скорост, а това усилваше напрежението. Седях като закован на задната седалка със сплетени ръце и пистолет, забил се в бедрото ми. Нелсън и Роналдо на предната седалка изглеждаха съвсем спокойни. Евклид седеше до мен с блеснали очи и широка усмивка. Никой не беше продумал и дума до този момент.

След час, когато вече се измъквахме от очертанията на Рио, мобифонът на Нелсън се обади. Той говори само няколко секунди и затвори.

— Корделия се е свързала с Франсишко.

— Какво казва той?

— Казал, че му трябва време да обмисли нещата. Че това може да е някаква инсценировка. Корделия му отвърнала, че ако сме искали да го убием, има достатъчно лесни начини за това. Дала му е десет минути за размисъл.

О, господи! Франсишко трябваше да отговори веднага. Всяко протакане само би усложнило още повече ситуацията. Семействата на отвлечените бяха съветвани да бъдат внимателни с приемането на първите искания на похитителите, нещо, което Франсишко знаеше добре. Но ние не му искахме пари. Просто искахме от него да отиде на едно място и да достави съобщение.

Десетте минути бавно течаха. Корделия се обади на петнадесетата.

Нелсън се ухили, после каза:

— Съгласил се е. Взел си е мобифон, така че Корделия да поддържа връзка с него.

Вече бяхме излезли извън града и навлизахме сред възвишенията. След половин час стигнахме до един пуст участък от пътя на двадесетина километра от Сао Хосе. Спряхме на една отбивка точно до пътя, откъдето ясно се виждаше бензиностанция с познатите оранжеви и зелени знаци на „Петробрас“. Корделия щеше да даде нареждане на Франсишко да паркира автомобила си и да чака по-нататъшни разпореждания. Двамата мъже, които помпеха гуми, бяха получили пари да си затварят очите.

Извлякохме младия Франсишко от багажника, дадохме му вода, натъпкахме парцал в устата му, завързахме му ръцете и после отново го натъпкахме вътре.

Бузата му беше отекла от удара във волана, но устата му вече бе спряла да кърви. Широко отворените му очи бяха изпълнени със страх и той забърбори нещо на португалски. Испитах съжаление към момчето. Нямаше вина за това, че има такъв баща. Щяхме да го пуснем веднага щом всичко приключеше благополучно.

Зачакахме. Роналдо изпуши безчет цигари, Нелсън взе няколко от него.

— Не знаех, че пушиш — казах му.

— Не пуша — отвърна той.

Корделия се обади и каза, че Франсишко бил на два километра от нас. Преднамерено не му казала къде трябва да спре и изчакала почти

да стигне дотам.

Нелсън измъкна бинокъла си и го насочи към бензиностанцията.

След пет минути се появи една синя кола и паркира до бензиностанцията. Никой не слезе от нея, но видях, че вътре има само един човек. Изчакахме още десет минути, за да се уверим, че Франсишко не е повикал компания, и после Нелсън включи двигателя и подкара колата натам.

Франсишко ни забеляза, но не направи нищо. Нелсън паркира до него.

Двамата с Нелсън слязохме от колата; Франсишко направи същото. Беше плувнал в пот и лицето му лъщеше в зловещ блясък. До този момент не беше виждал Нелсън, но мен ме позна. Понечи да каже нещо, но размисли. Още нямаше представа колко знаем за него.

— Благодаря ви, че дойдохте — казах. — Имате ли нещо против, ако претърсим колата ви?

— Да, имам! — запротестира Франсишко, но Нелсън го изблъска върху предницата на колата и сръчно го обискира.

Франсишко се опита да се бори, но после замря. Приведох се и бързо претърсих колата. В жабката открих пистолет, който подадох на Роналдо.

Нелсън приключи с обиска си; Франсишко се извърна и се озъби.

— Къде е синът ми?

Нелсън го дръпна към багажника на колата и го отключи. Франсишко младши се дърпаше и риташе, но при вида на баща си спря.

— Не можете да го държите там! Извадете го! — изръмжа Франсишко.

— Ще го извадим — казах. — Когато му дойде времето. Първо обаче елате с нас. Ще вземем колата ви.

Седнах зад Франсишко в колата му и изчаках Нелсън бързо да връчи на служителя на бензиностанцията няколко банкноти като добавка към предните. После се пъкна зад волана си и потегли. Зад нас бяха Роналдо и Евклид, със сина на Франсишко все още в багажника.

Карахме обратно по пътя, по който беше дошъл Франсишко, и след няколко километра завихме по един разклон наляво към Сао Хосе. Франсишко мрачно гледаше шосето пред нас и мълчеше.

Небето посивяваше все повече и повече и слънцето скоро залезе. Карахме по широка долина, прорязана по средата от река. От двете ни страни се ширеха ферми, а на всеки няколко километра прекосяхме селище. По-нагоре възвишенията бяха обрасли с гъсти гори. Пред мисления ми взор изплава нощта на промъкването ми през гората Тихука.

Скоро стигнахме Сао Хосе и завихме наляво по тесния път, който Евклид ни беше показал предния ден. Подминахме втората ферма и спряхме. Над нас, на около четвърт миля, се намираше фермата, където държаха Изабел. Над нея пасището преминаваше в дървета и скалисти участъци.

Отворих вратата на колата и махнах на Франсишко да излиза.

Тук беше по-хладно. Тревата и нахвърляният с чакъл път блестяха от влага. На няколко крачки от нас поточе шуртеше под малък мост, отнасяйки водите си в Атлантическия океан. Нямаше много шум, дочуваше се само форсирането на двигател на камион, който се мъчеше да изкачи склона към Сао Хосе, ромонът на водата и откъслечно блеене на овце по-нагоре по хълма. Фермата над нас беше спокойна, не се виждаха никакви признаци на живот. Две черни като гарвани птици кръжаха над нея, сякаш я разубеждаха заради нас.

— В тази къща държат Изабел Перейра — казах. — Искаме да я освободиш.

Франсишко, мълчал до този момент, бурно запротестира.

— Вече ви казах, че не знам нищо за отвличането ѝ! Не мога да я освободя. Върнете ми сина! Веднага!

— Не, Франсишко — казах, като с мъка запазих спокойствие. — Искам да се качиш горе и да обясниш на онези хора да пуснат Изабел. Ние държим тук сина ти. Щом тя тръгне надолу по склона, ние ще го пуснем. Даваме ти думата си, че няма да обелим и зъб на полицията за всичко това. Вие и хората, които са там горе с Изабел, можете да си отидете необезпокоявани.

— Вие не ме слушате! — изплака Франсишко. — Не знам нищичко за това!

— Сигурен съм, че ще измислиш начин как да ги убедиш да я пуснат — прекъснах го. — Ние ще чакаме. О, между другото, ако Изабел не се появи и не тръгне към нас през следващите десет минути, ние си тръгваме. Със сина ти.

— Какво ще правите с него?

— Ще оставим на бащата на Изабел да реши, когато се върне. Не мисля, че те обича много. Много ме съмнява дали ще изпитва съчувствие към теб. А сега, марш!

Подбутнах го нагоре по пътя към фермата.

Той закрачи бързо с провиснали покрай сгърбеното си тяло ръце. При приближаването му вратата на къщата се отвори и той изчезна вътре.

Добър признак. Това означаваше, че който и да беше вътре, го познаваше. Макар и да не бях хванал вяра на протестите на Франсишко, някакво червейче човъркаше съзнанието ми за вероятността все пак той да няма нищо общо с отвличането и че е възможно да сме допуснали ужасна грешка.

Нелсън издърпа Франсишко младши от багажника и го избута на средата на пътя, който водеше към фермата.

Всички зачакахме.

Двете едри черни птици привлякоха още няколко други. Някакъв трактор излезе от селото и тръгна към нас, но свърна към първата ферма вляво. Бяхме изложени на любопитството на местните жители и на похитителите, които можеха да извикат подкрепления.

Очите ми не се отделяха от вратата на сградата. Макар и думата ферма да беше вероятно малко пресилена за сградичката. Най-обикновена къщурка. Не можеше да има повече от две или три малки помещения на всеки от двата си етажа. Стените бяха частично покрити с бяла боя, на места олющена до голия бетон под нея. Чудех се какво ли е да си затворен на такова място цели два месеца. До къщата беше паркирана червена камионетка, вероятно същата, на която се бе возил Евклид.

Нервите ми скърцаха. Не беше само очевидният страх, че Изабел няма да успее, макар че и той ми стигаше. След всичкото това време, сега, с реалната възможност да я видя, бях нервен. Как ли щеше да изглежда след толкова дълго пленничество? Дали щеше да е добре физически? Щеше ли да има психологически шок? А аз? Как ли щеше да се почувства при вида ми? Щеше ли да се развълнува от присъствието ми? Егоистична мисъл, но аз проумях, че всъщност зад нея се крие другият страх: че след всичките ми усилия да я освободя може да разбере, че не означавам нищо за нея.

Защо я нямаше още? Погледнах часовника си. Десетте минути бяха минали. Вярно, няколко от тях бяха отишли, докато Франсишко се изкачи до къщата, но дори и така, той вече трябваше да я е отпратил надолу.

Погледнах застаналия до мен Нелсън.

— Какво мислиш?

Той погледна часовника си.

— Можем да му дадем още малко време. Може би нещо спорят. Не можем обаче да поемем риска да стоим още дълго тук. Не искам да се сблъскаме с останалата част от бандата на слизане.

Загледах се разтревожено към пътя за Сао Хосе. Движението беше неравномерно, от време на време в едната или другата посока профучаваше кола. Нямаше как да разберем дали не идва автомобил с хора на похитителите. Но ако се бяха запътили към нас от Рио, а логиката подкрепяше това предположение, имяхме време.

Мина четвърт час. Никаква следа от нея. Защо не се бяхме сетили да кажем на Франсишко да си вземе мобифона, за да поддържа връзка с него? Какви глупаци бяхме само!

Започнах да си блъскам главата какво ще правим, ако се наложи да си тръгнем без Изабел. Не всичко щеше да е загубено. Още държахме сина на Франсишко в ръцете си, а докато го държахме, Изабел трябваше да е в безопасност. Такова положение обаче трудно можеше да се протака, и то не само от емоционална гледна точка. Франсишко и хората му знаеха кои сме и нямаше да подбират методите си, за да ни принудят да върнем момчето. На всяка цена трябваше да избегнем такъв развой.

Отново погледнах Нелсън. Той повдигна рамене. Франсишко младши хапеше устната си. Беше напрегнат не по-малко от нас. Бедният нещастник.

В следващия миг очите му широко се отвориха. Погледнах нагоре. Вратата на къщата се бе отворила и на прага се появи слаба фигура с дълга коса, разпиляна по раменете. Изабел.

Тя се олюля, после закрачи надолу по хълма.

Погледнах Нелсън. Той грубо подбутна сина на Франсишко и момчето се запрепва по склона към нея.

По моя преценка разстоянието между нас и къщата беше четиристотин метра. Макар и да се изкачваше, Франсишко младши

крачеше по-бързо и скоро разстоянието между него и нас беше по-голямо от това между Изабел и похитителите ѝ.

От вратата внезапно изхвърча втора фигура и затича надолу. Висок, слаб мъж, добре сложен. Последва го Франсишко, който закрещя нещо.

— Бягай, Изабел! — изревах.

Тя спря, огледа се, видя мъжа, който връхлиташе върху нея, и затича. Синът на Франсишко обаче беше по-бърз от нея и хукна с всички сили.

По дяволите! Не можех да застрелям момчето, но ако го оставех да избяга, щяхме да изгубим и последната възможност да освободим Изабел. Трябваше да го хвана, преди да е стигнал при другите.

Спринтирах.

Зад мен се разнесоха два изстрела — Нелсън стреляше към хлапето. Зърнах две гейзерчета пръст да се разхвърчават отляво на момчето. Нелсън не стреляше на месо — искаше само да го спре, но ефектът беше противоположен, защото хлапакът затича още по-бързо.

Не колкото мен обаче. Имах да покривам по-голямо разстояние, но вече го приближавах; револверът под колана ми се врязваше в слабините ми с всеки скок. Хлапакът нямаше много сила в хилавите си крака и склонът започна да го затруднява. Ръцете му бяха още вързани, а парцалът в устата не му позволяваше да си поеме дълбоко дъх. Мъжът бе настигнал Изабел и я бе повалил на земята. Докато се боричкаха само на няколко метра от мен, аз се хвърлих и сграбчих момчето за глезена. То политна и се стовари на земята. Седнах връз него с изваден револвер, притиснат в слепоочието му.

Момчето замръзна, уплашено до смърт. Хвърлих поглед към Изабел, без да отделям дулото от слепоочието му. Тя вече беше на крака. Мъжът бе обвил ръка около шията ѝ, а с другата бе опрял револвер в слепоочието ѝ. Тя дишаше тежко. Кафявите ѝ очи не се отделяха от мен. Задържах погледа си върху тях, опитвайки се да ѝ вдъхна увереност, да ѝ кажа, че ще бъде свободна, и в следващия миг мъжът грубо я задърпа нагоре по хълма. Беше на около тридесет, жилест и силен.

— Спри! — изкрещях аз. — Още можем да направим размяната!

— Не! Вземам я с мен! — отвърна той и задърпа Изабел нагоре.

Гласът му беше дълбок и авторитетен. Щях да го разпозная навсякъде. Зико.

Издърпах Франсишко младши на крака.

— Пусни я! — изревах. — Няма да ти попречим да избягаш.

— Откъде да знам, че е вярно! Може би полицията вече ни чака. Не, Изабел идва с мен!

И продължи да я влачи нагоре. Последвах го с момчето. Зърнах на върха Франсишко и още един мъж, който повече приличаше на момче. Явно съучастник в отвличането.

Бяхме вече близо до къщата и до червената камионетка.

— Спри! — извиках отчаяно. — Или ще му пръсна черепа!

— Не! — изкрещя Франсишко.

Зико само се изсмя.

— Давай, пръсни му черепа! Пет пари не давам. Той не е мой син.

Гледаше ме присмехулно в очите. Разбираше, че няма да застрелям момчето. Разхлабих хватката си, ръката ми с револвера се отпусна безволно. Момчето се затича към баща си.

Зико дърпаше Изабел към камионетката. Тя се обърна към мен с безпомощни очи, умоляващи ме да сторя нещо.

Проклетие! Само на няколко крачки от мен! Възторгът, който бях изпитал при гледката как излиза от къщата, се бе превърнал в почти непоносимо отчаяние. Толкова близо бях до освобождаването ѝ, а сега Зико щеше просто да я откара някъде, и то под носа ми. Не можех да се опитам да го убия. Той щеше да убие първо нея, а после вероятно и мен. Единственият ми опит с револвер бяха онези пет минути, които ми бе отделил Нелсън, показвайки ми как се стреля. Оръжието висеше в ръката ми тежко и безполезно.

Ако Зико се измъкнеше с нея, тогава какво? Можеше да я убие. Или можеше да я пусне, когато вече нямаше да има нужда от нея. Можеше да иска и откуп за нея. Тя все още имаше шанс да живее. Трябваше само да остана спокоен и да го оставя да я отведе. Щеше да остане жива, стига да не направех нещо необмислено.

Край къщата нещо се размърда. Малка кльощава фигура претича до един бидон за вода. Миг по-късно оттам се подаде рошава глава. Евклид! С револвера, който му бе дал Нелсън. Откъде го беше измъкнал, по дяволите? О, по дяволите! Последното нещо, което ми

трябваше, беше безсмисленото геройство на едно дванайсетгодишно хлапе. Някой щеше да загине, най-вероятно Изабел.

Зико ме стрелна с поглед, докато се приближаваше до камионетката, и аз мигновено забих очи в неговите — не исках да разбере, че съм видял нещо. Бавно тръгнах нагоре.

— Назад! — изкрещя той.

Спрях.

Зад него Евклид пробяга от бидона до камионетката. Не можех да разбера какво се кани да прави. Вероятно да се скрие в каросерията и после да изненада Зико. В следващия миг обаче кракът му стъпи върху някаква прогнила гофрирана ламарина и тя издрънча. Зико мигновено се извъртя. Евклид застина на място като вкопан. Ръката му започна да повдига револвера към Зико, но се поколеба, вероятно от страх да не улучи Изабел. Зико рязко отдръпна револвера от слепоочието на Изабел и го насочи срещу момчето. Два изстрела прогърмяха почти едновременно и Евклид изпищя.

Нямах време за колебание. Инстинктът повдигна ръката ми и насочи дулото срещу Зико. Мушката кацна точно между ужасените очи на Изабел. Мръднах ръката си наляво и натиснах спусъка в същия момент, в който той се извърна към мен. Улучих го в дясното рамо и куршумът го отхвърли назад. Револверът му полетя на земята.

Той пусна Изабел и се наведе да го вземе. Затичах към него. Последва нов изстрел, главата на Зико се отметна рязко настрани и той рухна.

Евклид лежеше на земята с револвер, насочен към проснатата фигура на Зико, и широка усмивка. По тревата около гърдите му се разстиляше тъмно петно.

Приклекнах до Изабел.

— Добре ли си?

Тя вдигна поглед и по набразденото ѝ от сълзи лице пробягна усмивка — усмивката, която бях виждал толкова много пъти пред мисления си взор през последните седмици.

Изтичах до Евклид. Той лежеше сред локва кръв, която нарастваше с всяка секунда. Поколебах се, несигурен какво да направя. Евклид се бореше да задържи очите си отворени. Устните му се раздвижиха. Приведох се да го чуя.

— Ама го улучих, нали? — прошепна момчето.

— Да, улучи го — казах.

Опитах се да спра потока кръв, струящ от раната на гърдите му.
Беше безнадеждно. След минута животът му секна.

30.

Изабел се бе сгушила на задната седалка, мълчеше и гледаше пътя. Роналдо ни връщаше в Рио. Нелсън бе останал да се оправя с кашата, която бяхме забъркали.

А кашата наистина си я биваше. Двамата с Нелсън бяхме решили да пуснем Франсишко и синът му да си ходят. В края на краищата, нали му го бяхме обещали при операцията по размяната на Изабел. Той бе изпълнил своята част от уговорката. Зико беше човекът, хукнал подир Изабел в последната минута. А замесехме ли Франсишко в отвличането, това би означавало големи неприятности с властите. Решихме, че е по-добре да потулим нещата. Нелсън се бе ангажирал да върне тялото на Евклид за достойно погребение.

Изабел не изглеждаше чак толкова зле след всичко преживяно. Вярно, беше поотслабнала и кожата ѝ беше бледа след толкова много седмици, прекарани под покрив. Изглеждаше и някак по-уязвима. Но, общо взето, не изглеждаше пострадала.

— Добре ли си? — попитах я.

Тя ме погледна, усмихна се и хвана ръката ми.

— Добре съм — отвърна тя. — Толкова ми е хубаво, че вече съм на свобода.

Имах толкова много да ѝ казвам, толкова много да я питам, но исках да го направя, след като се съвземеше напълно, така че се въздържах.

— Къде е баща ми? — попита тя.

— В Лондон.

— В Лондон? — повдигна вежди тя.

— Да. Това е дълга история. Корделия те чака у вас.

— Как е тя? Искам да кажа, нали не...

— Не се тревожи. Добре е. — Усмихнах се. — Расте с всеки изминат ден.

Изабел се усмихна.

— Добре. — След пауза добави: — Той плати ли откуп?

— И това е дълга история.

— Разкажи ми.

— По-късно, когато си отдъхнеш.

— Не, сега ми разкажи. През тези два месеца само това ми беше на ума. Какво става у дома? Разказвай.

И аз ѝ разказах всичко. За първоначалните искания за откуп, за дългото мълчание след пропадналия полицейски рейд и след това за подновените искания, когато предложих „Блумфийлд Уайс“ да погълне „Декер“. Разказах ѝ за възможното съучастие на Рикардо и Едуардо с Франсишко в заговор за убийството на Мартин Белдекос и в организирането на отвличането ни, с цел да предотвратят разкриването на перачницата за пари на Франсишко. И накрая ѝ разказах как откраднахме сина на Франсишко, за да го принудим да ни сътрудничи.

Тя слушаше с все по-нарастващо изумление.

— Значи зад всичко това е бил Рикардо?

— Боя се, че е така — кимнах.

Тя се вгледа през прозореца в предградията на Рио, които бавно се точеха покрай колата.

— Копеле! — изсъска тя. После се обърна към мен. — Изглежда, ще се окажеш прав в мнението си за него.

— Точно в момента не ме вълнува особено кой е прав и кой крив — казах. — Просто съм щастлив, че си жива.

Тя стисна ръката ми.

— Благодаря ти. Благодаря ти за всичко, което си направил за мен.

Шумни приветствия се разнесоха при пристигането ни в апартамента на Луиш. Корделия не искаше да пусне сестра си от прегръдките си, Мария само подскачаше, Фернандо кръжеше около тях. Възбудата изведе Изабел от вцепенението, в което беше изпаднала след освобождаването си, и тя видимо се оживи. Само след минута вече разговаряше с Луиш в Лондон. Сълзи течаха на воля. Португалските думи се сипеха със скорост десет в секунда. Гледах отстрани широко ухилен.

Единственият горчив хап беше Евклид. Корделия беше потресена при вестта за гибелта му. Аз също бях покъртен. Съмнявах се дали Евклид би оцелял още дълго. Корделия се бе оказала права — той беше смел. Беше постъпил глупаво, като се бе опитал да

елиминира Зико. Но той беше само на дванадесет години, как бих могъл да го обвинявам в каквото и да било? Той се бе мъчил да спаси сестрата на Корделия и да ни впечатли. И бе загинал с оръжие в ръка, застрелвайки престъпник: според неговите критерии това очевидно бе най-достойната смърт. Но иначе си беше чиста трагедия. Трагедия, за която бяхме отговорни всички: бразилското правителство и средната класа, която допускаше такава бедност и насилие в средите си, и по-специално Нелсън, Корделия и аз, които го бяхме въоръжили и подтикнали към последната му авантюра. Никога нямаше да го забравя.

Изабел дълго се къпа, а после ни разказа за изпитанието си. Грижили се за нея добре. Първите две седмици я държали в една палатка в някакво мазе. После я прехвърлили във фермата, където я затворили в някакъв килер само с едно прозорче, което било плътно заковано. Осигурили й топлина, светлина, храна и напитки. Давали й да се мие веднъж на ден, дали й и радио, носели й книги и вестници. Похитителите й през цялото време носели маски и едва последния ден успяла да види лицето на Зико; скоро обаче се научила да ги разпознава по гласовете. Били петима и я пазели на смени.

Още от самото начало тя решила, че най-добрият й шанс за оцеляване е да им сътрудничи. Често се интересуvalа за напредъка в преговорите, но те не й казвали нищо. Единствените признаци, по които съдела, че поддържали връзка с баща й, били двете доказателства за живот под формата на въпроси, които била получила. Първият с името на куклата й я накарал да се усмихне. Това било типично за сантименталността на баща й и й напомнило за спокойствието и сигурността на детството й.

Но през цялото това време тя запазила спокойствие. Знаела, че отвличанията траят с месеци, но също така знаела, че баща й ще намери начин да плати откупа за нея. Стана ми ясно, че тя се бе притеснявала много по-малко за собствената си безопасност от нас.

Разказа всичко това на смесица от английски, за мен, и португалски, заради Мария. След като свърши с историята си и разговорът се накъса в хаотични въпроси и отговори, аз излязох от стаята. Макар и да бях прекарал цялото време с тях, в действителност не бях част от семейството им. Грабнах бутилка бира и излязох на балкона да гледам залеза, щастлив, че Изабел най-после е на свобода.

В един момент усетих ръка на рамото си и вдигнах поглед.

— Здравей — каза Изабел.

— Здравей.

Тя ме целуна; косата ѝ се разсипа върху лицето ми. После се изправи и се загледа в морето.

— Не можеш да си представиш какво е да видиш отново морето — каза тя. — Тази гледка. Тези хора. — И след кратка пауза: — Теб.

Топлина от щастие се разля по тялото ми. Беше тъкмо онова, което така бях жадувал да чуя. Прегърнах я и пак я целунах.

Накрая тя се отдръпна и попита:

— Какво ще правиш сега?

— Не знам. Не съм го обмислял. — Кое то си беше самата истина. Плановите ми не се бяха разпростирали по-далеч от освобождаването на Изабел.

— Татко наистина ли възнамерява да погълне „Декер“? — попита тя.

— Скоро ще разберем. Наддаването е утре следобед. Ще се борят той и „Блумфийлд Уайс“.

— Значи Рикардо най-после загуби? Още не мога да повярвам, че той ми е причинил всичко това. Да организира отвлечането ми! Знам, че връзката ни е приключена, но си мислех, че все пак означавам нещо за него.

— Знаеш какъв е — казах. — Когато става дума за оцеляването на „Декер Уорд“, той не би се поколебал пред нищо. Но поне си жива.

Здрачът падаше бързо. Крайбрежните светлини се включиха; снежнобялата пяна на вълните заискри под тях. Често се бях втренчвал в тази гледка, терзан от мисли за Изабел. А сега тя беше тук, до мен.

Мислите ми се прехвърлиха при Луиш в Лондон и утрешното наддаване. Молах се да бъде успешно. Страшно ми се искаше Рикардо да се убеди, че не е непобедим. Че не може да манипулира толкова много човешки съдби, особено моята и тази на Изабел, и да му се разминава безнаказано.

Изабел очевидно си мислеше същото.

— Нека отидем да помогнем на татко — каза тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Да отидем в Лондон. Още тази нощ. Да му помогнем за офертата утре.

— Не е ли малко късно? А и не трябва ли да си поотдъхнеш малко?

— Отдъхвам си от седмици. Искам да се видя с татко. Това е много важен момент за него. Мисля, че има полет в десет вечерта. Имаме достатъчно време.

— Готово. Тръгваме — ухилих се аз.

Самолетът кацаше на „Хийтроу“ рано следобед на следващия ден и Луиш каза, че ще ни посрещне. Изабел купи билети за първа класа и аз не възразих. Макар да бе казала, че само си е почивала, тя беше изтощена. Възбудата от освобождаването ѝ след месеците лишаване от движение се бе оказала малко над силите ѝ. Спа през целия полет, докато през това време аз отново прекарах през ума си последните няколко седмици, като давах воля на мечтите си за бъдещия ни съвместен живот.

Главата му се извисяваше като кубе над гъмжилото, чакащо на терминала. Лицето му засия от възторг, когато видя Изабел. Тя затича към него и го прегърна. Той я погали по главата и в окото му блесна сълза. После я пусна и разтърси ръката ми. Човекът, с когото бях прекарал толкова време през последните няколко седмици, превит, но не и прекършен от отвличането на дъщеря си, се бе преобразил. Беше истинско удоволствие да го гледам.

Докато крачехме към колата Луиш и Изабел възбудено си говореха на португалски. Когато обаче излязохме на магистралата за Лондон, Луиш превключи на английски.

— Резервирал съм ви стаи в „Савоя“, където съм отседнал. Ще ви оставя в хотела и после отивам в Сити да приключа с офертата.

— Как върви? — попитах го.

— Доста добре. Наехме за посредници „Гърни Крохайм“. Познаваш ли ги?

Бяха старата фирма на Джейми. Бяха също така една от малкото британски търговски банки, изградили си репутация като съветници по международни поглъщания. Те не само щяха да осигурят добър съвет, но щяха да добавят и тежест към офертата на „Банко Оризонте“.

— Имат добра репутация — казах.

— И заслужено. КБН също са ангажирани. Изградихме една доста сложна структура с офшорни компании и конвертируеми преференциални дялове. Тя дава на КБН икономически контрол върху портфейла от облигации, без да признава загуба на „Декер“, която би отнесла капитала ѝ. КБН ще получи окончателно двайсет процента от „Декер“, а ние — оставащите осемдесет. С КБН зад гърба си новата „Декер“ ще има по-добър кредитен коефициент на пазарите.

— Какво мислят КБН за позицията от облигации на „Декер“?

— Ентусиазирани са, слава богу. През последните дни пазарът е укрепнал. Изглежда, конгресът няма да одобри закона на Бил.

— Това са добри новини — казах.

— И добри, и лоши. Добри са с това, че намаляват риска по цялото наддаване. Лошото е, че качва цената на „Декер Уорд“. А „Блумфийлд Уайс“ могат да си позволят да платят повече от нас.

— Разбирам. — Капиталът на „Блумфийлд Уайс“ надвишаваше многократно този на „Банко Оризонте“, така че те можеха да платят повече, ако поискат. Сидни Стал обаче не приличаше много на човек, който би се показал щедър в каквото и да било. Все още имахме реален шанс. — Да ти се е обаждал Рикардо?

— Не. Къртън си мисли, че го държи на тъмно, но ние знаем, че той е надушил нещо. Предполагам, че просто се мъчи да се справи с позицията от облигации, като се надява, че заплахата за живота на Изабел ще спре поглъщането по някакъв начин.

— Само че Изабел вече е свободна и той сигурно го е разбрал.

— Да — каза замислено Луиш. — Сигурно е така.

Замълчахме за момент. Всички си мислехме каква ли ще е следващата стъпка на Рикардо.

— Пита ли Франсишко за това? — попита ме Луиш.

— Не, не съм. Той обаче е много хитър. Нито веднъж не спомена да е съпричастен на отвлечането по някакъв начин, да не говорим да е играл активна роля в него.

— И ти просто го пусна да си отиде, ей така?

— Да. Бях дал дума. А и освен това Нелсън каза, че ще стане голяма бъркотия с властите, ако се опитаме да ги осъдим.

Луиш въздъхна.

— Срам, но го разбирам. Един ден обаче ще го накарам да си плати.

— Днес ще накараш Рикардо да плати — казах му.
— Да бе, бях забравил — ухили се той.
— Реши ли колко ще дадеш, татко? — попита Изабел.
— Още не — отвърна той. — Зависи от натиска на пазара. Ще го решим непосредствено преди наддаването.
— Кога е то?
— В пет часа. В офиса на „Декер Уорд“ в Сити.
— Ние можем ли да дойдем? — попита Изабел. — Няма да пречим.
— Разбира се — каза Луиш. — Искам и вие да станете свидетели на събитието, без значение дали ще се получи, или не. Елате в „Гърни Крохайм“, когато сте готови.
Луиш ни остави в хотела. Беше ни резервирал отделни стаи, разбира се.
— Кога ще се срещнем? — попитах Изабел. — Или искаш да си отдъхнеш?
Изабел се засмя с онази прелестна дяволита усмивчица, която направо разтапяше сърцето ми.
— Какво ще кажеш за две минутки?
— Идвам — казах.

В един и половина взехме кола за Сити. Не искахме да пропуснем дебатите на Луиш по наддаването.

Кантората на „Гърни Крохайм“ се намираше на стотина метра от тази на „Декер Уорд“, в самото сърце на Сити. Залата им за срещи напомняше повече тази на „Декер“, отколкото на „Блумфийлд Уайс“. Двама баронети от стените ни следяха бдително по маршрута ни към залата, но след като влязохме вътре, картините вече бяха викториански пейзажи, само оригинали. Залата блестеше с полираното си дърво. Нямаше обаче начин да сбъркаме кантората на „Гърни Крохайм“ със селска къща.

Залата беше препълнена. Луиш седеше до един от партньорите си, Серджо Пренцман, който бе изнесъл основната работа по оформянето на офертата. До него бяха седнали двама служители, които нощ след нощ бяха вкарвали числа в компютрите. На масата бяха и

двама холандски банкери от КБН и един екип от трима души на „Гърни Крохайм“, предвождан от един директор, Чарлз Скот-Лидел.

Луиш с гордост представи дъщеря си и мен, като ми благодари, че съм я освободил. Всички широко се усмихнаха. Освен че работеха за него, беше ясно, че тези професионалисти от Сити го обичаха.

— Пристигате тъкмо навреме — каза Луиш. — Всеки момент ще почнем обсъждането на цената.

Седнахме на два празни стола в другия край на дългата маса. Очите на всички бяха вперени в Луиш.

— И така, Чарлз, с какво разполагаме?

Скот-Лидел, търговски банкир до мозъка на костите си, разгледа отчетите с числата пред себе си.

— Въведохме днешните цени от пазара за портфейла от облигации в модела. Както очаквахме, има голяма разлика. При използването на метод първи получихме оценка от шейсет и три милиона лири, докато метод втори ни даде... — той разлисти листовите си — ... седемдесет и два милиона.

Онези двадесет милиона, за които бяхме говорили предната седмица, вече бяха минало. Явно пазарът се бе подобрил.

Намеси се Серджо.

— На мен повече ми харесва първият метод. Не хващам вяра и за две пари на тия шконтони парично-потокови оценки. За един търговец на ценни книжа това са пълни глупости.

Луиш се усмихна.

— Знам, Серджо. Но възможност като тази идва само веднъж. Успеем ли да закупим „Декер Уорд“, „Банко Оризонте“ ще се превърне в първата истинска инвестиционна международна банка в Латинска Америка. Това все пак трябва да струва нещо. Какъв казахме, че е максимумът, който можем да си позволим?

— Седемдесет и пет горната граница — каза Серджо. — Отвъд нея вече надхвърляме възможностите на капитала ни. За мен обаче дори и тази сума би била прекалено голяма за покупката на „Декер Уорд“.

Луиш се загледа в числата. После се изправи, отиде до прозореца и се загледа в обедното движение на Лондон. И без да се обръща каза:

— Ще предложим осемдесет милиона лири.

31.

Първият човек, когото видях при влизането си в залата за съвещания на „Декер Уорд“, беше Сидни Стал. Седеше на един стол и от устата му стърчеше пура.

— Здравейте — изграчи той и се ухили победоносно. Мислеше, че ще ни бие. Зад него беше Дуайт Годфри, който избегна погледа ми.

Къртън се надигна иззад масата да ни поздрави; на масата пред него имаше три плика. Игнорирах го. Вниманието ми беше привлечено от мъжа, седнал до него с крак връз крак и цигара в уста.

Рикардо.

Къртън ни представяше едни на други и крякаше около Изабел, но аз не го чувах. Какво правеше тук Рикардо, по дяволите? После бързо хвърлих поглед върху пликовете на масата пред лорд Къртън. Да, бяха три.

— Добър ден, Ник — каза Рикардо. — Здравей, Луиш. — После се обърна към Изабел: — Радвам се да те видя. Не знаех, че са те освободили.

Не казах нищо. Просто рухнах на стола до Луиш.

Имаше много народ: адвокати, съветници, от този род. Много от тях бяхме довели ние. Но за мен те не се брояха. Единственият човек в залата, който имаше значение за мен, беше Рикардо. Макар и да беше натрапник, имаше вид на човек, който знае, че е на мястото си.

— Благодаря ви, че дойдохте лично — каза лорд Къртън. — Според мен това е най-добрият начин да свършим работа. Така ще можете сами да се убедите, че всичко е честно. — Тези думи бяха отправени към Стал и Луиш.

— Тази сутрин получих писмо от Рикардо, който ме попита дали би могъл да направи оферта за фирмата. Не можах да му откажа, така че го поканих.

Не бях изненадан, че Рикардо е научил за аукциона. За него беше съвсем в реда на нещата да поеме инициативата в свои ръце, а не да

чака да продадат фирмата му. И въпреки всичко беше истински шок да го видя тук, да наддава с нас за „Декер“.

— Възразявам! — заяви Стал. — Признавам, че бях изненадан да видя Рикардо тук. Но си помислих, че е дошъл, за да наблюдава, а не да представя оферта.

— Е, Сид, той представи собствена оферта — каза Къртън. — Бих го нарекъл мениджърско изкупуване. Или по-скоро — кредитно изкупуване.

— Тая работа не ми харесва. Щом ще променяш базисните правила, си грабвам шапката и изчезвам!

— Доколкото си спомням, не съм ти споменавал колко участници ще има в търга, когато те поканих да участваш. Ти просто си решил, че ще бъдете двама. Е, трима сте. Ако искаш да оттеглиш офертата си или да я промениш, нямаш проблеми.

Проклятие! Променеше ли Стал офертата си заради присъствието на Рикардо, това би означавало скок на цената. С което шансовете ни за успех съвсем изтъняваха. Лорд Къртън можеше да тържествува.

Стал се замисли за момент, дръпна от пурата си и се закашля.

— Не — каза той. — Офертата ни си остава тази, която е в този плик. Няма да дам и цент повече за този боклук.

Къртън само се усмихна учтиво и се обърна към Луиш.

— Ако искам да бъда почтен, трябва да направя и на вас същото предложение. Желаете ли да промените офертата си?

Луиш поклати глава. Той и без това предлагаше свръх възможностите си.

— Добре. И така, сега ще отворя офертите.

Той вдигна един плик. Разпознах емблемата на „Банко Оризонте“.

— Вземам ги както дойде — каза той и разреза плика с един елегантен бронзов нож за хартия. — И така, офертата на „Банко Оризонте“ е... осемдесет милиона лири. — Каза го спокойно, после подаде листа на адвокатата до себе си да удостовери числото.

Рикардо опъна от цигарата си. Стал запуфка с пурата си. Аз дъвчех един молив.

Следващият плик беше на „Блумфийлд Уайс“. Не можех да разчета напечатаното върху него, но със сигурност различих познатия

шрифт. Къртън го разряза със същия нож.

— Офертата на „Блумфийлд Уайс“ е... — той бързо пробяга с очи по листа... — седемдесет и шест милиона лири.

Да! Стал си бе правил прекалено тънки сметки. Бе направил същите изчисления като Скот-Лидел, бе получил същите числа, след което бе добавил малко отгоре. Е, Луиш бе добавил малко над него.

Хвърлих поглед към Стал. Той продължаваше да дъвче пурата си, без да гледа никого. Опитваше се да се изкара наперен, да ни убеди, че не дава пет пари. Лицето му обаче поаленяваше и челюстите му се стегнаха с такава сила върху пурата, че малко остана да я прегризе. Да, Сидни Стал определено не беше щастлив.

Очите на всички обаче бяха вперени в третия плик. Погледнах Рикардо в момента, в който Къртън вдигна неговия плик. Той седеше във все същата отпусната поза. Венчалната му халка лениво обикаляше пръста му. Обявяването на първите две оферти не бе променило изражението му с нищо. И внезапно проумях, че той е победил. При едно наддаване със запечатани пликове, в което играеше и Рикардо, можеше да има само един победител. Изведнъж ми проблесна защо не ни се беше обаждал по време на целия този процес. За да може да отмери с точност до секунда намесата си в тази борба, така че да грабне „Декер Уорд“ преди ние или „Блумфийлд Уайс“ да имаме време да реагираме.

— Офертата на Рикардо Рос е осемдесет и осем милиона. — Къртън пусна плика на масата.

Рикардо си позволи бегла усмивка.

— Моите поздравления — обърна се към него Къртън. — Приемам офертата ви.

Двамата си стиснаха ръцете.

— Хей, я почакайте! — избухна Стал. — Откъде знаете, че той има парите?

Къртън повдигна вежди към Рикардо. Това беше очакван въпрос, но всеки, който познаваше Рикардо поне малко, знаеше, че поеме ли ангажимент за дадена сума, той ще успее да намери парите. Тръстовете на служителите щяха да бъдат първото място, откъдето щеше да тръгне.

— Утре сутринта сумата ще е в независима сметка, Андрю. Ако не, можеш да анулираш офертата ми.

— Достатъчно — заяви Къртън. — Това е всичко, господа.

Стал кипеше от гняв. Той замърмори бясно на Годфри и замята унищожителни погледи към Къртън и Рикардо. Пламтеше от злоба, докато излизаше от залата — дори не си взе довиждане с никого.

Аз също имах проблеми с овладяването на гнева си. Не можех да повярвам на разигралото се пред очите ми. След всичките проблеми, които си бях създад, за да организирам продажбата на „Декер Уорд“, да видя как Рикардо ни я измъква изпод носа! Сега вече имаше пълен контрол върху „Декер“. А си бях мечтал как ще изгуби работата си! Но той ме бе надхитрил. Беше надхитрил всички ни.

Луиш улови погледа ми, повдигна рамене и каза:

— Да си кажем довиждане с лорд Къртън и си тръгваме.

Лорд Къртън се изпъна като струна, докато протягаше ръката си. Тримата се ръкувахме с него.

— Защо го направихте? Знаете, че Рикардо за малко не ви докара до просешка тояга — попита го спокойно Луиш.

Къртън се сви неудобно, но отговори честно.

— Само преди седмица тази фирма струваше едва десет милиона. Сега цената ѝ е осемдесет и осем. Идва момент, когато човек просто трябва да вземе парите, които му се предлагат, и да бяга. А аз мисля, че моментът е точно такъв.

Тръгнахме си, без да обърнем внимание на новия собственик на „Декер Уорд“.

Серджо дойде да вечеря с нас. Луиш беше разочарован от поражението. Не можех обаче да не отбележа начина, по който гледаше Изабел. Тя беше жива и това беше най-важното.

Нямах къде да отида и Луиш настоя да ми плати престоя в хотела още два дни, като ми осигури време да си потърся квартира. Не се оплаквах. Знаех, че имам за какво да се тревожа и какво да планирам, но с Изабел до мен не ми се мислеше за нищо друго, исках само да я чувствам до себе си.

На връщане в хотела заварихме бележка, че някой ни чака в американския бар.

Беше Рикардо. Седеше в ъгъла на бара и галеше чаша газирана вода. Вписваше се добре в околната среда с безупречния си костюм,

ризата с монограм, копринената вратовръзка и външния вид на богат латиноамериканец.

Двамата с Изабел спряхме като вкопани.

— Какво иска този? — попита тя.

— Не знам. Ела да разберем.

Рикардо се изправи, но не протегна ръка. Не изпитвах никакво желание да се ръкувам с него, а погледът на Изабел беше леден.

— Радвам се да ви видя — каза той.

— Не знаехме, че си ти — отвърна Изабел.

— Така ли? — попита той, сякаш това беше неприятен пропуск от страна на някой друг. — Все пак бих се радвал, ако ми отделите няколко минути. Искане ми се да продължи разговора, който имахме с Ник преди две седмици.

Добър начин да привлече вниманието ми.

— Добре — казах и седнах. Изабел ме последва. Рикардо махна на сервитьора и поръча бира за мен и чаша бяло вино за Изабел. Чакахме го да започне.

— Много се радвам, че всичко с теб е свършило благополучно, Изабел — започна той. — Сигурно е било жестоко изпитание. Бих искал да знаеш, че нямам нищо общо с отвлечането ти.

Той направи кратка пауза и ни огледа с ясните си сини очи. Приведен леко напред, с ръце положени върху масата, с красиво и открито лице, той изглеждаше така, сякаш казваше истината. Двамата с Изабел обаче само го гледахме мълчаливо. Само това не стигаше, за да му хванем вяра.

Рикардо остави паузата да продължи прекалено дълго.

— Знам, че не ми вярвате, и едва ли трябва да съм изненадан. Моля ви само да ме изслушате. Мисля, че можем да си помогнем взаимно.

Продължавахме да мълчим.

— Ти ми каза много неща, които не ми бяха известни, Ник. Че Изабел е още жива и че похитителите ѝ са настоявали поглъщането да бъде отменено.

— Не ми се стори изненадан тогава — отбелязах.

— Просто не знаех как да реагирам — отвърна той. Гледаше ме в очите. — Не знаех дали ми казваш истината. Беше възможно да ми оказваш натиск, за да се предадем на „Блумфийлд Уайс“. Но когато

спомена името на Едуардо, ми мина през ума, че може и да имаш някакво право. Беше възможно да е правил нещо без мое знание. Нямах да му е за пръв път.

— И така ли се оказа?

— Не. Разговарях с него и той отрече.

— Има си хас да потвърди!

— Ник, аз познавам брат си. Усещам, когато крие нещо от мен, дори да не знам точно какво е. Повярвай ми, той няма връзка със станалото.

— Но нае няколко горили да ме пребият и да съсипят апартамента ми, нали?

Рикардо само вдигна рамене.

— Съжалявам. Понякога прекалено се пали.

— А ти подкупи Ръсел Чърч, за да си сигурен, че аз никога повече няма да работя в Школата за руски изследвания.

— Вярно е — кимна той. — Винаги съм бил безмилостен към хората, които са изменили на екипа. Както знаеш, бях разочарован от теб. Почувствах се така, сякаш ме беше предал.

Усетих как гневът заклокочи у мен.

— Бил съм те предал! — едва сдържах вика си. — А какво ще кажеш за Мартин Белдекос? Беше ли смъртта му следствие от прекален ентузиазъм? Или просто е резултат на нечие разочарование?

— Не, не, не беше. Мислех си, че се е оказал жертва на хотелски обир. А когато те наръгаха на плажа Ипанема, си помислих, че е просто въоръжен грабеж.

— Не беше просто въоръжен грабеж — заявих. — Разбрах го.

— Добре, сега аз също вече подозирам, че не е било — каза той. — В действителност подозирам, че ти знаеш много повече от мен за станалото. Точно затова съм тук. Кажи ми какво се случи в Бразилия.

— Познаваш Франсишко Арагао, нали?

— Разбира се, че го познавам. — Рикардо повдигна вежди. — Нали е брат на Лусиана. Има ли нещо общо с цялата работа?

— Със сигурност има. — Не бях сигурен дали Рикардо наистина няма представа за съучастието на Франсишко, но не виждах вреда да му разкажа това, което знам.

Изабел се присъедини с разказа си какво ѝ се е случило след отвлечането ѝ.

Рикардо слушаше всяка дума, претегляше всяко късче информация и го поместваше в нужното му място. Когато свърших, не каза нищо, само се загледа напред с безизразен поглед. Мислеше.

— Е? — попитах с надеждата да предизвикам отговор.

— Какво?

— Инвестира ли Франсишко пари от наркотици в „Декер Уорд“? Очите му отново се фокусираха.

— Не, доколкото ни е известно. Нямаме регистрирана негова инвестиция при нас. Всеки наш инвеститор ни е лично познат, най-малко на един човек от екипа, и ние не правим бизнес с хора, които имат връзки с наркотрафиканти. За мен Франсишко определено поддържа връзки с наркотрафиканти и съм положил много усилия да избягвам всякакви сделки с него. Мислех си, че съм успял.

— Но все някой в „Декер Уорд“ трябва да си е имал работа с него.

— Може и да си прав — повдигна рамене той. — Не знам. Много е тайнствено, нали? — Той направи кратка пауза. — Разбира се, ако открия, че Франсишко по някакъв начин е прал пари от наркотици през „Декер Уорд“ без мое знание, бих бил много загрижен. И със сигурност бих извещавал съответните институции.

Той допи рязко газираната си вода, изправи се и извади от портфейла си банкнота от десет лири за напитките.

— Трябва да се връщам на работа. Без значение дали ми вярваш, или не, Изабел, но съм много щастлив да те видя жива. И разбира се, да работиш отново за „Декер Уорд“. Винаги си добре дошла отново на работа в офиса.

Изабел стисна ръката му и си позволи една бегла усмивка.

— Не, благодаря. Мисля, че много скоро ще получиш заявлението ми за напускане.

— Това също го разбирам. — Той се наведе и я целуна по двете бузи. — Желая ти щастие. Ник, съжалявам много, че не работиш в „Декер“. Бих искал да си от моята страна.

Не можах да сдържа усмивката си, докато му стисках ръката.

— Наистина трябва да тръгвам — продължи той. — Имаме малка криза. Един от клиентите ни започна да разпродава всичките си акции. Алехо. Сигурно си го спомняш, Ник. Един от хората на Джейми. Боя се, че Джейми се е прибрал у тях в отвратително

настроение. В нашия бизнес никой не е застрахован от подобен обрат. Е, това е. Довиждане.

Заше метен го проследих с поглед, докато излизаше от бара. Внезапно проумях, че Рикардо наистина беше говорил истината.

— Ник? Ник? — като през сън дочух гласа на Изабел.

— О, Изабел, извинявай. Трябва да отскоча до едно място.

— Ник, какво има? Късно е вече.

— Ще се опитам да се върна още тази вечер, стига да мога. Ако не успея, ще се видим утре сутринта. — Целунах я и хукнах.

32.

Таксито до Докенбуш Фарм направо ми одра кожата. Платих на шофьора, поех си дъх и заставах пред входната врата. Беше топла лятна нощ, звездите и луната осветяваха фермата. Два прозореца от първия етаж хвърляха квадрати светлина върху застланата с чакъл алея. Някъде зад мен в тъмното се обади бухал.

„Рикардо е знаел, че е Джейми — помислих си. — Още щом му казах за Франсишко, и е разнищил нещата.“ Защото Алехо беше клиент на Джейми, който уж работеше за някакво потайно богато мексиканско семейство. В действителност обаче Алехо бе работил за Франсишко. Лусиана наистина беше посредник на Франсишко, но с Джейми, не с Рикардо. Била е наясно, че Рикардо в никакъв случай не би правил бизнес с брат й. Сега на Франсишко му се беше дръпнало лайното и чрез Алехо той разпродаваше всичко, което бе придобил от „Декер Тръст“.

И Рикардо ми го бе съобщил, за да ми даде възможност да стигна до Джейми пръв. Бях сигурен, че мога да разчитам на Рикардо да се оправи с Франсишко.

Натиснах звънеца.

Мина доста време, докато вратата се отвори. Джейми бе сменил костюма си с джинси и стара памучна риза. Облегна се на вратата.

— О, ти ли си. Мислех си, че някой може да дойде, но не предполагах, че ще си ти.

Вонеше на уиски. Очите му блестяха, но не бяха съвсем на фокус. Бях го виждал много пъти в такова състояние.

— Мога ли да вляза?

— Разбира се.

Поведе ме през коридора, а оттам във всекидневната. Свиреше музика: познах албума на Леонард Кoen — не го бях слушал от завършването на университета. Това беше любимата музика на Джейми за един семестър, но след това я беше забравил.

Той рухна в едно кресло. На масичката до него имаше преполовена бутилка уиски.

— Пийни — каза Джейми.

Взех бутилката и отидох в кухнята за лед. На мивката бяха струпани купища съдове. Кейт я нямаше от десет дни. Къщата се нуждаеше отчаяно от нея.

Когато се върнах в стаята, Джейми ме загледа втренчено. Седнах срещу него. Леонард Коен монотонно се разнасяше из къщата.

— Изабел е свободна — казах.

— Добре ли е?

— Да. Като имаме предвид, че е прекарала два месеца затворена.

— Добре — каза Джейми. — Знаеш, нали?

Кимнах.

Той въздъхна и отпи яка глътка.

— Радвам се, че са се грижили за нея. Казаха ми, че ще бъдат внимателни.

— Под „те“ имаш предвид Франсишко, нали?

— Да — кимна той. — Колко знаеш?

— Знам, че Франсишко е открил в „Декер Тръст“ сметка за пране на пари. Чрез теб. Сметката се е управлявала от Алехо, който се е правел, че работи за някаква богата мексиканска фамилия, която си познавал от времето на работата ти в „Гърни Крохайм“. Правел е голям бизнес с теб. После обаче Мартин Белдекос е започнал да подозира нещо.

Джейми изсумтя.

— Шибан педал! Ако беше като хората, нямаше да имаме никакъв проблем. Но не и той. Винаги всичко да разрови. Ако беше открил и най-малката следа, веднага щеше да хукне в полицията. Нямаше да имаме никакъв шанс да хванем Рикардо или Едуардо да потулят нещата.

— А той откри ли нещо?

— Беше на косъм. След Каракас искаше да посети Алехо в Маями.

— И ти нареди да го убият.

Джейми прехапа устни.

— Не исках да го убиваме. Но Франсишко настоя. Не исках да го прави.

— А аз? Какво ще кажеш за мен? И мен ли искаше да убият?

— Не — отвърна той. — Не. — Джейми разтърси глава, без да откъсва поглед от мен. Въздъхна. — Франсишко искаше да те убием. Бях му казал колко близо си до разкриването на нещата. Когато ми спомена, че искаш да говорим за някакъв факс за Мартин Белдекос, прерових бюрото ти и го взех. Но си знаех, че накрая пак ще различиш всичко.

Той глътна уискито си.

— Казах на Франсишко, че убийството на Белдекос е абсолютна глупост. То изведнъж повиши страшно много рисковете. Внезапно престъплението ни не беше повече чиста технология, а се превърна в убийство. Две убийства вече ставаха повече от очевидни. Но той въпреки всичко задейства машината. Когато разбрах за случилото се с теб в Бразилия, направо побеснях. Но вече нямаше какво да направя.

Повярвах му.

— Защо организира отвлечането на Изабел?

Джейми ме стрелна с поглед.

— Не Изабел се опитвахме да отвлечем, а теб.

— Мен?

— Да. Според мен това беше единственият начин да те измъкнем от играта, като останеш жив. Казах на Франсишко, че това ще да даде време да заличим следите си и да потулим нещата. А ако не те бяхме отвели, Франсишко вече щеше да те е убил. Знаех, че си споделил доста неща с Изабел, така че ми се стори добра идея да отвлечем и нея.

Спомних си, че бях споменава на Джейми как съм обсъждал Франсишко Арагао с Изабел. И като си помисля как ме убеждаваше да й нямам вяра!

— Освен това Изабел беше съвършеното прикритие — продължи той. — Всичко беше направено така, че да изглежда като обикновено отвлечане в Рио. И наистина свърши работа. Дори и след като успя да се измъкнеш, ти беше толкова ангажиран с преговорите, че забрави всичко останало.

— Защо не нареди да я освободят?

— Исах. Но след като се намеси полицията, Франсишко се заинати да я убиваме. Похитителите пък първоначално поискаха откуп. Беше истински хаос. — Той вдигна моления си поглед от чашата си. Лицето му беше бледо и набраздено от напрежението на последните

месеци. Направо беше изумително, че не го бях забелязал по-рано; но пък и той се бе прикривал добре.

— Значи това беше причината искането за откуп да отпадне толкова бързо в края?

— Да. Но ние бяхме постигнали компромис. Щяхме да я оставим жива, но без да я освобождаваме, като накараме семейството ѝ и „Декер“ да си мислят, че е убита.

— И през цялото време, докато бях в къщата ти и те питах за мнението ти какво става, ти си знаел къде е тя?

Той кимна.

— Тук поне можех да те държа под око. И когато видях, че опитите ти да раздвижиш властите не доведоха до резултат, се успокоих. До момента, в който прочетох документите на „Блумфийлд Уайс“ относно „Декер“ на масата. Не можех да допусна такъв развой. Погълнеха ли „Декер“, схемата ни щеше да гръмне само след дни.

— И използва Изабел, за да ме принудиш да отменя поглъщането?

Джейми се втренчи в чашата си.

— Струваше си да се опита. Трябваше да предприемем нещо.

Отпих от уискито си. Тук, на четири очи с Джейми, на чашка в къщата му, както го бяхме правили толкова пъти, направо изглеждаше абсурдно, че обсъждаме такива неща като пране на пари и убийство. Само преди три месеца тази част от живота му, от седем сутринта до осем вечерта в Сити, ми бе изглеждала пълна мъгла. Сега вече знаех.

— Защо? — попитах.

— Какво искаш да кажеш с това „защо“?

— Защо направи всичко това?

Джейми въздъхна, изправи се и си доля, като остави съвсем малко на дъното на бутилката — него наля на мен.

— Едно нещо води до друго. Искам да кажа, когато Лусиана ми съобщи, че Франсишко иска да открие сметка, без Рикардо да знае за това, тогава ми се стори добра идея. Разбира се, че се досещах откъде идват парите, но защо трябваше да ме е грижа? Това беше нов бизнес, който Рикардо не можеше да поеме. И се оказа, че е наистина голям. Знаеш какъв оборот правеше Алехо. Нещата вървяха толкова добре, че Франсишко продължаваше да помпа все повече и повече средства. Разбира се, не се интересувах за произхода им.

Вероятно бяха от колумбийските и венецуелските контакти, за които беше чувал Луиш.

— А и не можех да разбера защо Рикардо не иска да прави бизнес с Франсишко. Искам да кажа, че Рикардо печели сделките, като престъпва правилата. Струваше ми се, че е грешка да не искаш да работиш с някого само защото имал лоша репутация. В този бизнес не можеш да си позволиш да бъдеш гнуслив.

— Не можеш ли? — На мен ми изглеждаше, че въпреки всичко Рикардо винаги знаеше точния момент, в който да прояви гнусливост.

Джейми повдигна рамене.

— Е, прав си. Допуснах грешка. Но в онзи момент всичко ми изглеждаше съвсем лесно. „Декер“ е устроена така, че да обърква всякакви ревизори и инспектори. Ако не се беше пръкнал онзи педал Белдекос, нещата щяха да си вървят като по релси.

Джейми прокара пръсти през косата си. Лицето му беше изпито, с хлътнали очи.

— И изведнъж всичко отиде по дяволите. Особено след като позволих на Франсишко да... да се справи с Мартин. Тогава най-вече.

Той впи очи в мен.

— Беше някаква лудост. Все едно водех два съвършено различни живота. През по-голямата част от времето работех нормално, разговарях с теб, бях с Кейт и Оливър, държах се като всеки друг инвестиционен банкер. Е, непрекъснато ми се струваше, че всеки момент всичко ще се разкрие... но някак си все съумявах да го крепя. До този момент.

— До този момент.

— И какво мислиш да правиш, Ник?

Той ме погледна с молещи очи, но за какво, сякаш и той не знаеше. Вероятно за някакъв изход, който бе търсил и не бе успял да открие.

— Не знам. — И наистина не знаех. Това беше прекалено голям товар за плещите ми.

Седяхме, мълчахме и се гледахме. Очите му излъчваха хаос от чувства, кипящи в душата му: вина, разкаяние, гняв, страх, самота, самосъжаление, разбъркани допълнително от алкохола.

— Ще се разтърча малко — каза той и се изправи несигурно на крака.

Зачаках го. Къщата беше спокойна, ако не се броеше граченето на враните отвън и едва доловимото тиктакане на часовника върху камината. Седях и се опитвах да сортирам всичко в ума си. Как бе могъл Джейми, който ми беше толкова добър приятел през всичките тези години, да направи такова нещо? И то на мен. И на себе си. Истински абсурд. Пълна безсмислица.

Внезапна мисъл се стрелна през съзнанието ми като струя леден въздух, от която целият настръхнах. Не беше абсурд. Беше се случило. А и след като познавах Джейми, вече виждах как е станало. Джейми беше амбициозен и обичаше да поема рисковете. И досега винаги бе успявал. Беше чаровен, интелигентен, работеше упорито, зарът винаги падаше на неговото число. Имаше късмет. Ако беше успял да спаси сметката на Франсишко и другите като нея, щеше да си изгради свой собствен бизнес, да спечели онази милионна премия и кой знае, може би един ден да се превърне във втори Рикардо. За него парите си бяха пари. Съсипаните от международната дрога съдби и животи бяха просто една абстракция, за която можеха да се тревожат само изкукуригали интелектуалци като мен, но не и Джейми. Не, той нямаше да се остави да го хванат. Не и Джейми.

Същото беше и с Лусиана. Той можеше да съблазни безнаказано жената на Рикардо. Никой не можеше да го хване. Не и Джейми.

Но накрая беше заловен. От мен. И какво щях да правя сега?

Чух го да идва към всекидневната. Обърнах се и чашата се изплъзна от ръката ми, като видях какво носеше.

Пушка.

Той се приближи до мястото, където беше седял, и люшна дулото към лицето ми. Очите му се заковаха в моите. Чувствата, кипели допреди малко в тях, сега бяха като замръзнали. Господи, та той се канеше да ме застреля!

— Джейми, аз съм твой приятел, нека да ти помогна.

Той повдигна дулото към мен, поколеба се, после го обърна към лицето си.

— Не! — изкрещях.

Но той натисна спусъка.

33.

Двамата с Изабел седяхме на една пейка на Кабът Скуеър, в подножието на голямата бяла кула. Денят беше топъл, но без да е горещ. Банкерите се въртяха наоколо със запретнати до лактите ръкави, а куриерите препускаха по тениски и шорти. Слънцето блестеше в злато и сребро по повърхността на заобикалящата ни вода.

Бяха изминали три ужасни дни. Хаосът. Полицията. Разпитите. И сетне Кейт. Истерична, гневна, виновна. Обвиняваща мен, обвиняваща Джейми, но най-вече обвиняваща себе си. Чувствах се безсилен. Не можех да я успокоя, никой не можеше, но поне бях до нея. Беше оставила Оливър при сестра си, слава богу, но и той знаеше, че се е случило нещо ужасно лошо. С ужас и тъга осъзнах, че един ден ще научи точно какво.

Чувствах се виновен, че трябва да си тръгна, но трябваше да го направя. А и беше толкова хубаво да видя отново Изабел. Тя дълго ме държа в прегръдките си, а после предложи да се поразходим до Канари Уорф покрай реката. Говорих за Джейми, преднамерено, като изследвах вихъра от емоции, предизвикан от смъртта му, а тя слушаше. Това помогна.

Седяхме загледани във високата бяла кула.

— Мога да си представя какво става сега там горе — каза Изабел. — Сипят се поздравления. Пазарът се вдига. Рикардо притежава фирмата.

— Искат ли ти се да бъдеш горе?

— Срам ме е да си го призная след всичко, което се случи. Но има нещо такова.

— Не мога да повярвам, че той успя. Че победи.

— Той винаги побеждава.

— Знам. — Извърнах се към нея. — Какво мислиш да правиш сега?

— Разговарях много с татко. Той казва, че офертата за поглъщане на „Декер Уорд“ го е накарала да проумее, че „Банко Оризонте“ трябва

да има и международна дейност. Иска да започне с Лондон. Иска аз да ръководя бюрото тук.

— Ще го направиш ли?

— Мисля да приема. Това ще е възможност да управлявам банковото дело така, както аз искам. Отначало дейността ни ще бъде много ограничена, но аз мога да направя така, че да заработи добре.

— Добра идея.

— А ти? Какво ще правиш? Ще се опиташ ли да си намериш друга работа в Сити?

— Няма да стане. Не и след онова, което се случи с Джейми. И онова, с което се разминах на косъм. Пушкин надделя. Мисля да завърша проклетата си дисертация. — Въздъгнах. — Страшно ми се иска, но ще трябва да работвам и по някоя лира през това време. Мога да се опитам да си намеря работа като учител по руски в някое частно училище. Може да стана и треньор по ръгби. Не знам.

— Това в Лондон ли ще става? — попита тя.

— Да, би трябвало.

Замълчахме. Изабел гледаше огромната кула пред нас.

— Би могъл да останеш в Лондон с мен — каза тя, — в квартирата ми. Утре мисля да се пренасям там.

Усмихнах ѝ се, но поклатих глава.

— Не мога да бъда твоя държанка.

— О, Ник, не бъди толкова горд! — Изабел направи пауза. — Но мога да те разбера. Господ ми е свидетел, че прекарах по-голямата част от живота си в опити да не живея на гърба на баща си. В действителност прекарах толкова много време така, че досега не разбирах колко много ме обича.

Тя се долепи до мен и стисна ръката ми.

— Разбираш ли колко много те обичам?

Сърцето ми подскочи.

— Обичаш ли ме?

Тя кимна.

Точно това жадувах да чуя от толкова време. Но все още не знаех какво възнамерявам да правя. Да живея на гърба ѝ просто не ми се струваше почтено.

— А това означава, че искам да бъда с теб — продължи тя. — И че ако ми се наложи да те следвам до някое малко градче и в най-

затънтеното ъгълче на Англия или където и да било другаде и да бъда... — тя се поколеба — ... приятелка на учител, ще го направя.

Бях зашеметен. Представата за една следваща ме навсякъде Изабел изобщо не бе минавала през ума ми.

За момент си представих съвместния ни живот. Но и това нямаше да е почтено, поне по отношение на нея.

— Не, Изабел, не бих поискал от теб такова нещо — казах и я погалих по косата.

Тя вдигна глава и се усмихна.

— Не е необходимо да искаш. Аз искам да бъда с теб. И ако това е единственият начин да бъда с теб, нека бъде така.

Знаех, че е абсолютно сериозна.

— Но това е глупаво — запротестирах. — Ти ще правиш нещо, което действително ти доставя удовлетворение. Нещо, в което си много добра. Не искам да се отказваш от него само заради мен.

Седяхме в тишина; и двамата се борехме с проблема. Не знаех какво решение има, но съзнавах, че каквото и да се случи, искам да бъда с Изабел.

Тя ме прегърна, целуна ме по бузата и каза:

— Виж, Ник. Наистина ли искаш да завършиш дисертацията си? Кимнах.

— Добре тогава, защо просто не седнеш и не я завършиш? Можеш да живееш в квартирата ми безплатно. Ще си намериш работа в някой бар или нещо такова, така че да можеш да си плащаш за сандвичите. Познавам те. Не си от тия, дето им трябва много. Можеш да караш буквално на мускули.

Лицето ѝ сияеше от вяра в живота пред нас. И тя беше права. Щеше да се получи. Щеше да се получи много добре.

Издание:

Майкъл Ридпат. Сити

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1998

Редактор: Иван Тотоманов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.